

Giới thiệu Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng

Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng xoay quanh về một cô gái từng là tiểu thư con nhà giàu, lạnh chanh, bá đạo và đặc biệt cực kì nói nhiều. Một mĩ nam có lai lịch là một bí ẩn, luôn là một tảng băng di động, một con người kì quặc nhưng lại sở hữu một trí tuệ hơn người, những năm trên học đường chưa hề hé miệng nói một lời nào vậy mà khi cô gái ấy đến chàng trai đành phải nhếch mép nói với cô 3 câu: "đừng nói nữa", "im lặng đi" và "đọc bằng mắt" thôi!!!

Hai người - mỗi tính tình khác nhau, ấy vậy mà lại là hai mảnh ghép trở thành hai người bạn thân tri kỉ của nhau. Rồi những rung động đầu đời giữa hai trái tim, những lần cảm thấy khó chịu khi "người bạn thân" của mình nói chuyện với một người khác giới nào đó.

Tình cảm ngày một lớn dần lên như một mầm non đang đâm chồi nảy lộc trong tim mỗi người nhưng lý trí lấn át trái tim không chịu thừa nhận... Đến một lúc họ chợt giật mình nhận ra, lý trí thực sự chẳng thể nào thắng nổi con tim, thì cũng đã quá muộn.

Khoảng cách địa lí quá xa, mỗi người đều có một cuộc sống riêng và một tình yêu riêng. Câu chuyện như một bài hát về tuổi thanh xuân mà ai cũng phải trải qua, tràn ngập tiếng cười, niềm vui qua từng mảnh ghép nhưng cũng không thoát khỏi cảm giác buồn ảm đạm, những lần chia ly dường như không thể gặp lại.

-----T/g: Đây là truyện tình cảm chứ không thuộc thể loại Detective, mặc dù trong vài chương đầu có tình tiết trinh thám nhưng ND thực sự vẫn thiên về tình cảm hơn. Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

- Đây là học bạ của học sinh mới của lớp cô đây mau coi đi! _ Một thầy giáo ném một quyển học bạ vào người một cô giáo đang lướt máy tính nhập điểm cho học sinh

- Em ấy đâu? _ Ngọc Liên liếc nhìn xung quanh, đập ngay vào mắt là một cô gái với vóc dáng bé nhỏ mặc đồng phục trường, miệng nhai sừng một cách ngon lành và điểm nhấn và mái tóc đỏ như lửa kia, mắt nhìn buâng quơ ra sân.

- Bộ em ấy không biết nội quy nhà trường à? _ Ngọc Liên chau mày, hỏi

- Mái tóc đỏ là do tự nhiên có cả giấy của bác sĩ chứng minh đây, đừng hiểu lầm!

- Màu tóc lạ thế? Vậy còn việc nhai sừng thì sao?

- Đọc học bạ đi rồi dẫn đến lớp cô chủ nhiệm đi! _ Ông thầy nói, không thèm để tâm đến câu hỏi của Ngọc Liên, lời nói mang chủ ý gì đó

"Haizz... mong rằng là một cô bé hiền lành, dễ mến, ngoan dễ bảo!" _ Ngọc Liên nghĩ thầm trong bụng, nếu như vậy thật cô nhất định sẽ chạy về nhà mà cụng vãi ông địa 2 nải chuối

- "Điểm Trung Bình các môn: Toán 9,1; Hóa Học 9,0; Vật Lý 6,0..." cũng giỏi đấy chứ! _ Ngọc Liên khẽ gật gù khi đọc những dòng đầu học bạ, rồi chợt tá hỏa khi nhìn xuống những dòng kế tiếp

- Sinh Học 4,5; Lịch Sử 3,3; Địa Lý 4,9; Ngoại Ngữ 8,8; GDCD 3,6; Công Nghệ 5,0 và... Ngữ Văn là 1,4! Học gì mà tệ thế, lại học dở nhất môn của mình dạy nữa chứ!

- Haizz... nhìn xuống phần Hạnh Kiêm và nhận xét của giáo viên đi! _ Ông thầy xoa xoa thái dương, thờ dãi ngao ngán nói. Ngọc Liên tay run lấy bầy dùng nói là...

- Ôi trời! Suốt 4 năm cấp 2 lẫn lớp 10 đều hạnh kiểm Trung Bình. "Lý do: nhuộm tóc, đi trễ nhiều lần không ý thức sửa đổi, bạo lực học đường, xúi giục người khác bạo lực! Nhận xét của giáo viên: có hành vi chống đối, không tuân thủ nội quy nhà trường"! Tại sao tôi luôn là người phải nhận những thành viên cá biệt như vậy chứ? _ Ngọc Liên gác tay lên trán than thân trách phận

Nhật Hạ phun kẹo sừng xuống đất dùng chân chà nó ra như muốn nó dính chặt lấy nền gạch, đầu dựa vào bức tường lạnh lẽo lâu bàu: "Tại sao bà lại có thể nói như thế trông khi chủ nhân của quyển học bạ đang đứng đây hả?"

"Reng... reng..." _ tiếng chuông reo ồm ồm khiến người khác muốn nhức cả đầu. Cái chuông lại nằm ngay phía trên, cách đầu nhỏ chừng 1 gang tay, nhỏ bịch chặt lỗ tay mình lại mặt nhăn nhó, Mối đặt chân vào trường mới mà gặp phải chuyện không đâu!

- Hết tiết rồi kia, mau dẫn học sinh đi nhận lớp đi chứ!_ Ông thầy vỗ vai Ngọc Liên miệng cười cười thông cảm

- Được thôi, dù sao tôi đây cũng lãnh những học sinh cá biệt rồi thêm 1 vài đứa nữa cũng chả sao!_ Ngọc Liên thở hắt ra, đứng dậy cầm lấy túi xách rồi quay sang nhỏ - Đi theo cô.

Ngọc Liên dắt nhỏ đi vòng vèo qua các dãy hành lang, học sinh từ các lớp học cũng đưa mắt theo nhỏ. Chỉ là học sinh mới thôi có cần phải nhiều chuyện dữ vậy không hay là do mái tóc của nhỏ quá nổi bật chăng?

Từ phía cầu thang là đã nghe thấy âm thanh ồn ào, sôi đông từ một lớp học nằm ở cuối góc, nhỏ có thể tưởng tượng ra được điều gì đang xảy ra trong lớp học đó. Bỗng, một nữ sinh ngã ra khỏi cửa ra vào, nhanh chóng cô gái đứng dậy chống nạnh tay chỉ vào trong một cách hùng hồn

- Dám xô tao à? Phen này mày chết với bà!

- E hèm_ Ngọc Liên tiến tới, ho khan vài tiếng thu hút sự chú ý của học sinh nữ đó. Cô gái quay sang nhìn, rồi nhún miệng cười chạy vô thông báo với "hội bộ" bên trong

- Có "lính" mới tụi bây ơi!!!

Ngọc Liên khẽ lắc đầu, phải làm thế nào để cái lớp này có thể cảm nhận được sự hiện diện của cô đây!

- Đây là thành viên mới của lớp ta, bạn ấy mới chuyển trường đến cho nên mong các em sớm trở thành bạn tốt của nhau!_ Ngọc Liên giới thiệu. Bên dưới mười mấy ánh mắt háo hức hướng về phía nhỏ.

Nhỏ đưa mắt nhìn xung quanh, đây có phải lớp học không vậy? Trên bàn học chỉ chút vết viết xóa, vết compa khắc chữ, trên tường thì đầy vết vẽ nguệch ngoạc, sơn thì bong tróc, trần nhà phủ đầy mạng nhện, cửa sổ đóng bụi tường chừng đã trải qua ngàn năm, cái bảng thì cũ kĩ.

- Em có giới thiệu gì với cả lớp không?

- Trần Nhật Hạ._ Nhỏ nói, ngắn gọn và đầy súc tích

- Em xuống chỗ cuối lớp ngồi với bạn nam đó đi._ Ngọc Liên chỉ tay về chiếc ghế còn sót lại trong lớp học, nó gần cửa sổ nhưng ở phía bên ngoài, bên cạnh một đứa con trai không thấy mặt.

- Cô ơi sao để bạn ấy ngồi với thằng đó ạ?_ Hs 1

- Phải đấy, bạn nữ xinh thế này thì phải ngồi cạnh ai ra trò chứ!_ Hs 2

- @\$%^&*()_ Cả lớp bắt đầu nhao nhao lên như một phiên chợ trao đổi hàng hóa tấp nập. Bà cô cây thước gỗ gõ xuống bàn một cái mạnh, yêu cầu những cái miệng kia phải khép lại

- CÁC EM NGHĨ CÁI LỚP NÀY CÓ AI RA TRÒ À???_ Ngọc Liên quát. Cả lớp im lìm, thôi xì xào nữa

Nhỏ nhún vai, bước xuống phía dưới lớp. Nhỏ để chiếc balo xuống ghế, bày tập vở ra bàn, quay sang người ngồi cạnh. Bạn cùng bàn với nhỏ là một chàng trai với mái tóc màu nâu hạt dẻ, hình như cậu ta đang ngủ quên sách đã choáng hết cả khuôn mặt. Nhỏ tự hỏi không biết cậu là nhân vật gì mà khi bà cô chuyển nhỏ đến ngồi cạnh đã xảy ra một "cuộc biểu tình", rồi khi một lớp học ồn ào như một cuộc chiến trường vẫn có thể ngủ được, giống như một thế giới riêng khó có ai chạm vào.

- này..._ Nhỏ lay lay cánh tay, đánh thức cậu ta. Không có biểu hiện gì của sự thức giấc

- Này...._ Nhỏ lay mạnh hơn, cậu ta vẫn ngủ mê man

- NÀY!!!_ Nhỏ bực mình hét toáng lên, mấy chục con mắt đổ dồn về phía nhỏ kể cả bà cô đang giảng bài say sưa trên bảng. Nhỏ cười trừ

- Có... có gì sao?

Khi cả lớp đã trở về trạng thái cũ, nhỏ quay sang chau mày miệng lầm bầm "Ngủ say như chết!". Nhưng tự dưng nhỏ muốn thấy khuôn mặt của cậu ta ra sao quá, thôi đành mượn phép lấy quyển sách đó ra vậy.

- OMG!!!_ Nhỏ thốt lên, rồi lấy tay bịt miệng lại. Khuôn mặt đằng sau quyển sách đó có phải là con người không vậy? Từng cm trên khuôn mặt đều là một nét hoàn hảo. Sống mũi cao thanh tú, đôi môi hồng mọng như con gái thật khiến người ta muốn hôn cho một cái, làn da trắng không tí vết, đôi chân mày rậm đen như được kẻ một cách kĩ càng, và nhất là hàng lông mi như được dưỡng từ một dung dịch thần kì nào đó hóa dài, dày và cong một cách kì lạ. Tuy đôi mắt đã được nhắm nghiền lại nhưng nhỏ vẫn có thể biết được đó là một đôi mắt cực kì đẹp. Nhỏ không biết tại sao một người như vậy lại bị cho ra rìa hay nói đúng hơn là bị tẩy chay, chả nhẽ do tự tin về sắc đẹp của mình cho nên quá chảnh chăng?

Nhỏ đang buâng quơ thì đột nhiên cậu mở mắt vì cảm thấy bị làm phiền. Và đúng như trí tưởng tượng của nhỏ, đôi mắt này đúng là đẹp đến nao lòng người. Đôi mắt màu nâu trong veo veo như sắc trời thu, tuy nhiên ẩn trong đó là một sự lạnh lùng khiến cho người khác cảm thấy lạnh lẽo đến sợ. Cậu khẽ chau mày khó chịu, nhỏ lắp bắp nói không thành lời

- Xin... xin lỗi.

"Reng... reng..." Tiếng chuông báo hết tiết vang lên đồng nghĩa với việc đã đến giờ ra chơi. Đứng thối mái vì sao nhỏ lại vô trường trễ như vậy, đó là hậu quả của việc cày game suốt cả đêm hôm trước báo hại nhỏ ngủ li bì đến khi chợt giật mình thức giấc cũng đã 8h15p. Cũng phải thông cảm cho nhỏ thôi vì bây giờ nhỏ đã chuyển nhà sang một nơi xa xôi hẻo lánh lượng wifi được kết nối ở đây chỉ đếm trên đầu ngón tay cho nên nhỏ phải tranh thủ từng phút từng giây còn chơi game được.

- Ê! _ Nhỏ giật mình vì bị một bàn tay nào đó kéo nhỏ đi. Chưa kịp hiểu mô tê chi hết, chỉ đủ để nhỏ kịp định thần người lồi nhỏ đi là cô gái té trước cửa ban nãy đi theo cùng là 2 đứa con trai và 1 đứa con gái khác.

Bị lòi xềnh xệch đi một lúc lâu, cô gái đó mới chịu dừng lại ở phía góc sân trường. Cô gái lắc đầu than vãn

- Haizz... tội cho mày mới vào lớp đã phải ngồi cạnh hần._ Tiếp theo đó là một màn lắc đầu của mấy đứa còn lại. Một cô gái khác mỉm cười xòe tay ra trước mặt nhỏ

- Chào cậu, tớ tên là Thùy Chi._ Rồi Thùy Chi quay sang bọn đang nhao nhao kia dịu dàng nói - Mấy cậu sao không giới thiệu đi, Nhật Hạ ngậy ngốc ra kia

- Ý tao quên mất! Tao tên là Bảo Bình! _ Đó là lời giới thiệu của cô gái ban nãy lòi nhỏ đi cũng là người lạnh nhất.

- Tao tên Hùng, mà mọi người hay gọi tao là Hùng Béo hơn! _ Lời giới thiệu từ một thằng con trai, nó có hơi mập thật.

- Còn tao tên Chuyên._ Và cuối cùng là lời giới thiệu từ thằng con trai mang một đôi kính dày cộm coi bộ hơi bị trí thức hơn mấy đứa khác.

- Ồ... mà lúc nãy tụi bây nói tội nghiệp tao là sao? _ Sau màn giới thiệu đầy hùng hồn, bây giờ tới lượt nhỏ thối mái

- À... chuyện Thần Hy á hả? _ Hùng béo mừng rỡ nhớ lại

- Thì ra là tên Thần Hy. Cái tên nghe lạ vậy?

- Không chỉ cái tên đâu, con người hần cũng lạ lắm!

- Là sao?

- Biết được cái tên của hần coi như cũng là may mắn, bữa đó hần làm rớt quyển tập xuống đất tụi tao nhặt được nên biết được mỗi cái tên, cả họ còn không biết. Ngoài ra nhà ở, ba mẹ là ai thì cũng chả biết luôn!

- Hần như không phải là người bình thường đâu, hần cứ im lìm như thế suốt từ hồi cấp 3 đến bây giờ nghe mấy đứa học chung với hần từ hồi cấp 2 cũng nói là chưa nghe hần mở lời lần nào! _ Bảo Bình kể lại

- Được cái đẹp mã nên cũng cả đồng lứa theo nhưng riết rồi chán nản, con Bích cũng từng đeo đuổi một lần nhưng cũng thất bại, nó vốn kiêu căng nên không chịu thua cuộc dễ dàng như vậy cho nên nó đồn âm cả trường tẩy chay hần mà hình như hần cũng chả thèm để tâm vì từ đầu nó vốn cũng không chơi với ai!

- Con Bích là ai?

- Là hot girl trường này ba mẹ nó góp phần xây dựng trường nên được ông thầy hiệu trưởng cưng lắm nên ý thế mà tung hoành, Thùy Chi cũng vì thế mà vào cái lớp này!

- Thế lúc đầu Thùy Chi ở lớp nào?

- Nó học lớp a2, học chung với bạn trai con Bích hai đứa khá thân nhau con Bích ghen nên đẩy nó xuống đây. Haizz... tội nghiệp thật!

- Không sao đâu, nhờ học lớp này mà tớ mới làm quen với những người bạn tuyệt vời như mấy cậu chứ! _ Thùy Chi nghiêng đầu, mỉm cười dịu dàng trông rất đáng yêu

- Vậy bây giờ Thùy Chi học giỏi nhất lớp à?

- Không, học giỏi nhất là Thần Hy, hần học đến 9,9 lận, giỏi nhất trường rồi!

- Thế à? _ Nhỏ ngạc nhiên, một người kì lạ như vậy mà học giỏi đến như thế sao?

- Ủa mà sao mày vô được cái lớp cá biệt vậy?

- Tao cũng chả hiểu, tự dưng bà đọc học bạ tao xong thì đẩy tao vô đây! _ Nhỏ nhún vai tỏ vẻ khó hiểu chứ thực ra nhỏ cũng tạm hiểu tại sao lại chuyển vô cái lớp này

- Học bạ mày viết cái gì?
- Hạnh kiểm trung bình, có ý thức chống đối giáo viên, xúi giục bạn bè bạo lực học đường._ Nhỏ liệt kê ra từng cái
- Thảo nào..._ Bọn nó gật gù
- Sao mày lại chuyển lại chuyển về thị trấn này vậy?_ Chuyên thắc mắc
- Ba tao bị tai nạn mất vào 3 tháng trước, mẹ tao không xoay sở được cho nên... công ty bị phá sản. Mẹ tao có có người chú ở đây nhưng vì nhà đông quá nên tao ở riêng._ Nhỏ nói giọng hơi buồn
- Tụi tao xin lỗi
- Không sao đâu chuyện cũng xảy ra 3 tháng trước rồi mà..._ Nhỏ cố cười cho mọi người không thấy mình có lỗi
- Thế mẹ mày đâu?
- Mẹ tao làm việc cho chi nhánh của chú tao ở chỗ khác khoảng 1 tháng sẽ về thăm tao, mẹ tao nói vậy!
- Thế mày ở đâu?
- Tao cũng không biết, nhưng tao có địa chỉ, một lát sau sẽ tìm.
- Màu mắt của Nhật Hạ đẹp thật đấy!_ Thùy Chi reo lên sau một hồi quan sát nhỏ. Đó là một đôi mắt màu xám tro, kết quả của một chuyện tình tuyệt đẹp giữa mẹ nhỏ và một người ngoại quốc là ba nhỏ.
- Ba mày là người nước ngoài à?_ Chuyên hỏi
- Sao mày biết? Biết đâu là mẹ nó!
- mẹ nó quê ở đây thì làm sao là người nước nào khác được, với lại đứa con ít khi mang gen của mẹ lắm!
- Ừ ba tao là người nước ngoài nhưng ông ấy sống ở Việt Nam được 3, 4 năm gì rồi mới gặp mẹ tao, ông ấy rất yêu Việt Nam nói tiếng Việt cũng rành nữa!
- Hèn gì lúc gặp mày tao đã thấy mày có nét gì đó phương Tây lắm. Làn da trắng nè, lại có tàn nhang ở hai bên má nữa, nhìn cũng dễ thương phết!_ Bảo Bình nói
- Vậy thì vui quá rồi còn gì đã có người dạy kèm tiếng anh cho bọn mình rồi!_ Thùy Chi nhoèn miệng cười

Và nhỏ chính thức có một nhóm bạn.

...

- Dậy đi tan học rồi kìa má!_ Một bàn tay cứ liên tục lay lay nhỏ, lôi nhỏ ra khỏi giấc ngủ mộng mị

Nhỏ ngồi dậy dụi dụi mắt ngó nghiêng xung quanh, trước mặt nhỏ giờ là 8 con mắt nếu không tính thêm cặp kính cận kia.

- Vụ gì vậy?_ Nhỏ ngơ ngác hỏi
- Vụ gì? tan học rồi về thôi!

"Tan học rồi sao? Mình chỉ mới chợp mắt thôi mà!"_ Nhỏ nghĩ bụng, rồi thu dọn đồ đạc ra về.

Nhỏ cứ cùng đám bạn mới lang thang hết ngõ này đến ngõ khác, nhỏ nhận ra nơi này không đến nỗi là vùng xa xôi hẻo lánh lắm, cũng có đường phố khá tấp nập, hóa ra cũng đẹp phết. Thành viên trong nhóm ngày càng ít dần vì đã đến nhà của tụi nó, đầu tiên là Thùy Chi dừng lại ở một quán cafe trông khá bắt mắt với những thứ đồ trang trí kì lạ, kế tiếp là Chuyên dừng lại ở căn nhà nhỏ với một cái gác phía trên và cuối cùng là Hùng béo ở một tiệm tạp hóa nhỏ đầy bánh và kẹo bán cho học sinh, thảo nào nó lại béo phì.

- Nhà mày ở đâu thế?_ Bảo Bình ngạc nhiên hỏi khi cứ lang thang mãi mà nhỏ thì không có điểm dừng
- Á! Tao quên bét mất!_ Nhỏ vỗ trán, rồi gỡ balo xuống lấy ra một tờ giấy bị vò nhăn nhúm mà vuốt thẳng nó ra
- Đây địa chỉ này, mày tìm giúp tao được chứ?
- Để xem có cùng đường với tao không cái đã!_ Bảo Bình lấy tấm giấy xăm xoi rồi nghĩ ngợi - Thấy quen quen nhưng không nhận ra địa chỉ. Tuy nhiên

nó khá gần nhà tao cho nên tao có thể giúp mày!

- Vậy thì tao cảm ơn trước

- Không sao đâu bạn bè cả mà! _ Bảo Bình đánh bộp vào lưng nhỏ một cái đau điếng, nhỏ biết là nó giỡn chơi nhưng hơi mạnh tay quá rồi khiến nhỏ muốn bẽ cả phổi.

- Đi nhanh đi trời tối rồi, sao mày chậm như rùa thế Hạ? _ Bảo Bình cầu nhàu

"Tại ai đánh tôi khiến muốn thờ không nổi hả?" _ Nhỏ nghĩ bụng rồi nói

- Được rồi tới ngay!

...

- Không phải chứ? _ Bảo Bình cầm trên tay tờ giấy địa chỉ nhỏ đưa, miệng lẩm bầm

- Hoang vu quá! Thảo nào một tháng tiền trọ mỗi 500k. _ Nhỏ khẽ gật gù bây giờ mới tạm hiểu vì sao tiền nhà trọ lại rẻ đến như vậy, tiền bạc đi kèm với chất lượng mà.

Trước mặt nhỏ bây giờ là một khu tập thể khá cũ, bên cạnh là một công viên xem ra cũng khá yên bình đấy chứ

- Mẹ mày mướn chỗ này cho mày ở à? Không biết mẹ mày nghĩ gì? Mày có thực sự muốn ở đây không? Nếu không muốn tao có thể dắt mày đi xem những dãy nhà trọ khác giá cũng bình dân lắm! _ Bảo Bình lay lay người nhỏ tuôn một tràng

- Ở sao ở đây không có ai thế nhỉ, hoang vắng quá! _ Sau một hồi thao thao bất tuyệt của Bảo Bình, Nhỏ nói một câu chót quớt nhưng nó vẫn trả lời

- Mày xem đi. _ Bảo Bình xoay người nhỏ ra sau lưng. Bây giờ thì trước mặt nhỏ là một ngôi biệt thự to lớn, phía trước hàng rào đã xin màu, bức tường nứt nẻ gần như sập sụp xuống. Bao trùm lên ngôi biệt thự là không khí tang tóc, u ám. Cây cối mọc um tùm xung quanh, cỏ dại mọc đến tận đầu gối khiến nó như một thế giới khác cách biệt ra khỏi cuộc sống thường ngày. Những cây bụi găng mọc tua tủa, đủ loại cây không rõ nguồn gốc tiềm ẩn nhiều mối nguy hại với rắn rết sâu bọ.

- Mày thấy cái gì trước mắt mày? _ Bảo Bình ra vẻ nghiêm trọng hỏi nhỏ

- Ngôi biệt thự?

- Còn gì nữa? _ Nó hỏi tiếp

- Cũ kĩ? _ Nhỏ chưa hiểu ý của Bảo Bình lắm

- Điều đó là dĩ nhiên rồi! Nhưng mày biết nó là gì không?

- Không... không biết!

- Là cấm địa của bọn học sinh đấy! Tụi nó đặt tên nó là Ngôi Biệt Thự Máu!

- Vớ vẩn! _ Nhỏ xua xua tay không muốn nghe tiếp câu chuyện không chút ly kì gì, cốt truyện cũng giống như mấy quyển truyện ma thôi đều theo mô típ cũ.

- Mày không tin sao?

- thì thấy ma này nọ chứ gì? Rồi có một hồn ma nào đó ám lấy khiến ai ở đó cũng phải bị lời nguyền chứ gì? Toàn là sản phẩm của trí tưởng tượng theo lời đồn mà xâm nhập vào đầu óc tư tưởng của mấy đứa con nít như mày!

- Nhưng tao rõ ràng đã thấy nó và...

"Ngược thời gian đi về nơi lòng chưa nhớ chưa thương, đi về nơi lòng chưa vương tơ vương..." _ Tiếng chuông điện thoại reo khiến Bảo Bình giật nảy mình

"- Alo?

- Con đâu rồi mau về trông hiệu sách để mẹ qua nhà bạn chơi coi!

- Vâng con về liền!" _ Nó cúp máy nhét điện thoại vào cái túi lưới trên chiếc balo rồi chào tạm biệt rồi ra về cũng không quên nói một câu

- Mai vô đi tao kể mày nghe! _ rõ nhiều chuyện.

Nhỏ khẽ gật đầu, giơ tay lên chào tạm biệt rồi gõ cửa khu tập thể. Một ông cụ ra mở cửa, ông khá già rồi chừng 80 tuổi nhưng nhìn vẫn còn khỏe lắm.

- Cháu là...

- Nhật Hạ ạ!

- Đi theo ông.

Bên trong không đến nỗi tồi tàn như bên ngoài, được dọn dẹp khá tuôn tắt và sạch sẽ.

- Mẹ cháu mượn phòng tại đây cách 2 ngày trước nói rằng sẽ có một người học sinh tên Nhật Hạ đến nhận phòng, mẹ cháu cũng đã đặt tiền phòng trước 1 tháng rồi. Ban đầu ông tưởng cháu là con trai cơ đấy!

"Ông nghĩ tên Nhật Hạ là tên con trai cơ à?" _ Nhỏ nghĩ bụng nhưng lại nói khác. - Tại sao ạ?

- Ông không biết cháu có nghe kể chưa nhưng ngôi biệt thự đối diện được đồn ầm lên là có ma, mọi người đều đã chuyển đi hết sau chuyện đó.

- Cháu có nghe kể rồi ạ.

- Cháu không sợ sao? Thời buổi này thật khó tìm một cô gái dũng cảm như cháu lắm, đa phần đều bị phim ám ảnh.

"Cháu xem suốt nên mới không sợ đấy cụ ạ"

- Thế sao ông không chuyển đi nơi khác?

- Hahaha ông gần đất xa trời rồi còn sợ cái gì nữa. Ở đây riết rồi cũng quen, nên chả muốn dọn đi nữa. Thôi cháu nghỉ ngơi đi ông xuống dưới đây, nước uống ở bình đây còn WC thì ở dưới phòng khách dùng chung.

- Vâng.

Nhỏ nằm ườn ra sàn, rồi tự dưng liếc mắt sang bên kia. Cách 3, 4m là cái cửa sổ phòng đối diện của ngôi biệt thự có khung cửa màu xanh nhạt, trên khung cửa ấy là 3 chậu cây cỏ chân ngỗng - loài cây mà nhỏ hằng yêu thích, điều này thì ít ai biết được bởi vì nhỏ hiếm khi tiết lộ còn mọi người thì cứ đinh ninh là con gái thì thường thích hoa hồng nhiều hơn cho nên bí mật này như bị chôn vùi.

Ngôi biệt thự bị bỏ hoang nhưng tại sao 3 chậu cây kia lại có vẻ được chăm sóc kỹ lưỡng nên rất tươi tắn và thậm chí là nở hoa?

...

Khuya...

- Sao đói bụng thế nhỉ? _ Nhỏ giật mình tỉnh giấc buâng khuâng không biết nên đi xuống bếp ở tầng dưới hay không?

Đang mãi miết đấu tranh tư tưởng giữa ngủ tiếp hay thức dậy thì chợt phía bên cửa sổ đối diện một đóm đỏ lấp lóe như con đom đóm lơ lửng giữa màn đêm

- Nó là thứ gì vậy?

...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Nhỏ thở hồng hộc bước vào lớp với tâm trạng ũ rũ, còn đúng 5p nữa là vào học may là vừa kịp. Chả là nhỏ thức dậy cũng khá sớm 6h30 nhưng vì mãi loay hoay tìm đường đến trường. Nhóm bạn của nhỏ đang bàn tán gì đó thấy nhỏ là lòi lại, lay lay hai vai không kịp để cho nhỏ về chỗ

- Mà định ở đó thật à? _ Thăng Hưng cứ lay nhỏ như thế khiến đầu óc nhỏ chao đảo chóng mặt

- Thì sao? _ Nhỏ khẽ chau mày khó chịu

- Mày không biết ở đó có ma à? _ Thăng Hùng gần như hét lên quay sang Bảo Bình nó trách - Bộ mày không nói rõ nguồn gốc của ngôi biệt thự đó à? Thường thì mày nhiều chuyện lắm mà!

- Tao có nói rồi nhưng nó đâu có nghe! _ Bảo Bình nhún vai

- Vớ vẩn! Toàn là ba lời đồn! _ Nhỏ gạt tay Hùng ra

- Không phải là đồn đâu, tụi tao đã tận mắt chứng kiến đó! _ Hùng nói với vẻ mặt nghiêm trọng

- Đêm hôm đó tao với thằng Hùng béo đi chơi khuya về thì đi ngang ngôi biệt thự đó, tự dưng thấy lạnh bất thường... _ Bảo Bình kể lại thì bị Chuyên ngắt ngang

- Thì đó là chuyện bình thường mà, đêm đến kéo theo nhiệt độ xuống thấp thôi.

- Còn vài con chim kêu quang quác nữa. Và trên cánh cửa sổ ở phòng trên xuất hiện vài ánh sáng lập lờ như đom đóm thằng Hùng bảo đó là Ma Troi. _ Bảo Bình kể tiếp

- Ma Troi là một hiện tượng các hợp chất Photphor hình thành do vi khuẩn hoạt động sống dưới nền đất... _ Chuyên đẩy gọng kính lý giải hiện tượng theo góc nhìn của Khoa Học

- Nhưng nó chỉ hình thành dưới đất của phân mộ thôi mà... với lại ánh sáng đó đâu có màu xanh nhạt như ma troi đâu! _ Bảo Bình cãi lại

- Chẳng nhẽ ở trong biệt thự đó có một ngôi mộ nào sao? _ Hùng tái mét mặt mày

- Là những đóm sáng màu đỏ sao? Lơ lửng giữa không trung như đang bay vậy phải không? _ Nhỏ nghiêng đầu hỏi

- Ờ... ờ... sao mày biết? Không lẽ mày thấy rồi à?

- Ủm đêm hôm qua. Tao còn nghĩ đó là do đèn laze của mấy đứa con nít nữa chứ!

- Ờ đó làm gì có con nít nào đâu, con điên này! _ Hùng cốc vào đầu nhỏ một cái đau điếng. Bị đánh oan uống nhỏ không thể nhịn được cũng đứng phắt dậy nhéo lấy tai của Hùng mà xoay mà xoắn, nó la oai oái xin tha

- Thế mày chả sợ à? _ Bảo Bình ngạc nhiên

- Không, có thể nó cũng là một hiện tượng khoa học nào đấy như lời thằng Chuyên nói.

- Ui trời hơi đầu mà mày tin mớ lý thuyết vớ vẩn không có đủ bằng chứng xác thực đó chứ!

- thế mày nghĩ cái chuyện có ma đồ này nọ của mày với thằng Hùng là không vớ vẩn à? _ Chuyên gào lên

- Dù sao thì nó cũng hay hơn của mày, khi nào mày giải đáp hết thắc mắc của tao đi rồi hẵng nói! _ Bảo Bình cũng gào lại chẳng kém

Tiếng chuông báo hiệu giờ học, khiến cho "cuộc chiến" giữa Khoa Học và Mê Tín được tạm dừng. Nhỏ thở dài một cái, khoác balo lên vai tiến về chỗ ngồi. Không biết tự bao giờ Thần Hy đã có mặt trong lớp, không một lời nói được phát ra từ miệng cậu ta, không ai thèm nói thì đến như một linh hồn chưa từng tồn tại vậy. Cậu cứ ngồi đó ánh mắt nhìn mông lung xa xăm ra phía bầu trời cao vời vợi kia, vẻ đẹp lãng tử này đúng là chết người thật, điển hình là tim nhỏ đập lạch nhịp rồi đây này.

- Xin chào! _ Nhỏ nhướn miệng cười. Thần Hy chả thèm đoáy hoáy gì đến nhỏ, một cái liếc nhìn trả lời cũng không, thật khiến cho người khác dễ què mà.

- Đẹp thì đẹp thật nhưng sao kiêu ngạo dữ vậy anh bạn?

Nhỏ nói không lớn lắm nhưng vẫn đủ để người ngồi cạnh có thể nghe trọn từng câu từng chữ.

- Học bài chưa? _ Thùy Chi từ bàn bên cạnh chồm tới hỏi nhỏ

- Học bài gì cơ? _ Nhỏ ngây ngốc

- Thì học bài kiểm tra Vật Lý, hôm qua cô có dặn rồi mà.

- Cái gì? Mới dặn hôm qua mà giờ kiểm tra à? Bà ta tưởng mình là thánh chắc! _ Nhỏ gần như hét lên bực tức

- Bài cũng không nhiều gộp lại thì chỉ cỡ 2 trang cộng thêm 4 điểm bài tập nữa.

- Thôi kệ, thêm một cái 0 nữa cũng chả sao! _ Nhỏ lầm bầm tự an ủi mình. Rồi chợt hình ảnh mẹ nhỏ ằng ặng nước mắt, dịu dàng nói với nhỏ lại hiện lên trong tâm trí:

"- con cố gắng học chăm ngoan nhé!

- Mẹ biết con học dở đó giờ mà...

- Mẹ biết con gái mẹ rất giỏi mà, con có thể làm ơn hoàn thành ý nguyện của ba con được không? Ba con không còn sống được nữa, ba đã căn dặn rằng con phải cố gắng học giỏi cơ mà..." _ Rồi bà òa khóc, đó là cuộc nói chuyện đầu tiên sau đám ma của ba nhỏ

- Nhưng mà... con lỡ không học bài rồi! _ Nhỏ thờ dãi nằm ườn ra bàn. Lớp học ồn ào như mọi ngày, có người thì tranh thủ dò lại bài trước khi cô Vật Lý vào lớp, có người thì chép "phao" lia lịa hay bàn tán gì đó xôn xao. Nhỏ bất giác quay sang nhìn người ngồi cạnh, một ý nghĩ điên rồ chạy xoẹt qua đầu nhỏ: "cậu ta học giỏi đến như vậy thì chắc cũng sẽ chỉ bài mình phần lý thuyết, chỉ cần năn nỉ chút thôi". Nhỏ đập đập bàn thu hút sự chú ý, Thần Hy quay sang nhìn nhỏ, cặp chân mày khẽ chau lại. Nhỏ chồm tới ghé sát khuôn mặt mình vào mặt cậu, dùng đôi mắt long lanh mà nài nỉ van xin

- Mà làm ơn có thể chỉ tao bài KT 1 tiết Lý này được không? Xin đấy, tao lỡ không học bài rồi!

Thoảng trên gương mặt tuần tú đó có một chút ngượng ngùng rồi vụt tắt. Cậu quay sang chỗ khác né tránh gương mặt nhỏ

- Nè, năn nỉ đấy! Chỉ xong rồi muốn gì cũng được! Hay là tao bao mày ăn nhé? _ Nhỏ nheo miệng cười thân mật một cách giả tạo. Cậu cũng không đáp trả, khuôn mặt không một chút biểu cảm chẳng biết có chịu giúp không?

10p đầu giờ trôi qua nhanh chóng, bà cô bước vào lớp phát đề rồi bấm giờ. Nhỏ lướt mắt nhìn sơ trên đề, phần Bài tập có thể giải được coi như nắm chắc 4 điểm trong lòng bàn tay còn mỗi phần lý thuyết câu 1, câu 2 câu 3 và cả câu 4 nhỏ cũng chẳng biết làm. Nhỏ khép nép liếc sang Thần Hy, cậu đang làm bài một cách chăm chú, tờ giấy kiểm tra được đặt ở chính giữa bàn, khác với mọi hôm khi cậu viết bài. Cậu tuy không nói gì nhưng nhỏ vẫn có thể tưởng tượng ra rằng hình như cậu không có ý gì là không cho nhỏ chép, "người ta đã có lòng như vậy, tội tình gì mà phải phụ lòng người ta!" _ Nhỏ nghĩ bụng rồi hí hửng chép lia lịa vào không thêm mấy may đến chủ nhân của bài làm nhỏ đang chép

- 2 em kia, làm bài chung à? _ Tiếng bà cô vang lên giữa tiết học, nhỏ không biết là đang nói mình và Thần Hy cho nên vẫn thân nhiên chép mặc kệ trời đất có sập xuống. Đến khi ngừng lên thì mấy chục con mắt đã dồn về phía mình

- Sao? _ Nhỏ ngây ngốc ra đó. Mặt bà cô hầm hầm tiến tới và kết quả là...

- Tôi đã dặn từ đầu là không được làm bài chung mà sao mấy em coi lời nói của tôi là gió thoảng ngang tay à? _ Bà cô nói, rồi khom người lấy ra cây viết bi mực đỏ đánh dấu x to đùng vào bài làm.

- Em (chỉ Thần Hy) bị trừ 2 điểm vì tội cho bạn xem bài, còn em (chỉ nhỏ) bị trừ 1 điểm. Coi như đây là cảnh cáo!

Nhỏ cúi đầu tay vân vê vạt áo, lâu lâu lại liếc nhìn cậu bằng ánh mắt hối lỗi. "Tệ thật, đã người ta giúp mình mà lại để người ta bị trừ điểm gấp đôi mình!"

...

3 tiết trôi qua trong yên lặng đến lúc ra chơi thì nhỏ mới dám hé lời

- mày tha lỗi cho tao nhé? Lúc ấy tao không biết bà để ý mình! Tao xin lỗi! _ Nhỏ chắp hai tay lại như niệm phật, đầu cúi gằm miệng lí nhí. Cậu không trả lời, mặt không chút cam xúc làm nhỏ không biết cậu có chịu tha thứ cho nhỏ không

- Đây, xin lỗi thật đấy! _ Nhỏ giật giật gấu áo của cậu.

- Nè! _ Nhỏ vỗ bàn một cái lớn

Bảo Bình lập tức lùi nhỏ ra khỏi lớp, không để nhỏ ú ớ thêm gì.

- Đây mày đúng là ngoại lệ đấy từ trước tới giờ thằng cha Thần Hy có chỉ ai bao giờ! _ Bảo Bình làm ra vẻ quan trọng

- Tại tụi bây có ngồi gần hắn đâu, xem ra hơi bị ít nói nhưng không đến nỗi quá đáng ghét như tao nghĩ!

- Ít nói cái gì mà là không nói luôn ấy chứ! _ Chuyên nói

- Chả nhờ nó bị câm há bây? _ Thăng Hùng nghi hoặc

- Không đâu. _ Thùy Chi này giờ im lặng mới lên tiếng giọng nó có vẻ buồn buồn lạ thường

- Sao mày chắc vậy? Nghe nó nói bao giờ rồi à? _ Thăng Hùng buông quơ nói, nhưng không ngờ con Chi lại phản ứng hơi mạnh mẽ

- Làm gì có! Thôi tở vào lớp đây! _ Rồi nó cũng đi khuất sau bóng cây bàng lằng

- Kì lạ quá! _ Chuyên lắc đầu...

...

20h30p...

Nhỏ đang nằm lộn lộn trên chiếc giường cũ được trải nệm, đọc truyện lại những tập truyện Conan cũ mà nhỏ đã đọc qua. Cũng thú vị phết!

- Nhật Hạ, có bạn tìm cháu này._ Giọng ông cụ chủ nhà trọ

- Hả?_ Nhỏ ngạc nhiên, vào giờ này rồi còn ai kiếm nhỏ được cơ chứ

Nhỏ nhảy phóng xuống giường, lấy tay cào lại mái tóc rối thay cho việc chải đầu rồi phóng xuống gác. Tưởng ai thì ra là đám bạn của nhỏ, nhưng sao lại đến giờ này nhỉ?

- Tụi bây đến đây làm gì vậy?

- Hôm nay Halloween đến rù mày đi chơi chứ làm gì?_ Bảo Bình trả lời

- Thùy Chi đâu?_ Nhỏ thắc mắc

- Nó mắc phụ mẹ bán cafe rồi, không đi được.

- Ờm vậy tụi bây đi đi, tao làm biếng quá!_ Nhỏ ngáp ngáp dài, từ chối cuộc đi chơi này

- Ồ sao vậy được tụi tao đã dừng cảm đến đây rù mày đi chơi giờ lại từ chối là sao?_ Con Bình tiu nghỉu

- Hôm nay tao xui quá chả muốn đi đâu cả nằm ở nhà thì sướng hơn cả!

- Chán quá~~~~_ Thăng Hùng than vãn, đặt cái mông của nó xuống ghế. Có ai mời nó ngồi đâu cơ chứ?

- Giờ làm gì đây bây?_ Con Bình hỏi

Chợt một ý tưởng xoẹt qua đầu nhỏ

- Đêm nay là Halloween mà phải không? Sao ta không làm trò gì đó ghê ghê đi!_ Nhỏ đề nghị

- Làm gì mới được chứ?

- Khám phá căn nhà ma chẳng hạn!

- Ở đâu?_ Thăng Hùng gót nước vào ly, hỏi lại buâng quơ như không mấy quan tâm

- Ngôi biệt thự đối diện kia, quá hoàn hảo rồi!_ Nhỏ nhoeo miệng cười. Thăng Chuyên với con Bình thì há hốc mồm trước lời nhỏ nói, còn thăng Hùng thì ho sù sụ do sặc nước. - Sao thế?_ Nhỏ nghiêng đầu thắc mắc

- Thôi bỏ qua cái ý nghĩ điên rồ của mày đi!_ Thăng Hùng bảo nhỏ

- Nó là nơi cấm địa, tốt nhất là không nên đến! Sợ lắm!_ Con Bình nói giọng pha chút sợ sệt

- Tại vì chúng ta sợ nên mới đi khám phá thử xem, biết đâu không đáng sợ như tụi bây nghĩ mà còn thú vị nữa thì sao?

- Phải đấy, sao không thử đi vào ngôi biệt thự ấy một lần, trên đời này làm gì có ma chứ!_ Chuyên ủng hộ ý kiến của nhỏ, lập tức 4 con mắt kia đổ dồn về phía 2 bọn nó như muốn nói rằng: "Không có ma thì tụi bây vào ấy một mình đi!"

Mãi một lúc lâu, sau khi con Bình ngẫm nghĩ rồi nó cũng quyết định

- Con Hạ nói cũng đúng sao không đi thử xem, thật ra tao cũng hơi tò mò

- Cái gì bây giờ mày cũng ủng hộ bọn nó à? Mày điên rồi!_ Hùng gần như hét toáng lên

- Mày là con trai mà sợ ma à? Chỉ được cái to con thôi sao?_ Bảo Bình nói bằng giọng khinh khỉnh

- Sợ cái đầu mày, đi thì đi ai sợ ma cơ chứ!_ Bị con Bình nói khích rột cuộc thăng Hùng cũng đồng ý.

- Vậy để tao chuẩn bị đồ cái!

Nói là chuẩn bị chứ thực ra nhỏ chỉ mặc thêm cái quần thể dục để tránh rấn rết, mượn thêm cái đèn pin nữa là mọi "hành trang" đã hoàn tất, đã có thể lên đường.

Sau một hồi đùn đẩy, thằng Chuyên là người tuyên phong vì nó đã hùng hồn tuyên bố rằng làm gì có ma trên đời, còn nhỏ thì đã may mắn thoát nạn "lãnh đạo". Sau Chuyên là nhỏ và cuối cùng là thằng Hùng béo và con Bình, hai đứa nó lo sợ cứ dính lại như sam trông rất buồn cười.

Trời, khung cảnh thật nháo nhác! Bầu trời không có trăng, ánh đèn từ khu tập thể đối diện cũng bị ông cụ tắt đi, thứ ánh sáng duy nhất còn lại là từ chiếc đèn pin lập lờ mờ nhạt do không sạc đủ.

Bỗng một bóng đen vụt xuống... tiếp sau đó là tiếng hét thất thanh của con Bình, con mắt nó mở to hết cỡ chắc là đã đạt đến đỉnh điểm của sự sợ hãi và nó đã... hóa đá. Tiếng hét của con Bình dẫn đến thằng Hùng cũng muốn bắt động theo, còn nhỏ thì được phen hú vía tìm thì nhau đập loạn xạ.

- Trời ạ, Chỉ là con mèo thôi mà, bọn nhát chết!_ Thằng Chuyên kêu lên. Câu nói đã trấn an 2 đứa nó ghê lắm, 2 đứa lấy tay vuốt ngực để lấy lại sự bình tĩnh rồi lại lê bước tiến vào.

Chẳng mấy chốc trước mắt bọn nó là ngôi biệt thự Máu, tiếng kêu quang quác từ những loài chim không biết tên cùng không khí u ám đủ để con Bình và thằng Hùng rùng mình. Bọn nó im bất động một tiếng động, chỉ còn lại âm thanh từ loài chim kì lạ. Nhỏ dầm lên bãi cỏ theo sau Chuyên, cỏ vừa dày vừa cao dầm lên nghe sột soạt. Chuyên dùng hết sức đẩy cánh cửa to dùng ra, bên trong hoang vu không kém bên ngoài, mạng nhện phủ khắp nơi, bụi bặm bám đầy, nhưng nhỏ tin chắc nơi đây cũng từng là một nơi rất long lanh không khác tòa lâu đài tráng lệ. Nhỏ móc chiếc điện thoại trong túi ra, bật đèn pin đi xung quanh

- Ảnh gia đình sao?_ Trên tay nhỏ giờ là một khung ảnh màu hồng nhạt bên trong là bức hình có 4 người gồm một người phụ nữ quý phái đứng cạnh một người đàn ông lịch thiệp cùng với một đứa nhóc có tóc màu nâu hạt dẻ chẳng giống ba mẹ nó một chút nào, bên trái là một người đàn ông khác trông cũng khá lịch lãm.

Bỗng, bị một cánh tay vỗ lên vai, khiến nhỏ giật nảy mình, xoay người lại mới biết không ai khác ngoài con Bình

- Họ đã từng là một gia đình đẹp._ Nó nói như hồi tưởng về thứ gì đó xen chút tiếc nuối

- Đã từng?

- Ừm, nhưng vì có bọn cướp thấy có của nên sinh lòng tham giết sạch cả gia đình họ không sót một ai... à không còn được đứa bé._ Nó nói giọng nói pha chút thương hại, ngón tay thon dài của nó chỉ vào bức hình

- thế bây giờ nó đâu rồi?

- Tao không biết nhưng...

- Ê hai đứa tụi bây định ở đó luôn à?_ tiếng thằng Hùng vang lên ở trên lầu, cắt ngang cuộc trò chuyện. Con Bình nắm tay lỗi nhỏ đi, làm nhỏ đánh rơi khung ảnh xuống sàn.

- Tụi tao tới ngay!

Ngôi biệt thự đúng là rộng lớn thật, phòng nhiều vô số kể, hành lang thì dài cả mấy chục thước, nghĩ cũng tội mấy người osin khi dọn dẹp nhà cửa. Sau khi tham quan hết tất cả phòng, chỉ còn mỗi căn phòng cuối hình như nó cũng là căn phòng đối diện với căn phòng của nhỏ.

- Phòng cuối cùng đây!_ Thằng Chuyên thông báo với cả bọn. Đột nhiên tiếng chuông điện thoại reo, là từ túi quần của con Bình

"- Alo?_ Nó bắt máy

- Đâu rồi, về nhà mau mẹ đã bảo là về trước 10h rồi mà, bây giờ mấy giờ rồi biết chưa hả?

- Mới 10h15 mà mẹ..._ Nó rên rỉ trong điện thoại

- về lẹ đi, cấm nói nhiều!

- Vâng"

- mẹ tao gọi rồi giờ sao bây?

- Về thôi chứ sao giờ.

Và đó là sự kết thúc của một ngày Halloween đầu tiên của nhỏ tại nơi ở mới này. Xem ra ở đây cũng còn nhiều điều thú vị lắm.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Sáng sớm tỉnh mơ theo suy nghĩ của nhỏ thực chất thì đã 11h30, chiếc điện thoại trong học bàn đã réo ồm ồm. "Alo? _ Nhỏ lần mò tay, cầm chiếc điện thoại lên bắt máy

- Con ăn sáng gì chưa? _ Giọng nói dịu dàng từ mẹ nhỏ vang lên ở đầu dây bên kia

- Dạ chưa

- Tiền sinh hoạt của con mẹ để dưới nệm, con lấy mà dùng từ từ nhé!

Nhỏ khi nghe được câu ấy lập tức bật dậy, lấy tay dụi mắt rồi giờ tắm nệm lên bên dưới là một xấp tiền lẻ, chẳng đều có đủ.

- Nhớ ăn uống đầy đủ, không được thức khuya nghe chưa. _ Bà Phương căn dặn

- Vâng ạ.

- À còn nữa không được ăn mì mãi, phải đi mua gạo về mà nấu cơm. Ăn mì riết không tốt cho sức khỏe đâu!

- Vâng...

- mẹ tắt máy đây cuối tháng mẹ sẽ đến thăm con."

- Không ăn mì thì con biết ăn gì hở mẹ? _ Nhỏ nằm ì ra giường, rên rĩ. Ngoài "mì 7 món" và trứng chiên ra thì nhỏ không biết làm món gì nữa. Thậm chí nấu cơm cũng không xong: bữa thì sống, bữa thì khô, bữa thì nhão nhẹt như cháo, những lúc như vậy ông Phong lúc nào cũng cười xoa xoa đầu nhỏ nói: "con gái con đưa gì mà nấu ăn cũng chả xong, mai mốt về nhà chồng sao nấu cho cả gia đình họ ăn đây", còn nhỏ sẽ trả lời lại "con không lấy chồng đâu sẽ ở giá với ba suốt đời!". Nhưng mà sự đời có ai biết trước được, bây giờ nhỏ cũng muốn ở giá suốt đời với ba nhỏ nhưng cũng chẳng thể làm được, nghĩ đến đây sống mũi nhỏ đã cay cay, khóe mắt ươn ướt

- Ba ơi con nhớ ba quá!

- NHẬT HẠ!!! _ một âm thanh vang dội gào thét tên nhỏ ở dưới lầu, nhỏ lú đầu ra khỏi cửa sổ

- Xuống đây! _ Con Bình vẫy vẫy cánh tay của nó bên cạnh là thằng Hùng nhe răng cười và thằng Chuyên lúc nào cũng ra vẻ tri thức, nhỏ chau mày xem ra cả buổi sáng + buổi trưa tuyệt đẹp của nhỏ đã đi tong.

Sau khi thay đồ, vscn nhân xong xuôi nhỏ phóng xuống lầu, mở cửa cho mấy đứa quỷ sứ đó vào

- Có chuyện gì mà mới sáng sớm đã đến đây rồi vậy? _ Nhỏ dựa vào khung cửa, lấy tay che đi cái miệng đang ngáp của mình

- Mới sáng sớm cái đầu của mày, 12h rồi chứ ít ỏi gì nữa! _ Bảo Bình nói.

- Mới có 11h45p à vậy! _ Nhỏ nhìn lên chiếc đồng hồ, quay sang gào lên với con Bình - Mà tụi bây đến đây làm gì thế?

- Mày không thấy à? Đi khám phá biệt thự Máu chứ làm gì? _ Thằng Hùng nói

- Sau đêm hôm qua tự dưng hai đứa sung hân lên, bó tay! _ Thằng Chuyên lắc đầu nói

- Vụ gì đây chả phải tụi bây sợ lắm à? Sao hôm nay lại thế bị chạm dây thần kinh nào sao? _ Nhỏ chau mày khó hiểu, thực sự thì nhỏ đang rất ư là lười, mặc dù ngôi biệt thự đối diện có vẻ rất thú vị

- Haizzz... chả là đêm qua tao về kể cho con em tao nghe, nó không tin đòi tao chụp vài bức cho nó. Đường đường là một người chị không sợ trời không sợ đất chả nhẽ sợ cái ngôi biệt thự đó à nên tao quyết định quay lại chụp vài bức coi như là kỉ niệm! _ Con Bình nói mà không biết ngượng mồm, chả biết hôm qua đứa nào bị con mèo hù cho chết khiếp!

- Còn thằng Hùng, mày cũng có đứa em nào đòi lấy ảnh làm kỉ niệm à?

- Không, sau một đêm nằm suy tư tao thấy ngôi biệt thự Máu không hề có ma gì cả, nhưng nó lại bị bỏ hoang lâu như vậy, ông chủ của nó từng là một người rất giàu có biết đâu... lại có kho báu thì nên! _ Nó giải thích, một lý do hết sức ngớ ngẩn thời buổi này rồi mà còn tin đến chuyện kho báu cơ à?

- Thế mày cũng muốn tìm kho báu sao? _ Nhỏ hỏi Chuyên

- Vớ vẩn tao lớn như vậy rồi không còn mơ ước viễn vông nữa nhưng bị hai đứa này lôi lôi kéo kéo riết nên tao đành phải đi thôi! _ Thằng Chuyên trả lời, xem ra so với hai đứa còn lại thì thằng này vẫn người lớn hơn hẳn.

- Tụi bây đi đi, tao chẳng buồn lết thân ra khỏi khu tập thể này tí nào
- Đi đi mà, ngôi biệt thự cách đây có dăm ba bước chân thôi mà... với lại tụi tao đã tốn công đến đây rồi còn gì! _ thằng Hùng nài nỉ
- Không là không, khỏi năn nỉ tốn công vô ích! _ Nhỏ dứt khoát, xoay gót chân trở lên phòng thì con Bình nói với theo
- Chả phải còn một căn phòng mà chưa khám phá sao, mà rất hiếu kì mà... với lại hình như nó còn là căn phòng đối diện phòng mà nữa! _ Câu nói của con Bình đã tác động ghê gớm lên tâm trí của nó, hàng vạn câu hỏi lùa về đầu óc nhỏ. Phải công nhận con Bình được cái "khích tướng" là hay.
- Rồi rồi, để tao chuẩn bị cái lũ lăm mồm! _ Nhỏ lau bầu, nhún nhót mặt mày, cả bọn nhớn miệng cười tươi tắn, thằng Hùng thì tấm tắc khen con Bình hết lời.

...

Xong xuôi, bọn nó tiến tới ngôi biệt thự, mở cửa ra. Do ban ngày cho nên ngôi biệt thự không đến nỗi quá hoang vu, từng ánh nắng xuyên qua các khung cửa kính nhiều màu ánh lên nền gạch, tuy nhiên nó vẫn lạnh lạnh. Thằng Hùng và con Bình có vẻ dạn hơn không còn dính lấy nhau như sam nữa, đã biết đi loanh quanh.

- Ê bây con Chi đâu? _ Sau một hồi nhỏ mới phát hiện rằng thiếu mất một thành viên
 - Nó không bao giờ có hứng thú với ngôi biệt thự này, thậm chí còn luôn luôn làm cụt hứng khi tao kể chuyện về ông Diệp - chủ nhân của nó nữa! _ Con Bình nói
 - À mà chuyện hôm qua mà kể tao chưa hết!
 - Tới khúc nào rồi nhỉ?
 - Tới chỗ mà nói mà không biết đưa bé ở đâu đấy rồi mà còn nói gì đó nữa nhưng bị thằng Hùng cắt ngang.
 - À... nhớ rồi. Tao định kể cho mà nghe thằng bé đó lạ lắm.
 - Lạ như thế nào?
 - Hồi đó tao có chơi chung với nó vài lần, nó chặc tuổi mình nếu còn thì giờ chắc cũng học bằng lớp. Nó nhút nhát lắm lại ít nói, được cái nó nhìn đẹp mê hồn lắm kia.
 - Có nhiều đó mà mà cho là nó lạ thường à?
 - tao thấy gia đình nó cũng hạnh phúc lắm ba mẹ thương yêu hết mực lại là con nhà giàu sướng quá rồi còn gì vậy mà lúc nào tao cũng thấy nó sao sao ấy, nó còn sợ hãi tội cùng khi ba của nó kêu nó về ăn cơm nữa.
 - Sợ hãi?
 - Còn nữa cơ, bữa đám ma ba mẹ người ta không hề thấy một giọt nước mắt nào từ nó nhưng mà lại thấy nó cười như điên dại ở một góc phòng, không biết nguyên nhân vì sao? Đáng lẽ ra nó phải khóc chứ!
 - Thế... nó tên gì vậy?
 - Chẳng biết, chỉ nghe bà người làm gọi nó là Pi
 - Pi sao? _ Nhỏ lăm bằm
 - Tụi bây cứ định ngây ngốc ở đó tới khi nào vậy hả? _ Lại là tiếng thằng Hùng lúc nào nó cũng là người ngắt ngang mấy câu chuyện
 - Tới ngay. _ Bảo Bình lau bầu rồi chưa kịp để nhỏ nói gì là đã lôi đi.
- Cùng là một cái hành lang đó nhưng so với đêm hôm qua thì nó bớt u ám hơn, ánh sáng len lỏi qua khung cửa sổ khiến cho những chiếc lan can càng thêm rực rỡ, nó cứ lấp lánh như làm bằng vàng ròng thật vậy.
- ê tao mới phát hiện ra căn phòng mới nè bây! _ Thằng Hùng reo lên, vẫy vẫy tay. Đó là một căn phòng nhìn trông khá to, nằm ở cuối hành lang bên cạnh là chiếc cửa lớn có ban công, sát vách với căn phòng đêm qua bọn nó định khám phá.
 - Ồ nó khóa mất rồi! _ Chuyên nói, sau khi cố xoay tay nắm cửa
 - Khóa rồi thì thôi vậy! _ Bảo Bình nói giọng hơi bị vô vọng
 - đồ ngu, căn phòng khóa thì chắc là nó chứa gì đó quan trọng lắm như là một kho chất vàng chẳng hạn! _ Thằng Hùng chửi. Tới giờ phút này mà nó vẫn

còn giữ cái niềm tin mãnh liệt về cái kho báu đó sao?

- Vậy bây giờ phải làm sao? Phá cửa à? _ Thăng Chuyên hỏi

- Đành vậy để tao! _ Thăng Hùng vỗ ngực bồm bộp, sấn tới toan đập vào cánh cửa

- Khoan _ Nhỏ nói.

Ban đầu nhỏ định sẽ phá cửa nhưng khi thấy cây kẹp nhỏ trên tóc của Bảo Bình thì nhỏ nảy sinh ý định khác. Nhỏ từng được một người dạy mở khóa bằng những vật dụng nhỏ như cây kẹp này chẳng hạn, không tới nỗi chuyên nghiệp như mấy ông điệp viên nhưng nhỏ vẫn có thể mở được tuy nhiên hơi mất thời gian

5p... 10p... 20p... trôi qua. Từng giọt mồ hôi trên trán nhỏ thì nhau rớt xuống.

- Xong chưa vậy? _ Thăng Hùng than vãn - Để tao phá cửa có phải hay hơn không?

- Dù gì đây cũng là nhà người khác mà không có quyền phá hoại nó đâu. _ Thăng Chuyên đẩy gọng kính, nói lý lẽ cho thăng Hùng hiểu

- Đó là nhà hoang mà... _ Nó lâu lâu

- Phù, cuối cùng cũng xong! _ Nhỏ gạt mồ hôi thông báo với cả bọn.

Con Bình hí hửng chạy lại, mở cánh cửa ra. Trong vài giây ngắn ngủi nó đã hóa đá, hai con mắt tròn tròn y hệt đêm hôm qua.

- Sao thế? _ Thăng Hùng tò mò chạy đến.

Trước mắt bọn nó bây giờ là một căn phòng với đồ đạc hỗn độn, ghế bàn nằm lộn lác, cái ngã cái nghiêng. Trên chiếc bàn làm việc, mọi giấy tờ, sách vở đều được gạt xuống đất, mảnh vỡ thủy tinh khắp sàn, và điều khiến bọn nó bàng hoàng nhất chính là có sự hiện diện của MÁU! máu khắp mọi nơi, dưới sàn nhà trên tường bong tróc sơn, những vết máu loang lổ đã khô từ rất lâu nhưng nó vẫn tố cáo được có một cái gì đó rất khủng khiếp đã diễn ra tại đây, thảo nào mọi người đặt cho ngôi biệt thự này một cái tên đáng sợ như vậy: Máu.

- Kinh quá!~ _ Thăng Chuyên là người bình tâm lại đầu tiên, nó bước vào phòng

- Chắc đây là nơi bọn cướp giết hết gia đình họ. _ Con Bình nói the thé trong miệng

- Sao? Bây giờ mà còn muốn kiểm kho báu gì đó nữa không? _ Nhỏ hỏi Hùng

- Tất... tất nhiên là không rồi! _ Nó lắc đầu lia lịa, liên tục lắc lắc bàn tay.

- Con Bình chụp lại đi, bức hình này ấn tượng lắm đấy! _ Nhỏ mĩa mai

- Mà cứ vậy...

Có vài vết chân máu còn sót lại, nó dẫn tới cánh cửa phía ban công tuy nhiên sau cánh cửa thì hoàn toàn không có dấu vết gì. Ngoài ban công, có một cái cây cao to khủng khiếp không biết được trồng từ bao giờ.

- Ban công lớn thật! Cái cây này tao nhớ hồi đó mấy mình hay leo lên lắm nhỉ? _ Thăng Chuyên nói.

- Ừ, ngày xưa cây này hay được bọn trẻ con trèo nhảy lên lắm, nhưng sau vụ việc thì tự dưng đồn ầm lên cây đó là nơi ở của ma nên chẳng ai dám lại gần, nhưng cũng dám đồn xuống vì sợ mắc lời nguyên gì đó. _ Thăng Hùng nói tiếp

- Không hiểu nổi tại sao một người sợ độ cao như ông ấy lại sống trên một căn phòng cao như thế này được! _ Bảo Bình nhún vai - Nhìn xuống mà chóng cả mặt!

- Mà bị sợ độ cao à?

- Làm gì có!

Nhỏ tiến lại chỗ bàn làm việc, khom người nhặt lên một bức ảnh. Trong ảnh, một đứa bé chừng 3 tuổi tay cầm một hộp quà, mở miệng cười rất tươi tuy nhiên không phải là thằng bé trong bức ảnh gia đình.

- Đây là ai vậy? _ Nhỏ thắc mắc giờ bức ảnh cho Bảo Bình xem, nó lắc đầu

- Không biết, chưa thấy bao giờ! Chắc là cháu họ hay gì đó của ông Diệp chứ gì!

"Cháu họ sao?" _ Nhỏ nghĩ bụng, nhỏ thực ra vẫn chưa thỏa mãn với câu trả lời của Bình, đáng lẽ ra bức ảnh đặt ở bàn làm việc phải là con trai của ông ta chứ, sao lại là đứa bé này, do ông ta có tình cảm sâu sắc hơn hay là vì một nguyên nhân sâu xa nào khác?

Dưới đất những xấp giấy tờ chồng chất lên nhau, lẫn lộn những tờ giấy bị nhàu nát đa số đều là giấy tờ của một công ty mang tên Văn Thiên. Nhỏ nhặt một cục giấy bị vo tròn dưới đất rồi vuốt thẳng ra, bên trong là dòng chữ phá sản.

- Căn phòng này đáng sợ quá! Hay ta đi qua phòng bên cạnh đi._ Con Bình nói, răng va vào nhau lập cập. Nó run đến vậy sao?

- Sao chỉ có phòng này có máu vậy?_ Thăng Chuyên thắc mắc

- Nghe nói là bọn cướp siết cổ từng người cho họ ngất xỉu rồi lôi vào đây tàn sát dã man._ Con Bình giải thích. Thăng Chuyên khẽ gật gù, cái giả thuyết này của nó cũng khá là hợp lý.

- Nhưng tại sao bọn họ phải làm vậy?_ Nhỏ tò mò

- Đó là chuyện của tụi nó liên can gì đến mình, mày lăm mồm thật!_ Thăng Hùng nói, nhỏ bĩu môi. Người ta chỉ hiểu kì thôi mà!

- Vậy qua phòng khác đi._ Bảo Bình đề nghị

- ê khoan, cái bàn này có học tủ bị khóa nè, à không mọi học tủ đều bị khóa!_ Nhỏ nói sau khi phát hiện ra một số cái học tủ nhỏ ở cái bàn làm việc

- Mày đúng là phiền phức, con ạ!_ Thăng Hùng nắm tay lôi xềnh xệch nhỏ đi, đúng là làm người ta mất hứng!

Tụi nó đóng cánh cửa đó lại rồi nhích mấy bước chân sang căn phòng cùng vách. Trên cánh cửa có vài dòng chữ gì đó bị mờ nhạt được viết bằng nét chữ của đứa con nít. Một điều đáng lưu ý rằng là tay cầm của cánh cửa này không có một vết bụi nào cả. Nhỏ chưa kịp la lên, thì thăng Chuyên đã chạm tay vào và xoay tay cầm, cái thang đúng là tài lanh thật!

Bên trong căn phòng là màu xanh nhạt của bầu trời, có một cái giường ngủ, một cái bàn học nằm cạnh cái cửa sổ...

- Oa căn phòng đúng là đẹp thật!_ Bảo Bình reo lên thích thú

Nhỏ tiến tới cái bàn học, trên bàn một quyển sổ được để lên ngay ngắn kèm một cây viết bi, dưới sàn lại là một khung ảnh màu hồng nhạt. Nhỏ ngồi xuống, nhặt lên thì chợt có chút giật mình. Bên dưới là những mảnh vỡ thủy tinh, vết máu loang lổ còn hằn trên mảnh vỡ trên sàn nhưng đã khô. Nhỏ lật tấm ảnh lên, lại là tấm hình gia đình dưới lầu nhưng sao những khuôn mặt lại bị rạch nát, nhỏ nhanh tay úp khung hình lẫn bức ảnh xuống, còn Bình mà thấy máu nữa thể nào nó cũng loạn cả lên.

- Cái quái gì đây? Sao lại dán đầy những mảnh giấy này đây?_ Thăng Hùng thắc mắc khi thấy ở bên phải là một tấm bảng to dán chi chít những mảnh giấy note đủ màu sắc - Lại chẳng có chữ nào!

- Chẳng nhẽ nó được viết bằng chanh muốn đọc là phải hơ lửa như thí nghiệm khoa học sao?_ Thăng Chuyên nói

- Không đâu, nếu dán như thế này thì chỉ là ghi chú gì đó nhưng nếu là ghi chú thì phải ghi sao cho dễ đọc chứ còn ba cái đó lên để xem chả phải rất phiền phức sao? Với lại có ai mà để giấy ghi chú từ năm này sang tháng nọ như thế này không, rất dễ bị nhầm lẫn với ngày khác!_ Nhỏ phản bác kiến của Chuyên

- Thế mày nói coi nó mang ý nghĩa gì?_ Thăng Hùng chau mày, xem ra nó theo phe của thăng Chuyên.

- Ai biết! Sao mày không hỏi thử con Bình, nó chơi thân với thằng bé này mà!_ Nhỏ dẫu môi lên cãi lại

- Hả? Là sao?_ Thăng Hùng ngăn người không hiểu mô tê chỉ sát

- Tao chưa kể chuyện này cho bọn nó nghe bao giờ!_ Con Bình vỗ vỗ vai nhỏ giải thích

Và sau đó là lời tường thuật của cô bạn Bảo Bình và kết thúc bằng một câu nói đầy trách móc của thăng Hùng rằng: "bạn thân mấy năm của mày lại chưa được nghe bao giờ, còn nó mới chuyển đến thì biết tất tần tật" và một nụ cười hời hợt của con Bình.

- Thế bây giờ mày có nhớ là thằng nhóc đó nói gì với mày về ý nghĩa của mấy tấm giấy này chưa?_ Chuyên hỏi

- Để tao nhớ... hình như là... chưa nghe bao giờ! À mà nó cũng có nói rằng nó bỗng dưng thích mấy tờ giấy đủ màu sắc!_ Con Bình mừng rỡ kể lại

- Thế lúc đó nó mấy tuổi?_ Nhỏ hỏi

- Khoảng 3, 4 tuổi gì đó. Mà mày hỏi làm gì?

- Nếu giả thiết của tao đúng thì mấy tờ giấy này ắt hẳn mang một ý nghĩa nào đó. Lại là mấy trăm tờ chứ chẳng ít, biết đâu... ý nghĩa của nó là biểu thị ngày đã qua._ Nhỏ nói, mắt nhìn chăm chăm vào mấy tờ giấy, có tâm nhìn còn rất mới có tấm đã xin màu từ rất lâu

- Là sao?_ Thăng Hùng lẫn con Bình đồng thanh, tụi nó vẫn chưa hiểu ý nhỏ lắm.

- Giống như vài người có thói quen đánh dấu X hay gạch những ngày đã qua trên lịch thì thằng bé này lại dán giấy lên đây. Nghe thì có vẻ vô lí nhưng nếu nghĩ kĩ thì không đến nỗi: thằng bé là một người rất thích giấy màu, trên bảng lại có đến mấy trăm tờ cái cũ cái mới chồng lên nhau thì xem ra giả thiết của

con Hạ không đến nổi quá xàm!_ Thăng Chuyên đẩy gọng kính, giải thích y hệt một thám tử thực thụ. Tội nó khê "à" lên một tiếng

- Thế thì không có gì quan trọng mình có thể bỏ nó qua một bên được rồi._ Con Bình nói

- Sao ta không thử đếm nó nhỉ?_ Lời đề nghị của nhỏ khiến cho bao con mắt kia phải sững sốt

- Mày rảnh rồi mà sinh nông nổi à?_ Thăng Hùng nói - Hay là nóng quá hóa điên!_ Rồi nó sờ tay lên trán nhỏ

- Vớ vẩn!_ Nhỏ gạt tay Hùng ra, mặt nhăn nhó.

- Đếm nó ta biết được gì? chỉ tốn thời gian!_ Bình cắn nhàn

- Biết được nhiều lắm đấy chứ, lại là điều quan trọng nữa.

- Biết gì mà quan trọng?_ Chuyên tò mò

- nếu mấy tờ giấy này là biểu thị cho những ngày đã qua, nếu ta đếm nó thì ta có thể biết được thằng bé sống ở đây bao nhiêu ngày hay bao nhiêu năm._ Nhỏ nói rồi nhìn mấy khuôn mặt đần thối kia thì nhỏ hiểu là phải giải thích thêm - Này nhé, 1 năm có 365 ngày thì tương đương với 365 tấm giấy, ta đếm được bao nhiêu tờ thì chia ra có thể biết được thời gian rất chính xác!

- À... hiểu rồi. Nhưng tại sao mày lại nghĩ ra điều này hay mày nghi ngờ..._ Thăng Chuyên nói chưa hết câu thì bị nhỏ ngắt ngang

- Phải, tao nghi ngờ rằng có người sống ở đây hay nói cách khác là thằng bé này vẫn đang lớn lên trong ngôi biệt thự không chừng bây giờ nó đã bằng tuổi chúng ta

- Ý mày nói... ở đây có ma à?_ Con Bình run lẩy bẩy

- Lại nói nhảm, ý tao nói là người bằng xương bằng thịt kia!

- Bằng chứng đâu mà mày cho là như vậy?_ Thăng Hùng thắc mắc

- Tao đã biết được đóm đỏ mà tụi bây gọi là ma trôi là gì rồi.

- Là gì?

- Là đầu những điều thuốc đang cháy, trong đêm nếu tắt hết đèn thì tụi bây chẳng thể nào thấy được hết điều thuốc, lần người hút nó cho nên tụi bây tưởng nó lơ lửng trên không trung như đang bay thật chất thì là chẳng có ma trôi nào ở đây cả, chủ nhân của nó chỉ là sợ ý để lộ ra thôi. Bằng chứng là dưới chân tụi bây, trên bàn, trên giường đều có dấu vết của tàn thuốc khi chưa bị gió cuốn đi.

- Ủ nhĩ, vậy mà mình không nghĩ ra!_ Thăng Chuyên suy nghĩ buột miệng nói một câu

- Oa... Hạ hay quá đi suy luận như conan vậy!_ Bảo Bình vỗ tay bồm bộp luôn miệng khen nhỏ giỏi, khiến nhỏ đây hơi bị ngại.

"Ừc... ừc... ừc..."_ Tiếng bao tử kêu như gào thét của thằng Hùng khiến nhỏ cũng muốn kêu theo, từ sáng tới giờ nhỏ chưa có gì bỏ bụng

- Thôi ta dừng tại đây đi, mai hay một gì đó rảnh thì đi khám phá tiếp giờ phải ăn cái đã!_ Thăng Hùng đề nghị

- Ok vậy đi!_ Con Bình đồng tình, nó cũng hơi đói rồi

- Thế... có đếm ba cái này không?_ Thăng Chuyên hỏi

- Tất nhiên!_ Nhỏ nhón gót, gỡ mấy tấm giấy cho vào túi quai.

- Hay là ta đem đến quán của con Chi đếm đi. Ở đó vừa có thức ăn ngon, lại có thêm chị người làm cũng rảnh rồi nên chắc sẽ phụ mình nhiều người có phải hơn không?_ Con Bình đột nhiên nảy sinh ý tưởng, lâu lâu nó cũng khôn quá chứ!

Rồi cả bọn quyết định như vậy, bọn nó sau khi thu dọn hết đồng giấy trên bàn rồi rời khỏi ngôi biệt thự tiến đến quán cafe của Thùy Chi. Công nhận mấy tờ giấy đó nhiều thật, đựng đầy túi nhỏ lẫn túi con Bình rồi phải đựng ké cái balo của Thăng Chuyên. Nghĩ tới nghĩ lui đếm hết đồng này không biết tới khi nào nữa!

...

"Cạch"_ Cánh cửa màu nâu đỏ được mở ra, bọn nó đã đến quán cafe của Thùy Chi. Đó là một chiếc quán tên Cũ nằm ở cuối con đường, ven biển. Và đúng như tên gọi của nó, quán Cũ trang trí bằng nhiều đồ vật hút mắt từ chiếc đèn cổ xưa cho đến những quyển sách dày cộm cũ kĩ không biết nó đã ở niên đại thứ mấy tạo cảm giác thân quen cho mọi người. Nó như cách biệt hẳn ở thế giới bên ngoài, im ắng đến bình yên lạ thường, chỉ nghe tiếng nhạc du dương êm đềm trong chiếc máy cát sét cũ cùng với tiếng máy xay cafe đều đều

- Sao hôm nay lại tụ tập ở đây vậy? Chả phải mấy cậu đi khám phá ngôi biệt thự Máu à?_ Thùy Chi bung tách cafe ra cho khách rồi quay sang hỏi bọn

nó

- đói bụng nên về thôi! _ Bảo Bình nhún vai giải thích

- Hey! Lâu quá không gặp mấy em! _ Một cô gái với mái tóc nâu hạt dẻ nhảy bổ tới vỗ vai con Bình khiến nó muốn chao đảo

- Haizzz... chị à đừng có dùng sức với em vậy chứ! _ Con Bình càu nhàu

- Ai thế? _ Cô gái nghiêng đầu hỏi khi thấy nhỏ

- Đây là Nhật Hạ bạn mới của tụi em _ Con Bình giới thiệu quay sang nhỏ - Còn đây là chị Họa Mi người bán quán phụ với mẹ Thùy Chi.

- Em chào chị _ Nhỏ mỉm cười thân thiện.

- Em không phải là người Việt Nam à? _ Họa Mi khom người nhìn vào đôi mắt xám tro hút hồn của nhỏ

- Bạn ấy là người lai chị ạ. _ Thùy Chi trả lời

- Ồ hèn gì nhìn em "Tây" quá! Em còn đi học không?

- Dạ... còn. _ Nhỏ hơi ngây ngốc

- Thế... mái tóc đỏ rực này không sợ bị hạ hạnh kiểm à?

- Ừm nhì, bộ nhà trường không bắt mày nhuộm tóc đen lại à? _ Thăng Hùng thắc mắc

- À... cái này tao chưa nói cho tụi bây nghe đây là màu tóc nguyên thủy của tao đó! _ Nhỏ nói làm khuôn mặt của mấy người đó đều dần thối ra hết, riêng thằng Chuyên thì khác nó đẩy gọng kính rồi bắt đầu giải thích cho bọn kia hiểu sẵn tiện khoe luôn mớ kiến thức đồ sộ của mình

- Do quá trình biến đổi gen gây ra, tuy nhiên đây là màu tóc tự nhiên hiếm có nhất chỉ chiếm khoảng 1-2% dân số thế giới. Cũng vì bị biến đổi gen nên người có mái tóc đỏ thường có tàn nhan, rất nhạy cảm với tia cực tím và đặc biệt rất khó gây mê vì khả năng chịu đau của họ rất cao.

- Ồ thế Nhật Hạ là người may mắn lọt top 1-2% dân số thế giới rồi! _ Thùy Chi mỉm cười thích thú

- Mà em cũng may thật đó, thừa hưởng mái tóc đặc biệt thế này mà tàn nhan lại không nhiều đến mức toàn khuôn mặt chỉ tập trung hai bên má thôi nhìn hoang dã mà đẹp đẹp sao ấy! _ Chị Mi khen, nhỏ cười hì hì

- Chà phải lúc trước người ta có cái một trang điểm có tàn nhan sao? Mày thì có tự nhiên rồi khỏi đậm phấn tô son cho mệt!

- Vậy hạnh kiểm của mày bị trừ do nhuộm tóc sao mày không nói với thầy cô giáo mà để bị trừ oan uổng vậy? _ Thăng Hùng hỏi

- À... cả trường đều biết tao có màu tóc là màu đỏ mà. Tại vì tao nhuộm thành màu bạch kim, màu xám tro có khi nhuộm ombre nữa nên không có oan uổng gì đâu! _ Nhỏ nhe răng cười, giải thích

- Thảo nào... _ Bọn nó cùng đồng thanh

- Vậy... xong màn chào hỏi rồi thế bây giờ mấy em ăn gì?

Và tụi nó kêu thức ăn nước uống. Sau một hồi ăn uống no nê xong xuôi, đùa giỡn đến ban hành cái quán thì mới chịu vào vấn đề chính. Tụi nó cho cái quán bị tụi nó làm cho mất đi cái vẻ bình yên mà nó vốn có.

- Thật ra bọn tao đến đây không chỉ để ăn với uống không đâu, tụi tao có việc nhờ mày với chị Mi làm phụ.

- Việc gì vậy?

- Đây... _ Bảo Bình lấy từ trong túi của nó, túi của nhỏ lẫn balo thằng Chuyên mấy trăm tấm giấy bày ra bàn - Đếm nó phụ tụi em nhé?

- Hề? _ Họa Mi tròn tròn mắt

- Tụi bây lấy nó ở đâu vậy? _ Thùy Chi tò mò muốn biết nguồn gốc của mấy tờ giấy nhiều màu này

- Ở biệt thự Máu đấy! _ Sau câu trả lời của thằng Hùng, sắc mặt của Thùy Chi khẽ thay đổi, một chút thôi rồi quay lại trạng thái ban đầu

- Nè tụi em rảnh rồi sinh nông nổi à? _ Họa Mi chống nạnh hỏi bọn nó. Nhỏ đã chính thức nghe câu này 2 lần rồi đấy!

- Tụi em có lý do riêng mà chị, giúp tụi em nhe! _ Con Bình giương đôi mắt long lanh của nó lên nài nỉ van xin

- Đi nhe chị! _ Nhỏ cũng bắt chước làm theo

- Chị Mi hay là mình giúp bọn họ đi._ Thùy Chi giật giật gấu váy của Mi, mỉm cười dịu dàng mà như có một thế lực gì đó khiến cho chị Mi phải miễn cưỡng gạt đầu. Cả bọn nghe rồi cười toe toét rồi rít cảm ơn.

...

Chiều. Bầu trời tắt nắng chỉ còn vài ánh nắng đi lạc, nhảy nhót trên những tán lá phảng phất qua khung cửa kính của quán Cũ. Bên trong, từng thành viên đã về bớt số lượng người đã giảm đi phân nửa. Thắng Chuyên vì đến giờ học thêm Toán nên nó phải đi về, thằng Hùng thì về nhà ăn cơm do mẹ nó gọi, còn con Chi thì mẹ nó về dẫn nó đi mua quần áo để hôm sau đi dự đám cưới ở một nhà hàng gần đó chỉ còn lại nhỏ, con Bình bà chị Mi vẫn hăng say với công việc... "tập đếm".

- Ya cuối cùng cũng xong rồi!_ Con Bình vờn vai

- Tổng cộng là 5051 tờ. Nãy giờ cứ có cảm giác như được về với tuổi thơ, cái thời mà mới biết đếm ấy, thấy cái gì cũng đếm, làm như thú vị lắm không bằng!_ Chị Mi cười đùa

Nhỏ lấy máy tính, bấm lạch tạch thêm một chút, sắc mặt nhỏ thay đổi kết quả thực sự gây sốc khiến nhỏ ngồi ngay đơ ở đó

- Cũng chiều rồi mấy em về đi chắc ba mẹ cũng đang chờ ở nhà đó._ Chị Mi nhẹ nhàng quan tâm

- Vâng tụi em về ngay đây!_ Bảo Bình tra lời quay sang nhỏ lay lay cánh tay - Này, này bị gì thế?_ Khiến nhỏ búng tỉnh

- Ồ... ờ... em cảm ơn chị rất nhiều ạ!

- Không có gì nhưng mai mốt nhớ đền bù cho chị đấy nhé!

- Vâng, dĩ nhiên rồi ạ. Thôi em về đây chị

- Ừm

Nhỏ thu dọn giấy trên bàn rồi ra về cùng với Bảo Bình. Trên đường đi chợt nhỏ quay sang hỏi Bảo Bình

- Vụ cướp của giết người ở ngôi biệt thự xảy ra lúc mấy mấy tuổi vậy?

- 4 tuổi, tao còn nhớ như in mà, tại vì lúc sự việc xảy ra thì là sau ngày sinh nhật tròn 4 tuổi của tao một ngày.

- Tức là đã 13 năm, hoàn toàn trùng khớp._ Nhỏ lẩm bẩm

- Này mấy bị gì à? Sao tự dưng bấm máy tính xong mấy cứ dần dần ra đấy, bộ có chuyện gì sao?_ Con Bình thấy nhỏ như vậy không khỏi tò mò

- À... không... ờ thì... cũng có!

- Mày nói chuyện khó hiểu quá lúc không lúc có là sao?

- Ừ thì... mày nhớ tao từng nói là mấy tờ giấy đó tượng trưng cho ngày đã qua không?

- Ờ thì sao?

- Nên tao lấy con số 5051 chia cho 365 thì nhận được con số 13 nhưng chia không hết, rồi tao tìm ra con số dư là 306. Rồi tao chia tiếp cho 30 ngày, tính luôn cả mấy tháng có 31 ngày thì con số nhận được là 13 năm 10 tháng. (T/g: Phần này tính toán nhìn hơi bị phiền phức nên hơi khó hiểu tí nhé nhưng nhìn chung là Nhật Hạ đã tìm ra số ngày cụ thể!^^)

- Sao cơ? Nếu như vậy thì...

- Phải người đó không hề đi đâu cả, họ vẫn đây và ngay đêm qua họ đã dán một tờ giấy lên nên 10 tháng vừa tròn, chả phải đêm qua là 31/10 sao?

- Ôi trời! Vậy bây giờ mày tính sao?

- đó chỉ là giả thiết thôi biết đâu mấy tờ giấy đó tượng trưng cho thứ gì khác thì sao? VD: nhóm tờ giấy có màu lạnh như xanh biển, tím,... thì tượng trưng cho nỗi buồn đã trải qua, còn nhóm tờ giấy có màu nóng như đỏ, vàng,... thì tượng trưng cho niềm vui.

- Nếu như vậy thì chắc cậu bé ấy nhiều nỗi buồn lắm!

- Sao mày lại nói vậy?

- Thì... chả phải đa số tờ giấy đều thuộc nhóm màu lạnh sao?

- Ủi nhỉ? _ Nghe con Bình nói nhỏ mới để ý, đa số đều là màu tím, màu xanh, có cả màu đen nữa nhưng còn màu đỏ, vàng thì chỉ có mấy chục tấm chiếm một tỉ lệ rất nhỏ trong số mấy ngàn tấm này. Nếu đúng như lời nhỏ nói thì cậu bé đó thực sự bị nổi buồn vây kín thế này sao?

- Thế... mấy tấm giấy này mày định làm gì?

- Thì trả nó về chỗ cũ thôi

- Mày có bị gì không đấy? Gỡ xuống hết rồi sao dán lên lại được!

- Chết, tao quên mất! _ Do quá tò mò mà nhỏ đã quên đi điều quan trọng nhất

- Giờ làm sao đây?

- Sao hỏi tao?

- Hay là mình cứ để nó trên bàn, bên cạnh là tờ giấy xin lỗi

- Chỉ còn cách đó thôi.

Tại nó bước vào ngôi biệt thự, những ánh mai đi lạc cũng dần biến mất mà thay vào đó là một bầu trời hoàng hôn rắng hồng. Nhỏ mở cánh cửa căn phòng đó ra, đặt mấy tờ giấy vào một cái hộp giấy, Bảo Bình viết một dòng chữ: "Xin lỗi, chúng tôi không cố ý". Rồi nó lấy một hòn đá dán lên cho khỏi bay đi

- Xong _ Nó phúi tay, quay lưng thì giật mình - Ế... mày định phá gì nữa đấy? _ Con Bình tá hỏa, chạy lại phía nhỏ

- Có làm cái gì đâu, xem một chút thôi mà... _ Nhỏ chau mày khó chịu

- Hoa gì vậy? _ Bảo Bình nhìn 3 chậu cây trên tay nhỏ hỏi

- Cỏ chân ngỗng.

- Nghe tên lạ quá!

- Ủm, tao rất thích loài hoa này!

- Hiếm có đứa nào như mày lăm nhể, đa số đều là thích hoa hồng gì thôi.

- Tao khác bọn nó khác!

- Rồi đưa nó về chỗ cũ đi cô nương, nhìn nó mỏng manh vậy lỡ tay làm rớt thì khỏi có cách nào đền nghe chưa!

- Mày làm như rằng tao đụng đầu hư đó vậy!

Bảo Bình quay lưng đi, nhỏ nhìn chậu bông màu cam có chỉ có một bông hoa thôi nhưng cực kì đẹp và đặc biệt. Tự dưng nhỏ xấu tính, lấy tay ngắt nó đi rồi nhét vào túi, biến nó thành của riêng mình.

- Trên bàn có quyển sổ nè.

- Ủm tao thấy nó hơi sáng nhưng vẫn chưa xem.

- Viết bằng sổ thế này thì chỉ là nhật ký thôi, mà mày định xem là sao?

- Vì nhật kí nên mình mới xem đấy chứ!

- Kì vậy? Như vậy không nên đâu! Tao không cho mày làm vậy!

"Ngược dòng thời gian, đi về nơi lòng chưa nhớ chưa thương. Đi về nơi lòng chưa vương tơ vương..." _ Tiếng điện thoại con Bình reo thì ra là do ba mẹ bắt nó về nhà.

- Mày không được làm thế đâu nhé! _ trước khi ra về nó không quên đe dọa

- Ủm ừm mày về đi cho tao nhờ làm nhảm mãi

- Bye!

Sau khi bóng của con Bình khuất sau hàng cây, nhỏ nhún vai bước vào ngôi biệt thự. Nhỏ sinh ra là để hiếu kì và khám phá mà!

Chương 4

- Thưa cô, cho em vào lớp!_ Nhỏ thở không ra hơi tay vịn lấy khung cửa, e dè xin phép
- Được rồi, lần sau đừng đi trễ vậy nữa.
- Vâng._ Nhỏ ưỡn khoác balo lên vai mệt đừ đừ bước về chỗ.

Đây là cái hậu quả không-thể-tránh-khỏi vì hôm qua nhỏ đã thức đến tận khuya để đọc quyển nhật kí được nhỏ chụp hình lại. Nhỏ chẳng thể ở riết như thế, chủ nhân của nó sẽ không về nhà được. Nhỏ úp mặt xuống bàn. Nhỏ phát hiện một điều chủ nhân của nó khi viết những điều đó đã trải qua nhiều sợ hãi, lo lắng, hay thậm chí là đau đớn, nhưng điều khiến nhỏ thắc mắc là tại sao một đứa con nít 3, 4t lại biết viết chữ?

- À tao có thứ này cho mày nè._ Bỗng nhỏ sực nhớ đến một điều quan trọng, nhỏ ấy trong balo ra một quyển tập rồi lật ra trang giữa nơi một bông hoa mỏng manh đang khép mình

- đẹp không? Cô chân ngỗng đấy, tao thích nó lắm luôn á! Cho mày đó coi như lời cảm ơn ngày hôm qua._ Nhỏ cầm bông hoa nhỏ nhắn trên tay một cách nâng niu rồi đặt vào quyển tập đang mở của Thần Hy, nhovn miệng cười

- Tao không tiền để mời mày đi ăn hay mua gì để chuộc lỗi nhưng tao tự dung có cảm giác mày cũng thích nó giống tao, không biết có đúng không?

-...

- Không trả lời thì đúng rồi, khỏi cần quà cáp gì nữa nhé mọi chuyện coi như huê!

-...

- À mà để tao kể hành trình "gian nan" khi lấy nó về cho nghe, tao lấy nó từ ngôi biệt thự Máu chắc mày có nghe qua rồi chứ gì? Mà nghĩ tới nghĩ lui thì hình như cái này gọi là ăn trộm thì phải?

-...

- À mà không tao đâu có ăn trộm đâu, tao đã xin rồi mà nhưng mà không có chủ nhân của nó vậy thì có gọi là ăn trộm không ta? Khó nghĩ quá

-...

- Kể ra hôm qua tao làm nhiều chuyện xấu thật, ăn trộm hoa này buổi chiều còn đọc trộm nhật kí của người khác nữa. Tao đã đọc của đứa bé con của ông chủ ngôi biệt thự Máu. Ai cũng nói là nó đã có cuộc sống hạnh phúc nhưng qua lời kể của nó thì tao thấy cứ sao sao ấy! Con Bình cấm tao làm chuyện này nhưng mày biết đấy tao hiểu kỉ lắm cho nên bây giờ tao không thể chia sẻ cho con Bình nghe được nên mới nói cho mày nghe nè._ Nhỏ dứt lời sắc mặt của Thần Hy khẽ thay đổi, xoẹt qua một cái rồi lại trở về trạng thái ban đầu. Lạnh lẽo.

- Mà mày biết không..._ Nhỏ chưa kịp dứt câu là trên từ trên bảng đã réo rất tên nhỏ

- Nhật Hạ, em có nghe cô giảng không vậy hả?_ Sau lời nói đó là mấy chục con mắt đổ dồn về phía nhỏ

- Em... đang nghe đây ạ!_ Nhỏ chống chế

- Lại còn cãi à? Miệng huyền thuyên thế kia mà bảo nghe giảng! Đứng dậy, giải thích cho cô câu thơ cô vừa giảng

Nhỏ đứng dậy gãi gãi đầu, mặt cúi gằm nhìn xuống bàn đến cả sách nhỏ còn chưa giờ ra thì lấy gì mà biết bả nói cái gì. Khẽ nhìn sang con Chi ánh mắt khẽ mấp máy van xin sự giúp đỡ

- "tháng giêng ngon như một cặp môi gần"_ Thùy Chi thì thào

- Sao? Có biết tôi đang phân tích câu nào không?_ Bà cô gõ gõ cây thước xuống bàn

- Dạ "tháng giêng ngon như một cặp môi gần" ạ!_ Nhỏ đáp

- Lại được bạn nhắc chứ gì? Giải thích cho cô tại sao tháng giêng đối với Xuân Diệu lại ngon như một cặp môi gần.

- Dạ... tại... vì _ Nhỏ lúng túng. "Xuân Diệu ơi là Xuân Diệu nếu còn có kiếp sau mong bác sáng tác cái gì để hiểu một chút được không?"
- Dạ cái gì mà dạ! Rốt cuộc là em có biết không? _ Bà cô tiếp tục chất vấn khiến nhỏ càng bối rối hơn
- Câu đó có nghĩa là tháng giêng giống như... giống như... _ Nhỏ cứ ập a ập ứng như gà mắc tóc, nghĩ kĩ cỡ nào cũng không gặn ra một từ giải thích
- Giống như cái gì? _ Bà cô hỏi tới khiến nhỏ buột miệng nói ra
- Giống như... hai đôi môi chạm nhau... tức là hôn đấy ạ! Vị... vị rất là ngon!

Cả lớp ò lên, kẻ há hốc mồm, kẻ thì ôm bụng cười nắc nẻ. Người ngồi cạnh, khéo môi chọt cong lên một cái nhẹ tựa như không có. Tiếng ha ha, ha ha vang lên không ngớt. Nhỏ thực sự muốn gào lên: "Bộ tôi là trò hề cho mấy người à?". Vài đứa rảnh việc, từ lớp khác chạy sang xem lớp nhỏ hôm nay có gì đặc sắc. Nhỏ cúi gằm mặt, ước gì có một cái lỗ để chui xuống.

Bà cô sau một hồi khoanh tay trước ngực, lắc đầu lia lịa lên tiếng

- Không điểm

Mới vào lớp có hai, ba ngày là đã lãnh trọn một cái trứng vịt vào sỏ!

...

- này uống đi, cho khỏe lại! _ Thùy Chi áp chạy nước lạnh vào má nhỏ, mỉm cười quan tâm
- Haizzz... xui xẻo hết mức! _ Nhỏ thở dài, tay đón lấy chạy nước, mở nắp tu ừng ực
- Mà làm gì mà hôm nay bơ phờ không khác gì một linh hồn bay qua bay lại vậy hả? _ Thăng Hùng khui bánh trong tay, nhai tòm tẻm hỏi nhỏ
- Thì do đêm qua mất thức khuya đọc nhật... _ Nhỏ đang nói nhưng chợt sực nhớ lại là đã lỡ lời, nhỏ im bật.
- Đọc cái gì? _ Con Bình thắc mắc
- Đọc truyện chứ đọc cái gì? _ Nhỏ nói dối
- Thật không? Vừa lúc này mà nói "đọc nhật"... gì ấy mà! _ Con Bình nghi hoặc nó lia ánh mắt hình viên đạn trên người nhỏ
- Thôi tao vào lớp đây! _ Nhỏ đánh trống lảng, toan đứng dậy thì bị con Bình kéo tay lại
- Khoan, mà không kể thì đừng hòng nói chuyện với tui tao nữa nhé! _ Bình đe dọa, bọn nó cũng gật đầu hòa theo
- Chắc, thì là...

Và rồi nhỏ kể hết đầu đuôi sự việc cho mấy người bạn nhiều chuyện của nhỏ nghe

- Tao đã bảo là mà không được đọc trộm nhật kí rồi cơ mà... _ Con Bình bức tức cốc đầu nhỏ một cái đau điếng, nhỏ ôm đầu la oai oái chứ không làm lại. Tại nhỏ sai mà...
- Xâm phạm quyền riêng tư của người khác là không được đâu. _ Thùy Chi dịu dàng nói
- Phải đấy, mà thật là vô duyên bất lịch sự quá đi! _ Thăng Hùng chắc lưỡi
- Chính xác! _ Thăng Chuyên giờ ngón tay cái lên

- Nè tui bây định vui đập tao tới bao giờ hả? Đã nói là tao biết tao sai rồi! _ Nhỏ hét toáng lên, lấy chạy nước giậm chân bình bịch đi về lớp. Cái lũ dạy đời người khác!

"Reng... reng... reng" _ Cuối cùng cũng hết giờ ra chơi. Đến tiết thứ 4 là môn lịch sử. Cái môn nhỏ cực kì ghét chỉ đứng sau mỗi Ngữ Văn, bài gì mà dài dằng dằng, viết thì nhiều làm nhỏ tốn giấy hao hết mấy mili mực (chị này tính toán quá!>.<)

Vì "điều kiện ngoại cảnh" là tiếng nói đều đều của bà cô, cộng thêm gió ngoài trời hiu hiu nên sau một hồi đấu tranh với giấc ngủ, nhỏ đã thất bại. Nhỏ cứ nghiêng ngả, mắt thì nhắm nghiền, và cuối cùng nhỏ cũng gục xuống ngã về phía bên trái, nằm trên một cái gì đó rất ư là êm, mặc kệ ngủ cái đi rồi tính!

...

Trước mặt nhỏ giờ là một bầu trời quang đãng với những đám mây bông bênh bênh như kẹo bông giòn trôi. Nếu nhỏ không làm thì nhỏ đang đứng trên mây,

nhìn xuống phía dưới những ngôi nhà nhỏ bé như những căn nhà của người tí hon nhìn thật thích mắt. Nhỏ nhảy hết đám mây này sang đám mây khác, nhỏ nằm xuống vui mặt vào mây. Êm ái.

Tự dưng đám mây tan ra như nước, nhỏ lập tức bị rớt xuống 9 tầng mây. "Cốp"

- Á! _ Nhỏ choàng tỉnh giấc do cái đầu bị đập xuống ghế đau điếng, hóa ra này giờ là mơ. Nhỏ xoa đầu, nhỏ biết cái thứ mềm mại kia là gì rồi. Nhỏ đã ngủ hai tiết trên đùi của Thần Hy, không biết có chầy ke vào chân cậu không. Nghĩ cũng ngại thật!

- êm ái quá ha? Ngon lành quá ha? Về này! _ Con Bình nắm lấy tay nhỏ lôi đi.

Bước đi trên con đường rực nắng vàng, ánh nắng đùa nghịch trên làn da trắng hồng của nhỏ

- Họ... thực sự... hạnh phúc? _ Nhỏ bất giác hỏi một câu không đầu không cuối

- Sao? Mày nói gì tao không hiểu? Ai hạnh phúc? _ Bảo Bình ngờ ngẩn không hiểu chuyện gì

- Tao hỏi mấy người trong ngôi biệt thự, chủ nhân của nó ấy!

- À... dĩ nhiên! Mày nghĩ xem một gia đình có vợ đẹp con ngoan, chồng lại giỏi giang thì hạnh phúc không? Trong làng ai cũng quý mến họ!

- Why?

- Bởi vì ông ta rất tốt bụng nhà người nào khó khăn ông cũng sẵn sàng chi trả tiền mà không cần họ đáp lại, thậm chí ông là nhà hảo tâm đóng góp nhiều tiền nhất cho trại trẻ mồ côi, hội dưỡng lão trên đảo nữa. Vì thế mà dân làng ai cũng nhất quyết bầu ông ta làm trưởng làng khá lâu, cái này là do tao nghe ba mẹ tao kể lại. Cho nên thám kích xảy ra vào 13 năm về trước khiến ai cũng bàng hoàng.

- Vậy ư?

- Mà sao mày hỏi vậy, bộ mày đọc được gì trong quyển nhật kí đó sao?

- Ừm, những dòng chữ đại loại như: "mình sợ lắm, mình sợ ông ta lắm, ông ta khiến mình đau đớn mình không biết ông ta đã làm gì với thân thể mình nữa" hay "bà ta bị mất trí không nhận ra mình, luôn tay đánh mình, mình sợ lắm" hoặc câu "mình đã làm gì mình nhớ mình rất là ngoan mà, họ nhốt mình ở nhà không cho mình ra ngoài nếu không họ sẽ lôi mình tới ngôi miếu dưới gốc cây lộc vừng mất! Mình rất sợ bị con ma ấy bắt đi!" liên tục xuất hiện trong quyển nhật kí nhìn chung là người viết nó lúc nào cũng sợ hãi. Mà cũng chưa chắc là của thằng nhóc đó viết cả, bởi nó được viết lúc 3, 4 tuổi gì đó thì làm sao biết viết chữ! _ Nhỏ nói, con Bình khẽ ngẫm nghĩ rồi nó giải đáp thắc mắc của nhỏ

- Không, rất có thể là của thằng bé ấy!

- Tại sao?

- Thằng bé ấy thông minh khác thường, 2 tuổi đã biết viết chữ do bắt chước người lớn điều đặc biệt là nó hiểu được, đọc được chữ mới ghê! Thậm chí nó còn biết làm mấy bài toán đơn giản như của học sinh lớp 1. Một đứa bé như vậy thì thật khó gặp đấy!

- một thiên tài sao?

- Ừ phải.

- Mày có thể cho tao biết chút gì đó về vụ án năm xưa không? Tao thấy mày biết nhiều thứ lắm mà. Vậy tại sao người ta kết luận đó là một vụ cướp của giết người vậy?

- cái này thì tao không rành, sao mày không đi hỏi chị Mi đi. Hồi đó chú của chị ấy làm công an, chị ấy cũng hay đi theo chơi lắm chắc vụ án đó chị ấy cũng nhớ nhớ chút gì đó. Chả phải tao chê gì đâu nhưng mà ở cái đảo bé như lỗ mũi này thì công an cũng chả ngon lành gì toàn điều tra sơ sài thôi. Mà thôi dù sao thì cũng sắp thi giữa học kì rồi bài vở nhiều lắm tốt nhất mày nên tránh xa ngôi biệt thự đó ra và học hành một cách thật chăm chỉ đi, chưa gì mà đã có 1 con 0 to tướng vào sổ điểm rồi! _ Bảo Bình nói lý cho nhỏ nghe tuy nhiên có lọt lỗ tai nhỏ không thì là một chuyện khác

- Mày có biết môn Ngữ Văn tao được bao nhiêu con 0 rồi chưa hả? Chị là "dân chơi" cho nên điểm số không thành vấn đề! _ Nhỏ hếch mặt tự đắc

- Phải rồi, phải rồi! _ Bảo Bình gật gù, miệng bĩu ra khinh khinh

- Cho mày hay tò mò quá không phải là tốt đâu, mấy thứ bí bí ẩn ẩn như vậy thì tốt nhất đừng nên đụng vào nếu không lại mang họa vào thân thì khổ! _ con Bình nói cứ như là một người lớn tuổi từng trải qua mọi sự đời

- Tao cũng nói cho mày biết, Trần Nhật Hạ này đã cảm thấy thú vị rồi thì đừng hòng mà ngăn cản! Tao muốn biết rốt cuộc thằng bé đó giờ ở đâu? Là ai? Chuyện gì đã xảy ra trong quá khứ của nó? Liệu cái gia đình hạnh phúc kia có thực sự là như vậy hay chỉ là vỏ bọc thôi!

- Mày... _ Con Bình định khuyên ngăn thì bị nhỏ ngắt ngang

- thôi mày đừng nói nữa tới nhà mày rồi kìa! Tao về đây, Bye! _ Nhỏ vụt chạy đi không quên vẫy tay chào. Con Bình sau một màn lắc đầu, bó tay trước

sự ngang bướng của nhỏ cũng bước vào nhà.

...

Nhỏ bước vào nhà, bỏ dép ra thềm rồi xếp lại ngay ngắn, nhỏ bước lên phòng không quên gật đầu chào ông cụ. Nhỏ mở cửa phòng ra, ném chiếc balo lên giường rồi nằm ỉ ra nền gỗ. Nhỏ khẽ nhìn sang ngôi biệt thự, xem ra nhỏ cần có nhiều thứ cần phải điều tra lắm. Nhỏ lại lật đặt ngòai dậy, lấy giấy bút ra. Đầu tiên thứ nhỏ cần điều tra là thân thế của gia đình đó, cái này nhỏ có thể hỏi mẹ. Thứ 2 nhỏ cần biết được vụ án vào 13 năm về trước. Thứ 3, nhỏ cần hiểu quyền nhất kí đó viết gì? Và cuối cùng là tìm ra con người đang ở trong ngôi biệt thự đó!

- Trước tiên, mình cần điều tra vụ án 13 năm trước cái đã!

Nhỏ phóng vào nhà tắm thay đồ. Xong xuôi nhỏ bước ra với chiếc quần jean rách bụi bặm và áo T-shirt sọc ngang, với tay lấy chiếc túi màu trắng hình tròn của mình nhỏ đi đến tiệm cà phê Cũ.

"Cạch"_ cánh cửa màu nâu đỏ được mở ra

- Kính chào... ơ là Nhật Hạ áy à?_ Chị Mi định nói câu xin chào quen thuộc thì thấy nhỏ

- Con Chi không có ở nhà đâu, nó mới đi học đàn rồi.

- Ồ... đâu có, em kiếm chị mà!

- Hà kiếm chị sao? Có chuyện gì à?

- Em muốn hỏi chị về vụ án ở ngôi biệt thự Máu.

- sao?_ Chị Mi ngạc nhiên xém đánh rơi cốc nước trên tay - Em làm chị ngạc nhiên quá, định làm thám tử à?

- Hi, em chỉ hiểu kì thôi mà! Em nghe Bảo Bình nói, lúc điều tra chị có đi cùng chú của mình đến mà, chắc chị cũng biết chút chút nhỉ?

- Em tìm lắm người rồi, chị chẳng nhớ đâu vì vụ việc xảy ra lâu quá rồi, lúc ấy chị chỉ mới 12 tuổi thôi. Người em tìm phải là ông chú chị mới đúng!

- Thế bây giờ chú chị đâu, đang làm ở đồn cảnh sát nào à?

- Không, ông về hưu rồi. Ở cách thị trấn khoảng 9, 10km gì đó, em có thể ra trạm đón xe bus số 3 mà đi, nói với thằng lơ là đến XXX, đến đó rồi hỏi mấy người dân ở đó ông Bảy Cá là người ta chỉ cho

- Chú của chị tên Cá à?

- Không, ông tên Bảy mà ông bắt cá giỏi lắm nên người ta gọi vậy

- Vâng, vậy thôi em về, tạm biệt chị!

- Ừm

Cánh cửa của quán được đóng lại.

Nhỏ bước chậm chậm ra trạm xe bus, mặc dù đã chuyển đến đây vài ngày rồi vậy mà nhỏ chưa đi khám phá nơi mình sống lần nào, coi như đây cũng là một cơ hội. Đó là một hòn đảo cách bờ vài dặm hải lí, không có tên mà nếu có thì nhỏ cũng chả biết là tên gì. Gọi là đảo chứ thực chất nó giống một cái thành phố hơn trừ xung quanh là biển, nó có tất cả những dụng cụ hiện đại có điện, có nước ngọt, có xe cộ, có những cty cao tầng, có trường học đẳng hoàng, có một siêu thị nhỏ, có cả một bệnh viện lớn với dụng cụ y tế đầy đủ, có quán bar và con người ở đây ăn mặc cũng rất thời trang.

Nhỏ chợt nhớ đến Thần Hy - cậu bạn cùng bàn với nhỏ. Một người ít nói, lạnh lùng đến vô cảm, vô tâm, hơi hợm nhiều lúc nhỏ thấy bây giờ trời có sập đi chẳng nữa cậu vẫn ngồi đấy ánh mắt nhìn xa xăm, nói chung là những thứ tình cảm căn bản nhất của con người như thích, ghét, sợ hãi,... cậu ta đều không có, không ai có thể làm bạn kẻ cả nhỏ. Tuy nhiên, cậu lại cho nhỏ chép bài mặc dù bị trừ điểm cũng không trách nhỏ một câu, một sự khó chịu cũng không có, rồi còn cho nhỏ dựa vào người mà ngủ nhưng khúc cuối thì có hơi vô tình đứng dậy làm nhỏ đập đầu xuống ghế đau điếng. Mặc dù thế nhưng nhỏ vẫn có cảm giác bình yên, bình yên một cách lạ thường khi bên cậu. Một linh hồn như chưa từng tồn tại.

Nhỏ nhắc bước chân băng qua đường sau khi xe cộ dừng lại chờ đèn đỏ, bước qua cái ngã 4 này là nhỏ đã đến trạm xe bus. Người chờ qua đường khá đông ai cũng tỏ ra bận rộn, nhỏ sợ ý va phải một người không mạnh đến nỗi lặn ra đất, không nhẹ đến nỗi không như gió thoảng qua, chỉ đơn giản là chạm. Một cảm giác vừa lạ vừa quen chạy xuyên qua người nhỏ, nhỏ quay mặt lại nhìn người mình vừa đụng phải, nhưng người đó đã lặn vào đám đông xô bồ chẳng thể nào nhận ra được ai nữa. Mãi buảng khuông đứng đó thì chiếc xe bus số 3 dừng lại ở trạm, nhỏ nhanh chân chạy đến leo lên xe.

- Đến đâu?

- XXX.

- 7k.

Nhỏ đưa vài tờ tiền lẻ cho người phụ xe. Chiếc xe ị ạch lăn bánh đem theo mấy chục con người trên xe chạy đi vào dòng đường...

...

Sau 15p ngồi trên xe khiến nhỏ hơi bị mệt mỏi, chưa đến nửa tiếng mà nhỏ đã ê ẩm cả người, xem ra nhỏ phù hợp với công việc "tăng động" hơn là "thụ động", nhỏ là nắng mùa hè mà dĩ nhiên là phải nắng động rồi (nắng mùa hè là ý nghĩa của tên Nhật Hạ: Nhật là nắng, Hạ là mùa hè)

Trước mắt nhỏ là một làng chài ven biển, chỉ có thể nói là đẹp mê hồn. Biển xanh xanh sóng sánh, cát vàng trải dài như một tấm thảm, mấy con ốc mượn hồn đủ màu sắc thi nhau chạy về biển sau khi bị sóng vỗ vào bờ. Nhỏ bước lại, hỏi một người phụ nữ đang gỡ lưới

- Di ơi, cho con hỏi ông Bảy Cá ở đâu vậy?

- Đi thẳng tới khi thấy một căn nhà tường giữa mấy túp lều lụp xụp là của ông ấy đó.

- vâng, con cảm ơn.

Thế rồi nhỏ đi tìm căn nhà tường giữa đám lều lụp xụp, và cuối cùng nhỏ cũng thấy, một căn nhà tường màu xanh nhàn nhạt. Trước cửa, một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi đang ngồi đọc báo, lâu lâu lại cầm tách trà lên nhấp một ngụm, dáng vẻ trông thật thư thái. Nhỏ tiến nhanh đến, nở một nụ cười thân thiện lễ phép xin chào

- Bác có phải là bác Bảy, chú của chị Mi không?

- Phải là bác đây, thế cháu là...

- dạ, bạn của chị Mi, cháu đến đây có việc nhờ bác.

- Cháu ngồi đi. _ Ông buông tờ báo xuống, bước vào nhà cầm ra một ly nước lã, mời nhỏ uống. Rồi ông ngồi xuống chiếc ghế gỗ, đối diện.

- Có việc gì cần tìm bác?

- Dạ, cháu muốn hỏi về vụ án xảy ra vào 13 năm về trước...

- 13 năm trước à? Hơi lâu nhỉ, cháu nói xem coi bác còn nhớ không?

- Vụ việc ở ngôi biệt Máu ấy ạ.

- À... cái này thì ta nhớ rất rõ, một vụ việc giết người dã man mà nạn nhân là gia đình ông trưởng làng cho nên ta nhớ rất rõ. Nhưng... vụ việc đã lâu vụ án đã khép lại mặc dù hung thủ chưa bị bắt nhưng còn điểm gì khúc mắc sao?

- Cháu chỉ muốn hỏi bác 1 câu thôi, tại sao bác lại khẳng định đây là một vụ cướp?

- Vụ việc xảy ra vào ban đêm, vết cửa sổ ở phòng làm việc trên tầng có dấu hiệu bị cạy phá, kết sắt cũng vậy. Tiền bạc, trang sức đều bị mất hết kể cả 1 bức tượng phượng hoàng bằng vàng ròng cũng bị lấy đi.

- Bức tượng phượng hoàng?

- Ừ, ông Diệp là một người Trung cho nên rất coi trọng phong thủy, nghe nói ông ta có hẳn 4 bức tượng long, rồng gì đó

- Tứ linh gồm: Long, Lân, Quy, Phụng phải không ạ?

- Đúng rồi! Ông ta mua nó ở Trung Quốc làm hoàn toàn bằng vàng, mắt của chúng có màu đỏ được làm từ loại đá gì đó rất quý hiếm. Tổng trị giá 4 bức tượng lên đến vài triệu đô la.

- Khiếp vậy? Thế tại sao bọn chúng lại chỉ lấy đi 1 bức tượng?

- Cái đó thì bác không biết.

- Nếu là có trộm vậy bác có tìm thấy vết chân nào không?

- vết chân ư? Không có, gần sáng thì trời mưa rất lớn, cho dù có vết chân cũng bị xóa sạch.

- Còn hung khí, nếu tìm thấy hung khí thì chắc chắn sẽ thấy vết vân tay

- Cũng không, con dao không có ở đây, chắc là hung thủ đã đem đi, còn đoạn dây thừng thì còn.

- Vậy bác có cho xét nghiệm tử thi không?

- Ở đây nhìn hiện đại chứ bên điều tra sơ sài lắm, tuy nhiên nguyên nhân đã được xác định là do vết đâm chí mạng ở tim dẫn đến cái chết cần gì xét nghiệm tử thi làm gì.

- vậy sao lúc nãy bác nói đoạn dây siết cổ là sao?

- À ông quản gia và bà vợ của ông Diệp thì bị giết bằng dao, tuy nhiên ông ta lại bị thắt cổ. Bọn cướp dàn dựng một vụ án như tự tử tuy nhiên khi dựng chiếc ghế bên cạnh bị đập đổ lên thì cách chân khoảng 10cm lận nếu có nhón thì cũng khó mà thực hiện. Bọn cướp nghĩ qua mặt một nhân viên cảnh sát như ta dễ lắm sao, hahaha làm to rồi!_ Ông cười đắc thắng

"Ông bác tự tin quá, cái suy luận này đúng là có nhiều lỗ hổng thật!"_ Nhỏ nghĩ bụng

- mà thôi việc này qua lâu rồi, cháu điều tra làm gì chỉ tổ phí công, lo chăm chỉ học hành đi rồi thi vào ngành cảnh sát thì tha hồ điều tra ba thứ này!_ Ông xoa đầu nhỏ, cười hề hề

- Vâng, vậy thưa bác cháu về. Cũng cảm ơn bác đã trả lời những câu hỏi của cháu!

...

Sau khi rời bến xe bus, nhỏ đi lẩn thẩn về nhà. Nhỏ chưa thỏa mãn lắm có gì đó rất khúc mắc ở đây, nhỏ phải quay trở lại ngôi biệt thự điều tra mới được. Tuy nhiên, nếu có thêm một người thì hay hơn, dù sao 2 ngày cũng sáng suốt hơn là 1 người. Nhỏ chợt nhớ đến Chuyên, cậu bạn này có vẻ thực tế hay đưa ra mấy giả thiết giống nhỏ nên người này là người nhỏ cần. Nghĩ là làm, nhỏ đi đến nhà Chuyên, nhà Chuyên nhỏ đã thấy một lần tuy là mới đây nhưng nhỏ cũng quên mất vài phần cho nên việc tìm kiếm hơi bị lâu. Mất đến gần nửa tiếng, nhỏ mới chính thức gõ cửa nhà Chuyên được

- O mà y kiếm tao có việc gì?_ Chuyên ra mở cửa, hơi bị ngạc nhiên trước sự xuất hiện đường đột của nhỏ

- Bộ kiếm mày có việc mới được hả? Kiếm chơi không được sao?

- Khó tin quá!

- Hi, thật ra thì cũng có việc._ Nhỏ nắm lấy tay áo Chuyên lôi ra ngoài, thì thào - Mày có hứng thú với câu chuyện ở ngôi biệt thự máu không?

- Thì sao?

- tao muốn điều tra lại vụ án 13 năm về trước ấy mà, tao có một vài tài liệu lấy từ người điều tra năm đó, tuy nhiên... cái kết luận đó có gì không ổn

- thế... mày muốn gì đây?

- Đi với tao, chỉ có mày mới hợp với ba vụ điều tra này thôi!

- tao có thể từ chối sao?

Nhỏ nhoeo miệng cười, lôi Chuyên đi.

...

Thời gian trôi qua nhanh thật mới lúc này còn là buổi trưa nắng rực rỡ ấy vậy mà bây giờ bầu trời đã chuyển sang màu tím nhạt mộng mơ. Ngôi biệt thự nằm hiên ngang, lộng lẫy, u uất như chính cái tên của nó mà mọi người đặt cho. Bọn nó mở cánh cửa ra, tiến đến căn phòng làm việc của ông Diệp nơi xảy ra vụ án. Vừa bước chân vào phòng là nhỏ đã tìm thấy dấu dấp khắp nơi

- mày kiếm gì thế?

- Đây rồi!_ Nhỏ reo lên - Kiếm 3 bức tượng còn lại trong số tứ linh ấy mà!_ Nhỏ cầm một bức tượng lên huơ huơ

- Thì sao? Nó giúp được gì à?

- Tao thấy nó không to lắm, vậy mà số tiền của nó lại lên đến triệu đô sao, khó tin quá!

- Đồ ngọc, số tiền thực sự của nó nằm ở đôi mắt của chúng. Nó được làm từ Painite được xếp vào hàng những loại đá quý nhất trên trái đất mặc dù bây giờ nó không còn hiếm nữa vì người ta đã tìm thấy một mỏ Painite ở Myanmar - nơi được coi là nguồn gốc của loại đá này, tuy nhiên giá của chúng cũng chẳng hề rẻ khoảng 60000USD/carat tương đương 1,248 tỉ vnd.

- Oái mắc thế ư? Chủ nhân của nó chịu chơi quá!_ Nhỏ ngạc nhiên, khề khàng đặt món đồ quý giá này xuống. - Nhưng nếu tao là bọn cướp thì tao sẽ lấy 4 bức tượng này thôi, lấy vàng bạc trang sức làm gì mà bỏ lại 3 bức tượng này!

- Chuyện đó thì cũng bình thường thôi, bọn cướp là người thường bọn chúng không hiểu hết được giá trị thực sự của mấy bức tượng tứ linh này, đơn giản là tụi nó thấy nó được làm bằng vàng thôi ai mà để ý đến mấy con mắt này chứ

- Bằng vàng cũng quý lắm chứ!

- Có thể bọn nó thấy thứ gì đó quý giá hơn, VD một chiếc nhẫn có gắn đá giống kim cương chẳng hạn.
- Cũng có lí, nhưng tao thấy sao sao ấy! Ông bác cảnh sát điều tra năm đó nói rằng bà vợ lẫn ông quản gia đều bị giết bằng dao nhưng ông ta lại bị treo cổ...
- Treo cổ sao?
- Ừm
- Tao tưởng là cũng bị giết bằng dao luôn ấy chứ
- Không, đó là lời đồn thôi.
- Thế cái mày thấy "sao sao" là như thế nào nói ra coi.
- Này nhé bọn cướp giết bằng dao vậy tội tình gì mà lại dàn dựng như một vụ tự tử đối với ông Diệp
- Thì bọn chúng định dàn dựng vụ án là ông Diệp chính tay sát hại hai người kia, rồi vì quá ân hận nên tự tử như thế bọn chúng sẽ thoát nạn
- Nếu như vậy bọn nó lấy tài sản đi làm gì, cảnh sát vào điều tra thấy dấu hiệu lực lợi lại bị mất tài sản thì thế nào mà chả nghi ngờ bị cướp làm vậy chả phải phiền phức hơn sao? Với lại bọn cướp đã tính toán kĩ lưỡng như thế sao lại mắc sai sót ngớ ngẩn như vậy!
- "Sai sót ngớ ngẩn" gì?
- Ông bác nói khi dựng cái ghế lên nó cách bàn chân ông Diệp lặn 10cm, nếu bọn nó định dàn dựng tự tử thì nên tìm một cái ghế cao hơn một chút hoặc là hạ thấp dây như thế sẽ giống hơn không?
- Mày nói có lí. Nhưng... như vậy thì ý mày là...
- Ừm, trong chuyện này không hề có bọn cướp gì tất cả đều do ông Diệp sắp đặt, vì một lí do nào đó mà ông ấy đã giết đi người vợ của mình lẫn người quản gia thân cận. Quá trình gây án diễn ra như sau: ban đầu ông Diệp dùng dao giết hai người đó rồi lấy hết trang sức lẫn một số tiền và một bức tượng gói cùng hung khí của mình ném ra bờ sông ngoài kia. Việc chỉ lấy đi một bức tượng bởi vì nếu không đủ nặng sẽ bị vướng lại ban công mọi chuyện sẽ bị lộ hoặc nếu cho cả 4 bức tượng rồi ném đi thì sẽ quá nặng giữa đường sẽ rớt xuống. Xong xuôi ông ta bắt ghế lên và treo cổ thôi.
- Thế tại sao chiếc ghế lại cách bàn chân 10cm?
- À cái đó cũng là do ông Diệp sắp đặt. Không phải do ông ta nhón lên hay một mảnh khoe gì cả mà là vì lót dưới chân ông ấy có một thứ đó vừa đủ dày.
- Thứ đó là thứ gì mới được?
- Những quyển sách dày cộm này._ Nhỏ nhất lên một vài cuốn sách chính trị hoặc lịch sử khá dày khoảng 5 đến 10cm. - Ông ấy chỉ cần đập đổ chiếc ghế xuống là có thể phi tang được mấy quyển sách này bởi vì dưới chân ông ấy từ đầu đã có nhiều quyển sách lẫn giấy tờ bị gạt xuống, thêm một vài quyển nữa thì chả có ai để ý.
- Giả thiết của mày hay đấy!
- Dĩ nhiên rồi!
- Tuy nhiên mày đã mắc một sai lầm khá trầm trọng rằng ông Diệp vốn là một người bị mắc chứng sợ độ cao nặng cho nên việc bước ra ban công mà ném hung khí lẫn trang sức đi là điều không thể!
- Hả?_ Nhỏ há hốc mồm
- Giả thiết của mày rất hay, nhưng phải cố gắng trao dồi thêm kiến thức._ Chuyên vỗ vai nhỏ an ủi
- Biết đâu lúc ấy ông ta gan dạ bất thường hoặc liều mạng chạy ù ra rồi ném nó đi thì sao?_ Nhỏ chống chế
- Thôi đừng tự dối lòng nữa, tao về đây._ Chuyên cười rồi đi về, bóng nó khuất dần sau bóng cây. Nhỏ đứng đó, mặt mày ngáy ngốc. Giả thiết của nó rất có lí mà nhưng nhỏ lại không thể thỏa mãn được điều kiện dấu hung khí. Rốt cuộc thứ đó đã được để ở đâu?

Chương 5

Mấy ngày nay, bọn nó lao đầu vào việc học để chuẩn bị cho kì thi giữa học kì. Nhỏ quyết rồi, là phải làm lại từ đầu cho ông Phong ở "suối vàng" được yên lòng. Nhỏ sẽ cố gắng từ học sinh yếu trở thành học sinh Trung Bình rồi từ học sinh TB sẽ tiến lên trở thành học sinh khá và cuối cùng là thi vô một trường đại học kinh tế để gây dựng lại cty cho ba mình hoặc không thì cũng sẽ kinh doanh một thứ gì đó chẳng hạn. Từ sau vụ điều tra ở ngôi biệt thự Máu với thằng Chuyên, mọi giả thiết của nhỏ đã đi vào ngõ cụt vì không biết được hung khí giấu ở đâu cho nên nhỏ bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng và mất dần ý chí.

Mà cũng xin nói luôn, "tình bạn tuyệt đẹp" giữa nhỏ và người bạn cùng bàn: Thần Hy không có chuyển biến tốt đẹp. 4 tuần, thời gian nói chuyện với nhau tính luôn cả lần nhỏ đọc thoại thì chưa đến 15p. Đa số đều là do nhỏ nói, Thần Hy chỉ nói với nhỏ duy nhất 3 câu. 3 câu của cậu ta, thứ nhất "đừng nói nữa!", thứ 2 là "Im lặng đi!" và thứ 3 là "đọc bằng mắt thôi!" Nhìn chung thì số con chữ và về mặt ngữ pháp thì có vẻ khác nhau nhưng về ý nghĩa thì đều có chung là muốn nhỏ im miệng. Nhỏ thấy chả có gì ngạc nhiên ở đây cả ấy vậy mà khi kể cho nhóm bạn nhỏ nghe thì bọn nó làm ầm ĩ lên như chuyện kinh thiên động địa lắm không bằng, hàng loạt câu hỏi đại loại như "hắn nói chuyện với mày thật à?", "giọng hắn ra sao? Hay không?", "hắn còn nói gì nữa không? Mày sướng thật nghe được tiếng của 'con hén' luôn cơ đấy!" (Ý nghĩa của câu này bắt nguồn từ câu "câm như hén" í mà, ý nói Thần Hy không hề nói chuyện nay lại nghe được tiếng ấy!) và hàng vạn câu hỏi khác cứ làm nhảm bên tai nhỏ. Làm như nhỏ nhoi lắm không bằng, nói nhiều đến nỗi một tên câm như hén mà phải lên tiếng nhỏ im miệng vì không chịu nổi sự ồn ào mà nhỏ "ban" cho! (quá đúng rồi còn gì!^^)

...

- Nè, cậu học bài hết chưa? Tớ còn câu 5 của bài 6 với câu 1 của bài 10 là hết rồi!_ Thùy Chi huyết vào hông nhỏ hỏi. Chả là nhỏ được sắp thi cùng phòng với Thùy Chi, nó ngồi ngay sau nhỏ 1 bàn.

- Chưa học gì cả đêm qua bận lên mạng bằng 3g đến tận khuya ngủ quên lúc nào không hay tỉnh dậy thì tài khoản sạch tiền, bài vở thì chưa học nên giờ đang tranh thủ "nhét" nhiều được thì "nhét" đây!_ Nhỏ ừ ừ nói

"Reng... reng... reng..."_ Tiếng chuông reo inh ỏi, trên loa phát thanh giọng ông hiệu trưởng đều đều thông báo sắp đến giờ thi. Học sinh để giỏ sách, balo ở ngoài chỉ cầm theo vài cây viết vào phòng thi. Nhỏ thì chưa học được thêm chữ nào, chỉ nhớ sơ sơ mà không biết đề có giống những gì nhỏ học không?

Tất cả học sinh đã yên vị vào chỗ, nhỏ cũng vậy mặt dù tâm trạng đang rối bời. Nếu là lúc trước nhỏ sẽ tung tăng vô lo vô ưu đến thi và vô lo vô ưu nhận vài cái điểm 1, 2 từ bài thi của mình, nhưng bây giờ nhỏ đã thay đổi cho nên việc nhận điểm thấp như vậy là không thể!

Bà cô gác thi lần lượt phát đề ra rồi đếm giờ. Nhỏ cầm cái đề trên tay mà nước mắt không khỏi khóc ròng, hậu quả thì biết rồi ha đó chính là nhỏ đã bị tù đề! Chiếc kim đồng hồ xoay lần lượt từng vòng, nhìn xung quanh ai cũng đang hí hoáy ghi ghi chép chép có đứa thỉnh thoảng thì vô đầu bút tai cổ nhô ra kiến thức đã học, còn nhỏ thì mãi ngẩn ngía mấy chú kiến bé xinh đang nói chuyện với nhau và cố tập trung để hiểu ngôn ngữ của chúng. Đang thi môn sinh học cơ mà nghiên cứu côn trùng có gì là sai?

Nhỏ nhìn lên chiếc đồng hồ chỉ còn mỗi 30p, rồi lại nhìn xuống tờ giấy của nhỏ. Ngoài chữ "bài làm" được viết kiểu cách, hoành tráng ra thì tờ giấy hoàn toàn trắng phao. "Mấy em chữ ới xin đừng bỏ chị!"

Thùy Chi thu xếp viết bút vào chiếc hộp viết màu hồng của nó xong xuôi, nó đem bài làm lên nộp sẵn tiện quảng một cục giấy được vo tròn lên bàn nhỏ. Chả là con Chi nó quan sát từ nãy đến giờ, nó thấy nhỏ không hề làm bài có lẽ là do không thuộc nên nó đã viết toàn bộ bài làm của mình vào tờ giấy nháp rồi nhân lúc nộp bài quảng cho nhỏ. Còn nhỏ thì khi thấy cục giấy như nhận được vàng, hai mắt sáng lên như đèn pha ô tô, nhanh tay chớp lấy vút thẳng nó ra rồi chép lia lịa vào bài làm đến quên trời quên đất.

"Còn câu này nữa thôi là chụy sẽ được tự do ra về, kakaka!"_ Nhỏ nghĩ bụng đắc thắng, định bụng sau khi thi xong chắc chắn phải mua một món quà đáp lễ cô bạn Thùy Chi dễ thương dễ mến, đáng yêu này. Nhưng đời không như là mơ... Một ngón trỏ thon dài có móng được sơn màu đen gõ gõ lên bàn. Nhỏ ngẩng mặt lên không ai khác ngoài ba cô gác thi. Và cái hậu quả phải nhận là...

- Thân em lo chưa xong mà bày đặt giúp bạn à? Em biết em làm có đúng không?_ Bà cô mắng Thùy Chi, tội cho cô bạn chỉ biết cúi gầm mặt hai tay vịn về vạt áo

- Còn em nữa, thi mà không học bài à?_ Chửi mắng Thùy Chi hả hê xong bà quay sang tiếp chuyện với nhỏ.

- Thưa cô đều là do em chứ không phải bạn ấy đâu ạ, cô đừng trừ điểm tội bạn ấy, có gì mình em chịu được rồi!_ Nhỏ lên tiếng nói đỡ cho Thùy Chi

- đến giờ phút này mà còn bao che cho nhau được à? Không nói nhiều, hai em sẽ bị đánh dấu bài coi như điểm 0 trong đợt thi kiểm tra sinh học này coi như cảnh cáo.

Bọn nó quay lưng đi ra khỏi văn phòng, nhỏ khẽ lay lay tay Thùy Chi nói lí nhí

- Xin lỗi, tớ không cố ý lôi cậu vô chuyện này

- Không sao đâu, chỉ là thi giữa học kì thôi có thể gờ mà..._ Chi cười dịu dàng

- Nếu gỡ thì điểm số của cậu vẫn không cao lắm, nếu lần thi sau cậu thi được 10đ thì cũng phải chia ra thì chỉ còn 5đ thôi...
- Tớ đã nói là không sao đâu mà, lâu lâu được cái điểm 0 cho biết mùi vị, cũng thú vị phết!
- Nói cứ như đang mĩa mai tớ
- Ồ tớ không có ý đó đâu cậu đừng hiểu lầm!_ Thùy Chi cuống quýt giải thích
- Ba mẹ cậu không la à?_ Nhỏ thắc mắc
- Họ đâu có bị bệnh thành tích đâu mà lo!_ Thùy Chi cười dịu dàng trong veo như một viên ngọc. Nhỏ cảm động đến rung rung nước mắt, vội ôm chầm cô bạn vĩ đại trước mặt mình
- Cậu thật tốt bụng mà... hic hic...
- Nè làm gì mà khóc dữ vậy, nước mắt nước mũi tèm lem ra áo tớ rồi đây này!_ Thùy Chi nói đùa. Nhỏ gạt nước mắt, sụt sùi nói
- Sau này cậu muốn tớ làm gì tớ sẽ sẵn sàng giúp cậu bằng mọi cách!
- Hứa nhé?_ Thùy Chi giờ ngón út lên, nhỏ móc ngón út mình vào coi như nghi thức hứa đã hoàn thành
- Hey! Thi sao rồi?_ Bảo Bình từ đâu phóng lại vỗ vai nhỏ cái bộp
- Xui xẻo hết mức, mày ạ!_ Nhỏ rầu rĩ đáp lại
- Hà? Có chuyện gì sao?_ Bảo Bình tò mò. Thùy Chi nắm lấy tay nhỏ, nháy mắt ý nói "bí mật này là của riêng tụi mình", nhỏ mỉm cười đáp lại
- Thăng Hùng với thằng Chuyên đâu?
- Tụi nó đi phía sau kia, vừa nhắc đã tớ rồi!
- Kiểm tụi tao có việc gì không?_ Bọn nó đồng thanh trên tay là một đồng bánh lăn 2 chay sting
- Ăn gì lắm thế?_ Bảo Bình chau mày hỏi
- đã gọi là Hùng béo rồi cơ mà!_ Thăng Chuyên chọc ghẹo
- Ăn để lấy sức còn thi thêm vài môn khác nữa chi mậy!_ Hùng giải thích
- Vậy đi bồi bổ không? Tao bao!_ Nhỏ nói
- Thật sao? Vậy thì phải tranh thủ ăn uống hả hê rồi!_ Bọn nó đồng thanh
- Đừng tưởng bở, một đĩa chỉ được ăn 10k thôi!
- Cái gì? Mỗi đĩa có 10k sao đủ mày keo thế?_ Thăng Hùng than
- Còn đòi gì nữa? Mỗi đĩa 10k, 5 đĩa cũng hết 50k rồi, tiền đâu mà bao mấy bữa ăn nhiều được! Vậy giờ có ăn không thì bảo
- Dĩ nhiên rồi!_ Bọn nó đồng thanh, nhỏ biết ngay câu trả lời sẽ là thế mà.

...

Chiều...

Sau khi rời khỏi quán ăn, bọn nó ai về nhà nấy. Tạm biệt con Bình xong nhỏ cũng đi về nhà. Nhưng thay vì nằm ì xuống giường đánh một giấc ngon lành đến sáng hôm sau hoặc đọc đi đọc lại số truyện tranh cũ thì hôm nay nhỏ quyết định thay đổi, đi lang thang đâu đó.

Nhỏ bước ra khỏi nhà tắm, mặc một chiếc quần short jeans rách, áo crop top màu đen có dòng chữ tiếng anh dài màu trắng. Với tay lấy mắt kính tròn có gọng da beo đeo lên mắt, quai một chiếc túi da nâu bóng nhỏ tung tăng bước xuống nhà. Nhìn trang phục của nhỏ thì có vẻ khá đơn giản nhưng nếu là người sành mua sắm thì sẽ biết được giá tiền thực sự của nó. Đừng thắc mắc vì sao nhỏ sở hữu những món đồ không hề rẻ như vậy, nhỏ cũng từng là một cô tiểu thư con nhà giàu cơ mà.

Nhỏ vừa đặt chân ra đường thì lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Người thì ghen tị, người thì ngưỡng mộ người thì xoi mói, mỗi người một kiểu nhưng nhỏ mặc kệ muốn nghĩ sao thì nghĩ chả quan tâm.

Nhỏ băng qua đường sau khi đứng chờ những chiếc xe kia dừng lại chờ đèn đỏ mất cả buổi, nhỏ chen vào dòng người hối hả. Mỗi người đều có sự bận rộn riêng của mình, không ai đợi ai. Nhỏ và phải một người đi đường, cái cảm giác vừa quen vừa lạ y hệt hôm bữa lửa về trong tâm trí nhỏ. Cái cảm giác này nhỏ chẳng thể lẫn vào đâu được. Nhỏ quay mặt lại, thật may người đó chưa hòa vào dòng người. Đó là một chàng trai cao ráo, mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh lá sọc caro với chiếc quần jean cũ xịn màu đen giản mà đẹp lạ lùng, mái tóc màu nâu hạt dẻ bồng bềnh trong gió.

Bất giác nhỏ nắm lấy tay cậu ta rồi chợt bừng tỉnh buông thõng bàn tay ra, khó hiểu vì sao mình lại làm như vậy. Cậu ta quay lại, trên gương mặt tuổi teen kia khẽ nhăn lại rồi dần ra chưa đầy 3s. Nhỏ thoáng ngạc nhiên, rồi không lấy gì làm lạ bởi vì từ xưa đến nay nhỏ có trực giác khá tốt. Cậu ta không ai khác ngoài Thần Hy.

Thần Hy xoay gót chân băng qua lộ, còn nhỏ thì mãi ngây ngốc ở đó. Nếu xét về diện mạo thì cậu chẳng có gì để mà chê được cả, mọi đường nét đều hoàn hảo như được đúc từ một cái khuôn, khiến cho người đối diện bất giác bị mê hoặc. Trai đẹp thì nhỏ thấy nhiều rồi, ca sĩ, diễn viên, hay một hot boy đình đám nào đó. Tuy nhiên cậu lại khác, lạ thường mà hấp dẫn. Nếu cậu không quá kì lạ, không quá lạnh lùng, không quá bí ẩn thì chắc nhỏ sẽ bị say nắng cậu mất thôi!

"Tin... tin..." _ Tiếng còi xe vang lên từ một chiếc ô tô trước mặt nhỏ, à không, không phải là một chiếc mà là rất nhiều chiếc

- Này, có tránh ra cho người khác đi không hả? _ Người đàn ông lú đầu ra khỏi cửa kính, bực mình quát tháo. Nhỏ bừng tỉnh, rớt rít

- Dạ... cháu xin lỗi, cháu đi ngay đây!

Nhỏ chạy nhanh sang đường, vòng qua một tiệm cafe. Nhỏ thờ hồng học, rồi chợt khẽ mỉm cười cũng may là nhỏ không mất dấu cậu, bằng chứng là cái dáng vẻ cao cao quen thuộc đang đi từng bước bình thản ở phía trước. Xem ra cậu với nhỏ cũng khá là có duyên. Nhỏ chạy lại, dùng hết sức nhảy cẫng lên vỗ vào vai cậu

- Hey, đi đâu vậy? Đi dạo hả? Đi cùng ha!

-...

Mặc dù cậu không trả lời nhưng nhỏ vẫn đi theo, nhỏ quen với việc này rồi.

Trên vỉa hè, một nam một nữ. Nam lạnh lùng, mắt vô hồn nhìn đâu đó tưởng chừng xa xăm, nữ loi nhoi miệng nói không ngớt nhiều lúc còn gio tay lên má phụng phịu.

Nhỏ cứ lúi thủi theo sau cậu, nhỏ không biết có phải là cậu đang đi dạo không hay là đang tìm kiếm một thứ gì đó, chỉ biết là đường dẫn đến đâu cậu đi đến đó và nhỏ cũng lết theo sau. Hình như cậu không để ý đến sự có mặt của nhỏ lắm, nhiều lúc nhỏ dừng lại để nhìn ngắm một chậu bông be bé trong một cửa tiệm hay mua một thứ đồ ăn vặt nào đó hoặc đơn giản hơn là buột dây giày, cậu vẫn cứ bước đi bỏ nhỏ lại phía sau. Một cảm giác vừa buồn cười lại vừa lạ lẫm. Cứ như là đang... hẹn hò ày!

- Tưởng ai, hóa ra là Thần Hy! _ Một giọng nói trong trẻo như chim sơn ca cất lên từ một cô gái vừa bước ra khỏi một cửa hàng bán quần áo cao cấp, bên cạnh còn có một cô gái khác đi theo cùng. Thoạt nhìn cô gái trông khá xinh: đôi mắt bồ câu đen láy, bờ môi gợi cảm mọng nước được tô một ít son lòng màu cam, chiếc mái ngó góp phần làm cho khuôn mặt tròn của cô gái càng trở nên baby hơn, mái tóc màu nâu đỏ dài ngang ngực được uốn lộn ở phía đuôi. Cô gái mang một đôi giày sneaker màu hồng "ton sur ton" với một chiếc áo đầm hạ eo màu hồng phấn và chiếc túi xách quai chéo hồng đậm hiệu chanel đắt đỏ. Chiếc đầm này nhỏ từng thấy trong một cửa hiệu bán đồ cao cấp ở Pháp, nó được một nhà thiết kế nổi tiếng tạo nên với số lượng không nhiều, nhưng vì không có hứng thú với đầm váy chứ nếu không nhỏ cũng đã "ấm" một em như thế này về nhà rồi. Xem ra gia đình cô gái cũng khá giả có thể được coi như "cô chiêu".

- Có bạn gái rồi cơ à? Làm tôi tưởng cậu bị bệnh gì đó chứ? _ Cô gái mĩa mai, xem ra không phải là một người hiền lành gì

- Một "bông hồng lai" sao? Xem ra mắt thẩm mỹ của cậu cũng không đến nỗi tệ! _ Cô gái khom người xuống nhìn vào đôi mắt màu xám tro long lanh của nhỏ

- Nhưng mà nghe nói người nước ngoài họ "sung" lắm, cũng khá "thoái mái" vậy chắc cho nên cũng "lên giường" nhiều lần rồi chứ gì?

"Cái bà cô này đang nói gì thế hả? Cái gì mà "sung", rồi "thoái mái" rồi lại "lên giường" gì cơ chứ? Đang muốn chọc cho mình điên tiết lên đây mà, được rồi dám xúc phạm mình thì mình cũng chả nề mặt làm gì!" _ Nhỏ sôi sục trong bụng, thế nào cũng phải tìm ra câu gì đó để troll lại bà.

- Chị là chị Bích phải không? _ Nhỏ hỏi

- Vậy mà mày cũng hỏi nữa à? Cả chị Ngọc Bích đây mà mày cũng không biết nữa sao? _ Nhỏ chỉ mới hé miệng một câu thôi là đã bị cô gái đứng cạnh mắng cho té tát

- Đừng trách em nó, ăn ngủ cùng một người "bất bình thường" thế kia thì bị "lú" cũng phải thôi. _ Ngọc Bích cười nhẹ mà đầy khinh bỉ

- Thì ra là chị Bích, em nghe danh chị nhiều rồi bây giờ mới gặp mặt, thật là vinh hạnh! _ Nhỏ mỉm cười như kiêu gặp được thần tượng. - Người ta nói chị xinh đẹp, học giỏi... ỷ vào nhà mình có quyền có thể cho nên bắt nạt người khác. Vì thấy một cô gái xinh đẹp hơn mình, học giỏi hơn mình, tính nết hiền lành dễ thương hơn mình, sợ cướp mất bạn trai của mình cho nên chị đã đẩy người ta từ lớp học giỏi xuống lớp cá biệt nhằm cách biệt ra khỏi bạn trai mình, dù sao nếu nghĩ lại thì chị chỉ có một chữ "sợ"! _ Nhỏ nói vẫn cái giọng điệu như kể lể những "điều hay điều tốt" về idol của mình

- Mày... rác rưởi!_ Lần này là đến Ngọc Bích nổi giận, trông cô bạn hơi bị "khùng khiếp". Nhỏ nhếch môi cười, chỉ chờ có mỗi câu này thôi

- Em nghe nói lúc trước chị từng "tấn công" Thần Hy nhưng chuốc lấy thất bại thảm hại. Bây giờ em là bạn gái Thần Hy, mà chị chửi em là rác rưởi. Vậy mà Thần Hy lại chọn em, phải như em là người đến trước chị không nói, đằng này em lại đến sau chị, mà chị vẫn không được Thần Hy chọn. Thế chẳng phải chị đã thua rác rưởi như em sao? Thấp kém hơn rác rưởi là gì nhỉ? Em chả thể tưởng tượng được!

- Mày..._ Ngọc Bích cứng họng, gờ tay đánh nhỏ nhưng đã bị nhỏ chụp lại

- Nè bà chị, tôi đây không xinh đẹp bằng chị, không học giỏi như chị cũng không giàu có bằng chị nhưng việc đánh nhau này chưa chắc là chị đã hơn tôi. Trước khi muốn đánh người khác chị cần biết rõ người khác ra sao, tôi biết là không có hay ho gì nhưng mà hạnh kiểm của tôi bị hạ xuống một phần là do đánh nhau gây sự trong trường. Nếu chị muốn, tôi cũng có thể xé nát cái đầm mây ngàn đô chị mặc trên người, giữa thanh thiên bạch nhật thế này đây, chấp luôn cả "con chó" mà đang đi theo chị!_ Nhỏ nói bằng giọng lạnh như băng mà đủ làm người khác phải e dè sợ hãi.

Ngọc Bích hất tay nhỏ ra, giận dữ nhưng không làm gì được, cô gái bên cạnh còn tức hơn nhưng Ngọc Bích đã không dám làm gì nhỏ thì cô gái ấy dám hó hé gì

- Tao chả thèm đôi co với thứ như mày, cái đồ bệnh hoạn lảm lảm li li như nó (chỉ Thần Hy) tao cũng đeo thềm, chị đây rộng lượng "vút" nó cho cưng đó!_ Ngọc Bích bước lên chiếc xe hơi bóng loáng bên cạnh, chạy vút đi. Nhỏ mỉm cười đắc thắng, quay sang người bên cạnh như một khúc gỗ

- Nói giúp mày mà chả thấy mày nói đỡ cho tao một chút nào!

- ...

- Chọc bà chị ấy tức lên làm mình cũng sướng điên lên!_ Nhỏ vuron vai nhảy cẫng lên. - Mà Thần Hy mình đẹp trai thông minh thế này thì làm sao lại bệnh hoạn được, nhỉ?_ Nhỏ nghiêng đầu mỉm cười cực dễ thương, nói cho có chứ không mong cậu ta trả lời

Bầu trời tắt nắng, từng cơn gió thổi bay những chiếc lá khô, tung bay cả mấy sợi tóc thừa lại của nhỏ. 2 từ để diễn tả lúc này thôi. Bình yên. ...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

- NHẬT HẠ! MÀY CÒN ĐỊNH NGỦ TỚI BAO GIỜ NỮA HẢ???_ Mới sáng sớm tinh mơ(ấy là do nhỏ nghĩ) là đã có ai đó gào thét thảm thiết tên nhỏ. Nhỏ mắt nhắm mắt mở, nhìn chiếc đồng hồ bên cạnh- Oái, đã 9h30 rồi sao?_ Nhỏ bật dậy, lấy trong tủ đồ ra bộ đồng phục định lao vào nhà tắm rồi chợt suy nghĩ: "hình như tiếng nói đó là của con Bình?"

Nhỏ bước ra cửa sổ. Vâng! Không ai khác ngoài con Bình. Nó mặc một chiếc quần lửng với áo pull, đang đứng chống nạnh mặt cau có, nhìn lên. Nhỏ ngáp ngáp gấp dài, nói vọng xuống

- Đợi tao tí.

Nhỏ vào nhà tắm vsen xong xuôi, lấy tay cào cào móng rồi vuốt hờ nó lên, chứ chẳng thèm lấy lược chải một cách đàng hoàng. Xong xuôi, nhỏ bình thần bước xuống nhà

- Sao mày không đi học mà giờ này còn đứng nhẩn nhó với tao?

- Câu đó phải để tao hỏi chứ! Hôm nay học có 3 tiết à mày, 9h15 đã tan rồi vậy mà đến 9h30 mới mơ màng tỉnh dậy!

- Kệ tao. Thế sang đây có việc gì?

- À tao nói cho mày nghe tin hot, chắc mày bàng hoàng lắm._ Bảo Bình lăm vè mặt quan trọng, nhỏ cũng không lấy gì làm lạ nó luôn làm chuyện bé xé to mà

- Tin gì?_ Nhỏ thờ ơ hỏi lại

- Mày thấy gì không?_ Bảo Bình đứng nép sang một bên. Nãy giờ bạn cãi vã với con Bình mà không để ý, hôm nay ngôi biệt thự Máu náo nhiệt bất thường. Có vài người mặc đồ vest đeo cà vạt chỉnh tề, kèm vài người mặc đồng phục cho công nhân xây dựng, mấy người họ chỉ chỉ gì đó, nói nói gì mà nhỏ không nghe rõ.

- Hôm nay sôi động quá nhỉ? _ Nhỏ buông quơ nói

- Ủm, người ta giải tỏa ngôi biệt thự đó.

- WTF? _ Nhỏ hét toáng lên, con Bình phải bật lỗ tay lại

- Bàng hoàng lắm chứ gì? Tao mới nghe tin này hồi sáng cho nên học xong nên tức tốc báo cho mày liền nè, tao nghe nói nó giải tỏa khu này để xây nên một công trình hạ tầng gì đó. Nếu là lúc trước tao sẽ rất vui mừng vì đã dẹp bớt được một "thảm họa" nhưng bây giờ cũng có một kỉ niệm nho nhỏ với nó nên cũng hơi tiếc tiếc.

- Làm sao có thể như vậy được, tao còn chưa điều tra xong cơ mà, rồi còn chưa hiểu quyền nhậ kí ấy viết gì nữa, rồi phá ngôi biệt thự này thì làm sao gặp được thằng nhóc tên Pi ấy! Không được tao phải nói chuyện với bọn họ! _ Chưa đề Bảo Bình nói gì là nhỏ đã hùng hổ đi lại, vỗ vai mấy con người đang bàn chuyện làm ăn ở đây.

- Này, bộ mấy người định dẹp khu này rồi xây lên cái gì đó hả?

- Ồ... ờ _ Mấy người đó ngậy đơ ra, rồi gật đầu

- KHÔNG ĐƯỢC! _ nhỏ hét lên. Mất mấy người kia dần thối ra hết không hiểu chuyện chi, tự dưng đầu ra xuất hiện một cô gái với đầu tóc bù xù mặt còn đỏ dần mới ngu dầy sần tở hết toáng lên

- Mấy người có xin phép chủ của nó chưa mà làm gì tùy tiện vậy, bộ muốn xây cái gì là xây à? Muốn giải tỏa cái gì là giải tỏa à?

- Đó là nhà hoang mà. Với lại chúng tôi có giấy phép của nhà nước, cô có quyền gì ngăn cản

- Tôi... _ Nhỏ cứng họng, nhưng vì bản tính cứng đầu cho nên đầu để chịu thua như vậy. - Mà ai bảo mấy người đó là nhà hoang vậy? Chủ nhân của nó vẫn sống ở đó, chỉ là chưa ra mặt thôi!

Mấy người đó nhìn lên ngôi biệt thự cũ kĩ bị mạng nhện phủ đầy khắp nơi, rêu phong đóng kín cả bức tường không có gì chứng minh cho sự hiện diện của con người ở đây, rồi liếc nhìn xuống nhỏ với ánh mắt nhìn kẻ bị bệnh tâm thần

- Cô ta nói gì vậy? _ Một người đàn ông khó hiểu hỏi

- MẤY NGƯỜI PHẢI NGHE TÔI NÓI CHÚ! ĐÃ BẢO LÀ KHÔNG ĐƯỢC PHÁ NÓ CƠ MÀ! MẤY NGƯỜI ĐÚNG LÀ VÌ LỢI ÍCH CÁ NHÂN MÀ VÔ TÂM HỒI HỘT KHÔNG HIỂU GÌ CÁ! GIỜ TÔI MỚI BIẾT TẠI SAO NGƯỜI DÂN GHÉT MẤY NGƯỜI THẦU ĐẾN NHƯ VẬY! CỨ MUỐN XÂY CÁI GÌ LÀ XÂY À KHÔNG NGHĨ ĐẾN NGƯỜI KHÁC! _ Nhỏ gào lên đến khan cả cổ họng

- Này, cô bé có hiểu chuyện không vậy. Thứ nhất, chúng tôi được nhà nước cấp giấy phép đang hoang, thứ 2 chúng tôi xây dựng nên cơ sở hạ tầng để giúp cho đất nước ngày một phát triển hơn, thứ 3 chúng tôi có đền tiền bồi thường cho ngôi nhà của người dân mà không có gì là tùy tiện ở đây cả!

- Đền tiền là được sao? Bao nhiêu sự gấn bó, kỉ niệm của nhà người khác chỉ đền bằng tiền là được sao? Mấy người bị tiền làm cho mù mắt rồi! _ Nhỏ càng cãi càng sung

- Cô... được rồi cô muốn nghĩ sao thì nghĩ tùy. _ Một người nói xong quay sang nói với nhân viên của hẳn. - Cho người lôi cô ta đi đi.

- Vâng.

- Nè, mấy người cái không lại thì lôi tôi đi à, đụng đến thử coi tôi không cho mấy người ăn vài bạt tay thì tôi không còn là Trần Nhật Hạ nữa! _ Nhỏ lớn tiếng đe dọa

- Á buông tôi ra, thả tôi ra, mấy người không có quyền lôi tôi đi như vậy, có tin tôi kiện mấy người không hả? _ Nhỏ la hét nhoi trời

- Nhật Hạ! _ Bảo Bình lo lắng

- Khoan đã. _ Một người thanh niên bước ra khỏi chiếc xe BWM i8 bóng bóng của mình. Đó là một thanh niên nhìn trông khá trẻ tầm 20t, à không phải trẻ hơn thế nữa, nhìn trông rất lịch lãm, thân hình cao to cân đối, mặc một bộ đồ vest thời thượng giá thị trường không hề rẻ, được tô điểm bởi một chiếc cà vạt trước ngực

- Buông cô ấy ra. _ Anh ta bình thản ra lệnh

- Cậu chủ.

- Tôi bảo buông ra. _ Anh ta vẫn tiếp tục nói một cách bình thản mà cực kì uy quyền. Người đang nắm tay nhỏ phải buông ra. Nhỏ nhăn nhó, lấy tay xoa xoa cái cổ tay bé nhỏ đang sưng tấy lên.

- Mình xin lỗi.

- Không có gì! Mà muốn gì đây hả? _ Nhỏ nghi hoặc. Chàng trai kia nở một nụ cười thân thiện mà cực kì tỏa nắng, để lộ ra chiếc răng khểnh ở phía bên

trái. Giờ nhỏ mới để ý đến gương mặt anh ta, hóa ra cũng đẹp phết. So với gương mặt của Thần Hy thì người này có vẻ nhìn nam tính mà ấm áp hơn nhiều.

Thật là, tim nhỏ "miễn nhiễm" với trai đẹp cho nên hề thấy ai handsome thì tim lại đập loạn xạ cả lên, tuy nhiên bí mật này thì nhỏ chỉ giữ trong lòng thôi. Mê trai thì cũng phải mê có văn hóa chứ, giữ trong lòng một mình mình biết là được rồi đâu thể biểu hiện ra bên ngoài được!

- Mình chỉ muốn làm quen thôi. Bạn mấy tuổi cho dễ xưng hô ấy mà

- 17._ Nhỏ trả lời cụt ngủn

- Thế thì phải gọi anh xưng em rồi, anh 18t. Anh tên Hoàng Huy, còn 2 em tên gì?

- Em tên Bình, Bảo Bình._ Con Bình chưa gì đã nói ra hết, nó bị cái vẻ manly kia làm mê mẩn tâm can rồi

- Hỏi làm chi? Không làm quen hay gặp lại gì đâu mà lo.

- Anh hỏi đùa thôi, em tên Trần Nhật Hạ phải không?

Nhỏ đang định làm "kiêu" một chút ai ngờ, anh ta biết nãy giờ ngồi trong xe nghe hết tất tần tật mọi thứ rồi

- Ồ... Rồi mà có chuyện gì không? Vào vấn đề chính luôn đi!

- Anh muốn biết tại sao em lại cho rằng nơi đây có người ở chắc hẳn phải có lý do gì chứ nhỉ?

- Lúc trước ở đây người ta đồn xuất hiện nhiều đóm đờ lơ lửng giữa không trung, chính tôi cũng đã tận mắt nhìn thấy. Sau đó tôi đi vào ngôi biệt thự thì biết được nó chính là đầu của điều thuốc lá bởi vì dưới sàn có rất nhiều tàn thuốc còn dư lại, nếu nó đã nằm ở đó rất lâu thì chắc hẳn cũng sẽ bị gió cuốn đi mất hoặc phân nửa chứ không còn nguyên vẹn vậy đâu. Với lại trên tay cầm của căn phòng đó lại không có bụi chứng tỏ đã có người mở cửa trước chúng tôi, rồi còn 3 chậu cây đặt trên cửa sổ nữa nó rất tươi tắn và còn nở hoa. Những điều đó còn chưa đủ chứng minh rằng có người sống sao?_ Nhỏ giải thích

- Còn nữa cơ, nhưng mà nói chung là khá phiền phức cho nên anh hiểu nhiều đó là được rồi!_ Con Bình nói thêm. Hoàng Huy khẽ gật gù

- Thế còn vụ điều tra gì đó mà lúc nãy em nói chuyện với Bảo Bình là sao?_ Hoàng Huy nghiêng đầu nói

- À, chả là vào 13 năm về trước có một vụ án diễn ra ở đây. Ông Diệp - chủ nhân ngôi biệt thự và vợ của mình lẫn người quản gia đều bị giết trong một đêm mưa, do bị đâm vài phát chí mạng vào tim..

- Chỉ có bà Diệp với ông quản gia thôi, ông Diệp là do bị treo cổ!_ Nhỏ ngắt ngang

- Treo cổ?_ Bảo Bình ngạc nhiên, cũng phải thôi thông tin này chỉ có nhỏ với thằng Chuyên biết

- Ừm, tao đã gặp người điều tra năm đó, bác ấy nói ông Diệp bị treo cổ tuy nhiên khi dựng chiếc ghế bên cạnh lên thì cách chân 10cm

- Thế là bị giết rồi! Chả phải vụ án kết luận là cướp của giết người sao? Chắc là bọn cướp định dàn dựng như vậy để mình thoát tội ấy mà, kiểu như ông Diệp vì một lí do nào đó nên giết bà vợ của mình và người quản gia vì quá ân hận nên đã thất cổ tự tử, ý của bọn cướp định thế chứ gì.

- Mà nói y hệt ông bác thanh tra

- Tao mà, suy luận quá logic!_ Bảo Bình vỗ ngực, dương dương tự đắc

- Vớ vẩn! Logic cái con khỉ, lỗ hổng cả đống thế kia mà logic à? Chả chặt chẽ gì hết!

- Như thế nào mới là logic hả? Của mày thì sao?_ Bảo Bình gào lên bức tức. Hoàng Huy nãy giờ im lặng, chợt lên tiếng

- Thế giả thiết của em như thế nào mà lại cho cái kết luận kia là thiếu logic?

- Ồ thì là như thế này....

Và sau đó nhỏ kể hết mớ lí thuyết mà nhỏ đã nói cho Hoàng Huy nghe, nhưng tuyệt nhiên im bất cái vụ ông Diệp sợ độ cao cho nên không thể ném hung khí và một số tài sản ra bờ sông bên cạnh mà Chuyên từng nói. Con Bình ngẫm nghĩ, rồi nó vỗ tay bồm bộp

- Wow, đúng là giả thiết của mày có logic và chặt chẽ hơn nhiều cái kết luận của ông thanh tra đó. Mày suy luận y hệt conan vậy! Giỏi quá!

- Dĩ nhiên!_ Nhỏ hếch mặt đầy tự cao

- Giả thiết của em rất hay. Anh chỉ có một câu hỏi thôi._ Hoàng Huy mỉm cười nói

- câu hỏi?_ Bảo Bình ngạc nhiên, còn nhỏ thì lo lắng, không lẽ Hoàng Huy tìm ra sai sót nào trong cái giả thiết của nhỏ

- Nghe nói hình như ông Diệp bị sợ độ cao khá nặng đúng không? _ Hoàng Huy hỏi một câu mà nhỏ ngáy đơ ra như tượng sáp.
- vâng, đúng vậy. Nhưng vì chiều chuộng bà vợ của mình nên ông mới chấp nhận làm việc trên tầng trên gần ban công. _ Bảo Bình nói. Đúng là cái con nhỏ phản叛!
- Thế thì anh muốn hỏi, một người sợ độ cao như ông Diệp tại sao lại dám bước ra ban công mà thủ tiêu bằng chứng?

Nhỏ nghe xong mà choáng váng, biết nói gì nữa bây giờ.

- Ờ... thì... có thể là lúc đó... _ Nhỏ đáp ứng. - Lúc đó ông ấy liều mạng nhào ra quãng nó đi rồi ba chân bốn cẳng chạy vào! _ Nhỏ chống chế.
- Câu trả lời này của em "có logic" thật đó! _ Hoàng Huy phì cười. Mía mai, đích thị là đang mía mai nhỏ đây mà
- Ừ nhỉ? Anh Huy nói cũng đúng. _ Bảo Bình gật gù. Nhỏ thực sự muốn gào lên: "Cả mày cũng hùa theo hấn sao?"
- Giả thiết của em rất hay giải quyết được rất nhiều lỗ hổng của kết luận trước, tuy nhiên em đã bỏ quên mất điều quan trọng nhất là hung khí đang nằm ở đâu. Kết luận trước của bác thanh tra khá mơ hồ tuy nhiên lại giải quyết được vấn đề đó. Cho nên có thể là giả thiết của em đã sai.
- VẮNG! _ Nhỏ gật đầu, hét toáng chữ "văng" lên. Rồi giậm chân bình bịch bước vào nhà. Một từ thôi: Tức tối, vô cùng tức tối!

Hoàng Huy nhìn theo, mỉm cười

- Hóa ra ở đây cũng có nhiều thứ thú vị phết!

...

Chiều...

Nhỏ cầm máy điện thoại, chơi mấy cái game quen thuộc mà nhỏ đã chơi đi chơi lại nhiều lần. Bảo Bình vẫn chưa về nhà, nó đang bận nghịch mấy quyển truyện trinh thám như conan, sherlock home, và một số quyển truyện cùng thể loại khác của nhỏ

- Mày thích thể loại Detective novel (tiểu thuyết trinh thám) đến vậy à?
- Ừm, lúc đầu thì chỉ mê conan thôi, rồi dần dần thấy Kudo shinichi (1 nhân vật trong truyện conan) hâm mộ sherlock home quá cho nên đọc thử rồi ghiền luôn, ngoài ra tao còn đọc thêm vài cuốn truyện trinh thám khác mà đằng sau truyện conan có giới thiệu ấy! _ Nhỏ buâng quơ trả lời lại
- Hèn gì mày mới thích suy luận đến như vậy! _ Nó khẽ gật gù, rồi cười ranh ma. - Tuy nhiên, suy luận đã chắc lác hết! _ Cái con nhỏ này đang muốn mía mai nhỏ đây mà
- Nè, ý mày là gì vậy hả? _ Nhỏ tức tối ném chiếc điện thoại lên giường, tạo sẵn tư thế "chiến đấu"
- Có ý gì đâu, đùa thôi mà! _ Nó cười xề xòa, xoa xoa tay xoa dịu cơn giận dữ của nó
- Cái thằng cha đó đúng là đáng ghét thật, nhìn là đã không ưa! Bực! _ Nhỏ khoanh tay
- Người ta đẹp trai, menly thế kia lại là cậu chủ của một tập đoàn nào đó đang muốn mua lại khu này mà mày còn chê à?
- Ai phản bác ý kiến của tao thì tao ghét! _ Nhỏ quay quắt
- Đờ cứng đầu! _ Bảo Bình mắng. - Mà này thôi bỏ chuyện này qua một bên đi, tao mới phát hiện một điều còn ghê gớm hơn nữa, một bí ẩn đã được giải quyết
- Bí ẩn gì cơ? _ Nhỏ khẽ chau mày
- Thì bạn cùng bàn với mày đó, thằng cha Thần Hy đó! Tao đã biết vì sao mà nó lại lảm lảm lì lì như vậy, làm tưởng đằng sau đó là một sự thật ghê gớm nào hóa ra...
- Hóa ra gì?
- Mày quan tâm đến hấn quá nhỏ?
- Vớ vẩn! Chỉ là tò mò thôi! Mà mày có nói không? Cứ nói chuyện giữa chừng, ngang phè ra đó rồi không nói nữa
- Được rồi, nói cho nghe. Hấn là một người nghiện game!
- Nghiện game?

- Ủ.

- Ai kể mày nghe?

- Thăng Hùng. Hôm bữa nó đi thăm đi nó từ khoảng 8h30 sáng, lúc đi ngang qua một quán net nó bắt gặp Thần Hy đang ngồi trước máy tính nhưng vì bị khuất nên không biết nó chơi cái gì, đến tối khuya khoảng 22h Thăng Hùng về nó vẫn thấy hần ngồi ở đấy, vì quán net này 24/24 cho nên chắc hần ăn ngủ nghỉ ở đó luôn rồi!

- Mày có chắc là hần chơi game không? Thăng Hùng đâu nhìn rõ

- Vậy mày nghĩ hần làm gì? Xem Jav à? _ Bảo Bình nói nửa đùa nửa thật

- Xám!

- Giờ tao hiểu tại sao nhiều đứa bu lấy nó như kiến bu mỡ mà nó không chịu đứa nào, chắc mê thần tiên tí ti nào trong game kiếm hiệp rồi chứ gì?

- Vậy sao?

- Thôi tao về đây, chiều rồi, bye! _ Bảo Bình vẫy tay chào nhỏ rồi bước xuống nhà. Đợi tới khi bóng nó khuất sau bóng cây nhỏ mới vào WC thay đồ. Nhỏ muốn đi dạo biển.

...

Những ánh nắng cuối cùng của buổi chiều tan dần lặn trên mặt biển bao la, bầu trời chuyển sang từ vàng rắng mờ gà sang đỏ lựng rồi tím ngắt, cái thời khắc mà khiến say đắm lòng người khác. Thủy triều đã rút chỉ còn lại những con ốc mượn hồn chạy loạn xạ tìm đường về biển. Đột nhiên nhỏ nhớ tới Thần Hy, phải rồi cậu cũng đẹp như hoàng hôn trên biển vậy, mộng mị nhưng xa lắm khó có thể với tay tới được, bí ẩn lạ lùng như một thế giới riêng có muốn cũng chẳng thể bước chân vào được cái thế giới ấy - cái thế giới mà chỉ có cậu biết và hiểu.

Nhỏ đưa ống hút lên miệng, hút một hơi. Những viên trân châu đen đen tròn tròn cùng trà sữa chạy tọt vào miệng nhỏ, dai dai. Nhỏ xoay gót vào bờ, mang đôi dép tông vào chân nhỏ tung tăng bước đi trên con đường bê tông. Con đường khá vắng, nhưng lâu lâu vẫn thấy những trạm xe bus dọc đường, ắt hẳn sẽ rất lâu mới có một chuyến chạy qua.

Nhớ lúc trước, nhỏ đã phản đối việc ở đây. Nhỏ không gào thét khóc lóc hay van nài gì cả chỉ là lằm lằm lì lì đi đi lại lại trong ngôi nhà thiếu vắng bóng ba nhỏ sắp được niêm phong. Rồi ngày ấy cũng tới, mẹ nhỏ đến trước mặt nhỏ nhưng không nói lời nào, phụ giúp thu dọn đồ đạc với nhỏ. Nhỏ chưa kịp nhìn ngắm được căn nhà bao lâu thì mấy người mặc đồ vest đen tới, rồi mẹ nhỏ đẩy nhỏ ra khỏi căn nhà, cho nhỏ vào trong chiếc xe tải chật hẹp. Ban đầu nhỏ không hiểu sao lại đến một hòn đảo xa xôi như thế này, ô hóa ra đó là quê hương của bà Phương - mẹ nhỏ, bà Phương muốn cho nhỏ được trải nghiệm tuổi thơ của bà. Bà Phương không lên chiếc xe chật chội đó với nhỏ, chiếc xe dần dần lăn bánh, xe chạy càng xa bóng bà càng nhỏ dần rồi trở thành một cái chấm đen nhỏ xíu và mất hẳn sau mấy lùm cây ven đường. Trên xe nhỏ thu hai chân lại, úp mặt vào hai đầu gối, rồi chột bật khóc nức nở, không một lý do. Chắc có lẽ lúc đó trong lòng nhỏ đang cảm thấy sợ, sợ một nơi xa lạ không có người thân, rồi còn cảm giác nhớ thương da diết ba nhỏ nữa, mọi thứ hỗn tạp nằm ngoài tầm kiểm soát của một đứa con gái 17t như nhỏ, nó cứ tích tụ và giờ đã khiến nước mắt nhỏ chực trào trào khóe mi. Bác tài xé bên cạnh không nói gì, chắc bởi ông biết giờ có an ủi thế nào cũng chẳng giúp ích có thể còn làm nhỏ khóc to hơn nên biện pháp tốt nhất là im lặng. Giờ đây, nhỏ đã tự thích nghi nhanh chóng, nhỏ quen dần cái cảm giác ở một mình. Nhỏ bắt đầu yêu mến cái hòn đảo không tên này, yêu mến mấy đứa bạn mới gặp mà như thân rất lâu rồi vậy, yêu luôn ngôi biệt thự Máu âm u hoang vắng đó và cả cậu nữa: Thần Hy.

Mãi buổi quơ trong mây đồng suy nghĩ, nhỏ đã đi hết con đường rồi và nó bắt đầu dẫn vào trung tâm đảo. Nhà xuất hiện nhiều hơn, người người qua lại cũng nhiều hơn. Nhỏ bước chậm rãi, rồi chột khựng lại. Phải, có thứ gì đó đang ở đây linh tính bảo nhỏ dừng lại. Nhỏ nhìn đảo dắc xung quanh tìm kiếm nguyên nhân, và nhỏ đã thấy cậu - Thần Hy. Đúng như lời Thăng Hùng nói, cậu ở trong một cái quán net 24/24 khá rộng, mắt nhắm nghiền đầu tựa vào ghế, gió khẽ thổi làm đưa mái tóc màu hạt dẻ đặc trưng ấy. Nhỏ bước vào, ngồi vào máy cạnh cậu.

Trên người cậu vẫn còn nguyên bộ đồng phục của trường, cái dáng vẻ lẳng tử này khiến tim nhỏ đập loạn xạ. Lấy tay vuốt ngực, trấn an con tim không biết nghe lời này của mình. Sau một hồi lấy hết can đảm, nhỏ nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc vương vẩn trên gương mặt cậu qua một bên. Cứ như là đang bị nghiện hút thuốc phiện ấy, càng ngắm cậu càng nghiện hơn, nhìn mãi không chán. Nhỏ lấy tay chống cằm, miệng cười mỉm.

- Lông mi gì mà dài dữ vậy! _ Nhỏ khẽ thốt lên, đầy ngưỡng mộ. Ngón tay thon dài của nhỏ từ đôi mắt chuyển dần xuống bờ môi hồng như được tô son kia. - Nhìn mà muốn "kiss" cho một cái quá! Ngủ thôi mà có cần phải đẹp trai dữ vậy không?

Hàng lông mi khẽ chớp một cái, nhỏ nhanh chóng giật tay lại, nhón chân lên mở máy tính hồng che đi mấy cái hành động vừa rồi, cậu mà biết chắc chỉ còn biết lấy cái quần mà đội lên đầu thôi. Cậu mở mắt, thoáng ngạc nhiên khi thấy nhỏ ngồi cạnh.

- Hi, có duyên quá nhỉ? _ Nhỏ cười trừ, giả bộ như người mới tới và chột nhận ra người quen. - Vậy sao mày vào đây, mở máy tính lên rồi mà lại đi ngủ hả?

-...

Cậu không trả lời mắt dán vào màn hình vi tính, nhỏ cũng đã quen nên không cảm thấy quá quê.

Thế là nhỏ ngồi chơi máy tính suốt buổi chiều và tối, định bụng sẽ là chờ cho đến khi cậu về và nhỏ sẽ đi theo sau, nhỏ phải tìm ra được nhà cậu để giải quyết vấn đề thắc mắc bao lâu nay. Ấy vậy mà...

- Cháu ơi, cháu! _ Một bàn tay ấm áp vỗ vỗ lên vai, khiến nhỏ búng tỉnh. Nhỏ dụi mắt nhìn đồng hồ, đã là 23h15p, rồi nhìn sang người ngồi cạnh, cậu đã đi đâu mất

- Bác thấy cháu ngủ quên mấy tiếng rồi, nhìn cháu không có vẻ gì là hưng hăng lắm chắc cháu định vào đây một chút rồi ra nhưng vì ngủ quên phải không? _ Người phụ nữ cười dịu dàng, chắc là bà vợ của ông chủ tiệm net này

- Ồ... dạ... vâng! _ Nhỏ khẽ gật đầu. - Mà bác ơi, bạn cháu ngồi đây đâu rồi ạ?

- À... cái cậu mặc đồng phục ấy hả?

- Vâng.

- Nó về khoảng được 30p rồi...

- vậy à? Khi thật, còn định đi theo người ta giờ lại ngủ quên mất! _ Nhỏ lăm bằm, đứng dậy, quai balo lên vai thì một chiếc áo sơ mi rớt xuống đất. Chẳng nhẽ có người đắp nó cho nhỏ này giờ, không lẽ là... nhỏ lắc đầu quày quẩy điều đó là không thể xảy ra, không bao giờ cho nên đừng suy nghĩ lung tung. Mà nhìn chiếc áo này quen lắm: sọc caro, màu xanh lá, hình như đã gấp ở đâu rồi thì phải, mùi hương nam tính còn thoang thoảng trên từng sợi vải, mùi hương vừa quen vừa lạ, nhưng đích thị đã gấp ở đâu rồi.

Nhỏ đưa chiếc áo cho ông chủ quán net, mong có thể trả nó về chủ nhân của nó, rồi tính tiền. Nhỏ bước ra khỏi quán net, nhiều cửa hàng, nhà cửa đã tắt đèn chỉ còn lại vài ánh đèn vàng vọt từ chiếc đèn đường, người qua lại cũng chẳng thấy đâu. Con gió bắc thổi qua khiến nhỏ rùng mình, thật ra cũng không đến nỗi quá lạnh chỉ tại nhỏ ăn mặc hơi mỏng manh một chút nên vậy. Nhìn con đường vắng bóng người, bất giác nhỏ cảm thấy sợ. Nhỏ bước thật nhanh, lướt qua các dãy phố, rồi đến một công viên. Đây là nơi tụ tập của khá nhiều đứa thanh niên hưng hăng ở đây, hút chích, cướp bóc diễn ra liên tục ở đây. Càng nghĩ càng thấy sợ, nhỏ co giò bỏ chạy...

- Này, cô em đi đâu vào giờ này mà có một mình vậy?

Nhỏ dừng chân, cố tỏ ra bình tĩnh nhỏ biết giờ có chạy cũng chạy không thoát. Hít một hơi thật sâu cho oxy đầy phổi, chuẩn bị đối mặt cho mọi tình huống xấu sắp xảy đến, thôi thì "tùy cơ ứng biến" vậy. TRước mặt nhỏ bây giờ là 5, 6 thằng con trai mặt mày hung tợn, vết xăm trổ đầy mình, đầu xanh đầu đỏ lờ lợc chứng tỏ không phải người dạng hoàng. Mặt bọn chúng hiện rõ vẻ bồn chồn thích thú trước món mồi ngon là nhỏ.

- Đi chơi với tụi anh đi _ Mấy thằng đó thi nhau xô đẩy nhỏ qua tay đứa này đứa khác, chân nhỏ cứ loạng choạng đứng không vững nổi.

- Em nhìn "ngon" quá vậy!

Đứa nắm tóc nhỏ, hít hà như một kẻ biến thái. Một bàn tay đặt lên đùi nhỏ, sờ soạng lập tức hưởng ngay một bạt tay từ nhỏ.

- Đồ chó! _ Nhỏ chửi mắng, khuôn mặt chuyển sang lạnh lùng như băng. Nếu ánh mắt của nhỏ có thể giết người, thì mấy tên kia đã tới số rồi.

Thằng ăn bạt tay của nhỏ tức giận lồng lộn, tay bóp lấy cổ nhỏ vật vào tường như một món đồ chơi. Bàn tay hằn cứ xiết chặt, rồi nhấc bổng cả người nhỏ lên, 2 bàn tay nhỏ cào cào tay hằn nhưng bất lực. Nhỏ sắp tắt thở tới nơi rồi. Thấy nhỏ sắp ngất đi vì thiếu oxy, hằn nói lỏng tay ra nhỏ rớt phịch xuống đất, xoa xoa cái cổ đáng thương đang đỏ tấy lên, nhỏ thở gấp gấp.

Xoẹt _ Chiếc áo bị hằn túm lấy, xé toạt ra một mảng, làn da trắng muốt lộ ra càng khiến hằn kích thích hơn. Như một con dã thú, hằn ghì lấy hôn lên cổ nhỏ

- Bần thiếu, tránh xa tao ra con chó! _ Nhỏ tức tối, giơ chân lên đạp vào chỗ hiểm.

Chát _ Hấn tát vào mặt nhỏ. Rát như bị bông. Qua khe hở còn sót lại, nhỏ thấy được một hình dáng cực kì quen thuộc, đó là Thần Hy. Cậu đang nhìn về phía này. Nhỏ như nhật được vàng, chỉ còn cơ hội này thôi mới thoát ra khỏi bầy chó hoang này. Nhỏ dùng hết sức lao ra, hét lên

- Thần Hy, cứu tao!

Rồi nhỏ bị túm lấy áo lôi ngược lại, khiến nhỏ ngã nhào ra đất. Cậu quay lưng bỏ đi, mặt không có một chút biểu cảm. Cậu đã nghe, đã biết, đã hiểu vậy mà cậu đã không làm gì. Có phải là con người không vậy?

Nhỏ bị áp vào tường, tên lúc này vẫn tiếp tục hôn nhỏ mạnh bạo hơn. Nhỏ thì còn đang bản thân nhìn theo dáng cậu. Hàng vạn câu hỏi tại sao hiện lên trong đầu như mớ bong bóng. Rồi nhỏ cười, cười một cách chua xót. Cười trên chính sự ngu ngốc của nhỏ. Chính nhỏ là người đợi cậu về, nhỏ là người đi theo cậu và bây giờ chuốc lấy thảm họa. Cậu đã không cứu nhỏ, cậu đã quá lạnh lùng khi quay lưng đi. Ngay cái giây phút ấy, tim nhỏ như vỡ vụn ra thành hàng trăm mảnh. Tuyệt Vọng.

Một tiếng còi vang lên từ phía xa, bọn côn đồ đã nghe thấy tụi nó buông nhỏ ra mặc dù hơi tiếc nhưng tụi nó không muốn bị bắt về đồn vì tội hiếp dâm, đây lại là trẻ vị thành niên. Vài người tuần tra chạy lại, một người cởi áo, khoác lên người nhỏ

- Này cháu, đêm hôm thế này lại còn ra đường. Nhà cháu ở đâu?

-...

Nhỏ không trả lời, xách chiếc balo lên rồi đi lẩn thẩn men theo ánh đường về nhà. Mấy người tuần tra lắc đầu khó hiểu, phải thôi họ làm sao cảm nhận được cảm giác lúc này của nhỏ.

...

Về đến nhà, nhỏ ném balo vào một góc. Nhỏ lao vào nhà tắm, xả nước xuống, lấy bông tắm mà cọ sát thật mạnh vào người như muốn lột luôn cả lớp da đó ra, để tẩy đi vết nhơ mà mấy thằng côn đồ đó đã để lại. Xong xuôi, nhỏ bước lên phòng. Mặc dù đang rất hỗn loạn trong lòng nhưng nhỏ vẫn biết quan tâm đến người khác, chỉ dám kéo cửa khe khẽ để không đánh thức ông cụ dưới nhà. Nhỏ úp mặt xuống sàn nhà lạnh lẽo rồi khóc, khóc nức nở. Không biết vì điều gì? KHÔNG phải vì dự ô ւế mà tụi nó đã gây ra trên người nhỏ, nhỏ không rõ lý do nữa chỉ biết muốn khóc là khóc thôi. Nhỏ cứ khóc như thế cho đến khi ngủ thiếp đi lúc nào không hay...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

- Tao thích mày! Đó là câu nói đầu tiên kể từ lúc vào lớp, và nhỏ đã nói điều ấy cho cậu bạn cùng bàn.

Sau đêm hôm qua, nhỏ đã chìm vào tuyệt vọng. Nhỏ tưởng rằng nhỏ có thể lòi cậu ra khỏi cái thế giới riêng ấy, tìm cách cho cậu mở lòng với mọi người, hóa ra chỉ là do nhỏ nghĩ còn làm được hay không là một điều khác.

Phải rồi, cậu đâu phải là một con người bình thường, ấy vậy mà nhỏ vẫn cứ muốn làm bạn với cậu, một tảng băng ngàn năm khiến người gần buốt lạnh đó, chắc sẽ không bao giờ nhỏ có thể làm tan chảy được. Ngay đêm hôm qua cậu đã mặc kệ sống chết của nhỏ, mà quay lưng bỏ đi. Vì vậy nhỏ căm ghét cậu, nhỏ muốn thấy cái biểu hiện của cậu khi người khác tỏ tình. Cho nên vào giờ giải lao, nhỏ đã lấy hết dũng khí gõ gõ ngón tay lên bàn, nói ra 3 chữ vô cùng nhảm chán kia. Và dĩ nhiên, đám bạn nhỏ có chút bàng hoàng

Chỉ là muốn đùa cậu ta một tí, trên nét mặt thoáng chút ngạc nhiên. Nhưng rồi chưa đến 1s sau, lại trở về trạng thái ban đầu. Lạnh ngắt. Không một gợn cảm xúc. Tránh ánh mắt nhỏ. Trong giây lát, cậu đứng dậy, đi về phía cửa lớp. Bóng cậu ta trải dài trên cái hành lang phía trước. Nắng buổi sáng xuyên qua những tán cây chiếu thẳng lên cái dáng người cao cao, thanh thanh kia như muốn nuốt chửng cả cái sự lạnh lùng ấy. Nhưng đến cả nắng cũng phải bỏ cuộc. Cậu quá lạnh. Con nắng kia chỉ sợ chưa kịp làm cậu tan chảy thì đã bị sự lạnh lùng ấy làm cho tê liệt. Ừ vậy cũng tốt, thà cô đơn khi có một mình còn hơn có người bên cạnh mà vẫn cô đơn. Và cậu biến mất ngay trước mắt nhỏ như thế.

- Mày thích hán, thật hả? _ Hùng béo sau vài giây yên lặng nó mới lên tiếng phá tan cái không khí căng thẳng này.

- Mày cũng như mấy đứa khác, bị vẻ đẹp trai của hán làm cho mê mẩn rồi à? _ Bảo Bình nói, rồi được nhận một cái huýt vào hông đau điếng từ Chuyên.

- Mày có bị làm sao khi mà hán bỏ đi sau lời tỏ tình đầy bạo gan này không? _ Thăng Hùng e dè hỏi

- Tao chả sao cả. Chẳng qua là tao muốn xem phản ứng của hán như thế nào thôi, đoạn sau ai quan tâm cơ chứ! Tao tự hỏi không biết hán có phải là con người không? _ Nhỏ nhún vai

- Mày đùa sao? _ Bảo Bình hỏi

- Ừm _ Nhỏ gật đầu.

- Làm tao hết hồn, tưởng con bạn dễ thương của tao bị say nắng một người bất bình thường chứ! _ Con Bình vuốt ngực, thờ phào nhẹ nhõm

- Là đùa sao? _ Thùy Chi khẽ lên tiếng

- Ồ! _ Nhỏ thờ ơ đáp

- CHUYỆN TÌNH CẢM MÀ CẬU ĐEM RA ĐUA ĐƯỢC À? _ Thùy Chi hét lên. Mấy chục con mắt đổ dồn về phía bọn nó. Tụi nó tròn tròn mắt ngạc nhiên, đó giờ Thùy Chi luôn dịu dàng, tụi nó chưa thấy nó nổi giận bao giờ, nhỏ cũng không là ngoại lệ

- Thùy Chi _ Con Bình kêu the thé trong miệng, như cố trấn an con bạn đang trong cơn giận dữ. Thùy Chi chống tay xuống bàn ngồi thụp xuống, nó khe khẽ lắc đầu

- Xin lỗi đã nổi nóng. Nhưng cậu đem tình cảm ra mà đùa giỡn được sao? _ Thùy Chi xuống giọng

- Thế mày có chuyện gì xảy ra với tao không mà nói như vậy hả? _ Nhỏ bình thản hỏi lại, cái thái độ của nhỏ bây giờ đúng là có phần khó ưa thật

- Tớ chẳng cần biết, nhưng cậu đùa giỡn trên tình cảm là cậu sai, cậu phải đi xin lỗi
- Tại sao? _ Nhỏ buông quơ hỏi lại
- Cậu... thật là quá đáng!
- Tao chẳng quá đáng gì cả, mà thấy đó tao có đùa thì hần cũng chẳng phản ứng gì, thứ con người như vậy sao mà cứ bênh chằm chập vậy?
- Tớ chẳng bênh ai cả, tớ chỉ theo phe người đứng thôi...
- Này nhé, trong truyện này nếu mà chưa hiểu gì cả thì đừng nói bất cứ thứ gì, mà nói tao sai thì mà có biết chuyện gì đã xảy ra với tao không? Mà có biết hôm qua hần ra sao không?
- Tớ...
- Mà chẳng biết gì cả cho nên đừng lớn giọng chửi tao, OK?
- Này, hai tụi bây có cần phải căng thẳng vậy không? _ Con Bình cười trừ ra tay hòa giải

Nhỏ vơ vết đóng tập sách trên bàn vào balo rồi khoác lên, bình thản bước ra khỏi lớp

- Tao về, nói với cô là tao mệt!
- Ừm... Con Bình khề gật đầu, nó chẳng cần lại làm gì chỉ gây thêm xung đột thôi.

Tụi nó im lặng ai về chỗ nấy, xem ra hôm nay hơi bị căng thẳng quá!

...

- NHẬT HẠ! XUỐNG ĐÂY, NÓI NGHE! _ Tiếng con Bình từ dưới nhà vọng lên.

Nhỏ mắt nhắm mắt mở nhìn chiếc đồng hồ, đã là 15h45p rồi. Chắc nhỏ ngủ suốt từ sáng đến giờ kể từ lúc nhỏ trở về nhà. Nhỏ xoa xoa trán, bước chậm rãi ra cửa sổ

- Có chuyện gì? _ Nhỏ vọng xuống. Bên dưới là tập trung đầy đủ nhóm bạn của nhỏ kể cả Thùy Chi, cô bạn hơi ngại không dám nhìn lên đối diện với nhỏ
- Thay đồ đi, rồi xuống đây! _ Bảo Bình ngoắc ngoắc tay, chắc lại rủ đi chơi đâu đó.

Nhỏ bước vào WC, thay một bộ set thể thao quần ngắn, màu xám có số 9 trên áo rồi bình thản bước xuống nhà.

- Định rủ đi đâu nữa à?
- Ừm... Bình cười toe. - Đi một nơi chắc hần mà sẽ rất là ngạc nhiên! _ Con Bình làm ra vẻ bí ẩn
- Đi đâu? _ Nhỏ chau mày hỏi
- Bí mật! _ Con Bình nháy mắt rồi nắm tay nhỏ lôi đi.

Tụi nó lôi nhỏ đi vòng vèo khắp ngõ đường, leo lên một ngọn núi rồi chợt dừng lại trước một con đường mòn nhỏ còn in hằn vài vết chân, trông có vẻ hơi sinh lầy. Bọn nó bước dọc theo, càng vô sâu cây càng nhiều, cỏ dại cũng khắp nơi.

- Nào chuẩn bị chưa? _ Con Bình cười toe
- Rồi, rồi... _ Nhỏ nhàn nhạt đáp

Con Bình vén những dây leo rũ xuống giống như một tấm màn của thiên nhiên sang một bên

- wow! _ Nhỏ thốt lên

Đúng như lời con Bình nói, nơi này sẽ khiến nhỏ ngạc nhiên. Trước mặt nhỏ là một cánh đồng bạt ngàn cúc vàng rực như nằng động lại trên lá cây. Cánh đồng không lớn do mọc trên một mỏm đá hướng ra biển từ trên cao, nhìn từ đây vừa được thấy những căn nhà với mái ngói đủ màu sắc, những con người tí hon, vừa được thấy cúc dại nở rộ.

- nơi này đẹp thật! Sao cậu biết nơi này vậy, Bình? _ Thùy Chi cười mỉm

- Tao nói nó mới biết thì có!_ Thăng Hùng nói lập tức nhận ngay cái liếc xéo của con Bình
- Ủa mắc cười không nhờ tao mà có kiếm ra chỗ đó không hả?_ Con Bình chống nạnh dẫu mở lên cái. Haizz... sắp có trận cãi nhau diễn ra.

Nhỏ ngồi xuống, ngắm nhìn cảnh biển bao la mà lòng thật thư thái.

- Đã có chuyện gì xảy ra với mày và thằng Thần Hy vậy?_ Con Bình sau một hồi chỉ chöße này lữa với thằng Hùng, nó mới ngồi xuống bên cạnh nhỏ hỏi một cách nghiêm túc

- Chuyện gì?

- Thì hồi sáng mày nói đó.

- À... ờm... mày không cần biết đâu!

- này kể tao nghe đi, mọi chuyện sẽ ổn hơn._ Nó cười dịu dàng, nụ cười rất giống mẹ của nhỏ. Nhỏ nghiêng đầu, dựa vào vai con bạn của mình mà kể hết mọi chuyện cho nó nghe. Giọng của nhỏ cứ đều đều, trầm trầm rồi hơi ghen lại ở phút cuối.

- Mày đã rất thất vọng phải không?

- Ừm, chắc có lẽ là vậy._ Nhỏ khẽ gật đầu

- Bộ... mày thích Thần Hy à?

- Làm gì có!_ Nhỏ xua xua tay, mặt hơi ửng lên cũng may là nhờ mấy đốm tàn nhan che đi. - Cái vụ hồi sáng là tao nói đùa thôi mà, tao đã giải thích rồi mà!

- Vậy sao mày lại buồn?_ Bảo Bình nghiêng đầu hỏi. Nhỏ đang buồn sao? Nhỏ không biết là mình đang buồn đấy! Nhỏ đang trêu cậu ta cơ mà.

- Tao buồn khi nào?

- Khi này. Trên mặt mày biểu lộ ra hết rồi này, từ sáng giờ có thấy mày buồn đâu! Không giống với tâm trạng trêu đùa người khác!

- Đầu có!_ Nhỏ gãi gãi đầu, rồi cười toe để chứng minh cho Bảo Bình thấy là nhỏ vẫn có thể cười được, nhưng mà... không thể tránh khỏi gượng gạo. Bảo Bình lắc nhẹ đầu rồi nó rời đi, chơi cùng với thằng Chuyên và Hùng béo.

Nhỏ không nói gì chỉ lẳng lặng ngồi yên. Một cơn gió nhẹ thổi qua vai nhỏ. Hơi lạnh một chút. Thật ra nhỏ thấy mình không căm ghét cậu ta như lí trí của mình nghĩ, con tim luôn thẳng mà. Và nhỏ cũng không phải không cảm thấy hẫng nhẹ khi mà cậu vẫn vô cảm với nhỏ. Là thật.

- Xin lỗi._ Một tiếng nói nhẹ tựa như gió thổi luồn vào tai nhỏ. Nhỏ ngẩng mặt lên, hóa ra lời xin lỗi đó là từ Thùy Chi

- Sao lại xin lỗi? Chuyện gì?

- Chuyện hồi sáng. Tớ lỡ lớn tiếng với cậu._ Thùy Chi vén chiếc váy màu hồng phất lên ngồi xuống cạnh nhỏ. Mái tóc dài đen nhánh của nó tung bay trong gió, lúc này nhìn Thùy Chi y hệt một thiên thần vậy. Đẹp và mỏng manh lắm.

- Không sao! Tao không giận mày, lúc đó tao cũng nói chuyện hách dịch lắm!_ Nhỏ cười

- Vậy... vẫn là bạn tốt của nhau, nhé?_ Thùy Chi cười dịu dàng

- Ừm tất nhiên rồi!_ Nhỏ gật đầu. Đến giờ nhỏ không hiểu sao lại có thể làm bạn tốt với một cô gái trái ngược hoàn toàn với tính cách của nhỏ, đến cả cách xưng hô còn khác nữa là.

- Haizz..._ Tiếng thằng Hùng thờ dài vang lên, nó nằm một cái ịch xuống những cây cỏ mỏng manh

- Này, mày nằm như vậy hư cỏ hết còn gì!_ Bảo Bình trách nó

- Có chuyện gì mà thờ dài dử vậy?_ Thùy Chi quan tâm

- Gió mát thế này làm tao muốn thả điều ngắt nổi con điều yêu dấu của tao bị mắc ở trên cây._ Hùng giải thích

- Lớn già cái đầu rồi còn chơi thả điều!_ Bảo Bình mĩa mai

- Kệ tao

- Mà sao lại vướng trên cây?_ Chuyên hỏi

- Tất cả là tại thằng em tao.

- Thăng Bìn á hả?

- Ừm. Chả là tao kêu nó từ trên lầu ném con điều từ ban công xuống cho tao, nó ném sao vướng lại cái cây thế là đi tong con điều yêu dấu rồi!

- Cho bỏ tật lười không chịu đi lên!_ Chuyên nói

- Tại sao em cậu lại không ra ban công đứng cho dễ như vậy sẽ không bị vướng?_ Thùy Chi thắc mắc

- Không phải là không chịu đi ra mà là không đi được. Lan can ban công nhà tao thấp lắm, mẹ tao không cho nó bước ra đó, ngặt nỗi nó lại sợ bả như sợ cạp.

- Ồ.

Giọng thằng Hùng cứ ù ù bên tai, những từ còn sót lại trong cái đầu óc chứa toàn truyện trinh thám kia của nhỏ vài từ: "ban công", "vướng lại", "không thể ra được"!!!

- Phải rồi là chính nó!_ Nhỏ reo lên làm mấy cái mặt kia dần thối ra cả. - Chuyên tao đã giải quyết được vấn đề giấu hung khí rồi! Nếu giả thiết tao đúng thì chắc hẳn nó vẫn còn ở đó!_ Nhỏ chạy tới nắm lấy tay thằng Chuyên lôi xềnh xệch đi, tội nghiệp thằng nhỏ không hiểu mô tê chi hết!

...

- Nè mày định làm gì thế?_ Con Bình lo lắng hỏi.

Bây giờ bọn nó đang đứng trên ban công của phòng làm việc ông Diệp ở ngôi biệt thự Máu. Nhỏ lấy một sợi dây, quấn ngang eo sau đó ném một đầu dây cho bọn nó

- Cầm lấy!

- Đừng nói với tao là mày nhảy lầu đấy nhé?_ Thăng Hùng hỏi

- Vớ vẩn!

- Nguy hiểm lắm!_ Thùy Chi nói

- Yên tâm đi, tao chắc chắn sẽ làm được mà!_ Nhỏ nói chắc như đinh đóng cột làm bọn nó cũng an tâm chút đỉnh. Nhỏ đứng lên lan can, sau đó phóng một cái sang cây to bên cạnh, xem chút nữa là rơi xuống đất may thay là nắm được một nhánh cây.

- Đầu rồi, đầu rồi ta?_ Nhỏ gạt những tán lá ra tìm kiếm thứ mình muốn. - A! Đây rồi!_ Nhỏ lấy ra một cái túi đựng thứ gì đó bên trong, màu sắc vải đã bị nhạt đi đến nỗi chỉ còn lại một màu vải nguyên thủy cũ kỹ chứng tỏ nó đã nằm đây rất lâu

- Đó... đó... là thứ gì vậy?

- Nếu tao không nhầm thì bên trong sẽ là..._ Nhỏ kéo dài câu nói ra, tay thoăn thoắt gỡ sợi dây trên chiếc túi. - Là... hung khí!_ Nhỏ nhếch môi cười đắc thắng

- Ghê quá!_ Thùy Chi nói khe khẽ

- Yes! Đúng như giả thiết của mình!_ Nhỏ vỗ đùi một cái đét

- Haizz... xem ra giả thiết của mày mới đúng!_ Thăng Chuyên nói

- Dĩ nhiên!_ Nhỏ dương dương tự đắc

- Này, có ai giải thích giúp tao có chuyện gì đang xảy ra được không?

Sau đó là lời tường thuật của nhỏ và Chuyên.

- Thế bây giờ mày tính sao?_ Chuyên hỏi

- Dĩ nhiên là tiếp tục điều tra rồi, sau vụ này khiến tao phẫn chấn hẳn lên!

- Vậy kế tiếp mày định điều tra gì?

- Chắc là tới quyền nhặt kĩ!

- vậy mày cứ việc điều tra đi hé tui tao về để còn ôn bài cho ngày thi sắp tới nữa

- Hề? Một mình tao sao?

- Dĩ nhiên!

Bọn nó cười toe rồi ra về bỏ nhỏ ngồi một đống trong phòng. Cái lũ bỏ rơi bè bạn!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Tiếng chuông reo báo hiệu hết giờ học. Các lớp ủa ra như đàn ông vỡ tổ. Nhỏ vor vét đồ đạc trên bàn vào balo rồi bước ra về cùng với đám bạn.- Ê, tụi tao vẫn chưa biết số điện thoại của mày đây!_ Con Bình nói

- Ủ nhĩ cậu vẫn chưa nói cho bọn tớ nghe!_ Thùy Chi cũng nhận ra

- Được rồi, đọc số điện thoại tụi bây đi tao gọi vào chứ cả tao cũng quên bét mất số điện thoại của tao rồi!_ Nhỏ nói, tay kéo khóa chiếc balo ra

- Trời cả số điện thoại cũng không nhớ cơ à?

- Chết! Điện thoại của tao đâu mất tiêu rồi!_ Nhỏ giật mình nhận ra chiếc điện thoại đã không nằm trong balo nữa

- Kiểm kĩ lại xem

- Không thấy, chắc bỏ quên trên lớp rồi. Thùy Chi cho tao mượn chìa khóa lớp!

- Đây._ Thùy Chi lấy trong túi ra một cái chìa khóa kèm theo một con Minion nhỏ nhắn. Thùy Chi là người đến lớp khá sớm cho nên lớp trưởng giao cho nó nhiệm vụ giữ chìa khóa

- Có cần bọn tao đi tìm cùng mày không?_ Bảo Bình quan tâm hỏi

- Khỏi lo, tao kiểm một mình được rồi!

Nhỏ vọt chạy đi không quên vẫy tay chào.

Ngôi trường vắng lặng, khác xa so với vài phút trước, chỉ còn lại bác bảo vệ đi xung quanh trường. Nhỏ bước lên lầu, tay dứt chiếc chìa khóa vào ổ. Cánh cửa mở ra

5p... 10p... 20p... trôi qua nhỏ không thấy dấu hiệu của chiếc iphone 5s của mình đâu, ngắt nổi nhỏ lại cài chế độ im lặng cho nên không thể dùng chiếc điện thoại 1280 để gọi vào.

Nhỏ khóa cửa lại không khỏi khóc ròng, vừa tiếc của cho chiếc iphone - tài sản cuối cùng của nhỏ có giá trị cũng không cánh mà bay.

- Này!

Nhỏ quay mặt ra sau, là cậu. Cậu vừa gọi nhỏ xong, tiến về phía nhỏ. Nhỏ nhìn cậu chân chân. Rồi một vật gì đó được dúi vào tay nhỏ cùng với chiếc điện thoại mà nhỏ đang tìm kiếm. Tới lúc nhỏ chợt hoàn hồn thì phía xa chỉ còn cái bóng cao gầy, tay đang bỏ túi quần ấy. Hôm nay cậu có vẻ ảm áp hơn đôi phần so với hôm qua. Khi cậu đã khuất bóng ở phía cuối hành lang, nhỏ còn nghe thấy tiếng "thình thịch" từ phía lồng ngực mình - tim nhỏ đang nhảy dựng lên.

Nhỏ cẩn thận mở từng nếp gấp của tờ giấy bị vò nhăn nhúm trong tay ra, nhỏ chỉ thấy duy nhất một chữ "Asperger". Nhỏ sững người, Asperger là cái quái gì? Thật ra, trong lòng nhỏ muốn đó là một loại mặt nạ gì đó, hoặc đơn giản là từ tiếng nước ngoài chẳng hạn. Nhưng cái cảm giác bất an cứ chiếm lấy nhỏ, len lỏi vào tim nhỏ.

Nhỏ rời trường, phóng như bay vào thị trấn, dáo dác tìm khắp nơi. Cuối cùng nhỏ cũng dừng lại trước một quán nước có tên "Love" và quan trọng hơn cả là có dòng chữ "Wifi free". Nhỏ bước vào, kêu một ly Matcha và hỏi mặt khẩu wifi. Không gian quán chẳng khác gì cái tên của nó, toàn bày trí theo phong cách của các cặp tình nhân, đến cả mấy quyển sách dày cộm trên gác sách cũng là tiểu thuyết tình yêu. Mà nhỏ bây giờ không có tâm trạng ngắm nghía bất cứ thứ gì, nhỏ ngồi xuống chiếc ghế vội bật wifi lên. Nhỏ bấm từng chữ mà tay không khỏi run lên.

"Hội chứng Asperger (hay còn gọi là chứng rối loạn tự kỉ) là chứng rối loạn thần kinh mà có thể là một dạng rối loạn phổ tự kỉ"

Đó là kết quả nhỏ nhận được, chính xác đến từng từ. Khóe mắt nhỏ hơi cay cay, nhỏ đang hy vọng điều gì chẳng? Nhưng bây giờ ngay trong lòng nhỏ đã dâng lên một cảm giác hụt hẫng, hụt hẫng vô cùng. Nhỏ hơi cảm thấy thương hại cậu, chưa bao giờ nhỏ biết cậu lại bị bệnh chỉ ít là do tính tình cậu kì quặc thôi, không ngờ...

...

- Em oi, em_ Giọng nói nhỏ nhẹ của chị tiếp viên trong quán Love cùng hành động vỗ vai khiến nhỏ giật mình. - Quán sắp đóng cửa rồi em_ Chị tiếp viên mỉm cười hiền hậu

- Dạ... vâng... em xin lỗi, em tính tiền ngay ạ!

Nhỏ không biết mình đã ngồi đó bao lâu rồi nhưng khi hoàn hồn thì trời đã quá tối và đồng hồ cũng đã điểm 21h. Nhỏ tính tiền xong xuôi, nhỏ lẩn thẩn về nhà. Từng giọt nước mắt nóng hổi bỗng rụng rơi trên má nhỏ. Nhỏ khóc, khóc thật rồi!

...

Nhỏ mơ mơ màng màng thức dậy, liếc nhìn sang chiếc đồng hồ chỉ mới 8h30 thôi. OMG! nhỏ phá kỉ lục ngủ dậy sớm vào ngày nghỉ rồi! (T/g: sớm quá ha^^)

- Ôi trời cái quái gì đây?_ Nhỏ giật mình không ngờ chỉ sau một đêm khóc lóc mà bây giờ nhận lấy 2 con mắt thâm quầng như con gấu trúc rồi.

- Huhuhu tiêu tan nhan sắc tuyệt trần của tôi rồi!_ Nhỏ không khỏi khóc rùng

Thay đồ xong xuôi nhỏ bước xuống nhà, định bụng sẽ đi ăn sáng đâu đó. Mãi nhìn trời nhìn đất nhỏ đã vô tình vấp phải lát gạch bị nhô lên trên đường và phải vào một chiếc xe đạp đang xuống dốc

- Á!_ Nhỏ la lên và ngã xuống

1s... 2s... 5s... trôi qua sao không thấy đau đớn gì nhỉ, chỉ cảm thấy ê ẩm cả người vì va phải chiếc xe đạp thôi. Nhỏ mở mắt, thay vì đang nằm ôm mặt đường hôn thắm thiết thì nhỏ đang nằm trên một người con trai, thảo nào nhỏ chẳng thấy êm ái đến như vậy. Nhỏ nhìn người dưới mình chân chân, nhỏ thấy người này quen lắm không phải vì vẻ đẹp trai đó mà nhỏ nhận làm người quen đâu nhé!

- Em định nằm ở đó luôn sao?_ Người đó cười nhăn nhó

- O... không, tất nhiên là không!_ Nhỏ trèo xuống mặt đỏ ửng lên như quả cà chua.

Người đó dựng chiếc xe đạp lên. A nhỏ nhận ra là ai rồi

- Này, anh đến đây định có ý đồ gì với biệt thự Máu vậy hả?_ Nhỏ nghi hoặc hỏi. Hoàng Huy cười

- Dĩ nhiên là không rồi. Kế hoạch đó anh đã dời đi chỗ khác.

- Thật vậy sao?_ Nhỏ vẫn còn nghi ngờ

- Ừm

- Vậy anh đến đây làm gì?

- Chỉ là để ngắm cảnh đẹp ở đây và... gặp em thôi._ Hoàng Huy nói kèm theo một nụ cười tỏa nắng. Câu nói đó khiến nhỏ hơi bối rối

- Vậy thì tốt rồi, chúng ta sẽ làm bạn!_ Nhỏ thân thiện nói

- Ok. Vậy bây giờ em đi đâu thế?

- Ăn sáng._ Nhỏ đáp

- Anh cũng định đi ăn sáng, em đi chứ?_ Hoàng Huy leo lên chiếc xe đạp

- Anh mời ư?

- Ừm

- Vậy thì đi!

- Em lên xe đi.

Nhỏ ngồi lên yên sau của chiếc xe đạp. Chiếc xe lao đi trong gió, nhỏ giang tay ra hứng từng đợt gió mát phả vào người

- Em nhẹ hơn anh tưởng đấy!

- Vậy ư? Anh nghĩ em bao nhiêu kí?

- Ừm... chắc là vô tạ rồi! Haha

- Xì, em chỉ mới 40kg thôi!

- Em là người lai sao?

- Vâng, ba em là người Nga nhưng mẹ em là người Việt, họ yêu nhau rồi sinh ra em.

- Thế ba mẹ em đâu?

- Mẹ em đi làm xa, còn ba em thì... mất rồi._ Nhỏ nói bằng giọng buồn buồn

- Anh xin lỗi, anh không biết

- Về chuyện gì?

- Về chuyện khơi gợi lại nỗi buồn của em.

- Đâu có gì đâu mà xin lỗi, em chỉ hơi nhớ ba thôi, nhưng phải chấp nhận sự thật anh ạ!_ Nhỏ nghiêng đầu nói, Hoàng Huy khẽ liếc nhìn ra sau mỉm cười dịu dàng. - Còn gia đình anh thì sao? Chắc họ rất giàu nhỉ?

- Không biết nên nói thế nào, chỉ là một cty bất động sản nhỏ thôi.

- Cty anh tên gì?

- Đông Phương.

- what? Cty Đông Phương của dòng họ Trịnh Hoàng ư?_ Nhỏ ngạc nhiên vô độ không tin vào tai mình. Lúc trước, nhỏ từng được nghe ba kể về cty này, ba nhỏ nói ông rất hâm mộ dòng họ Trịnh Hoàng bởi vì toàn bộ gia đình họ toàn đào tạo ra những nhân tài gây dựng nên một cty bất động sản đứng nhất nhì thế giới.

- Ừm._ Anh khẽ gật đầu

- Vậy mà anh nói đó là cty nhỏ à? Đứng hàng đầu thế giới mà nhỏ cơ à?_ Nhỏ nói. - Mà khoan, nếu cty anh là cty Đông Phương thì chả nhẽ anh là... con đầu lòng của chủ tịch Trịnh Hoàng Đông Phương?_ Nhỏ gần như hét toáng lên

- Ừm._ Anh lại gật đầu

- OMG! Vậy bây giờ em đang ở trên xe của bốn thiếu gia dòng họ Trịnh Hoàng, chủ tịch tương lai ư? Không thể tin được!_ Nhỏ lại hét lên lần nữa

- Không đến nỗi như vậy đâu, với lại anh chẳng phải là chủ tịch tương lai gì hết sau anh còn có 2 người em trai cơ mà._ Anh nói giọng hơi ngượng

- Anh khiêm tốn quá nhỉ? Làm em cứ tưởng...

- Tưởng gì?

- Tưởng anh chánh lắm!

- Haha.

- Thế lúc hôm trước anh đi xem ngôi biệt thự đó là sao vậy?

- À chuyện này do ba anh sắp đặt ba anh yêu cầu anh thử chọn một mảnh đất và làm ăn coi như thực tập ấy._ Anh giải thích. "Con nhà giàu cũng thực tập phong cách khác"_ Nhỏ nghĩ bụng

- Vậy là lần đầu sao?

- Ừm nhưng không ngờ bị một cô gái nhào ra ngăn cản còn bị mắng té tát cho nên anh đã đổi địa điểm

- Anh đang mĩa mai ai vậy hả?_ Nhỏ nhéo vào hông Hoàng Huy. "Két!"_ Xe thắng gấp lại, nhỏ nhào ra phía trước, xoa xoa cái mũi bé nhỏ của mình nhỏ lèm bèm

- Anh đang trả thù cho cái hông bị nhéo của anh ấy hả?

- Ừm chắc là vậy!

- Nhỏ mọn! _ Nhỏ bữu môi. Hoàng Huy bật cười

- À mà nhắc mới nhớ, em đã giải quyết xong câu hỏi của anh về ngôi biệt thự rồi!

- Thế sao?

- Vâng thậm chí em còn tìm thấy cả hung khí cùng một số tài sản bị mất khác. Nó chẳng đi đâu cả, do ông Diệp là người sợ độ cao cho nên ông đã đứng ở ban công và vứt nó lên cây, đến bây giờ nó vẫn còn nguyên ở đấy

-Ồ, thế em có định giao cho cảnh sát không?

- Chắc là không, mọi chuyện đã xảy ra quá lâu rồi với lại ông Diệp cũng tự tử rồi, đâu có ai ra chịu tội.

- Cho nên?

- Em vẫn tiếp tục điều tra nhưng vụ án đó đã có thể dẹp qua một bên!

Và cứ thế nhỏ và Hoàng sau khi ăn sáng xong, anh còn mua trà sữa cho nhỏ nữa. Nhỏ uống trà sữa đào, anh thì trà sữa trà xanh mỗi người một vị khác nhau. NHỏ hút một hơi trà sữa lên miệng rồi ngồi xuống bãi cát, anh ngồi xuống bên cạnh. Những cơn gió mang hương vị của biển cứ rì rào thổi.

- Sống trong cảnh nhà giàu chắc sướng lắm nhĩ? Ngày ngày được ăn ngon mặc đẹp..._ Nhỏ bất giác nói như thể quay lại cái hồi ức tốt đẹp của nhỏ

- Tại sao em nói như vậy?

- Anh biết không em cũng từng là một tiểu thư con nhà giàu cho nên việc chuyển sang ăn uống, sống tiết kiệm đối với em không hề dễ, em vẫn tiếc hùi hụi cái thời hoàng kim của mình lắm chứ! _ Nhỏ cười, nụ cười dịu dàng như ánh ban mai

- Chắc gia đình em là một gia đình hạnh phúc lắm nhĩ?

- Dĩ nhiên! _ Nhỏ nói đầy tự hào, rồi giọng nói chợt thay đổi 180 độ. - Nhưng vì vụ tai nạn ấy đã cướp đi mạng sống của ba em, mẹ em suốt ngày làm nội trợ cho nên không thể gánh vác nổi chuyện cty cho nên nó đã bị phá sản, mọi thứ tiền bạc tài sản trong ngân hàng phải đem đi trả nợ lẫn ngôi biệt thự đây ấp kỉ niệm của em cũng bị niêm phong đi mất! Thực sự thì em đã nghĩ em không sống nổi quá 1 tuần nếu không shopping, không đi quán bar, không đi du lịch, v....v.... nhưng bây giờ em đã thích nghi được rồi!

- Gia đình anh thì không _ Hoàng Huy nói

- Không gì cơ?

- KHÔNG hạnh phúc lắm, nó trái ngược với gia đình của em. Gia đình anh có tổng cộng 3 anh em, anh là anh cả tuy nhiên mỗi người đều sinh ra từ một người mẹ khác nhau. Từ nhỏ, mấy anh em của anh đã không có tuổi thơ, lúc nào cũng bị ba dồn nén những mớ kiến thức về kinh doanh cho bọn anh nghe. Ông nói rằng gia sản này sẽ thuộc về tay người nào đánh hôn trước. _ Hoàng Huy kể

- Thế anh và 2 người họ chưa đánh hôn với ai ư?

- Ừm, họ đều rất tôn trọng tình cảm, họ không muốn vì gia sản mà đánh hôn với người họ không yêu, cả anh cũng vậy.

-Ồ, anh đẹp trai giàu có thế này mà chưa tìm được người anh yêu ư? Khó tin quá đi!

- Tìm ra rồi, không biết người đó có chịu lời cầu hôn của anh không _ Hoàng Huy cười tinh quái

- Ai mà xui xẻo dữ vậy? _ Nhỏ cười mỉa mai, rồi vỗ vỗ vai Hoàng Huy. - Đùa thôi, anh cứ tỏ tình thử xem chắc chắn sẽ nhận được câu trả lời "đồng ý" cho coi, ai mà nỡ từ chối một người như anh chứ!

- Vậy thì em cưới anh đi. Người anh nói là em đấy! _ Hoàng Huy cười đùa, nửa thật nửa giỡn

- Gì cơ? _ Nhỏ tròn tròn mắt

- Đùa thôi! _ Hoàng Huy lại cười, cầm ly trà sữa lên hút một hơi. Anh làm nhỏ hết hồn, cứ ngỡ là tình yêu sét đánh có thật ngoài đời chứ!

- Hoàng Huy, anh nói anh không có tuổi thơ đúng không?

-Ồ... ừm... có sao không?

- Anh 18t chưa?

- Chưa thực sự!
- Vậy thì anh vẫn còn là trẻ con, cho nên em sẽ xây dựng tuổi thơ lại cho anh!
- Thật sao? Nói cho em biết, chỉ còn 1 tháng nữa là anh tròn 18t rồi đấy!
- Anh xem thường Trần Nhật Hạ này quá rồi, chuyện gì em làm không xong chứ chuyện bày trò cho anh trở về tuổi thơ thì em đây dư sức! _ Nhỏ vỗ ngực bơm bơm rồi lôi Hoàng Huy đi trong khi anh còn ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

Nhỏ lôi Hoàng Huy đi dọc các con phố, thấy nhà nào có chuông là nhào lại bấm lia lịa rồi bỏ chạy ra đằng xa chờ xem phản ứng của người bị hại. Nhỏ dẫn anh đi mua điều rồi ra nơi bí mật của con Bình hôm trước đã giới thiệu mà thả cho điều tung bay trong gió, hay nằm trên bãi cỏ đại mà đọc sách của bác Nguyễn Nhật Ánh. Nhỏ còn đưa anh đến vài vườn trái cây mà ăn trộm, vài vụ trót lọt lấy được một số chiến lợi phẩm khá khá nhưng cũng gặp trực trặc không hề nhỏ, khi mà do sơ suất anh bị con ông chủ nhà ném cho một viên gạch thẻ ngay đầu đau điếng, hay bị chó rượt hơi mệt nhưng hai đứa đều cười tươi rói. Nhỏ và anh còn ra biển tắm đến quên trời quên đất, theo chân mấy người làng chài ra biển đánh cá và còn vô số trò chơi khác...

- Này, em có phải là tiểu thư thành phố không vậy? _ Anh thắc mắc
- Dĩ nhiên, em là tiểu thư chính hiệu đấy! _ Nhỏ hếch mặt tự đắc
- Sao mấy trò chơi nhân gian em rành thế, leo cây cũng giỏi nữa vậy mà cứ bắt anh leo cho bằng được báo hại anh bị té xuống đất mấy lần liền
- Lúc trước, do em quá quậy phá sai của hoang phí cho nên ba mẹ đã cho em về quê sống theo cảnh quê mấy ngày cho bỏ tật. Em học theo mấy thằng nhóc trong làng đó thôi, mà cũng nhờ chuyên đi đó mà em biết được cuộc sống của mình sung sướng thế nào, em cũng học được nhiều bài học quý giá lắm đấy chứ!
- Hóa ra em cũng từng là siêu quậy nhĩ?
- Hihi, "đã từng" thôi anh à!
- Xạo vừa thôi!
- Sao anh cứ thích xúc xiềng em thế? _ Nhỏ nhăn nhó nói
- Có sao nói vậy thôi _ Anh nhún vai vô tội
- Hừ, anh cứ chờ đó. Còn bây giờ em có một trò chơi này, anh muốn thử không?
- TRò chơi gì?
- KHám phá ngôi biệt thự Máu! _ Nhỏ nháy mắt đầy tinh ý
- Ok. _ Hoàng Huy gật đầu không một chút suy nghĩ

...

Bọn nó đi vào ngôi biệt thự, nhỏ nhanh chóng chạy lên căn phòng đối diện phòng nhỏ một cách nhanh gọn vì đã thuộc đường đi

- Này sao anh đi chậm như rùa vậy hả? _ Nhỏ nói vọng xuống
- Em lên đó làm gì?
- Dĩ nhiên là khám phá rồi, mau lên lẹ đi! _ Nhỏ hô thúc
- Rồi rồi _ Hoàng Huy nhàn nhạt đáp

Thấy anh vừa bước lên nhỏ xoay tay cầm mở cửa phòng. Đối với nhỏ thì mọi thứ quá quen rồi cho nên không lấy gì làm ngạc nhiên còn với Hoàng Huy thì khác, mọi thứ đều lạ lẫm

- Em muốn khám phá thứ gì? _ Hoàng Huy tò mò
- Thứ đó! _ Nhỏ chỉ tay về phía quyển sổ đang nằm trên bàn
- Nhật kí?
- Ừm. Em đã tìm thấy được vài chỗ rất ư là khúc mắc!
- Này đọc nhật kí người khác là...

- Em biết rồi lại là bài ca cứ hát đi hát lại bên tai em suốt, anh không cần hát lại đâu. _ Nhỏ vừa nói vừa phát hiện ra một cái hộp bàn bị khóa. Nhỏ dùng sức cố lòi nó ra, nhỏ có cảm giác thứ gì đó đang ở đây, một thứ gì đó rất khủng khiếp.

- Phải dùng thứ gì đó! _ Nhỏ nhìn vào đống đồ đạc phòng, nhỏ chẳng còn kiên nhẫn mà ngồi hì hục mở nó ra như cái cách mà nhỏ đã mở cửa phòng cùng vách kia. A phải rồi lúc mới vào nhỏ có thấy một cái xà ben dưới nhà, có lẽ nó sẽ giúp ích gì đó.

Nghĩ là làm nhỏ lần xấn chạy xuống nhà, cầm cái xà ben lên mà nạy cửa tủ.

- Để anh giúp cho! _ Hoàng Huy đỡ lấy tay nhỏ rồi cố nạy ra giùm. Sức con trai có khác, dùng sức một cái là xong ngay

Nhỏ kéo chiếc tủ ra. Một đống lộn xộn những vỉ seduxen (một loại thuốc an thần, có người dùng như là thuốc ngủ) đã bóc gần hết. Nhỏ hơi lạng người.

- Seduxen? _ Hoàng Huy lên tiếng. - Nhìn trông còn rất mới, hình như là vừa mua cách đây không lâu. _ Anh cầm lên xăm xoi rồi nói

- Ủm chắc là người này rất cần nó.

- Ý em là sao?

- Em chẳng có ý gì hết! _ Nhỏ nhẹ nhàng đóng ngăn tủ lại, rồi ngồi thụp xuống. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với cậu bé Pi này?

- Hình như người viết quyển nhật kí này đã trải qua rất nhiều thứ sợ hãi?

- Anh cũng nghĩ vậy sao?

- Thì rõ ràng quyển nhật kí ấy viết vậy mà. Trong này có nhắc đến người tên Bảo Bình, chẳng nhẽ là cô gái anh gặp hôm trước

- Ủm nó là bạn em. Nếu dựa theo quyển nhật kí này thì hình như ngoài Bảo Bình ra, cậu bé còn chơi với một đứa bé gái khác.

- Bằng chứng?

- Đây. _ Nhỏ lật về trước khoảng chục trang rồi đưa cho Hoàng Huy xem. - Dưới dòng này thằng bé gọi con bạn em là Bảo Bình chứng tỏ nó biết tên, vậy tại sao trang kế tiếp lại gọi là cô bé tóc đuôi sam điều này chứng tỏ thằng bé không biết tên cô bạn này. Nhưng mà hình như nó thân với cô bé tóc đuôi sam hơn là Bảo Bình.

- Vậy chỉ cần tìm cô bé tóc đuôi sam ấy mà hỏi mọi chuyện à?

- Biết cô bé ấy có còn nhớ chuyện này không nữa, chưa chắc gì là còn ở đảo này hoặc không chừng thì đã có chồng có con rồi cũng nên.

- Vậy à?

- Em nghĩ chắc cậu bé ấy đã chứng kiến cái chết của ba mẹ mình và cả ông quản gia, có thể lúc ấy cậu bé trốn ở đâu đó cho nên thoát nạn.

- Tại sao em nói như vậy?

- Thì đây, ở trang này có ghi là ngày 16 nhưng trang kế tiếp lại ghi ngày 18 mà nội dung của ngày 18 là: "Họ chết thật rồi sao? Mình nên vui không đây?", ngày 17 không có ghi gì hết chứng tỏ lúc ấy cậu bé đó ở một nơi chẳng thể ghi nhật kí được mà người ta có thói quen viết nhật kí vào ban đêm kết thúc của một ngày, vụ án lại xảy ra vào ban đêm cho nên ta tạm kết luận cậu bé ấy đã ở ngay hiện trường vụ án và thấy hết mọi thứ.

- Có thể lúc đó cậu bé được đưa đi đâu đó thì sao, vì bỏ quên quyển nhật kí ở nhà nên chẳng thể viết được. Ngày 18 có nội dung như vậy bởi vì nhà có đám tang hoặc ai đó nói cho cậu bé biết thì sao?

- Nhưng ngày 19 đã nói rằng có những người mặc đồ đen, mang ô đen vào nhà rất tấp nập, có người đã đến và nói với cậu bé rằng "ba mẹ con đã chết, con phải quay lại trại trẻ mồ côi", chứng tỏ ngày 19 mới có đám ma và có người nói cho cậu bé biết, và cậu bé đã viết lại những gì xảy ra vào ngày đó. Giả sử ngày 18 có người nói cho cậu bé ấy biết đi, vậy tại sao nó không kể lại mà đến tận ngày 19 mới làm như vậy?

- Nghe sơ qua thì hơi phiền phức và vô lí nhưng nếu nghĩ kĩ thì rất hợp lí. Em suy luận y hệt thám tử vậy!

- Anh không biết em là fan của Conan và Sherlock Home à?

- NHẬT HẠ! _ có ai đó kêu gào tên nhỏ ở dưới nếu nghe kĩ thì đó là tiếng của con Bình, nhỏ lú đầu ra cửa sổ nói vọng xuống

- Lên đây!

Nó nhìn vào đống đồ đạc khắp nơi rồi cũng nhận ra nhỏ, nó giật đầu chạy lên

- Có chuyện học... học... quan trọng học... học... đây! _ Bảo Bình vừa thở vừa nói, bộ dạng trông rất ư là mắc cù. Chợt nó nhận ra ngoài nhỏ ra còn có Hoàng Huy, thái độ lập tức được thay đổi.

- Em chào anh! _ Nó đứng thẳng người, tay vuốt tóc lấy duyên, mới lúc này còn thờ hồng học giờ lại cười tươi rói, thứ mê trai! - O... hình như anh là Hoàng Huy phải không vậy?

- Ừm, chào em _ Hoàng Huy cười

- Mà đến đây có việc gì? _ Nhỏ chau mày hỏi

- Có chuyện quan trọng, liên quan đến tình cảm của mày! _ Bảo Bình nói, mặt cực kì nghiêm túc

- Chuyện gì? _ Nhỏ bực mình hỏi lại lần nữa. Bảo Bình sấn tới lời nhỏ ra góc phòng

- Tao hỏi mấy người tuần tra đêm qua trong đó có chú tao, họ nói có một cậu thanh niên trẻ tuổi mặc đồng phục trường mình lại báo có một cô gái đang bị quấy rối ở công viên. _ Nó thì thầm

- Hả? _ Nhỏ ngạc nhiên không tin vào tai mình. - Ý mày là sao?

- là thằng Thần Hy không hề bỏ mặc mày, hẳn chỉ ngại ra mặt nên nhờ mấy người tuần tra giúp mày!

- Cái gì? WTF?

- Có cần phải ngạc nhiên dữ vậy không? Trong chuyện này, mày là người sai rồi con ạ! Nghĩ xấu về người khác!

- Mà... sao tự dưng mày lại đi hỏi giúp tao?

- Tại tao thấy trong chuyện này nó có khúc mắc, với lại tao thấy mày buồn...

- Tao buồn hồi nào? _ Nhỏ ngất ngang

- Rõ xạo! _ Bảo Bình bĩu môi.

- Hừ, mặc kệ mày nghĩ gì đó thì nghĩ!

- Ê mà sao mày lại ở cạnh anh Huy đẹp trai của tao vậy hả? Một nam, một nữ trong phòng thật là khả nghi! _ Con Bình nói mà không biết ngượng nồm tự nhận Hoàng Huy là của nó một cách tỉnh bơ

- Ý mày là sao? _ Nhỏ chau mày hỏi

- Thì là đó đó!

- Vớ vẩn! Bọn tao đang điều tra, dẹp cái đầu óc nhảm nhí của mày qua một bên đi!

- Xì! Thế có điều tra được gì chưa?

- Dĩ nhiên là rồi!

- Rồi, rồi tao sang đây báo cho mày vậy thôi giờ còn phải về đi học thêm nữa!

- ừm, về đi vậy!

- Em về nhe anh! _ Bảo Bình trước khi về không quên chào tạm biệt Hoàng Huy theo phong cách ngọt như kẹo kéo, có bao giờ nhỏ thấy nó như vậy đâu!

Nhỏ đặt quyển sổ xuống bàn. Con gió lùa qua cửa sổ, thổi bay vài trang giấy. Một dòng chữ gì đó ẩn hiện sau lớp giấy trắng tinh. Nhỏ lật vội, một dòng chữ được viết nguệch ngoạc: "chết. Có phải là hết???" Nhỏ sững người, vội gọi lên cho Hoàng Huy xem

- Vậy... là sao hở anh?

Hoàng Huy cầm quyển sổ lên, đọc dòng chữ

- Chà nhẽ... người đó mua thuốc này để tự tử à? Vậy... bây giờ người đó đã chết rồi ư? _ Nhỏ bàng hoàng

- Em bình tĩnh lại đi, chưa chắc gì người đó đã uống những viên seduxen này, đây chỉ là một dòng chữ thôi đâu thể chứng minh được gì! _ Hoàng Huy trấn an nhỏ

- Nhưng... nét chữ nhìn còn rất mới cơ mà!

- Ừm có thể là người đó mới viết nhưng đâu đủ kết luận đâu gì đâu! Em suy luận đủ điều bây giờ lại bị mấy viên thuốc seduxen vaf vài dòng nhật kí này

làm cho hoảng loạn à?

- Em... nhưng mà...

- Em nghĩ kĩ coi, một người có muốn tự tử lại bóc thuốc từ nhiều vỉ thuốc đến vậy à?

- Thì người đó đang mất kiểm soát thì sao?

- Vậy mới đang nói, mất kiểm soát mà còn tâm trí khóa tù lại ư, nhiều khi người ta còn không thèm kéo lại nữa là!

- Ừm nhỉ? Em ngốc quá!

- Em đang lo lắng cho một người không quen biết đến mặt con chưa gặp sao?

- Hi, tự dưng em thấy người này thật đáng thương cho nên em mới cảm thấy như vậy, với lại theo như những lời trong quyển nhật kí em thấy người này gần gũi lắm! _ Nhỏ mỉm cười. - Em lại nói nhầm phải không?

- Không đâu. Em đặc biệt lắm!

- Hi, em có cần phải hú hét lên khi được bốn thiếu gia nhà họ Trịnh Hoàng khen không? _ Nhỏ nói đùa

- Em đừng gọi anh như vậy!

- Đùa thôi, có cần nghiêm trọng dữ vậy không?

"Ting... ting... ting..." _ Tiếng chuông điện thoại vang lên trong túi quần Hoàng Huy, anh nhấc máy

"- Alo?

- Cậu chủ đang ở đâu vậy? Tôi đang ở bến cảng chờ cậu chủ đây.

- Có chuyện gì sao?

- Dạ ông chủ kêu cậu chủ về gấp.

- Được rồi, tôi ra ngay"

Hoàng Huy nhét điện thoại vào túi

- Có chuyện gì sao?

- Ừm, ba kêu anh về nhà.

- Vậy ư? Dù sao trời cũng sập tối rồi.

- Vậy anh về nhé?

- Có cần em tiễn anh đi không?

- Không cần đâu, chả phải em nói trời cũng sập tối rồi sao? Mau về nhà ăn cơm rồi nghỉ ngơi đi

- Vâng

TRời tắt nắng, dáng anh khuất dần sau cây. Nhỏ lững thững bước vào nhà.

...

Đêm nay, đóm đỏ không xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

"- Thần Hy, cậu... có thể cho mình xin lỗi được không?_ Nhỏ bày ra khuôn mặt cực kì dễ thương, giọng nói ngọt như đường"- Không được, không được quá sến súa mình làm không được!_ Nhỏ xua xua cái suy nghĩ đó ra khỏi đầu óc

"- Thần Hy, bây giờ mày có chịu tha thứ cho tao không hả? Hay là muốn chết?_ Nhỏ đập bàn mặt hùng hổ"

- Cái này cũng không được, làm như vậy ai chịu tha thứ cơ chứ!

- Nè, mày làm gì như con khùng vậy hả?_ Bảo Bình từ xa tiến lại

- Đâu có gì!_ Nhỏ cười trừ chối bay biến

- Nay mới thấy đến sớm hơn tao đấy!

- Đi trễ mày cũng nói, đi sớm mày cũng nói. Mày muốn tao sống sao hả?

- Chỉ là thấy lạ vậy thôi._ Bảo Bình nhún vai.

- À này Bảo Bình, tao có chuyện hỏi mày.

- Chuyện gì?

- Khi nghe từ "cô bé tóc đuôi sam" mày có liên tưởng đến điều gì không?

"Cô bé tóc đuôi sam" ư?

- Ừm.

- Hình như là không. Nhưng mà hồi đó con Thùy Chi hay tết tóc đuôi sam lắm, đến nỗi nãy đưa tui tao đều gọi nó là Sam Sam. Lớn lên nó nói tên đó nghe trẻ con quá, nó không chịu tui tao gọi vậy nữa cho nên cái biệt danh đó cũng mất hẳn luôn.

- Vậy à? Không liên quan lắm nhỉ?

- Có chuyện gì sao?

- À không, không có gì cả! Vào lớp thôi.

- OK.

Tiếng chuông reng báo hiệu giờ học. Bọn nó vào chỗ ngay ngắn. Tiết đầu tiên môn Lịch Sử - cái môn nhỏ học đót thứ hai sau Ngữ Văn, điểm Trung Bình chỉ vền vền 3,3, là đủ hiểu trình độ "thông thạo" lịch sử như thế nào.

Mrs. Trinh bước vào lớp khề đầy gọng kính, lia ánh mắt hình viên đạn xuống các dãy bàn. Bà cô nổi tiếng khó nhất trường lại là giám thị, mọi việc trong trường bà đều nắm vững trong lòng bàn tay, học sinh sợ bà như sợ cọp không ai dám hó hé gì. Cả lớp nuốt nước bọt, chờ đợi kết quả

- Lớp sạch, trực nhật tốt!_ Bà cô phán một câu khiến cả lớp thở phào nhẹ nhõm, ai nấy đều hào hứng coi như qua được cửa ải thứ nhất.

Bà đặt chiếc cặp da lên bàn, lấy quyển sách Lịch Sử 11 ra, lật lật vài trang. Kế tiếp bà lấy quyển sổ điểm, ngồi thư thái xuống ghế

- Chuẩn bị kiểm tra miệng._ Cửa ải thứ 2 bắt đầu.

- Nguyễn..._ Phán nửa lớp nhẹ nhõm hẳn, phần còn lại thì phập phồng lo sợ. - Minh..._ Số lo sợ đã giảm đi rất nhiều, chỉ còn vài ba đứa có chữ lót là "Minh" không ngừng lo lắng, không biết kẻ xấu số nào sẽ lọt vào "mắt xanh" của bà. - Quang._ Bà dứt lời, cả lớp tè ra cho gương mặt đại diện hôm nay bước lên bảng trả bài, mặt nó hiện rõ mồn một sự sợ hãi, tái mét mặt mày

Nhỏ chống cằm, hôm nay nhỏ không có học bài mà chắc gì nhỏ xui xẻo đến vậy. Từng học sinh bước lên bảng, cái bà cô này đúng là làm người khác hỏi hớp cứ thích kéo dài tên họ của người khác ra, học với bà riết chắc bị đột quy luôn quá.

Nhỏ khề liếc sang người ngồi cạnh, vẫn ánh mắt nhìn mông lung ra khung cửa sổ, trông rất lẳng tử. Cậu thế này thì ai mà ngờ được lại bị bệnh tự kỉ đâu chứ!

- Này..._ Nhỏ bạo gan giật giạt tay áo. Cậu quay mặt lại khề chau mày rồi chột giật mình, mặt nhỏ đã gần kề cậu lúc nào không hay.

- Nè, thật sự thì xin lỗi chuyện hôm trước, tao không biết mày mới là người cứu tao._ Nhỏ nói lí nhí, chắc là cậu có nghe được

- Nhưng sao mày lại nhét tấm giấy có dòng chữ Asperger vào tay tao? Sao mày lại muốn tao biết sự thật đó vậy?_ Nhỏ thắc mắc

-...

- Mày bị tự kỉ từ lúc nhỏ sao? Hay là do một cú shock gì à? _ Nhỏ không khỏi tò mò, sắc mặt cậu khẽ thay đổi một chút, một chút thôi nhé.

-...

- Nhưng mà lần tỏ tình lần trước tao không có ý gì cả nhé, mày đừng hiểu lầm! _ Nhỏ nói mặt khẽ ngượng ngùng.

-...

- người ta nói "bình yên không có nghĩa là ở một nơi không ồn ào, không có rắc rối mà là giữa chừng những thứ đó mà ta vẫn thấy tim mình tĩnh lặng". Và mày biết không? Tao thực sự thấy điều đó khi ở bên mày, tao cũng chẳng hiểu vì sao nữa!

-...

- Chắc là vì mày giống ba tao, ông luôn ít nói, luôn trầm trầm, nhìn thì có vẻ ít để tâm đến chuyện gì nhưng thực sự ông luôn quan tâm tao, không cần nghe tao kể mà vẫn có thể biết chuyện gì đang xảy ra với tao và đưa ra lời khuyên đúng đắn nhất. _ Nhỏ khẽ giọng buồn buồn. - À mà chắc tao nhầm, mày làm gì quan tâm đến tao, nhỉ? _ Nhỏ cười gượng gạo

Hình như cậu định nói gì đó rồi thôi, miệng vẫn không thể mở lời

- Tao sẽ giúp mày điều trị bệnh asperger, bởi vì tao muốn có một thằng bạn thân là con trai với lại... tao không muốn độc thoại nữa đâu! _ Nhỏ mỉm cười, lần này thì không gượng gạo tí nào ngược lại nó rất chân thành.

- Á! _ Nhỏ la lên. Một viên phấn từ trên bảng như một chiếc thuyền cơ bay vèo ra từ tay bà cô Trinh và sân đấu của nó dĩ nhiên là cái trán của nhỏ. Nhỏ xoa xoa đầu, không khỏi khóc ròng, bà cô này đúng là "xạ thủ" đứng tận trên bảng mà có thể ném chuẩn đến như vậy

- Em kia, nói cho tôi biết nghĩa quân của ai đã đánh tan tàu Hy Vọng của Pháp trên sông vàm cỏ đông vào ngày 10-12-1861?

- Dạ... là... _ Nhỏ gãi gãi đầu, ôi trời nhỏ có học bài đâu mà hỏi chi cho mắc công.

- Nghĩa quân của ai?

- Dạ là của Ngô Quyền ạ! _ Nhỏ đáp, trả lời một cách rất ư là tỉnh bơ.

Cả lớp sau một hồi im lặng bỗng phụt cười ha hả. Nhỏ biết là mình đã trả lời sai, nhưng sao nhỏ nhớ rõ ràng là Ngô Quyền mà (T/g: Chì nhớ hay quá! =>)). Bây giờ nhỏ chính thức nhục 2 lần trước lớp (lần thứ nhất là trong tiết Ngữ Văn ấy). Bà cô lắc đầu

- Ođ. Nguyễn Trung Trực là người chỉ huy nghĩa quân đánh tan tàu Hy Vọng của Pháp, còn Ngô Quyền là người đánh bại quân Nam Hán trên sông Bạch Đằng thưa cô, nhớ giùm tôi một cái.

- Vâng, _ Nhỏ gật đầu khe khẽ

- Tên gì?

- Dạ Trần Nhật Hạ.

Bà cô lại lắc đầu, nhỏ chính thức vào "sổ đen" của bà.

...

Chiều...

Tại nó gồm Bảo Bình và nhỏ bước đi trên con đường, ngoài biển. Nhỏ bắt đầu thích đi dạo hơn so với việc ngồi ở nhà mà cầm điện thoại lướt web nghe nhạc.

- Cháu có phải là cô gái ngủ gục trên bàn máy tính mấy hôm trước không?

- Hả? _ Nhỏ ngây ngốc không hiểu gì. Nhìn xung quanh không biết tự bao giờ bọn nó đã đi vào trung tâm thành phố và nếu nhỏ không lầm thì đây là quán net mà nhỏ đã từng gặp Thần Hy

- Cháu không nhận ra bác sao? Người đánh thức cháu dậy hôm bữa ấy!

- À... vâng ạ, cháu nhớ rồi.

- Đây, ai vậy? _ Bảo Bình tò mò nói khẽ vào tai nhỏ

- Người quen._ Nhỏ đáp ngắn gọn

- Trả lời chót quót, ai chả biết điều đó!

- Bạn trai cháu dạo này không đến quán bác nữa, chiếc áo cậu ấy vẫn chưa lấy!

- Sao?_ Thực sự thì nhỏ không hiểu ý bà bác này. - Bạn trai của cháu ư? Là ai vậy?

- Bộ cháu không quen sao? Người ngồi cạnh cháu ấy, cậu ấy là khách quen quán bác sau ngày hôm đó cậu ấy không quay lại nữa. Bác thấy cháu có nói chuyện nên bác tưởng quen.

- À... cậu ấy là bạn cháu, chứ không phải người yêu gì đâu bác à!_ Nhỏ cười trừ. Bảo Bình nhìn nhỏ bằng ánh mắt cực kì tò mò

- Không phải người yêu sao? Bác thấy cậu ấy trước khi rời khỏi quán còn lấy chiếc áo của mình đắp lại cho cháu, nghĩ cũng lạ vậy mà không chịu kêu cháu thức dậy.

Nhỏ bắt giác đỏ mặt, chiếc áo sơ mi sọc caro màu xanh lá phảng phất mùi hương nam tính ấy là của Thần Hy ư? Tại sao cậu ấy lại làm như vậy? Chả nhẽ cậu ta có tình cảm đặc biệt với mình? Không dĩ nhiên là không đời nào!

- Cháu lấy lại cái áo đó chứ?

- Dạ... vâng... để cháu đưa cho cậu ấy!

Bác vào quán net, lập tức con Bình nhảy xổ tới

- Ai nói mau?

- Ai là ai?

- Bạn trai này!

- Vớ vẩn. Chỉ là bạn thôi.

- Vậy rốt cuộc là ai nói đi

Nhỏ chần chừ nhỏ mà nói là của Thần Hy thì thế nào con Bình cũng làm ầm lên cho xem tốt nhất là "chỉ mình ta biết" là đủ rồi

- Mà biết làm gì?

- bạn bè thôi sao mà giấu kín dữ vậy chắc hẳn là có gì đó mờ ám._ Nó nghi ngờ

- Nhảm nhí! Tại sao tao phải kể cho mày?

- Ồ mày nhớ cái mặt mày đi con.

- Ừ mặt tao, tao không nhớ chả nhớ mặt mày à?_ Nhỏ nhận chiếc áo sơ mi từ tay bà chủ tiệm net, không quên mỉm cười nói lời cảm tạ. - Cháu cảm ơn bác. Cháu về nhé?

- Ừm, cháu về cẩn thận.

Nhỏ vẫy tay chào, con Bình có vẻ hơi lầy nhưng vậy cũng mừng đỡ phải giải thích nhiều, tốn nước bọt. Nhưng mà ai biết được chỉ vài phút sau con Bình lại léo nhéo y hệt lúc ban đầu, nó hỏi đủ điều làm nhỏ không biết trả lời ra sao. Nhỏ chỉ biết cố bước thật nhanh để về đến nhà.

Cuối cùng con Bình cũng chịu im cái miệng của nó lại rồi ngậm ngùi vẫy tay nhỏ ra về. Nhưng mà nhỏ thoát được cái miệng luôn léo nhéo của con Bình thì đến cái đầu óc luôn suy nghĩ lung tung không cho nhỏ yên. Bây giờ nhỏ bị chia làm 2 phe, 1 phe thì luôn có hàng vạn câu hỏi vì sao vang lên trong đầu nhỏ mà vấn đề chính là xoay quanh chuyện của Thần Hy, còn 1 phe thì gào thét: "Có chịu để cho tôi yên không hả???"

- Ax... thiệt là nhức đầu quá mà!_ Nhỏ vỗ vỗ trán, ra hiệu thuốc gần đó mua một vỉ panadol.

Sau khi uống 2 viên thuốc xong, nhỏ đành gạt chuyện tình cảm sang một bên kèm theo một câu dối lòng: "Hắn mà làm gì có tình cảm với mình cơ chứ! Kệ đi, tùy cơ ứng biến vậy!". Nhưng bây giờ chiếc áo sơ mi này nhỏ phải làm sao, đem vào trả cậu trong im lặng, hay giữ lại cho riêng mình nhỉ? Thật là khó nghĩ mà!

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng mãnh liệt, phe tham lam đã chiến thắng đồng nghĩa với việc nhỏ đem cất chiếc áo vào trong tủ đồ. nếu đem đi trả sau này biết đối diện với nhau làm sao dù gì thì cũng thấy hơi ngại ngại, đây là cái lý do biện hộ đầy sức thuyết phục!!!

...

Con gió chiều thoang thoảng thổi qua khung cửa, làm bay bay vài lọn tóc của cái con người đang ngủ không biết trời chẳng kia. "Reng... reng... reng..." _ Chiếc điện thoại reo liên hồi trên bàn.

1s... 2s... 3s... Bốp! Chiếc điện thoại 1280 đã được nhỏ phóng lên trời cao và đáp xuống đất. Một tai nạn khủng khiếp đã cướp đi sinh mạng của chiếc điện thoại đáng thương do một bàn tay độc ác không ai khác ngoài của nhỏ. Nhỏ tiếp tục yên giấc, nhưng... tiếng reng vẫn cứ liên hồi. Học hần nhỏ huơ tay khắp bàn và cầm được thứ nhỏ nhỏ vuông vuông mát lạnh đang rung, toan ném nó đi luôn thì chợt sực nhớ ra. Ai da cái thứ vuông vuông mát mát trên tay nhỏ bây giờ là cái iphone 5s nha, cho nên không thể tùy tiện muốn quăng đi đâu thì quăng, nhỏ đã ngồi dậy dụi mắt, nghe máy bằng một giọng cực kì là ngáy ngủ

"- Alo?"

- Nhật Hạ, mẹ cháu đang ở bệnh viện..."

- Cái gì? _ Nhỏ như hét lên khi nghe đầu dây bên kia thông báo. Nhỏ đưa điện thoại ra trước mắt người gọi là chú 5 - nơi mẹ nhỏ làm việc.

"- Mẹ cháu bị gì vậy chú? _ Nhỏ lo lắng hỏi

- Chú đang đợi bác sĩ cấp cứu, tự dưng đang làm thì lẩn ra xiu không hiểu chuyện gì!

- Vậy giờ mẹ cháu đang ở đâu?

- Bệnh viện XXX ở TT thành phố.

- Vâng, cháu tới ngay

- Nhật Hạ, bây giờ là ban đêm rồi... tút...tút..."

Chưa để ông chú của mình nói hết câu là nhỏ đã ngắt máy. Thế nào chú 5 của nhỏ cũng ngăn cản nhỏ, không cho nhỏ đi mà. Nhưng làm sao nhỏ có thể chịu được, khi mà mẹ mình đang ở trên bệnh viện không biết tình hình ra sao còn nhỏ thì ở nhà được cơ chứ!

Nhỏ lấy cái túi xách da, nhét chiếc iphone của mình vào cùng vài trăm ngàn. Cũng may bây giờ nhỏ mặc một bộ đồ không đến nỗi quá khó coi, cho nên bớt được thời gian. Xong xuôi, nhỏ phóng như bay ra bến cảng.

Chiều, nhiều con thuyền cập bến tấp nập. Không gian yên tĩnh được thay thế bằng sự ồn ào của mấy cư dân làng chài. Nhỏ bước tới hỏi người bán vé tàu rằng bây giờ còn chuyến nào rồi đảo không thì người ta lắc đầu, bảo là chuyến cuối rồi bến cách đây 15p rồi, chỉ còn cách hỏi mấy người dân ra biển đánh cá vào ban đêm thôi.

Nhỏ cũng nghe lời đi hỏi thử nhưng nhận được là những cái lắc đầu. Họ nói ra biển rất nguy hiểm cho nên không thể chờ nhỏ theo được, mặc dù nhỏ cố gắng kì kèo giá cả nhưng họ vẫn không đồng tình.

Tuyệt vọng. Nhỏ ngồi xuống chiếc ghế đá ven đường nhìn mấy đứa trẻ làng chài cùng mẹ nó ra đón ba từ biển trở về. Tùi thân. Tùi thân vô cùng. Nhỏ nhớ ba mẹ nhỏ quá!

Không biết nhỏ đã ngồi bao lâu rồi thì trời đổ cơn mưa bụi. Nhỏ khóc nước mắt hòa cùng nước mưa nện chát.

Nhỏ sợ phải mất đi người mình yêu thương một lần nữa. Nhỏ sợ bà Phương - mẹ nhỏ sẽ giống như ông Phong đã vĩnh viễn ra đi sau vụ tai nạn giao thông đó. Nhỏ sợ phải nhìn đoạn người đưa tang khiêng cái quan tài mà đem chôn vùi xuống lòng đất, khiến nhỏ sẽ chẳng thể mãi mãi nhìn thấy khuôn mặt của người mình yêu thương lần nào nữa ngoài trừ nhìn vào bức ảnh trên bàn thờ. Và cứ thế nước mắt nhỏ cứ tuôn ra không ngớt. Cho đến khi trước cái nhìn nhạt nhòa của nhỏ xuất hiện một đôi chân...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Nhỏ ngược mắt, dưới tán ô che kín cả đầu nhỏ kia là một gương mặt của một chàng trai mà phải một lát sau nhỏ mới nhìn rõ sau màn nước mắt. Là cậu - Thần Hy. Cái dán vẽ cao cao, đôi mắt nâu trong veo veo cùng mái tóc màu nâu hạt dẻ kia làm nhỏ không thể lẫn với ai được. Nhưng sao cậu lại ở đây, che ô cho nhỏ rồi dùng cái gương mặt lạnh lùng kia mà nhìn nhỏ? Nhỏ ngơ ngác nhìn, không gian lại chìm vào im lặng. Nhỏ đã nín khóc vì quá đỗi ngạc nhiên, tuy nhiên vẫn còn tiếng nấc trong màn mưa trắng xóa. Cậu ném cho nhỏ chiếc ô màu xanh nhàn nhạt đã được bung sẵn, rồi quay lưng bước đi. Con mưa mỏng manh đủ để nhỏ trở thành một con chuột lệt nhưng không đủ làm hình ảnh của cậu nhòa đi theo nước mưa. Tới khi bóng cậu chỉ còn một chấm đen nhỏ xíu trên đường rồi mất hẳn thì chiếc điện thoại trong túi da reo lên. Nhỏ lấy ra là chú 5.

"- Alo? _ Giọng nhỏ bị lạc đi từ lúc nào không biết, chỉ hơi khó chịu ở cổ như bị mắc một cục đờm trong cổ họng

- Mẹ cháu không bị sao cả, cháu đừng quá lo lắng.

- Không sao là sao hả chú? _ Nhỏ vui mừng, nhưng vẫn muốn chắc chắn lại mọi thứ

- Mẹ cháu chỉ bị choáng nhẹ thôi, không bị bệnh gì cả. Giờ mẹ cháu đang nằm trong bệnh viện ngay cạnh chú, cháu có muốn nói chuyện với mẹ không?

- Vâng ạ!

- Nhật Hà hả con? _ Giọng bà Phương vang lên trong điện thoại có phần yếu ớt nhưng vẫn đầy dịu dàng và ngọt ngào như mọi ngày

- Con nè mẹ, mẹ có khỏe không? Mẹ có bớt mệt chưa? Mẹ có ăn gì chưa vậy? _ Nhỏ hỏi tới tấp. Mặc dù không nhìn thấy tận mắt nhưng nhỏ biết bà Phương đang phì cười trong điện thoại

- Con hỏi tới tấp như vậy làm sao mẹ trả lời. Mẹ khỏe rồi, chú 5 cũng vừa cho mẹ ăn cháo trước cửa bệnh viện xong.

- Mẹ không được làm việc quá sức nghe mẹ, mẹ có biết con lo lắng cho mẹ thế nào không? Mẹ thật là đáng trách quá nha! _ Nhỏ nói, nước mắt cũng đã lưng tròng

- Đừng nói với mẹ con lại rung rung nước mắt nhe. Mẹ không sao, con gái của mẹ phải mạnh mẽ giống như mẹ chứ!

- Tại vì... con sợ, con sợ mẹ giống ba! Mỗi lần con không được nói chuyện với mẹ nữa giống như ba vậy, chỉ còn được nói chuyện trước mộ thôi.

Hức... hức... _ Đến đây nhỏ đã không kiềm được nước mắt mà thút thít. Bà Phương đầu dây bên kia cũng sụt sùi theo, bà cũng nhớ ông Phong lắm. Nhớ nhớ của bà chưa chắc đã thua nhỏ, thậm chí còn hơn cả nhỏ nữa nhưng mà bà đã ra nguyên tắc của mình là không được khóc trước mặt của đứa con gái mà bà vẫn luôn cho là bé bỏng này.

- Ngoan nào, mẹ sẽ không sao mẹ sẽ giữ gìn sức khỏe, một tháng mẹ sẽ ra đảo thăm con một lần, làm sushi, làm phở mai cho con ăn. Giờ con phải nín khóc trước đã, mỗi lần con khóc là nước mắt nước mũi lại tèm lem trông thật xấu xí đấy! _ Bà Phương an ủi. Nghe tới hai món sushi và phở mai là nhỏ đã nín khóc, quệt nước mắt nói

- Ai bảo với mẹ là con khóc hả? Với lại con khóc vẫn rất đẹp như mấy ngôi sao hàn quốc thôi!

- Hi, vậy mới là con gái của mẹ chứ. _ Bà Phương cười, nhỏ quay lại là cô nhóc bướng bỉnh đầy tự tin của bà. - À mà mẹ nghe nói đảo của con đang trở trời rất lạnh, đừng thường xuyên ra đường vào ban đêm, ăn mặc kín đáo lại một chút nếu không sẽ bị gió làm cho cảm lạnh đó.

- Vâng, hôm nay con có ra đường cũng mặc đồ dài ơi là dài luôn. _ Nhỏ nói dối mà không biết ngược nồm bằng chứng là bây giờ trên người nhỏ ngoài chiếc quần short rách toét và chiếc áo tank top ra thì không thấy bất kì chiếc áo khoác mỏng manh nào khác cả.

- Ừm, vậy thì tốt. _ Bà Phương cười hài lòng, làm sao bà biết được đang bị con gái cưng của mình lừa trắng trợn kia chứ. - Vậy con tắt máy nghỉ ngơi đi, đừng thức quá khuya nhớ ăn cái gì đó chứ không được để bụng rỗng nghe chưa?

- Yes madam! _ Nhỏ nói vang dội trong điện thoại. - Ngủ ngon mẹ nhé!

- Con ngủ ngon."

Nhỏ cúp máy nhét điện thoại vào trong giỏ xách. Trời đã tạnh mưa, nhỏ đã bớt lạnh bởi vì trong lòng nhỏ bây giờ rất ư là ấm áp nha! Nhỏ xoay người rồi bèn cẳng cẳng kiểng gì bỏ bụng mới được!

....

- NHẬT HÀAAAAAAAAAAAAA!! _ Trời ơi cái giọng đứa nào mà kéo dài khủng khiếp vậy nè??? Lại còn to ời là to, định phá banh cái màng nhĩ của người ta luôn hay gì ấy! Nhỏ bực mình, mới sáng sớm đã không được yên thân, vội lấy cái gối bịt kín lỗ tai lại, ấy thế mà cái giọng trời đánh ấy cứ chỉ chóc. Nhỏ bực mình, nhưng mắt vẫn không mở miệng thì ngoác ra hết toáng

- ĐỒ ĐIÊN, CÓ CHO NGƯỜI TA NGỦ KHÔNG HẢ???

-...

Tiếng hét đó đột nhiên im bật. Nhỏ mỉm cười đắc thắng tiếp tục say giấc nồng, nhưng nhỏ đâu biết tiếng hét đó đã được thay bằng bước chân đầy uy lực về phía phòng nhỏ. "Rầm" _ Cánh cửa phòng được đập một cách mạnh bạo không thương tiếc, chiếc màn màu xanh được kéo muốn rách cả ra. Ánh sáng ban mai hắt lên gương mặt nhỏ nhắn của nhỏ. Cực nhọc lắm nhỏ mới hé hé mắt nhìn được

- Ai vậy? _ Nhỏ dụi mắt nhìn cái con người hiền lành chống nạnh trước mặt nhỏ. Cái đầu người ấy sáng chói lợi như tỏa ánh hào quang long lanh, nhỏ vội cúi gập người hai tay chấp lại với nhau mà van mà lạy. - Có phải ngài là Chúa Jesu phải không ạ, hay là Như Lai Phật Tổ? Người gọi con có gì chỉ bảo

ạ?

Lập tức nhỏ được "tặng" một cái cốc như trời giáng xuống chiếc đầu bé bé xinh xinh của nhỏ, đầu giường.

- Mày nhìn cho rõ "vị thánh" nào đang đứng trước mặt mày? _ Cái giọng oang oang này là của con Bình chẳng thể lẫn vào đâu được. Có vị thần nào mà ăn nói như vậy không chứ!

- Mày làm cái gì thế? Tao đang ngủ mà! _ Nhỏ dút lời là vật ra giường, nhắm tịt mắt lại. Con Bình học hần, lôi cái chân nhỏ, kéo cả người nhỏ xuống đất. Nó thậm chí không hề thương hoa tiếc ngọc gì cả, mà thô bạo cầm cái cổ nhỏ mà lay đến quay cuồng đầu óc như nắm cổ một chú gà. Xong, nó kê cái mặt của nhỏ vào chiếc đồng hồ trên bàn

- Mày nhìn coi mấy giờ rồi hả???

- Ô... thì... 7h45p! _ Nhỏ đáp gọn hơ

- Vậy mà mày còn nằm ở đây à? _ Bảo Bình như thét lên vào tai nhỏ

- Chả phải hôm nay nhà trường cho nghỉ học sao? _ Nhỏ cộc cằn

- Còn về sau đâu, mày cho chó tha rồi à?

- "Về sau" gì?

- Nhà trường cho nghỉ học, để đi thực hành sinh học ở khuôn viên Thực Vật trên đảo mày quên rồi à?

- Hả? _ Nhỏ ngớ người, nhỏ đã quên bẵng đi cái câu nói đó sau khi nghe hai từ "nghỉ học". So với các học sinh năng động và có phần "tăng động" như con Bình đây khi nghe được đi ra khỏi trường tham quan cái gì gì đó thì rất ư là ham, còn đối với một đứa con gái bị mắc bệnh lười kinh niên như nhỏ đến ăn mà còn làm biếng thì chả muốn lết xác ra khỏi nhà mà đi tham quan cái khuôn viên gì đâu!

- Còn không mau thay đồ, ngồi ở đó mà mặt đần ra đấy! _ Con Bình quát, lúc này mới thực sự lôi nhỏ ra khỏi giấc ngủ đầy mê hoặc và khó cưỡng kia. Nhỏ như một con robot được lên dây sẵn lao vào nhà tắm thay đồ nhanh gọn lẹ, thu xếp vài vật dụng vào chiếc túi nhỏ, tốc độ "ngang tàng" cỡ tốc độ ánh sáng vậy. Xong xuôi bọn nó chạy đến trường.

Đến trường may là vừa kịp, Ngọc Liên đang đứng lóng ngga lóng ngóng tìm kiếm hai đứa trò "cưng" của mình trong số mấy đứa học sinh đang nhón nháo lên xe

- Sao giờ này chưa tới nữa? _ Ngọc Liên lo lắng nhìn chiếc đồng hồ

- Em thưa cô ạ! _ Hai đứa nó đồng thanh

- Cả lúc đi thực tập mà hai em cũng để mọi người chờ à? _ Ngọc Liên chau mày, bực dọc nói

- Em xin lỗi! _ Nhỏ lí nhí

- Haizzz... lúc nào cũng xin lỗi, tôi đâu có lỗi nhiều đề mà mấy em xin hoài đâu! _ Ngọc Liên thờ dài ngao ngán. - Mấy em lên xe đi, vì đây chỉ là đi thực hành đồng nghĩa với việc đi học cho nên chỗ ngồi y cũ không được tùy tiện đổi chỗ! _ Ngọc Liên quay sang thông báo với lớp a14, bọn nó tui nghe. Trong đầu óc của tụi nó chỉ tồn tại duy nhất hai từ "đi chơi" ấy vậy mà cũng không được thoải mái!!!

Nhỏ bước lên xe, hai mí mắt như bị treo cả tấn đá cho nên cứ liên tục muốn sụp xuống, mọi hôm vào giờ này nhỏ đã yên giấc với mặt bàn và quyển sách chắn ngang trước mặt rồi. Nhỏ đi dọc xuống xe đếm số ghế, rồi chợt khựng lại. Đã tìm thấy vị trí rồi. Thần Hy đang ngồi bên cạnh mắt nhìn mông lung ra cửa sổ, chả biết là đã lết lên đây từ bao giờ. Cũng y hệt mọi hôm chả biết vào lớp khi nào, hể mà nhỏ vừa đặt chân trước cửa lớp là đã thấy cậu rồi. Nhỏ đặt mông xuống ghế yên vị, từ từ chìm vào "giấc ngủ thiên thu".

Chiếc xe lăn bánh mang theo mấy chục con người lớp a14 vào dòng đường tấp nập.

...

- Cháy ke rồi kia! _ Tiếng nói trầm ấm vang lên, nhỏ cũng mơ mơ tỉnh tỉnh. Nếu nhỏ không làm thì tiếng nói này phát ra từ phía bên cạnh. Mà khoan... nếu là bên cạnh thì chả nhẽ là THẦN HY???

Nhỏ bật dậy nhìn cái con người đang nhìn mình kia, ánh mắt tựa như nước hồ không có một chút gợn cảm xúc. Bốn mắt nhìn nhau lom lom, lâu lâu hàng lông mi nhỏ khẽ chớp một cái. Thời gian tựa hồ ngưng lại

- Hai người tình tứ ghê hé! _ Con Vy từ bên hàng ghế bên kia chồm sang khuỷu tay nhỏ, lấy tay che đi nụ cười ranh mãnh của nó. Khóe môi nhỏ giật giật, hàng lông mày chau lại, vùng chữ T dường như xuất hiện chữ M

- Vớ vẩn! Mày cũng thể hiện tình cảm với thằng Đăng rồi còn gì!

- Mày nói gì thế hả? Tao... tao với nó có cái gì đâu! Tại... tại bà cô sắp chỗ chứ bộ!_ Con Vy chối mà mặt đỏ cả lên, miệng cứ lắp ba lắp bắp ngược ngùng. Nhỏ nhếch môi cười, "diễn" chữ "sâu" gì cả!

Quay lại nhìn con người bên cạnh nhỏ, cậu đã quay mặt sang cửa sổ và tiếp tục với "sự nghiệp" ngắm cây cảnh, chim muông ngoài đường, tay phui phui áo trên vai. Nhỏ nhìn vai cậu, có gì đó khiến nó uơu ướu. Khoan đã... đó chả phải là chỗ mà nhỏ dựa vào lúc nãy sao? Thế... thứ đó có lẽ là...

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!! XẤU HỔ QUÁ ĐI MẮT!!!!!!

Nhỏ như gào thét trong lòng, mặt cúi gằm xuống. Huhu, có lỗi nào cho nhỏ chui xuống để bớt nhục nhã không vậy???

Quay trở lại vài phút trước...

Cậu đang ngắm cảnh ngoài phía trước. Chợt, có thứ gì đó nặng nặng cứng cứng ngã xuống vai cậu. Hóa ra là nhỏ, sau một hồi vật vã ngã lên ngã xuống đã dựa vào vai cậu lúc nào chả hay. Cậu nhìn nhỏ, tự dưng thấy buồn cười. Con gái con đưa đầu tóc bù xù chưa kịp chải, miệng chếp chếp hình như mơ ăn phải gì rồi. Tuy nhiên khoe miệng cậu chẳng thể nào cong lên, tạo thành một nụ cười. Trái tim cậu như được sưởi ấm vậy, cảm giác lạ lẫm mà chính cậu cũng chả diễn tả nổi. Mặc dù vai đã khá mỏi, vậy mà chả muốn đẩy nhỏ ra cứ để như vậy mãi. Vì cậu thích thế!!!

...

Nhỏ thức giấc được 30p thì xe dừng lại trước một thứ gọi là "khuôn viên thực vật" hay "khu bảo tồn thiên nhiên", còn nhỏ thì thấy nó chả khác gì là rừng cả! Nhỏ bước xuống xe, vơ vai, khoan khoái hít khí trời cho đầu óc thư giãn. Lớp a14 tập trung lại trước Ngọc Liên, đọi cô thông báo

- Các em sẽ tạo thành nhóm mà đi thực hành nhé, 2 bạn tạo thành một nhóm tùy ý.

- Cô ơi!_ Một cánh tay đưa lên, là ý kiến của Thụy An - lớp trưởng lớp a14. - Lớp chúng ta có 35 bạn nếu chia như vậy thì sẽ bị lẻ một bạn thì sao cô?

- Nếu vậy ai sẽ là người làm một mình?_ Ngọc Liên hỏi, mặc dù đã biết câu trả lời

Cả lớp lùi ra sau chừa lại mỗi cậu đứng lẻ loi, cái cảnh hài này cứ như trong phim vậy.

Bọn nó chia nhóm xong. Thằng Hùng với thằng Chuyên, con Bình thì đi với con Vy cùng nụ cười hề hề mà hời hợt của nó với nhỏ, cũng được nhỏ sẽ đi với Thùy Chi, không chừng lại tốt hơn đi với nó ấy chứ!

- Nè, cậu có chịu tập trung không vậy?_ Thùy Chi cười nhăn nhó với nhỏ. Gọi là đi thực tập vậy mà nhỏ lại cứ mãi lảng xãng ở chỗ bán nước, thức ăn chứ chưa thực sự "lết" vào khuôn viên trông khi mọi người lại biến mất dạng sau mấy lùm cây rồi. Thật là bó tay mà!

- Người ta nói "có thực mới vực được đạo" mà sáng giờ tao có ăn hay uống cái quái gì đâu!_ Nhỏ ra vẻ lí lẽ

- Cậu thật là... chả phải mọi hôm cả ăn cậu cũng lảm biếng sao? Sao hôm nay ăn mãi thế?

- Thì đúng là như vậy! Nhưng so với đi vào rừng thám hiểm thì ngồi ở đây ăn vặt có vẻ ít hoạt động hơn!

- "Vào rừng" với "thám hiểm" cái nổi gì! Đó chỉ là cái khuôn viên Thực Vật và ta chỉ đi thực hành thôi mà!

- Rồi rồi, khuôn viên thì khuôn viên, thực hành thì thực hành!_ Nhỏ gật gù

- Đây!_ Thùy Chi bị cái vẻ thân nhiên của nhỏ làm cho nổi nóng

- Gì?_ Nhỏ thờ ơ hỏi lại

- KHÔNG có bài thu hoạch là 0đ đó, điểm Thực Hành nhân hệ số 2 đó nha!

- Thì sao?_ Nhỏ nói có vẻ không quan tâm

- Chả phải ba mẹ cậu muốn cậu học giỏi sao? Điểm 0 thì sao học giỏi được!_ Thùy Chi nói mà khiến nhỏ ghen lại ở cổ họng. Nó nói khá chí lý! Nhỏ tính tiền cho bà chủ quán nước xong, quay sang lườm Thùy Chi một cái

- Chỉ giỏi nói trúng tim đen người khác! Đi thôi!

Thùy Chi cười tít mắt trông cực kì dễ thương làm trái tim mấy anh trong quán nước được phen đập loạn xạ.

...

Cả buổi trời bọn nó đi loang quanh, Thùy Chi thì ghi ghi chép chép gì đó còn nhỏ ư? Chỉ "than thân trách phận" mãi làm Thùy Chi phải bật cười, lắc đầu. Nhỏ đang nằm trên một tảng đá to nhìn bầu trời xanh hoang đường chợt thấy thứ gì đó, nhỏ reo lên

- Ô... cây nấm này lạ quá nè, Thùy Chi!

- Hà? _ Thùy Chi quay đầu lại nhìn cây nấm mà nhỏ đang chỉ xuống dưới đất. Vài cây nấm chụm lại với nhau, mũ nấm hình nón đến hình chuông, đỉnh nhọn, có vài sợi tơ từ màu vàng đến màu nâu, tỏa ra từ đỉnh mũ xuống mép mũ nấm.

- Nấm này nguy hiểm lắm

- Hà? Vì sao?

- Nó được xếp vào 4 loại nấm cực độc ở Việt Nam, tên của nó là nấm Mũ Khía Nâu Xám... _ Thùy Chi giải thích thì bị ngắt ngang

- Hay có tên khoa học là Inocybe Rimosa hoặc Inocybe Fastigiata. Do thịt nấm có chứa độc tố Muscarin cho nên nó được xếp vào loại nấm nguy hiểm

- Ô... HOÀNG HUY!!! _ Nhỏ reo lên. - Sao anh lại ở đây?

- Hi, anh kiểm em nhưng em không có nhà, cho nên anh đến đây tham quan. Nghe tiếng em thấy quen quen nên bước lại xem thử ai ngờ là em thật!

- Vậy à? Em có duyên với anh quá nhỉ! _ Nhỏ cười toe toét

- Ai vậy Nhật Hạ? _ Thùy Chi giật vạt áo nhỏ hỏi khẽ

- À, đây là Hoàng Huy bạn của tao, con trai đầu lòng của chủ tịch tập đoàn bất động sản lớn nhất nhì thế giới đó! _ Nhỏ giới thiệu với Thùy Chi

- Em chào anh! _ Thùy Chi cúi đầu, dịu dàng mỉm cười nhẹ

- Ấy, em đừng nói thế! Cty anh có đứng nhất nhì thế giới đâu! _ Hoàng Huy gãi đầu

- Anh cứ khiêm tốn mãi! _ Nhỏ bĩu môi. - Còn đây là Thùy Chi bạn của em, bạn ấy dễ thương và hiền lành lắm! _ Quay qua Hoàng Huy nhỏ giới thiệu

- Chào em! Rất hân hạnh được gặp em, Thùy Chi

- Vâng... _ Thùy Chi gật đầu

- Ủa, mà anh kiểm em có gì không? _ Nhỏ thắc mắc

- Cũng không có gì. Anh sắp đi công tác ở Hà Nội vài ngày với ba, anh đến chỉ định rủ em đi chơi thôi nhưng quên mất hôm nay em phải đi học!

- Anh sắp đi công tác sao? Tiếc quá! Em phải làm bài thực hành với Thùy Chi! _ Nhỏ nói xen chút tiếc nuối

- Hay là... cậu cứ đi đi, tớ làm một mình được rồi! _ Thùy Chi đề nghị

- Hà? Nhưng...

- Đừng lo tớ sẽ điền tên hai đứa mình vào đấy, cậu sẽ không bị 0đ đâu!

- Nhưng làm vậy sao được! Một mình mà làm hết được không? _ Nhỏ lo lắng

- Hi, cậu khéo lo. Cậu ở lại đây cũng chỉ phá thôi chứ có giúp tớ được cái gì đâu! _ Thùy Chi cười trêu ghẹo nhỏ. - Hoàng Huy, anh mang nó đi giúp em đi, chứ để nó ở đây làm em mất tập trung thôi!

- Anh biết mà, Nhật Hạ đâu có ngoan ngoãn gì! _ Hoàng Huy cũng hùa theo Thùy Chi bắt nạt nhỏ

- Hai người... thật là quá đáng mà! Tui ngoan ngoãn hiền lành thế này mà dám nói tui chỉ biết phá phách là sao? _ Nhỏ uất ức nói làm cho Thùy Chi và Hoàng Huy bật cười

- Rồi rồi, Nhật Hạ "ngoan ngoãn hiền lành" của tớ, cậu cứ việc đi chơi đi việc còn lại mình tớ lo được rồi! _ Thùy Chi mỉm cười xoa xoa đầu nhỏ

- Mà... thật là tốt quá mà! Cứ giữ cái tính này riết thế nào ra đời cũng bị người ta gạt cho coi! _ Nhỏ bắt lửng nói, Thùy Chi thì lại tiếp tục mỉm cười

- Anh nghĩ đây là đặc điểm mà không giống ai của Thùy Chi, cô bạn của em hiền lành như vậy rồi sẽ gặp người tốt thôi! Mỗi người đều có cá tính riêng không ai giống ai, nếu Thùy Chi mất đi tính hiền lành này thì có còn là Thùy Chi của em nữa không? _ Hoàng Huy nói

- Nhưng mà...

- Thôi được rồi, cậu cứ đi đi!

- Haizz... được rồi! Nếu cô giáo có bắt gặp thì này cứ nói là đang thực hành tao tự dựng biển đầu mất nhé, đừng có gán chuyện này với tao như lần trước, OK?

- OK!

Dặn dò xong xuôi nhỏ mới yên tâm quay lưng đi chơi với Hoàng Huy.

Thùy Chi xoay gót chân định bước sang chỗ khác thì chợt dẫm phải thứ gì đó vuông vuông dưới chân. Nhặt lên mới biết, thì ra là một quyền sở màu nâu đỏ. Lật trang đầu có dòng chữ "Trần Nhật Hạ".

- Ô... Cái này là của Nhật Hạ mà! _ Thùy Chi định đuổi theo trả lại cho nhỏ nhưng thấy nhỏ đã đi quá xa cho nên nhét vào chiếc túi xách, đợi chiều có cơ hội sẽ trả lại.

Bỗng, phía sau lùm cây kia có thứ gì đó đang dần tiến lại. Là một bóng người cao cao thanh thanh

- Thần Hy?

...

- Bái bai! _ Nhỏ vẫy tay chào Hoàng Huy

- Tạm biệt em! _ Hoàng Huy cũng lịch sự vẫy tay chào lại

Con thuyền của Hoàng Huy rời bến, nhỏ lớn giọng nói vọng theo

- Đi công tác xong, nhớ đến thăm em liên nhé! Đem cả quà nữa nha!

Hoàng Huy mỉm cười, giơ tay làm dấu hiệu OK. Đến khi không còn nhìn mặt anh được nữa, nhỏ mới quay lưng chạy vụt về phía khuôn viên.

TẠI KHUÔN VIÊN THỰC VẬT...

Lớp a14 đang lao nhao tập trung ở chỗ chiếc xe hơi sáng chờ bọn họ. Ngọc Liên lại cái dáng về y hệt hồi sáng cứ lóng nga lóng ngóng kiểm thứ gì đó, chắc là tìm nhỏ. Nhỏ lên vào đường mòn của khuôn viên, rồi hiện ngang ra ngoài cổng y hệt như vừa ở khuôn viên ra.

- Sao em cứ thích để người ta chờ hoài vậy hả? Sáng cũng chờ, bây giờ cũng phải chờ. Bộ đó là niềm vui của em à? Không vì tình nghĩa cô trò thì cô đã bỏ em mà đi lâu rồi đó, biết chưa? _ Ngọc Liên tuân một tràng. "Rõ xạo, vì sợ chịu trách nhiệm chứ tình cảm cô trò cái nỗi gì!" _ Nhỏ bĩu môi, nghĩ bụng nhưng nói ra thì lại là câu khác

- Em bị lạc mà cô!

- Hừm? Sao Thùy Chi nói em đi vệ sinh? _ Ngọc Liên nhìn nhỏ bằng ánh mắt chứa đầy sự nghi ngờ

- Há? _ Nhỏ há hốc mồm, khẽ liếc sang Thùy Chi cô bạn cũng đang lo sợ chuyện sẽ bị lộ. - Thì em đi vệ sinh xong ra bị lạc, có gì đâu cô!

Ngọc Liên ném cái nhìn sắc ngọt về phía nhỏ, xong vỗ tay bơm bóp thu hút sự tập trung của cả lớp

- Các em lên xe mau!

- Nhật Hạ! _ Tiếng con Bảo Bình ngọt như kẹo kéo, gọi tên nhỏ khiến nhỏ không khỏi rung mình, chắc là muốn khai thác thông tin gì đây

- Cái gì? _ Nhỏ chau mày khó hiểu

- Đây, trả mày! _ Bảo Bình đưa ra một quyền sở màu nâu đỏ

- Ô, quyền sở này của tao mà! Đâu ra mày có vậy? _ Nhỏ nhận quyền sở từ tay con Bình, nhét vào túi xách

- Thùy Chi đưa tao._ Bảo Bình giải thích

- Cậu giật thì có! _ Thùy Chi đứng bên cạnh phải lên tiếng. - Còn lật ra xem, kì thật! _ Thùy Chi thẳng thắn lên án Bảo Bình

- Nó cũng xem nhật kí của người ta đấy thôi! _ Hai chữ "người ta" này chắc là ý nói cậu bé Pi rồi, nó muốn nhắc lại truyện cũ ấy mà

- Rồi, rồi dù sao cũng chẳng ghi gì quan trọng! _ Nhỏ nói. Thùy Chi bước lên xe bỏ lại nhỏ với Bảo Bình.

- Đây! _ Bảo Bình khều vai nhỏ.

- Gì?

- hôm bữa mày nói "cô bé tóc đuôi sam" gì gì đó, bộ có liên quan gì đến thằng nhóc Pi đó hả? Tao thấy mày ghi trong sổ.
- Ồ. Tao biết được nhờ đọc quyển nhật kí. Ngoài mày ra nó còn chơi với một bé gái mà nó gọi là "cô bé tóc đuôi sam"
- Thế con bé ấy là ai?
- Sao tao biết! Không có tí hồ sơ nào về nó cả, ngoài trừ quyển nhật kí hay nhắc đến thôi!
- Nó ghi gì về con bé ấy?
- Nói chung là nhiều lắm, căn bản là thằng Pi thân với con "đuôi sam" hơn mày, vậy đấy!
- Ồ._ Nó gật gù. - Còn cty Vân Thiên? Nó có liên quan gì không?
- Cty Vân Thiên? À... cty của ông Diệp. Tao dường như quên hết vụ này, mày không nhắc là tao quên luôn rồi.
- Của ông Diệp ư? Giờ mới biết tên cty của ông nha, đó giờ chỉ biết ông giàu có thôi chứ nào có biết ông làm ở đâu đâu! Mà sao mày biết nó là cty của ông?
- Tao thấy giấy tờ về cty Vân Thiên trên bàn làm việc lẫn trong sọt rác nhiều lắm! Có cả giấy phá sản nữa cơ!
- Phá sản? Vì sao?
- Làm sao tao biết!
- Thế mày định điều tra gì mà ghi vào sổ?
- Tao định sẽ hỏi mẹ tao khi về, thế nào cũng thu thập được một thông tin quan trọng nào đó!
- Hai cái đứa kia, chưa chịu lên xe nữa à? _ Ngọc Liên từ trên xe gào xuống
- Vâng... vâng ạ! _ Bọn nó cuống quýt chạy lên xe.
- ...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Vừa về đến nhà, chưa kịp thay đồ ra là nhỏ đã leo lên giường moi chiếc điện thoại trong túi gọi cho mẹ mình.

- "- Alo? Có chuyện gì không con? _ Bà Phương dịu dàng hỏi trong điện thoại
- Mẹ, có biết cty Vân Thiên không?
- Cty Vân Thiên ư? Nghe quen quen, để mẹ nghĩ cái đã. Mà con hỏi có gì không?
- Thì mẹ cứ trả lời con đi!
- Nếu mẹ không làm thì vào mười mấy năm về trước cty Vân Thiên từng là một cty rất lớn mạnh, đại đa số đều muốn hợp tác. Nghe nói vị chủ tịch ấy họ Diệp là một người Trung tuy nhiên lại rất rành rỏi tiếng Việt...
- Thế mẹ có biết vợ ông ta là ai không?
- Chưa từng thấy nhưng nghe nói là một phụ nữ rất đẹp!
- Vâng, chắc là đẹp! _ Nhỏ nói mừng rỡ lại bức hình gia đình trong ngôi biệt thự Máu. Một người phụ nữ với mái tóc đen mượt búi cao quý phái, mọi đường nét trên gương mặt đều tỏa ra khí chất lạ thường, quả không hổ danh là phu nhân của ông Diệp. - Gia đình ông ta ở đâu mẹ có rõ không?
- Không rành nghe nói ông ta lắm tiền nên mua nhà khắp nơi mà nhà nào nhà nấy là một ngôi biệt thự, ông thích chỗ nào thì ở chỗ đó thôi ai mà biết

được!

- Thế còn con cái?

- Con cái sao? Ông ta có một đứa con trai... _ "Đúng như ý mình nghĩ mà!" _ Nhỏ nghĩ bụng đắc thắng

- Nhưng bị tai nạn giao thông chết rồi.

- Chết? _ "Thế thì người hằng đêm ở đây là ai?"

- Ừm, chết lúc 3t hay gì đó giờ mà còn sống thì cũng hơn con 4t.

- What? Sao có thể như thế được? _ Nhỏ hét lên trong điện thoại

- Có chuyện gì vậy con... tút... tút... tút..."

Nhỏ đã ngắt máy, ngồi thụp xuống sàn mà đầu óc cực kì hoang mang.

- Tại sao? Tại sao? Tại sao lại có thể như vậy được? _ Nhỏ xoa xoa thái dương.

- Nếu cậu bé ấy đã chết trước khi mình sinh ra thì đứa bé mà Bảo Bình chơi cùng năm xưa là ai? Hồn ma? Không thể như vậy được, trên đời này làm gì có ma, ma chỉ là sản phẩm do con người tạo nên mà thôi!

Phải rồi trong quyển nhật kí có câu: "ba mẹ con đã chết, con phải quay lại trại trẻ mồ côi", hai từ "quay lại" này là minh chứng cho cậu bé ấy từng ở trại trẻ mồ côi, nếu như vậy chắc hẳn phải có thứ đó...!

Nhỏ phóng như bay vào căn phòng làm việc của ông Diệp, cố hết sức cạy cánh cửa tủ đã bị khóa ở trong bàn làm việc.

- Phù, cuối cùng cũng ra! _ Nhỏ gạt mồ hôi trên trán. Trong chiếc tủ bị khóa có khá khá giấy tờ, lẫn vài túi nilong đựng tinh thể màu trắng nhuyễn như bột. - Ma Túy?

- Không lẽ ông Diệp là người buôn bán ma túy sao? Thôi kệ bỏ chuyện này qua một bên đi! _ Nhỏ ném vài túi bột trắng đó sang một bên, tiếp tục lục lọi thứ mình cần tìm

- Đây rồi! _ Nhỏ reo lên. Trên tay nhỏ bây giờ là tờ giấy "Chứng nhận con nuôi".

"Họ tên cha nuôi: Diệp Hạo Y

Họ tên mẹ nuôi: Thẩm Tử Tú"

- Hóa ra đây là tên thật của hai người họ! _ Nhỏ gạt gù lướt mắt xuống vài dòng cuối. Hai mắt nhỏ tròn lên, miệng há hốc ra

- WHAT?

Trước mắt nhỏ là dòng chữ "Họ tên con nuôi: Diệp Thần Hy" đúng chính xác từng câu từng chữ. Nhỏ không hề hoa mắt hay tưởng tượng. Thảo nào cậu lại che giấu họ thật của mình!

- Nếu vậy cậu bé tên Pi là Thần Hy? Quyển nhật kí đầy dòng chữ lo sợ ấy cũng là của Thần Hy? _ Nhỏ rối ren trong đầu, thật sự không ngờ mọi chuyện lại như vậy. Có lẽ căn bệnh Asperger của cậu thể nào cũng dính dáng đến cái gia đình này!

Xem ra ngày mai nhỏ có nhiều việc để làm đây...

...

- Học sinh! _ Tiếng con An lớp trưởng vang dội khiến nhỏ chột giật mình. Không biết cái giọng nói này của nó đã làm nhỏ choàng tỉnh giấc biết bao lần.

- Kính chào!

Ông thầy bước ra khỏi cửa, lớp xôn xao lên thu dọn tập xách ra về.

Thời gian trôi qua nhanh thật chưa gì là đã hết một buổi học. Cái nắng như đổ lửa ngoài khiến nhỏ cảm thấy bức bối. Rồi như chợt sực nhớ ra một điều quan trọng, nhỏ khẽ liếc nhìn sang Thần Hy. Phải rồi nhỏ còn rất rất nhiều điều muốn hỏi mà.

- Này, mày có về không? Mắc ngầm trai đến nhỏ dãi rồi kia! _ Con Bình đứng trước cửa vẫy vẫy tay

- Ngắm zai cái đầu của mày! _ Nhỏ gào lên. Nó chỉ đáp lại bằng một nụ cười toe toét đến độ không thấy con mắt đâu ngoài 2 đường thẳng vắt vẻo dưới

chân mày.

Nhỏ thu dọn đồ đạc một cách từ tốn rồi xếp gọn gàng vào balo thay vì lùa tất cả những gì trên mặt bàn có vào balo như mọi hôm. Nhỏ khoác balo lên vai rồi khỏi bàn, bước đi thật chậm để noron thần kinh hoạt động kịp thời. Tàn ngần một lúc, nhỏ xoay người lại tiến nhanh đến bàn của mình - nơi Thần Hy vẫn còn bận thu dọn đồ đạc. Dùng ngón trỏ gõ vài nhịp trên bàn để thu hút sự chú ý, xong, nhỏ ghé sát vào tai cậu thì thầm

- Chiều 7h, tại trường có được không? _ Nhỏ biết nếu nói như vậy thì thế nào buổi tối đó nhỏ cũng bị cho "leo cây", cho nên phải nói thêm vài câu "đính kèm"

- Tao mong mày sẽ đến. Nhé, Diệp Thần Hy hay nói đúng hơn là Pi!

Đúng như nhỏ dự đoán, đôi mắt trong veo veo như sắc trời thu ấy to hơn, hay nói đúng hơn là tròn tròn khi nghe một điều mà như sét đánh ngang tai. Nhỏ thẳng người, xoay lưng bỏ đi. Nhỏ biết cậu đang nhìn chân chân vào nhỏ, nhưng... lần này nhỏ sẽ không nhìn lại. Dĩ nhiên chuyện này không được con Bình nhìn thấy bởi nó đang bận ngắm mấy anh lớp trên chơi bóng rổ ngoài sân.

...

Chiều...

Nhỏ nhìn chiếc đồng hồ trên tay, kim đã điểm 6h59. Thực ra nhỏ đã đến đây từ 10p trước, mặc dù cổ tỏ ra bình tĩnh nhưng nhỏ vẫn cảm thấy hồi hộp. Hàng vạn câu hỏi "tại sao?" không hện mà cứ lớn quon quanh đầu nhỏ.

Thần Hy cuối cùng xuất hiện, đúng cái thời điểm cây kim ngắn nhích về phía con số 7, đúng đến từng giây. Cậu dựa lưng vào cây cột xi măng, bên cạnh cái cây cột nhỏ đang dựa trước công.

Im lặng. Hai từ để diễn ra giây phút này, lời nói của nhỏ đã bị cái sự lạnh lẽo bên kia làm cho tê cứng. Trên trời, một đường ngoằn ngoèo, sáng rực lên, rồi rầm một cái. Hóa ra là sét và trời sắp mưa.

Tự dưng lòng nhỏ dâng lên một cảm giác sợ hãi, phải nhỏ đang sợ người con trai đó. Dù biết rằng, cậu đã từng trải qua những nỗi sợ, đau khổ,... nhưng nhỏ vẫn không chấp nhận được chuyện cậu cười như điên dại vào hôm đám tang - Cái ngày mà ba mẹ cậu mất. Mặc dù không phải ba mẹ ruột nhưng tại sao lại có thể đối xử vô tình như thế? Những năm tháng qua ai đã nuôi nấng cậu? Bất kể một lý do hợp lý hợp tình nào đi nữa mà đối xử với người nuôi mình như thế thì thật khó có thể chấp nhận!

Nhỏ cắn cắn môi mình, rồi định thốt ra một lời gì đó thì bị cái giọng trầm trầm ấy làm cho ngắt ngang

- Không sợ sao?

- Sợ gì?

- Tôi.

...

Con người ai cũng có một bí mật riêng. Khác với mọi người, bí mật của cậu hơi bị rắc rối. Mà rắc rối thì vẫn chưa đủ. Bí mật của cậu, quá khứ của cậu có phần đáng sợ hơn. Cho nên cậu cố gắng không để ai lại gần mình. Với một lý do không hề đơn giản. Đó là... cậu sợ rằng một ngày nào đó người ta sẽ phát hiện ra cái bí mật đó và... bỏ rơi mình. Bỏ rơi, bỏ rơi, bỏ rơi... hai chữ khiến cậu bị ám ảnh cho đến tận bây giờ. Một nỗi ám ảnh nặng, nó ăn sâu vào giấc mơ hằng đêm của cậu trong suốt mười mấy năm qua. Thà rằng từ đầu không có. Nhưng rồi lại bị mất đi thì cậu không thể chấp nhận được. Hay nói đúng hơn là không thể chịu đựng được.

- Tại sao? Tại sao lại là cỏ chân ngỗng? _ Nhỏ hỏi một câu không đầu không cuối

- Không biết ý nghĩ của nó sao?

Không phải, nhỏ biết chứ biết rất rành nữa là đằng khác vì đó là loài hoa nhỏ thích mà. Người dân châu Âu coi cỏ chân ngỗng là biểu tượng của tình yêu lụi tàn và niềm hy vọng tiêu tan, tuy nhiên mặt khác nó lại mang ý nghĩa về tình yêu không phai nhạt, không bị bỏ rơi!

- Tôi thực sự muốn biết! _ Nhỏ nói, nhỏ biết rằng cậu sẽ hiểu và mong rằng cậu trả lời.

Từ khi sinh ra cậu được đưa vào một trại trẻ mồ côi, chính cậu còn không biết cậu đang bị bỏ rơi. Cho đến một ngày có một người đàn ông ăn mặc lịch thiệp đến trước mặt cậu mà nói rằng: "mày đã bị bỏ rơi, theo tao thì sẽ sống". Hóa ra thế là bị bỏ rơi. Người đàn ông ấy đem cậu đến một ngôi biệt thự xa hoa trên một hòn đảo, cậu cứ ngỡ đời mình sẽ chuyển sang hưởng khác trở thành một cậu công tử. Nhưng không, cậu đã lầm. Những người hầu trong căn nhà ấy không hề coi cậu như một cậu chủ mà liên tiếp đánh cậu, bắt nạt cậu, nhốt cậu trong ngôi biệt thự ấy không cho ra ngoài, nếu cậu không nghe lời thì sẽ bị lôi đến ngôi miếu dưới góc cây lộc vừng. Còn người đàn bà mà ông ta kêu là vợ thì có lúc ôm ấp vuốt ve nâng niu cậu như một quả trứng nào thì: "con trai của mẹ, con muốn ăn gì nào?" nào là "mẹ thương con lắm!", có lúc thì đánh đập mắng chửi cậu thậm tệ "Mày là ai? Tại sao mày lại nằm trên giường của con tao?". Tiếp đó là tiếng đập phá đồ đạc vang lên trong căn phòng màu xanh nước biển. Bao nhiêu đó có là gì. Đẳng sau lớp vỏ bọc của một thương gia giàu có lịch lãm là một con người bệnh hoạn, ông ta không nhận nuôi cậu để lấp đầy sự nhớ nhung đứa con trai của ông ta mà là lấy thân thể cậu ra làm thú vui. Lúc đó cậu chỉ biết khóc nhưng cũng không dám khóc lớn. Sau này cậu mới biết ông ta bị bệnh và có sở thích quái đản tàn công tình dục trẻ em nam. Cậu cảm thấy kinh tởm bản thân mình, không dám mở lòng với bất kì ai. Rồi ngày ấy cũng đến, ông ta bị nghiện ma túy dẫn đến bỏ

bê công việc, từ một cty có tiếng dần lụi tàn và bị phá sản. Vào một đêm mưa, do sử dụng thuốc quá liều ông ta bị loạn trí giết chết bà vợ và ông quản gia rồi thất cổ tự tử, may thay lúc đó cậu đã ở trong một chiếc tủ trong phòng làm việc và cũng là hiện trường vụ án nên thoát nạn và tất nhiên tất cả mọi chuyện cậu đều chứng kiến. Thì ra căn bệnh Asperger từ đây mà xuất hiện.

...

Nhỏ lúi ra sau, nhìn người con trai trước mắt đang quần quai trong tổn thương thể xác lẫn tinh thần. Nhỏ không ngờ, một chút ý nghĩ cũng không nghĩ tới quá khứ của cậu lại như vậy, quá với sức chịu đựng của một đứa con nít. Nhỏ không hề biết cái gì cả mà lại cho rằng cậu thật đáng sợ, nhỏ thật đáng ghét mà!

Trên bầu trời xoẹt ngang một tia chớp khác, từng giọt mưa nặng hạt bắt đầu rơi. Thấm đẫm nền đất, hòa cùng nước mắt đang rơi là cả. Nhỏ tiến lại, choàng tay qua người cậu. Trên gương mặt cậu thoáng chút ngạc nhiên. Tại sao? tại sao nhỏ lại làm vậy? nhỏ không sợ cậu sao?

- Tao... xin lỗi, xin lỗi vì tất cả! Hức... hức... _ Nhỏ vùi mặt vào tấm lưng rộng vốn đã thấm đẫm nước mưa. Lạnh.

- chuyện gì? _ Cậu khẽ nói nhỏ, tay choàng qua ôm nhỏ vào người

- Từ giờ này sẽ không một mình nữa, bởi vì đã có tao! Tao... sẽ không bao giờ bỏ rơi mày đâu! Vì chúng ta là một gia đình, gia đình thì không bỏ rơi ai bao giờ. _ Nhỏ gạt nước mắt nói mà không khỏi nấc lên. Cậu khẽ phì cười - nụ cười đầu tiên kể từ 13 năm về trước. Tim nhỏ khẽ lạc nhịp, trái tim chết tiệt thấy ai đẹp trai là lại mất kiểm soát. Nhưng mà... nụ cười này quả thật rất đẹp nha. Hàng răng khá đều tuy nhiên ở phía bên trái lại có răng khênh cực kì đáng yêu, ấy vậy mà còn có cả má lúm đồng tiền nữa, đúng là muốn người khác lên con tim đây mà.

- Sao thế? _ Thấy nhỏ cứ nhìn chăm chăm vào mình cậu không khỏi thắc mắc

- O... không có gì! _ Nhỏ chối mặt cũng ửng hồng lên, cũng may trời lại tối cho nên nhỏ không biết giấu cái bộ mặt này đi đâu cho bớt xấu hổ nữa

- Về thôi. _ Cậu nói

- Ừm. _ Nhỏ gật đầu đứng dậy. Trời vẫn còn mưa cậu lần nhỏ đều ướt nhem nhẹp trông thật như nhuốc.

- Từ nay, xưng "mày, tao" đi, vậy cho nó thân mật. _ Nhỏ đề nghị, cậu chột im lặng. - Giận sao? Không chịu thì thôi!

- Giờ mày muốn vậy á hả? _ Cậu hỏi. Nhỏ hơi ngơ ngác xịu rồi cười toe toét đến ngoác cả miệng ra.

Hai người bước đi trong màn mưa, không hề vội vã. Không biết từ khi nào nhỏ đã đi sau tấm lưng rộng thênh thang ấy mà tránh mấy giọt mưa tạt vào mặt đến rất buốt từng cơn. Kể ra lùn cũng có cái lợi của nó!

- Tại sao hôm trước mày lại đưa ô cho tao? _ Nhỏ ngẩng mặt lên hỏi. Cậu đứng lại, nhỏ vô thức ập mặt vào cái lưng kia

- Chỉ là tao thấy khóc dưới ô tốt hơn dưới mưa vậy thôi!

- Những viên seduxen là của mày phải không? Tại sao mày lại cần đến nó?

- Tao chẳng biết, nếu không có nó thì tao chẳng thể nào ngủ một cách bình thường được.

- Dùng nhiều không tốt đâu!

- Biết làm sao được, nếu không dùng...

- Mày đang sợ phải không?

- Sợ? Chắc có lẽ là vậy!

- Từ nay mày không cần dùng thứ thuốc đó nữa đâu, vì tao sẽ ở cạnh mày. Mày chẳng phải sợ, ác mộng chỉ đến khi người ta cảm thấy cô quạnh và sợ hãi mà thôi. _ Nhỏ vùi đầu vào lưng cậu, thì thào. Cậu khẽ cười, có đứa con gái nào mà lại nói những lời đó với một thằng con trai cơ chứ, có cảm giác giống như là cậu đang được che chở vậy

- Ngủ cùng tao sao? Cùng một giường luôn sao? Như vậy tao sẽ không sợ nữa! _ Cậu thấy cô bé sau lưng mình đáng yêu như vậy cho nên muốn chọc ghẹo một chút. Nhưng câu trả lời của nhỏ nằm ngoài dự đoán

- Nếu mày hết sợ, thì cũng được!

Quá ngốc! Không biết nhỏ nghĩ gì mà lại trả lời một cách tinh bơ như vậy mà không có chút kiên dè. Haizz... có còn coi cậu là con trai không vậy???

- Đi thôi. _ Cậu nắm lấy tay nhỏ lôi đi.

...

Nhỏ lau đầu bằng chiếc khăn mịn như nhung trong nhà tắm. Xong, nhỏ ném chiếc khăn về phía Thần Hy. Cậu ngẩng mặt lên, thoáng ửng hồng. Hôm nay trời lạnh như vậy, mà sao cậu cứ thấy nhiệt độ trong người tăng cao ghê. Chắc là bị nhỏ làm cho như vậy rồi. Ai đời ở chung phòng với con trai lại ăn mặc sexy như vậy chứ: áo sơ mi rộng mỏng manh ngang đùi, mái tóc ướt rũ rượi hai bên trông nhỏ y hệt một viên pha lê thuần khiết.

Cậu hứng lấy chiếc khăn, lau đầu quay mặt ra cửa sổ

- Mày... không thể mặc thêm áo khoác à? Trời... trời đang lạnh... lạnh lắm đó! _ Ôi trời có một câu nói thôi mà mà cũng làm cậu lúng túng

- Không, đồ tao dơ hết rồi! Chưa giặt ngày mai sẽ đi tìm chỗ giặt đồ! _ Nhỏ ngã xuống giường.

- Vậy à? Mày không biết giặt đồ sao? _ Cậu quay mặt lại. Trời ạ, mặt nhỏ đã kề mặt cậu từ bao giờ, cái thói quen không tài nào sửa được. Hình như cũng tạm tạm hiểu ra thứ gì đó khi thấy mặt cậu đỏ lên, nhỏ đưa mặt ra xa áp ứng giải thích

- Tao... tao tưởng mày... nhìn cái gì nên nhìn theo!

Hai người lúng túng quay mặt đi chỗ khác. Ngoài trời thì lạnh như nước Mĩ vào mùa đông, ấy vậy mà bên trong phòng cứ như là đang ở châu Phi vào mùa hè vậy. Nhiệt độ tăng đột ngột quá mức cần thiết rồi à~

- Nhật Hạ! _ Cậu bỗng nhiên nghiêm túc lạ

- Gì? _ Nhỏ hỏi

- Mày định... quyến rũ tao sao?

- Hề?

- Chà phải à? Lúc nãy đòi ngủ chung giường với tao, ăn mặc lại nửa kín nửa hở thế này, giờ lại còn mặt kề mặt với tao. Không có ý định quyến rũ thì là gì? Tao biết là tao đẹp nhưng mà... e hèm... chúng ta vẫn là con nít mà!

- WTF? Mày đang nói cái gì thế hả? Ai quyến rũ mày! Đồ biến thái! _ Nhỏ đứng phắt dậy, mặt đỏ như quả cà chua, giậm chân bình bịch đi xuống lầu.

Cậu nhìn theo, đúng là tiểu thỏ bạch ngọc nghịch nha!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Sáng...

Nhỏ đang mơ ngủ, với tay tìm chiếc gối ôm. Vô tình sờ trúng cái gì đó. Hừm... để xem nó cứng cứng, ẩm ẩm, phập phồng như đang thở ấy. Còn cái mùi hương quyến rũ này nữa hình như đã ngửi ở đâu rồi, rất là quen nha! Mà thôi, gạt chuyện đó qua một bên đi, thích quá à lại gần chút nữa nào!

- Hạ! Nhật Hạ!

Mới sáng sớm là đã bị làm phiền rồi, mặc kệ đang cảm thấy thỏa mãn lắm a~! Uà... mà khoan, sao lại có tiếng cửa đưa con trai ở phòng nhỏ chứ? Nhỏ giật mình, banh to mắt hết cỡ nhìn cái thứ đang phát ra tiếng nói kia

- Hơ... AAAAAAAAAAAAAA!!!!

Một ngày trong xanh, và cực kì đẹp nha vậy mà trong một khu tập thể lại có tiếng một cô gái hét đến tận trời xanh kia.

- Tránh ra... tránh ra...! AAAAAAA!!!! _ Nhỏ liên tục la hét, vừa la vừa liên hồi lấy gối đập lên Thần Hy. Cậu không kịp phản ứng, chỉ có thể lấy tay mà che đi cái đầu đáng thương đang bị đánh túi bụi của mình

- Hạ! Mày phải nghe tao giải thích! Nhật Hạ! _ Cậu tức giận, giật chiếc gối ra khỏi tay nhỏ quăng một cái dưng ra xa. Mái tóc nâu hạt dẻ ấy bị rối lên nhưng vẫn đẹp trai như thường. Cậu nhìn nhỏ, trong ánh mắt tĩnh lặng như nước hồ nay lại bị xáo động vài tia giận dữ. Nhỏ run run hỏi

- Sao... sao... mày... lại nằm canh... canh... tao hả? Mày... mày... hic... _ Nhỏ hoảng loạn nhìn, tay cầm chặt cổ áo. - Mày... mày đừng có nghĩ... tao... tao dễ dãi nha!

- Không phải, Nhật Hạ, nghe tao nói cái đã!

- Huhuhu, đáng lẽ ra tao không nên ngủ chung phòng với này! Lẽ ra... tao nên hiểu câu nói của mày hôm qua... hức... hức...!_ Nhỏ vùi mặt vào gối tức tưởi. Rồi ngược nhìn cậu bằng cặp mắt cực kì ảm ức.

- Hahaha..._ Cậu bật cười

- Mày... mày... cười cái gì vậy hả? Cười trên đau khổ của người khác à? Mày thật là tàn nhẫn quá a~! Phải rồi đau khổ của tao nhưng lại thỏa mãn mày mà!!!

- Rồi, rồi, để tao giải thích cho mày!_ Cậu quệt nước mắt, tay đặt lên hai vai nhỏ. - Hôm qua...

Thì ra là do đêm qua nhỏ ngủ say quá, lăn xuống giường bao giờ chẳng hay (Thần Hy nằm ở dưới giường). Hai đứa nằm cạnh nhau cho tới sáng, còn cái thứ mà nhỏ sờ phải là ngực của cậu. Và kết cục của mọi chuyện là ai cũng biết rồi đó.

- Haha, ra là thế ahahaha..._ Nhỏ gãi gãi đầu cười guọng guo

- Có như thế mà mày cũng làm ầm lên!_ Cậu vừa nói vừa xếp gối cho gọn gàng lại. Nhỏ cũng ngoan ngoãn phụ giúp, mặt cứ cúi đầu xuống không dám nhìn cậu. Xấu hổ quá mà! >.<

- Ồ... nhưng mà mày ngủ ở đây hoài luôn sao? Hay là hôm nay dọn dẹp ngôi biệt thự kia đi!_ Nhỏ lăn quần chạy tới chạy lui. Cậu hơi khựng lại. Nhỏ có cảm giác hình như là mình đã nói sai gì đó, cho nên gượng lí nhí thêm một câu. - Không muốn cũng không sao, khu tập thể này còn nhiều phòng lắm!

- Không sao, tao sẽ về đó._ Cậu trả lời, ném chiếc gối màu trắng đang nằm chổng chơ dưới đất về phía nhỏ

- Tao với mày sẽ cùng dọn dẹp hé?

- nếu mày nói vậy thì trước hết dọn cái đồng chiến trường này của mày trước đi, bừa bộn hơn cả một thằng con trai xa nhà!_ Cậu chỉ tay về bãi "sa trường" ngay trước mắt mình.

- Tao quen rồi, nếu dọn dẹp đi tao muốn kiểm cái gì cũng khó, với lại..._ nhỏ nói chưa kịp dứt câu là đã bị cậu ngắt lời

- Với lại... chỉ cần 5p sau là căn phòng lại như cũ thôi, phải không?_ Cậu hỏi ngay trúng phóc tim đen của nhỏ. Nhỏ cúi đầu miệng lại lí nhí

- Làm gì có!

...

Nhỏ thay đồ xong xuôi rồi lon ton theo cậu sang ngôi biệt thự. Cậu nhìn nó, ánh mắt buồn buồn xa xăm lạ lùng. Nhỏ cảm thấy không khí ngột ngạt, nên lên tiếng phá tan không khí căng thẳng này

- Chúng ta... sẽ dọn dẹp căn phòng của mày thôi nhé?

- Ừm..._ Cậu gật đầu.

Bọn nó bắt tay vào dọn dẹp phòng cậu, nhìn chung là chỉ có mình cậu làm thôi còn cái cô nhóc Nhật Hạ thì cứ huyền thuyên nói chuyện, rồi lại loi nhoi khắp nơi, khiến cậu đây thật mất tập trung

- Mày chẳng thể bình thường mà dọn dẹp phụ tao được à?

- Thì tao đang dọn dẹp đây!

Nhỏ chống chế và liền sau đó là tiếng bốp, choang, vang lên khắp nơi. Cậu xoay người lại, nhìn cái con người "vô tội" trước mắt mà không khỏi khổ sở đau đầu

- Đầu... đầu phải tại tao! Tại nó nằm ở đây chứ bộ!_ Nhỏ chống chế, đổ lỗi lung tung cả lên. Cậu học hần phui bụi một chiếc ghế rồi đem lại gần nhỏ, hùng hổ nói

- Ngồi xuống đây! Mau!

Bị cái dáng vẻ dữ tợn kia hù dọa cho chết khiếp, nhỏ ngoan ngoãn nghe lời như một con mèo nhỏ ngồi xuống, không dám hó hé một câu.

- Ngồi yên, cấm đụng đây, cấm nói nhảm. Tốt nhất là nên nghe lời, nếu không muốn chẳng thể nào ra khỏi căn phòng này với bộ dạng nguyên vẹn nghe chưa?

-..._ Gật đầu

Cậu quay lưng, khoe môi cong lên mỉm cười, hóa ra cũng không đến nỗi "khó bảo"

Sau khi nghe lời tuyên bố của cậu, đến cả đập muỗi mà nhỏ cũng chẳng dám ra tay, sợ gây tiếng ồn ảnh hưởng tới cái con "cọp" hung bạo kia đang làm việc. Đôi mắt màu xám tro đảo khắp phòng, rồi chợt khựng lại trước một số tàn thuốc trên bàn. Trong lòng dâng lên một cảm giác tò mò vô tận, muốn biết thực hư cho nên nhỏ đã lấy hết can đảm lên tiếng

- Thần Hy...

- Chuyện gì? _ Đáp lại tiếng nói của nhỏ là hai từ "chuyện gì" nói bằng giọng điệu lạnh nhạt vô cùng tựa như một gáo nước lạnh dội thẳng vào mặt nhỏ. Tuy nhiên vì bản tính hiếu kì nên nhỏ chẳng dễ dàng bỏ cuộc

- Bộ... mà hút thuốc sao? _ Tiếng nói của nhỏ tựa như bong bóng giữa biển khơi thật nhỏ bé, nhưng đủ để lọt vào tai cậu. Cậu khựng lại một chút quay mặt lại nhìn con người đối diện mình

- Thì sao?

- Tao tìm thấy một số gói ma túy ở phòng làm việc của ông Diệp, bộ mà hút ma túy đó à? Mà có bị nghiện chưa vậy? À mà quên nếu đã hút ma túy thì chắc chắn đã bị nghiện rồi! _ Nhỏ tuôn một tràng

- Thì sao? _ Cậu lại thờ ơ hỏi lại câu hỏi lúc nãy

- THÌ PHẢI CAI NGHIỆN CHỨ SAO! _ Nhỏ hét lên, cả cậu cũng không ngờ nhỏ lại phản ứng một cách mạnh mẽ như vậy. - Mà không đọc báo à? Mấy người nghiện ma túy người nào cũng chết dần chết mòn theo thời gian ấy, đã vậy đây lại là chuyện phạm pháp mình không thể làm trái pháp luật! Với lại mà còn nhỏ còn có cả một tương lai trước mắt, đâu thể vì nó mà phá hủy cả tương lai của mình được. _ Sau một hồi nghe nhỏ giảng đạo lý, cậu phì cười

- Tao chẳng có bị nghiện ma túy gì đâu! Chỉ là hút thuốc bình thường thôi, với lại không phải lúc nào cũng hút như mấy đứa khác, hiểu chưa?

- Vậy à?

Cậu tiếp tục quay lại với công việc quét dọn.

- Cho tao một chậu hoa cò chân ngỗng nhé?

- Ok

- Thật hả?

- Trao đổi chậu cây đó với vài trăm ngàn của mày.

- Ế! Cái đó gọi là mua bán rồi chứ trao đổi cái quỷ gì?

- Không chịu thì thôi!

- Trời ơi, bạn bè mà mày cũng không cho nữa à? Ích kỉ thế?

- Tao vậy đấy

- Thôi mà... cho đi mà năn nỉ đấy!

Thế là cả buổi sáng + buổi trưa, người đi qua đi lại ai cũng nghe thấy tiếng một cô gái hét lời năn nỉ xin xỏ một chậu cây và những lời đáp lại dứt khoát mà lạnh lùng của một chàng trai...

...

- Oa, xong rồi! Căn phòng sạch sẽ lại rồi, chà bù với lúc trước! _ Nhỏ vươn vai, đón gió mát từ chiếc cửa sổ. - Thần Hy, sao lúc trước mày ở dơ thế? Ngay cả phòng ngủ mà cũng không dọn dẹp, bụi phủ như đã trải qua một ngàn năm vậy! _ Nhỏ nói, một chút ngượng mồm cũng không có, phòng nhỏ cũng chả khác cái bãi chiến trường là bao mà đi dạy đòi người khác

- Lúc trước tao không muốn ai biết đến sự tồn tại của tao, vậy mà có một "con nhỏ nào đó" táy máy tay chân cho nên bí mật này của tao cũng bị lộ! _ Rõ ràng là đang nói nhỏ đây mà, hừ, thật là khó ưa. Người ta đã giúp mình mà còn không biết cảm ơn, còn nói chuyện bằng cái giọng điệu đáng ghét đó nữa chứ!

- Này mày đi đâu thế?

- Xuống nhà.

- Xuống nhà?

- Ừm. Có thứ này chắc mày sẽ thích!_ Cậu nói làm nhỏ không khỏi tò mò.

cậu tiến về phía một căn nhà nhỏ nói đúng hơn là cái nhà kho làm bằng gỗ nằm bên trái ngôi biệt thự. Nó dường như bị che lấp hẳn bởi những tán cây xanh và những dây leo. Cậu xoay tay cầm, bên trong tối thui chẳng có một ánh sáng hé vào, nhỏ định lấy điện thoại bật lên thì...

- Không biết lâu như vậy còn sử dụng được không?_ Cậu giật một sợi dây gần cửa, ánh sáng le lói từ chiếc bóng đèn cà na phụt lên. Mọi thứ hiện hữu trước mắt nhỏ, một đồng hồ tạp nhiều thứ được chất vào nhau. Mạng nhện phủ khắp nơi, những con chuột nhắt kêu chít chít chạy loạn xạ đến nỗi nhỏ phải nhấc chân lên tránh đường cho tụi nó. Hài!

- Wow! Có cả xe đạp nữa hả?_ Nhỏ ngạc nhiên khi thấy một chiếc xe đạp được sơn màu xanh đã bị bong tróc gần hết. So với 13 năm về trước việc có một chiếc xe đạp ngon lành thế này thì "không phải dạng vừa đâu!"

- Mặc dù đã lâu nhưng vẫn sử dụng được!_ Cậu xăm xoi

- Ừm!_ Nhỏ gật đầu một cái mạnh. - Từ nay, mày sẽ chở tao đi học, tao không phải đi bộ nữa!_ Nhỏ cười toe

- Khi nào tao rảnh tao sẽ chở mày đi khắp đảo, chịu không?_ Cậu vỗ yên xe

- Thật không?_ Nhỏ mắt long lanh nhìn, cảm động rung rung

- Đã bảo khi nào tao rảnh mà, dẹp cái mặt đó vào đi!_ Cậu phán một câu làm nhỏ từ trên vực cao mà té xuống "Rầm" một cái đau đốn. Nhỏ bủi môi.

- Ô... cái đó là yoyo đúng không?_ Nhỏ chỉ tay xuống đất, quay sang nhìn cậu

- Ừm, lâu rồi không biết còn chơi được không!

Nhỏ khom người nhặt lên, một con yoyo màu đỏ hơi gỉ sắt, sợi dây màu trắng cũng chuyển sang màu vàng nâu. Nhỏ ném con yoyo xuống, giật dây bắt chước mấy đứa quay video trên mạng

- Á!_ Nhỏ lấy tay che mặt. Ai mà ngờ được con yoyo ấy "phản chủ" chứ tự dưng quay ngược lại văng vào mặt nhỏ

- Haha_ Cậu bật cười

- Con yoyo chết tiệt!_ Nhỏ buông lời chửi mắng, mạnh tay ném con yoyo vào tường. Và "đời không như là mơ", con yoyo tiếp tục "phản chủ" dội lại mặt nhỏ. Chỉ kịp "á" lên một tiếng là đã hường trọn con yoyo lên trán, một cục u thứ 2 xuất hiện

- Huhu, con yoyo khôn kiếp!_ Nhỏ muốn gào thét lên "Mẹ ơi, cả con yoyo cũng ăn hiếp con!". Cậu nhặt con yoyo dưới đất đang lăn long lóc dưới sàn mím cười mỉa mai

- Có vẻ mày có "duyên" với trò yoyo này quá nhỉ?

- Ý mày là gì hả? Tao đang đau muốn chết đây này!_ Nhỏ vịn trán mặt nhăn nhó trước cái nụ cười cực kì đều cẳng và khó ưa kia. - Có giỏi thì mày chơi đi, chỉ giỏi lớn mồm!

- Không biết còn chơi được không nữa._ Lại là câu nói cũ làm như khiếm tốn lắm không bằng. Cậu nắm lấy String (dây yoyo). Nhỏ dè bĩu trong lòng, thầm mong sao con yoyo văng vào mặt cho tiêu tan nhan sắc luôn!

Nhưng mà đời không như là mơ. Cậu chẳng những chơi yoyo nghiệp dư như mấy đứa con nít khác mà thậm chí là thuộc dạng đẳng cấp rồi. Bất cứ cách chơi nào cậu cũng chơi được, từ đơn giản như "dắt chó đi dạo" đến "tháp tokyo". Sau một màn chơi yoyo cực kì hoành tráng, cậu quay sang nhỏ nhoeén miệng cười trong khi nhỏ thì đang há hốc mồm không tin vào mắt mình. Có ai nói với nhỏ rằng có thứ gì đó mà cậu không biết đi!~

- Đã lâu không chơi, cho nên không còn được như trước nữa!_ Cậu nói giọng cực kì bình thản. "Không còn chơi được như trước nữa" mấy từ này cứ ù ù đi bên tai nhỏ, không còn giỏi như lúc trước mà đã điều luyện thế này, còn lúc trước không biết ra sao, chắc là "thành tinh" rồi!

- Có thật là đã lâu không chơi rồi không? Bắt đầu chơi từ khi nào thế?_ Nhỏ nghi ngờ hỏi, cậu hình như không để ý đến ánh mắt hình viên đạn đang nhìn cậu nghi hoặc, nên vẫn thản nhiên trả lời một cách "chân thật nhất".

- Chơi từ lúc 2t, 3t được nhận nuôi, con yoyo này từ lúc ấy cũng vào trong kho. Đến nay cũng hơn 13 năm rồi!

- Chơi từ lúc 2t ư?_ Nhỏ gần như hét lên thì nhận được cái gật đầu từ cậu. Ôi mẹ ơi, tên này không phải là người mà!~

- Sao thế?_ Thấy nhỏ hơi lạ cậu hơi thắc mắc

- Không có gì, tao đây chỉ hơi "choáng váng" thôi!_ Phải nhỏ đây chính là đang rất ư là choáng váng đây. Không hiểu tại sao ông trời lại sinh ra một con người như thế này, vừa đẹp trai, vừa học giỏi, năm 1,2t là đã biết đọc chữ, viết chữ mà chưa hề qua một lớp học nào, đã vậy còn chơi yoyo giỏi y hệt người lớn nữa mới ghê chứ! Nghĩ lại mình thì chẳng bằng một góc của người ta, thật sự là khiến nhỏ đây quá ư là mắc cỡ a~

- Lên xe không?

- Hà?
 - Tao hỏi mày có lên xe đi gặp Bảo Bình không, mà cứ đứng đó bày cái bộ mặt đần thối của mày ra.
 - Ồ... đi! _ Nhỏ tỉnh táo lại, nhìn Thần Hy trên chiếc xe đạp mà cảm thấy buồn cười. Chân tay đai lỏng ngoằn vụng về chả biết về đâu. Nhỏ leo lên xe, cạu ghi bàn đạp, gò lưng cho chiếc xe đạp chạy ra đường
 - ...
 - Sao giờ này chưa tới nữa vậy trời? _ Bảo Bình nhìn chiếc đồng hồ quả lắc trên tường của quán cafe Cũ, than vãn
 - Chắc cậu ấy đang đến đây! _ Thùy Chi bung ra một mâm nước gồm: một ly Soda Blue cho con Bình, một ly trà sữa đầy những viên thạch và đĩa khoai tây chiên cho Hùng, một ly trà đào cho Chuyên và một tách Cappuccino ngậy ngọt khôi cho Chi.
 - Nó hẹn mình ra làm gì thế? _ Chuyên khuấy khuấy ly nước của mình, buông quơ hỏi Bảo Bình
 - Làm sao tao biết, nó nói gì mà có người muốn chơi cùng với tụi mình hay gì đấy! _ Bảo Bình trả lời. Chả là trong lúc rảnh rỗi không có việc gì làm nhỏ đã gọi điện hẹn cả nhóm ra quán cafe Cũ của Thùy Chi uống nước sẵn giới thiệu cả Thần Hy cho cả bọn
 - Giới thiệu ai? Khác lớp à? _ Hùng tò mò
 - Ai biết! _ Bảo Bình nhún vai
 - Hey! _ Nhỏ mở cánh cửa màu nâu đỏ ra, nhướn miệng cười tươi rồi xin chào
 - Em làm gì lâu thế? Cả bọn cứ cần nhằn nãy giờ! _ Chị Mi gấp mấy cọng khoai tây chiên còn sót lại trong chảo ra đĩa rồi bung ra cho những vị khách
 - Rồi, cái đứa mà mày định giới thiệu gì đó đâu? _ Bảo Bình ngó nghiêng sau khi không thấy ai ngoài nhỏ ra bèn thắc mắc
 - Đang dựng xe vào liền giờ! _ Nhỏ đáp. - Chắc hần tụi bây sẽ được phen bất ngờ! _ Nhỏ nháy mắt tinh nghịch
 - Vậy à? _ Tụi nó nhàn nhạt hỏi lại
- Cánh cửa màu nâu mở ra lần 2, lần này thì là Thần Hy bước vào. Ánh mắt tinh lạng của cậu nhìn khắp nơi, rồi dừng trước bàn ăn của mấy con người mất chữ A mồm chữ O đang nhìn mình chăm chăm. Không gian tự động chìm vào yên lặng đến nỗi nghe thấy cả tiếng chiếc quả lắc của cái đồng hồ đứng đưa qua lại, thật khác so với không khí ồn ào ban nãy. Chả là bọn nó đang ngáy đơ ra đấy, cái muỗng thon dài màu đỏ trên tay con Bình bất giác rớt xuống sàn, miếng khoai tây từ miệng của thằng Hùng cũng từ đó mà rơi xuống, có lẽ miệng há hốc đến mức không tự chủ được.
- Thần Hy? _ Mồm mồm là tiếng nói của Thùy Chi, nó có vẻ là một câu hỏi hơn là gọi tên
 - Trai lạ nào vậy? _ Chị Mi vỗ vai Bảo Bình, tò mò
 - Trai lạ gì chứ, bạn trong lớp của tụi em! _ Bảo Bình giải thích
 - Đẹp trai vậy?
 - Đừng nói với em là chị mê rồi đấy nhá! Định lấy "phi công" à? _ Câu nói của con Bình sắc mùi mĩa mai
 - Hi, đẹp trai thế kia thì "lái máy bay" chị cũng chịu! _ Họa Mi chẳng những bị câu nói của con Bình làm lung lay suy nghĩ mà còn mỉm cười toe toét, nháy mắt đầy tinh nghịch. Trong lòng Bảo Bình bây giờ chỉ còn sót lại 3 chữ "Đồ Mê Trai!" dành cho bà chị Họa Mi này thôi!
 - Tao đã bảo là bất ngờ rồi cơ mà, tại tụi bây không chịu tin! _ Nhỏ nhún vai nói
 - Bất ngờ cái quái gì? Quá sức tưởng tượng của tụi tao rồi! _ Thằng Chuyên nói, thằng Hùng cũng gật gù hùa theo
 - Có thật là... nó muốn chơi chung với bọn mình không? _ Hùng nghi ngờ hỏi, thằng này chẳng hề e dè gì cả
 - Thật mà! _ Nhỏ cam đoan. - Thần Hy thay đổi rồi!
 - Thật sao? Khó tin quá!
 - Mày chưa nghe câu "Ai rồi cũng khác" của Hamlet Trương à? _ Nhỏ gào lên
 - Cái kiểu người này là thuộc dạng "nhanh đến mức choáng váng" rồi! _ Bảo Bình phán một câu
 - Có chuyện gì sao? _ Họa Mi thắc mắc

- Nhiều chuyện lắm, khi nào rảnh em kể cho nghe!_ Bảo Bình nói, chị Mi gạt gù. Cái gì chứ ba cái vụ kể chuyện thì con Bình chưa bao giờ nuốt lời, bởi vì lúc ấy là lúc mà cái miệng của nó phát huy hết hiệu lực mà

- Có thể lúc trước tao làm phật ý bọn bây, nhưng bây giờ tao sẽ thay đổi, mong tại bây có thể chấp nhận tao!_ Thần Hy nói kèm theo đó là nụ cười tỏa nắng. Bọn nó chính thức đơ part 2. Kể cả nhỏ - người đã thấy nụ cười này rồi mà còn phải "chết lên chết xuống" vì nó, huống hồ gì cái bọn chưa-hề-thấy-bao-giờ. Bao lời trách móc của con Bình tự dưng không cánh mà bay, miệng nó lại há hốc. Trời ạ, nhỏ dãi rồi kìa! =))

- Được... được... rồi! Ai cũng chấp nhận mày rồi, đừng cười nữa nếu không muốn tại tao đột quy mà chết, OK?_ Nhỏ nói

- Sao thế?_ Cậu có vẻ chưa hiểu "công lực ghé góm" của nụ cười cậu rồi, nó giống như Như Lai Thần Chương vậy sẽ làm người ta "thở huyết" mất! Rất ư là nguy hiểm nha!

- Bọn tao chấp nhận mày với một điều kiện!_ Sau một hồi bần thần lại đầu óc, Bảo Bình quay sang nói một câu khuyến mãi theo một nụ cười gian cực kì luôn, chắc định "lợi dụng" gì cậu đây

- Điều kiện?_ Cậu và nhỏ cùng ngạc nhiên

- Ừm_ Bảo Bình gạt đầu xong quay sang nháy mắt với bọn nó. - Sắp tới thi học kì rồi, bọn tao muốn được có người dạy kèm, dĩ nhiên là free!!!_ Đây thấy chưa, nhỏ nghĩ ngờ có sai, đây gọi là muốn "khai thác" chất xám của người khác mà!

- Thần Hy chỉ đồng ý giúp tao thôi! Thần Hy là của tao!_ Nhỏ hùng hồn tuyên bố, thậm chí tay còn choàng vào tay Thần Hy, một câu nói cực kì bá đạo không giống phát ra từ miệng của một đứa con gái tí nào

- Ô... Thần Hy có đồng ý chưa mà hùng hồn dữ vậy má?_ Bảo Bình hỏi giọng nói đầy chất treu ghẹo

- Tất nhiên là..._ Nhỏ chưa kịp dứt câu là đã bị cậu xen vào

- Hơ... có nhận giúp hồi nào sao?

Nhỏ bị ghen, chính thức bị ghen. Cánh tay đang ôm khư khư tay cậu buông thõng ra, nhỏ nhìn cậu bằng cặp mắt... là gì ta cứ coi giống như là "Niềm tin sụp đổ" đi! Còn bọn nó thì được một trận cười hả hê

- Haha... mày bị hổ rồi con ạ!_ Thăng Hùng ông bụng cười ngặt ngoẻo

- Nhật Hạ nhà ta cái gì dở chứ tự tin thì dư sức!_ Thăng Chuyên cũng hòa theo

- Cái này gọi là ATSM cấp độ mạnh rồi! Tưởng bỏ hả con? Hahaha!_ Bảo Bình quệt nước mắt, mà cười vào mặt nhỏ.

Ôi còn gì nhục bằng cơ chứ? Cậu thì nhìn nhỏ bằng cái bộ mặt không thể vô tội hơn, khoe miệng khê cong lên phát âm ra đúng một từ "Sao?"

- Cái... cái lũ khốn nạn tại đây! Hừ!_ Nhỏ bực tức quay quắt. - Mày cứ chờ đó, tao sẽ xử mày sau!_ Quay sang cảnh báo cậu, cậu thì trưng lại cái bộ mặt như muốn nói: "Được! Tao sẽ chờ!"

- Các cậu nói chuyện đi, tớ bán nước cho khách cái đã!_ Thùy Chi đột ngột thay đổi thái độ không rõ nguyên nhân

- Để chị bán cho!_ Chị Mi ú ớ theo nhưng không tác động được gì tới, nó im lặng một mạch bước thẳng đến bàn của khách. Họa MI nhún vai, cái con nhỏ này thật nhiều biểu cảm nha, mới lúc này còn cười cười nói nói bây giờ lại khó chịu bất thường. Con gái thật là khó hiểu a~

...

- Tạm biệt nhe mấy con điên!_ Nhỏ vẫy tay chào rồi nhanh chân phóng lên yên xe của Thần Hy hối thúc trước khi bọn nó chạy lại "xé xác" nhỏ ra

- MÀY MỚI ĐIÊN ĐÓ, CON CHÓ!!!_ Chạy một đoạn, nhỏ còn nghe rõ mồn một tiếng con Bảo Bình gào lên, nhỏ mà chạy không kịp thì chỉ có thể là "tan xương nát thịt" thôi!

Chiếc xe đạp chạy tà tà trên đường, gió biến thay nhau tạt vào mặt. Nhỏ giang tay hứng từng đợt gió cười thích thú, áp hai má phúng phính của mình vào lưng cậu

- Đây, nhột quá! Lấy cái bản mặt của mày ra khỏi lưng tao mau!_ Cậu nói

- Cái gì? Mày không thấy lằng mạn à? Chẳng phải con trai thích con gái làm vậy sao?_ Nhỏ chau mày bực mình hỏi

- Cái đó chỉ dành cho mấy cặp đôi yêu nhau thôi, tao với mày đang yêu nhau à, con điên?_ Cậu trả lời một cách cực kì phũ phàng

- Mày đúng là đáng ghét nha!_ Nhỏ tức giận đâm vào lưng cậu. - Lúc trước im im, tưởng hiền lành gì hóa ra... mày lại nói ra những lời "cay độc" như mấy bà di ghê trong truyện cổ tích vậy, khổ thân tao - một nàng công chúa dịu dàng và xinh đẹp luôn bị ức hiếp!

- Mà mà là công chúa xinh đẹp dịu dàng ư? Nếu như vậy thì trên đời này chả còn con gái thô bạo và xấu xí rồi!
- Mà mà nói ai xấu xí thô bạo hả?
- Tao đâu nói mà mà, "có tật giật mình" à? _ Cậu nhún vai
- Cái lời nói của mà mà thể hiện mồn một như thế rồi còn gì? _ Nhỏ gào lên. - Cóc thềm nói chuyện với thứ như mà mà!
- Haha, giận rồi sao?
- ...
- À mà... Hoàng Huy là ai vậy?
- Há?
- Tao hỏi Hoàng Huy là ai?
- Làm sao mà mà biết anh Huy
- "anh Huy" đồ, gọi ngọt sớt luôn há! _ Cậu nói bằng giọng mỉa mai
- Tao hỏi sao mà mà biết anh Huy? _ Nhỏ gấu gỏng nhắc lại câu hỏi lần 2
- Tao thấy mà mà với thằng đó và Thùy Chi nói chuyện trong khuôn viên bữa thực hành
- Mà mà nghe lén à?
- Không!
- Chứ sao? Không nghe lén chứ là gì?
- Là vô tình nghe thôi.
- "Vô tình nghe" chả phải là nghe lén à?
- Vô tình nghe khác nghe lén. Vô tình nghe là lỡ lọt vào tai lúc người ta đứng gần, còn nghe lén là từ xa chạy lại nghe ngóng tình hình, rõ chưa đồ đàn?
- Xi... Tiếng trước tiếng sau là chữ tao! Mà Hoàng Huy lớn tuổi hơn phải gọi là "anh" chứ không phải "thằng đó"!
- Tao thích!
- Đồ cứng đầu, xác xược
- "Két" _ Cậu thẳng gấp khiến nhỏ bị ập mặt vào lưng cậu. Xoa xoa cái mũi bé xinh đáng thương của mình, nhỏ tức tối
- Mà mà trả thù à? Tao nói có sai đâu!
- Xuống xe!
- Há? Cái đồ nhỏ mọn! _ Nhỏ bĩu môi
- Mau lên!
- Không!
- Có chịu xuống không?
- Không!
- Chắc nha?
- Ừm!
- Được!

Cậu bước xuống xe, gạc chân chống. Nhỏ vẫn lì lợm ngồi, quay quắt mặt sang chỗ khác, lòng đắc thắng: "tao không xuống đó thì làm gì nhau". Cứ ngỡ

cậu sẽ bỏ cuộc không ngờ hai tay ngọt sốt nhắc bóng nhỏ lên khỏi yên xe như ẵm một con thú nhồi bông nhẹ bẫng. Mắt nhỏ tròn tròn còn chưa kịp hiểu chuyện chi thì chân đã chạm đất. Cậu huyýt sao đạp xe đi, thông thả mà bỏ nhỏ lại bơ vơ giữa đường lộ trước ánh nhìn bao người. Phải mất đến vài giây nhỏ mới định thần lại được

- Mày ghen à? _ Nhỏ gào lên, chạy theo. Chiếc xe khựng lại, cậu quay mắt nhìn nhỏ

- Tất nhiên là không! Tao chỉ thấy bất công đôi với Thùy Chi thôi, trông khi nó bận làm bài thu hoạch một mình thì mày lại đú đờn với trai. Rõ ràng là công sức của Thùy Chi vậy mà mày lại hiên ngang nhận một cái điểm 9 thì thật sự không còn công bằng!

- Mày vừa phải thôi. Thùy Chi với tao là bạn tốt, nó có lòng nhân hậu chứ không ích kỉ như mày! Với lại tao không có đú đờn! _ Nhỏ hét toáng lên

- Thì đấy, là bạn tốt của nhau mà lại làm vậy thì thật là không xứng, Thùy Chi quá tốt tính không nói gì mày cho nên tao phải "thay trời hành đạo" mà "xử lí" mày!

- Thay trời hành đạo cái con khi! _ Nhỏ tức tối nhặt một hòn đá dưới đất mà ném vào cậu. Trời thương làm sao trúng ngay trán, chỉ kịp nghe một tiếng "á" thôi là chiếc xe như bị mất lái lạng lạng lui lạng lui mém ngã, may là cậu chống chân kịp thời. Nhỏ hả hê ngoác miệng cười

- Trả báo! _ Nhỏ phán một câu xong quay lưng bỏ đi, kèm theo vài tiếng cười haha, ha ha

- Trần Nhật Hạ! Mày có ngon thì đừng về nhà! _ Cậu tức tối gào thét tên nhỏ

- Được! _ Nhỏ gật đầu cái rụp kèm theo một nụ cười tới hai tai.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

- Trời ơi, 6h55p rồi mà mày còn thanh thoi thế à? _ Cậu tức như điên lên trước sự "bình chân như vại" của cái cô nàng Nhật Hạ trước mắt. Đối với mọi người, "hước tới chân mới nhảy" thì với nhỏ là "hước tới cổ vẫn còn ung dung"- Từ tốn đi, tiết đầu là Lịch Sử của bà cô Trinh tao chẳng muốn học tí nào! _ Nhỏ bĩu môi nói lại, chậm rãi gật đầu chào ông cụ, rồi cẩn thận đóng cửa lại

- Mặc xác mày, tao thì cần!

Trở về 1 tiếng trước...

- Nhật Hạ, dậy đi học nè mày!

- Ừm!

Đừng hiểu lầm cái con người đang mê ngủ dưới đây ngoan ngoãn như vậy. Đây là lần thứ 3 cậu gọi nhỏ thức dậy và lần nào cũng nhận được một chữ "ừm" nhưng tới 10p sau cũng chả thấy bán mặt của nhỏ xuất hiện. Hết kiên nhẫn, cậu giậm chân bước lên phòng nhỏ, lôi nhỏ xuống sàn

- Dậy chưa hả?

Sàn nhà mát quá nhỏ nằm luôn tới khi cậu xách cây chổi ra trước mặt thì nhỏ mới cười hi hi chạy vào WC thay đồ.

20p sau...

- Nhật Hạ! Cả vào nhà vệ sinh mà mày cũng ngủ à? Trễ giờ rồi! _ Cậu đập cửa rần rần làm cái con người bên trong giật mình, nhận thức được sự việc mới cuống quýt vsen. Thật bó tay mà!!!

Trở về với thực tại...

- Mày có điên không hả? Con gái con đũa, ngồi như thế có ngày cày răng xuống đường! _ Cậu gần như hét lên, nhò rú ầm lên sau xe

- Lâu lắm rồi chưa ngồi kiểu này. Thiệt là phiêu mà~ _ Nhỏ trong tư thế ngồi quay ngược lại với yên xe, cười khanh khách

- Đúng là... trẻ con! Thế có mát không? _ Cậu bật cười

- Gió quá trời. Mát lắm luôn á! Cứ như là đang đi Tàu lượn siêu tốc "phiên bản" lỗi vậy! _ Nhỏ đáp. Cậu lại phì cười vì cách ví dụ "cụ thể" của nhỏ

- Mà y có biết chạy xe đạp không vậy? _ Đột nhiên cậu hỏi một câu không đâu vô đâu

- Ờ thì cũng có! _ Mặc dù có chút khó hiểu nhưng nhỏ vẫn trả lời. Đùng nghĩ nhỏ từng là tiểu thư thì sẽ không biết chạy xe đạp nhé, ngày xưa nhỏ từng bị "đày" về vùng quê xa xôi nên được học chạy xe qua mấy đứa con nít trong làng.

"Kétttt...." _ Cậu bóp thắng, nhảy phóc xuống xe hiên ngang nói với nhỏ

- Tao với mày đổi chỗ đi, tao mới chân rồi!

- Ồ... kì vậy sao tao chờ mày nỏ? _ Nhỏ chau mày

- Thế sao tao chờ con heo như mày nỏ hả?

- Tao khác mày khác, con gái mà chờ con trai à? Bất công thế?

- Không nói nhiều, có đổi chỗ không hay đi bộ? _ Cậu nhất quyết hỏi, nhỏ đành ngậm ngùi mà đổi chỗ lên yên xe trước. Chiếc xe ban đầu xiên tới vẹo lui thì cuối cùng cũng giữ được cân bằng ban đầu, lăn bánh từ từ trên đường. Trông khi nhỏ gò lưng ra đạp xe thì ở yên sau, cậu đang cười hí hả

- Cảm giác đúng là phiêu thật đó! ~~~

Nhỏ chỉ biết nuốt trọn cục tức vào bụng. Té ra, cậu kêu nhỏ đổi chỗ để bắt chước nhỏ - ngồi ngược sau yên xe!!!

- Thế nào? Cảm giác ngồi ngược như vậy có hay không? _ Được một lúc, khi con tức đã lắng xuống bội phần, nhỏ tò mò

Vai cậu khẽ nhô lên như hít một hơi, sau lại trườn xuống. Giọng cậu trầm trầm như tiếng mưa đá.

- Cảm giác có một người làm điều điên rồ với mình thật là tuyệt!

Nhỏ thật muốn quát vào mặt cậu vì dám nói hành động của nhỏ là "điên rồ". Nhưng nghĩ lại ngồi ngược yên xe đâu phải là một hành động "tinh táo", với lại cái cảm giác đó... cũng thật là thích! Nhỏ gật gù đáp trả thay vì nói một câu gì đó.

...

- Hạ!

- Hahaha

- Nhặt Hạ!

- Hahaha

- TRẦN NHẬT HẠ!

- Hahaha... há... ơ... hình như có ai gọi mình? _ Nhỏ ngây ngốc, nghe văng lỗ tai lên nghe ngóng tình hình

Rầm rập, rầm rập... _ Tiếng bước chân từ tầng trên vồn vã chạy xuống muốn rung chuyển cả cầu thang

- Mày làm gì mà tao kêu không nghe hả? _ Cậu quát. Thật mất hết kiên nhẫn với con nhỏ này, lúc đầu cậu gọi một cách nhỏ nhẹ đáp lại là tiếng cười giòn giã của "ai kia", gọi lần thứ 2 thứ 3 vẫn là tiếng cười đến.

-... _ Nhỏ nhún vai đáp trả tiếp tục dán con mắt vào cái màn hình TV. Cái hành động nhớn nhơ này như một tay gián tiếp chọc tức cậu

- Có chịu học bài gì chưa hả? _ Cậu quan tâm hỏi, chỉ là giả vờ thôi nhằm tạo lý do để mà đánh nhỏ, vì cậu biết nhỏ thế nào cũng chưa đụng vào bài vở dù chỉ là một chữ. Và đúng như cậu dự đoán, nhỏ liếc nhìn sang đồng tập vở: cái sứt giấy kiếng, cái rách hết nửa bìa tập, cái thì sứt luôn, bìa một nơi trang giấy một nẻo, nhìn chung là tập vở hông được đàng hoàng, đủ hiểu người chủ nhân của nó "coi trọng bài vở" như thế nào!

- Bài ư? Lịch Sử dài quá có học cũng chả vô, Sinh Học chắc không trả bài đâu, GD&CD mới trả bài 0đ chắc không gọi lại nữa,...

Chưa kịp để nhỏ liệt kê hết là đã bị ăn ngay một cái cốc lên đầu đau điếng. Cậu xoa xoa thái dương, nhìn bộ dạng nhỏ mà bó tay. Chiếc áo in hình con gấu pooh vàng khè, mái tóc màu đỏ còn quần lộn hai bên, xung quanh la liệt vỏ mấy bịch bánh Oishi, màn hình TV hiển thị bộ phim hoạt hình mèo Oggy.

- Đẹp, đẹp hết, mau lên! _ Cậu lừa vò mấy bịch bánh trên bàn xuống đất, tiện tay bấm nút tắt TV. - Cho mày 5p đẹp hết cái chỗ này, đem tập vở lên phòng học bài. Đùng để tao nổi nóng! _ Xong cậu quay lưng bỏ đi.

Màn hình TV tối thui, phảng phất trên đó là bộ mặt đơ đơ ra của nhỏ. Cái tên này đúng là ác quỷ nha thật là đáng sợ mà. Phải nhanh chóng dọn dẹp rồi

"diện kiến quý Sa Tăng" thôi, nếu không muốn toàn thân sống ở đây!

Cạch. Cánh cửa mở ra, theo sau là gương mặt nhợt nhạt của nhỏ, trên tay là một đồng tập vỡ vụn ngang. Không hiểu sao, hề thấy cái bộ mặt này là cậu không ưa được, cái kiểu giống như là ngạo nghễ khinh người vậy

- Trễ 1p chép phạt lại 1 bài văn mẫu nghị luận!_ Cậu nhàn nhạt nói

- Hề?_ Sắc mặt của nhỏ lập tức thay đổi. - Muốn trả thù tao vụ hồi chiều à?_ Nhỏ gào lên tức tối

Cứ nhắc đến chuyện hồi chiều là cậu phát bực. Chả là, chuyện xảy ra như thế này...

Bọn nó hẹn cậu với nhỏ ở quán cafe Cũ học tập. Trông khi cậu "thao thao bất tuyệt" giảng giải cho mấy cái đầu to mà óc như trái nhỏ ở đây hiểu bài y hệt một ông thầy giáo lâu năm, thì... nhỏ đây lại bận rộn với công việc uống nước ăn bánh một cách vô cùng tự nhiên, dĩ nhiên một câu nói của cậu cũng không lọt vào cái lỗ tai của nhỏ. Không gian yên lặng của quán cafe thay bằng tiếng hút trà sữa sồn sột từ mấy viên trân châu theo đường ống hút chui vào miệng, tiếng nhai rôm rốp khoai tây chiên. Mọi người đang tập trung hết cỡ để nghe cái "vị giáo sư" đang giảng toán cũng bị nhỏ làm cho mất tập trung. Ăn uống no nê xong, nhỏ quay sang ngủ khi đến nỗi chảy cả ke ra bàn mà không hay biết. Tối khi trong giấc mơ của nhỏ xuất hiện một trận "đại hồng thủy" thì mới choàng tỉnh giấc, hóa ra cũng có một đợt "sóng thần" nho nhỏ ở ngoài, ly trà chanh bên cạnh bị úp lên đầu nhỏ sạch bách không còn một miếng nước, mấy lát chanh tươi cũng dính lên mặt lên tóc nhỏ. Hiên nhiên "chủ mưu" là cậu, khi nhỏ gào thét chửi bới thì cậu lại thản nhiên nói "Ai biểu 'thầy' giảng mà 'trò' lo ngu!"

- Đây làm gì mà mặt đỏ thối ra vậy?_ Nhỏ khều khều tay cậu, lôi cậu ra khỏi dòng kí ức "xa xăm".

- Bây giờ tao giảng bài, chăm chỉ nghe rồi làm hết bài tập + học bài cho tao, một hồi tao kiểm tra mà chưa xong thì đừng mong có ngày mai!_ Cậu lạnh lùng đe dọa. Nhỏ nuốt nước bọt cái ực, xem ra nhỏ phải "tốn hao công sức" hơi bị nhiều rồi.

...

- Rồi, đúng... đúng... hết rồi! Tốt lắm!_ Cậu dò bài của nhỏ rồi gật đầu hài lòng

- Yeah!!! Cuối cùng cũng xong đồng bài tập phiền phức này rồi!_ Nhỏ vươn vai thỏa mãn, liếc nhìn sang chiếc đồng hồ đã điểm 19h. - A, vừa lúc tới phim Sitch!_ Nhỏ reo lên, hí hửng rời bàn toan chạy đi thì bị cậu nắm cổ áo một cái lôi mạnh lại, khiến nhỏ chao đảo. Cậu chần chừ vào chiếc bàn học, lật lật vài trang tập

- Ai bảo xong rồi mà đi xem phim hả?

- Hề? Chứ còn bài nào nữa?_ Nhỏ dẩu môi lên cãi

- Ngữ Văn. Còn nhiều bài học lắm!_ Cậu đẩy quyển tập đề hai chữ "Ngữ Văn" nghịch ngoạc trên tờ giấy nhẵn, ra trước mặt nhỏ. Nhỏ lập tức xanh lét mặt mày, từ trên đỉnh cao mà rớt xuống một cái rầm, cái gì chứ Ngữ Văn thì không được a~

- Sao?_ Thấy sắc mặt của nhỏ, cậu hỏi

- Không được! Tao học chả voi đâu, vừa này phải chép bài văn mẫu cho mày căn bản là không thể nhét thêm một chút kiến thức nào nữa!_ Nhỏ xua xua tay, nói lí lẽ cho cậu nghe

- "Không thể nhét thêm chút kiến thức nào nữa" ư? Định làm người khác cười cho bẽ bụng à? Học Ngữ Văn có mỗi 1,4 điểm trung bình mà làm như đã chứa nhiều kiến thức lắm không bằng!_ Cậu mỉa mai nói

- Sao... sao... mày biết điểm trung bình của tao là 1,4?_ Nhỏ lấp bắp hỏi. - Cái này mình giữ kín lắm mà ta?_ Nhỏ làm bầm tuy nhiên lại lọt vào tai cậu hết

- Ôi trời, giấu kĩ cái con khi! Cái tờ giấy thông báo kết quả học tập cứ bay tứ tung khắp nơi trong lớp, không chừng ai cũng biết hết rồi!

- Nhục quá~!

- Biết nhục sao không lo học còn đi xem phim?

- Tại vì... nó dài và khó học lắm chứ bộ! Tao học mãi cũng không vô, còn phân tập làm văn mày có cho tao đọc hàng ngàn quyển văn mẫu thì tao cũng chẳng làm khá khẩm hơn đâu!_ Nhỏ chu chu môi kẻ lè.

- Haizz..._ Cậu thờ dài lắc đầu. - Được rồi tao sẽ chỉ mày cách học ngữ văn giỏi mà không cần tốn sức!

- Hà? Thật sao? Yaa... Thân Hy đáng yêu nhất trên đời mà!_ Nhỏ nhào tới, ôm chặt cậu. Cậu bất giác đỏ mặt, đẩy nhỏ ra nhẹ nhàng, ho khan vài tiếng. Nhỏ hình như cũng hiểu nên vuốt lại quần áo ngồi vào ghế, nghiêm trang chỉnh tề

- Mày đừng có mà cảm động quá! Tao đâu có nói là giúp free!

- Hà?_ Mọi hình tượng sụp đổ, cái miệng của nhỏ cũng từ đó mà há hốc ra. - Chứ sao?

- Bao một châu nước đổi lại bài thi điểm cao!_ Cậu khoanh tay ra điều kiện
- O... mày kì quá, bạn bè không mà làm vậy! Mày coi được à?_ Nhỏ bấu môi trề trách
- Sao không coi được? Cái gì cũng có cái giá của nó!_ Cậu nhoen miệng cười. - Sao mày có đồng ý cuộc trao đổi này không?

Nhì đắn đo suy nghĩ một chút rồi miễn cưỡng gật đầu

- Ok!
- Để viết hợp đồng cho chắc ăn, cái con người của mày lão cá lăm! Nhờ tao chỉ cho mày hết "bí quyết gia truyền" của tao rồi mày rút lời hứa không bao tao ăn, thế thì tao thiệt thòi rồi!_ Cậu nói, tay lấy mảnh giấy trắng trên bàn, ấn đầu bút bi ghi vài dòng nguệch ngoạc, xong đẩy về phía nhỏ. - Kí đi!
- Ok._ Nhỏ cầm bút ghi hai chữ "Nhật Hạ" vào cuối "bản hợp đồng". Dù có chút nghi ngờ trong lòng nhưng kí cũng đã kí rồi nghĩ chi nhiều phải không?
- Rồi, rồi giờ mày chỉ cho tao "bí quyết" ấy đi!_ Hai tay chống cằm, nhỏ bày ra bộ mặt cực kì háo hức. Cậu tiến tới ghé sát vào tai nhỏ thì thầm
- Bí quyết đó là: gắng học bài chăm chỉ vô!

Xong cậu mỉm cười đều cẳng, vỗ vỗ vai nhỏ

- Thế nhé!_ Rồi nhanh chân tiến ra cửa trước khi khuôn mặt nhỏ biến sắc
- DIỆP THẦN HY! TAO HẬN MÀY!!!!

...

1h sau...

Nhỏ lết cái thân tàn tội nghiệp xuống nhà định sẽ uống nước. Ánh mắt bất giác liếc nhìn về phía bộ bàn ghế ở phòng khách và chiếc TV. Cái tên chiếc tiệt đó thân nhiên bật TV xem phim hoạt hình mặc nhỏ học bài ở trên phòng đã vậy còn bật volum hết cỡ nữa chứ, đúng là làm ảnh hưởng đến người đang "thi hành công vụ". Ừc một hơi nước xong, toan rón rén lên phòng đóng cửa đi ngủ thì một tiếng noi vang lên đầy uy lực

- Học bài xong chưa?_ Cậu quay mặt lại hỏi
- Xong rồi, giờ đi ngủ!_ Nhỏ đáp
- Bộ mày là heo à? Học bài xong là lăn ra ngủ!
- Thế mày muốn tao làm gì hả? Cái TV bị mày cướp mất rồi còn gì!_ Nhỏ gào lên
- Thay đồ đi.
- Thay đồ? Đi đâu à?
- Chả phải mày thiếu tao một châu nước sao?
- O hời nào vậy ta?_ Nhỏ giả ngây ngô chứ thực chất nhỏ nhớ rõ "mối hận thù" này. Cậu đã bị ời thì đừng trách nhỏ sao quá xảo quyết a~
- Đây!_ Cậu moi trong túi quần ra bản hợp đồng. Nhỏ quên bết mất chuyện này. Thôi thì giả ngu không được, nhỏ quay sang lật lọng vậy
- Bây giờ tao không muốn đó thì sao hả? Bản hợp đồng không có chữ kí của Tòa thì mắc mớ gì tao phải thi hành!_ Nhỏ nói bằng giọng cực kì hách dịch lẫn kiêu ngạo
- Nếu mày không thực hiện là đã vi phạm hợp đồng! Tao sẽ..._ Cậu nói tay chỉ xuống mấy dòng chữ nhỏ ở phía cuối tờ giấy. - Tao sẽ hôn đấy!
- Hả?_ Nhỏ tròn tròn mắt khom người nhìn mấy dòng chữ đó. Quả thật là nó ghi: "nếu Trần Nhật Hạ vi phạm hợp đồng thì sẽ bồi thường bằng một nụ hôn". Nhỏ nhớ lúc nãy làm gì có hàng chữ này. Nhỏ nhăn nhó. - Thế thì không công bằng, tao hết tiền rồi chẳng thể bao mày ăn được!

Cậu liếc nhỏ một cái

- Ai biết là mày hết tiền, nhờ đâu mày muốn tao hôn nên mới làm bộ làm tịch!

Cái "mũ chụp" này quá nghiêm trọng rồi. Nhỏ lập tức im bật, không rên rỉ kì kèo nữa. Giờ có cho tiền thêm nữa thì nhỏ vẫn sẽ bao cậu ăn một châu. Lập tức nhỏ quay quắt vào nhà WC thay đồ. Cậu nhìn theo bóng nhỏ mà phỉ cười.

...

Kéttttttt...

Chiếc xe đạp dừng lại trước một quán cafe ở góc phố. Xung quanh quán cafe được bao bọc bởi một lớp kính dày và một chiếc màn màu be che khuất toàn bộ không gian quán bên trong, phía trên một tấm bảng bằng gỗ xiên queo với những dòng chữ như chảy xuống: Naive.

Keeng... Cánh cửa mở ra và vào chiếc chuông phía trên kêu lên một tiếng. So với quán Cũ của Thùy Chi thì mấy vật trang trí ở đây cũng cũ kĩ nhưng không độc đáo bằng, tuy nhiên lại mang một nét hoài cổ rất lạ lẫm. Những bản nhạc không lời vang lên đều đều từ chiếc máy cát sét cũ từ thế kỉ mười mấy.

- Lâu quá không thấy em đến đây, Thần Hy!_ Chị chủ quán mỉm cười, mặc dù đang pha chế cafe cho khách nhưng lại chuyển công việc đó qua cho một nhân viên nữ khác mà tiến lại chào hỏi cậu. Chắc hẳn là khách quen

- Vâng_ Cậu gật đầu, cười nhẹ một cái.

- Ai vậy?_ Chị chủ quán nghiêng đầu nhìn nhỏ, còn nhỏ thì mãi nhìn dáo dác khắp nơi. - Bạn gái em à?

- Ồ... không phải đâu chị!_ Cậu xua xua tay, lắc đầu lia lịa

- Đây cô gái!_ Chị chủ quán chẳng thèm bận tâm đến phản ứng của cậu, quay sang gọi nhỏ

- Há?_ Nhỏ ngây người, rồi bản thân lại. - Dạ?

- Chị nói em đó! Lại đây chị nói nghe!

- Sao ạ?_ Chưa kịp hỏi gì thêm là nhỏ bị bàn tay của chị chủ quán lôi đi miễn cưỡng, nhỏ nhìn cậu như cầu cứu. Chị chủ quán lôi nhỏ sang một góc quán, xe chỗ cậu ngồi đủ để nói chuyện mà cậu không nghe lọt câu nào.

- Em tên gì?

- Dạ... Nhật Hạ, Trần Nhật Hạ.

- Chị tên Duyên, em cứ gọi chị là Anna cho thân mật.

- Vâng!

- Em mấy tuổi rồi? Bằng Thần Hy phải không?

- Vâng, ạ.

- Chị 29 tuổi rồi, rất vui được gặp em_ Chị Anna mỉm cười thân thiện

- Sao ạ? 29 tuổi ư? Em còn tưởng chị mới 19, 20t gì ấy chứ!_ Nhỏ thốt lên, không tin vào mắt mình. Quả thật nếu chỉ nhìn qua một lần thì ai mà biết được cô gái này đã sắp sửa bước qua tuổi 30 đâu. Mái tóc dài được uốn vênh, dập phồng bên trong tạo sự trẻ trung, nữ tính mà vẫn rất phong cách, màu nâu nhạt được điểm thêm vài sợi móc light màu xám sáng. Bờ môi được son lòng trong màu đỏ cam, mắt được đeo lens đen tron, hai gò má được đánh một ít phấn hồng trông rất tự nhiên. Trên người mặc một chiếc quần short rách hai màu mix cùng chiếc áo tank top kèm áo lót màu đen, nửa kín nửa hở cực kì quyến rũ.

- Hi, em nói quá thôi, chị già thế này mà ai nghĩ là còn đôi mươi cơ chứ!_ Anna cười cười, khiêm tốn nói

- Ồ, em nói thật đấy chứ, không đùa đâu!_ Nhỏ làm mặt nghiêm trọng

- Em là bạn gái Thần Hy à?

- Không phải đâu chị, tui em chỉ là bạn thôi!_ Nhỏ chối, phản ứng y hệt cậu lúc nãy

- Bạn?_ Anna nhìn nhỏ đầy nghi ngờ, nhỏ gật cái rụp đáp trả. - Em biết không, em là cô gái đầu tiên Thần Hy dẫn đến quán đây!

- Cái này... thì chắc là... em biết!_ Nhỏ nói một câu vô cùng khó hiểu. Với cái bản tính lúc trước của cậu thì có đời nào cậu dẫn một cô gái đến đây cơ chứ, nếu có thì chỉ có thể là... hư cấu!!!

- Thần Hy là một chàng trai rất đặc biệt, cậu ấy đến đây lúc nào cũng ngồi vào cái bàn ở góc quán và kêu một ly Cafe đen tuy nhiên lại không bao giờ đụng đến, ánh mắt thì như nhìn về phía nào đó xa xăm lăm lăm tĩnh lặng như mặt hồ vậy, luôn ẩn chứa một nỗi buồn nào đó... nhưng vẫn tạo cho người ta cảm giác bình yên! Hôm nay cậu ấy lại cười chắc hẳn là đang rất vui, tâm trạng này chị chưa từng thấy bao giờ!_ Anna mỉm cười, tả về cậu. Nhỏ có cảm giác dường như chị Anna này rất hay để ý tới cậu, giống như là có tình cảm đặc biệt vậy

- Vậy à?_ Nhỏ đáp lại

- Mặc dù không thích nhưng chị phải nói, chị có linh cảm rằng... Thần Hy có tình cảm gì đó với em, vượt qua ranh giới của tình bạn! _ Chị Anna nói, rồi chưa kịp để nhỏ chống chế thêm gì chị ấy lại nói tiếp. - Ngày Nhật Hạ, chị định sẽ "cua" Thần Hy nhưng hôm nay cậu ấy lại dẫn em tới, chị thấy chị nên bỏ cuộc thì hơn!

- Ô chị đừng hiểu lầm tui em chỉ... chỉ là bạn thôi, chẳng có tình cảm gì cả! _ Nhỏ chối rồi rít. Chị Anna không quan tâm, đẩy đẩy nhỏ về phía cậu rồi nháy mắt đầy tình ý.

- Em qua đó với Thần Hy đây, chị đi tiếp chuyện vài người bạn cái đã!

- Vâng... vâng!

Nhỏ tiến về phía chỗ cậu, lại là nơi cuối góc quán. Mấy câu nói của chị Anna cứ ù ù bên tai nhỏ như một chiếc đĩa phát nhạc bị hư cứ lặp đi lặp lại mấy câu

"Mặc dù không thích nhưng chị phải nói, chị có linh cảm rằng... Thần Hy có tình cảm gì đó với em, vượt qua ranh giới của tình bạn"

- Mày làm gì cứ dờ dẩn ra đấy vậy? _ Cậu hỏi, lời nhỏ ra khỏi dòng suy nghĩ

- Mày kêu gì chưa?

- Rồi. _ Cậu gật đầu. - "5 cốc kem: Socola, Táo, Khoai Môn, Dâu, Nho, cho vào một chiếc cốc lớn" _ Cậu nói một cách vô cùng thần nhiên

Chính thức nhỏ cảm thấy cắn dứt lương tâm khi đã đồng ý bao cậu ăn rồi dẫn đến "viêm màng túi" cực độ. Nhỏ ngậm ngùi cảm ly trà đá mà uống. Bây giờ trong đầu nhỏ chẳng còn câu nói của chị Anna nữa mà thay vào đó là tâm trạng tiếc thương cho mấy tờ tiền sắp không cánh mà bay. Tại sao? Tại sao cậu không uống cafe đen như mọi ngày đi chứ???

Cậu thì chẳng thèm mấy may để ý tới, vẫn hồn nhiên ngậm cốc kem to gần bằng cái chậu đủ màu hấp dẫn trên bàn mà chị nhân viên mới đem ra. Sau, mới ngó ngang đến ly trà đá trên tay nhỏ

- Ủa? Mày chẳng uống gì à?

"Mày còn dám nói nữa à? Một cốc à không một chậu kem của mày bằng mấy ly nước của tao rồi!!!" _ Mặc dù trong lòng đang muốn gào thét lên như thế nhưng ngoài mặt thì lại thì thào

- Đỏi không?

Cậu lắc đầu nguây nguẩy. Một lúc sau cầm lên một chiếc thìa nhựa trong veo màu đỏ, đưa cho nhỏ

- Ăn chung ha?

Hóa ra cậu vẫn còn biết điều!!!

...

Vài giờ đồng hồ sau khách khứa về gần hết, chỉ còn lại vài người lra thừa trong quán, dù sao cũng khuya rồi quán vắng khách thì cũng là điều hiển nhiên. Nhìn sang cái tên ngồi cạnh, rồi ngĩa mấy chậu kem trên bàn, nhỏ rầu rĩ muốn gào thét lên rằng: "Mày ăn một cốc kem rồi chưa đủ sao mà còn ăn thêm há? Con heo mồi!"

Bây giờ cái câu nói của chị Anna đã giải quyết được, không còn nghi ngờ gì nữa nhỏ chắc chắn 100% rằng chị đã hiểu lầm. Hoàn toàn chắc chắn như thế! Bởi vì có một thằng con trai nào mà thích một đứa con gái mà bắt người con gái đó trả tiền cho mình không? Dĩ nhiên là không rồi, cho nên cái thằng Thần Hy này ngoài coi nhỏ như một người bạn, một kẻ thù ra thì không còn gì nữa. Phải rồi có bao giờ mèo vờ chuột làm người yêu của nhau đâu, à không... cũng có mà đó là Tom và Jerry mà cũng chỉ là trên mức tình bạn chứ không vượt qua, hiển nhiên cậu và nhỏ sẽ như thế và mãi mãi luôn là như thế!

- Tính tiền đi, mãi nhìn thứ gì đó? _ Cậu nhàn nhạt nói

Nhỏ móc túi quần, nhưng mà... mấy tờ tiền đã chạy biến đi đâu mất bỏ lại chiếc túi rỗng không. Hết túi quần đến túi áo, vẫn không thấy một bạc cật nào cả, nhỏ nhăn mặt khó sở nói với cậu

- Mày trả tiền đi, tao làm rớt mất rồi!

- Cái gì? Tao nào có đem tiền đâu! _ Cậu tròn tròn mắt. Rồi, hai đứa nó đơ luôn

- Hai em có chuyện gì à? _ Chị Anna từ xa tiến lại, quan tâm

- Không... có gì đâu chị! _ Hai đứa chối

- Đừng có xạo, từ xa chị nghe hết rồi, ai em không có tiền đâu không?_ Chỉ chực chờ đến câu nói này là nhỏ tuân một tràng kể lể
- Vâng chị ạ! Em lỡ làm rớt tiền cho nên bây giờ túi trống không rồi, mà chị đừng hiểu lầm em chỉ là vô ý thôi chứ không cố tình quýt tiền chị đâu nhe chị...
- Và...?
- Và Thần Hy thì nghĩ em trả tiền cho nên cũng chẳng thèm đem một xu nào cả!_ Nhỏ nói bằng giọng bất lực
- Hai em có em nào biết đàn không?_ Chị Anna hỏi một câu trót quót

- Không!_ Nhỏ lắc đầu. Thà kêu nhỏ đi đánh nhau với người ta nghe còn khả thi hơn là đi đánh đàn đấy!

Cậu thì không trả lời ngay như nhỏ mà ngẫm nghĩ một chút sau hỏi lại

- Chị muốn đánh đàn gì?
- Chiếc piano đằng kia đấy, mặc dù hơi cũ nhưng vẫn âm thanh vẫn còn rất êm, lâu lâu vẫn có vài chàng trai đến đánh đàn cho quán!
- Vậy, chị định cho bọn em đánh bài gì? Chị có thể kêu ai đó lên làm đánh thử một lượt trước không
- Ừm... để xem. Bài này do bạn chị mới sáng tác, chị sẽ nhờ một cậu nhân viên trong quán lên làm mẫu trước cho em!

Mặc dù trong lòng đang rất ư là tò mò rằng cậu biết đánh đàn khi nào? Nếu là biết đánh đàn khi ở ngôi biệt thự thì tại sao chả thấy cây đàn piano nào trong đó? Nhưng mà nhìn cậu đang chăm chú vào anh nhân viên đang đánh đàn thì nhỏ chẳng muốn làm phiền làm chi, cho nên ngồi xuống chiếc ghế phía dưới ngắm buâng quơ.

Bản nhạc kết thúc, mặc dù nhỏ thấy bản nhạc rất hay, anh nhân viên đánh đàn cũng rất tài nhưng có thứ gì đó vẫn còn thiếu, mà thực ra nhỏ cũng chả rõ là thiếu cái gì, rõ ràng là rất hoàn hảo mà. Cậu ngồi vào ghế, hít thở một hơi, ngón tay bắt đầu lướt trên phím nhạc. Những âm nhạc như được thổi hồn vào, mà bay bổng, đây đúng là thứ nhỏ thấy thiếu. Cậu đàn làm cho người khác có thể cảm thấy lắng sâu vào tâm khảm, một nỗi nhớ da diết, khắc khoải không thể diễn tả được. Cả không gian im lặng lạ kì. Phải công nhận khi cậu chú tâm vào một việc gì đó rất là đẹp trai nha, một vẻ đẹp rất khó tìm ở mấy hot boy bây giờ, vừa nghiêm túc mà cũng rất lãng tử.

Vài phút sau, tiếng đàn dừng. Bỗng có tiếng vỗ tay, mấy người trong quán bưng kính kể cả nhỏ rồi mấy tiếng vỗ tay tiếp tục vang lên không ngớt. Cậu ngại ngùng bước xuống, tiến về phía nhỏ.

- Em quả là rất tuyệt đấy!_ Chị Anna khen nức nở
- Ừm... cũng thường thôi mà!_ Nhỏ bĩu môi, đổi lòng nói
- Em có thể vào đây đàn cho quán được không? Đảm bảo sẽ có tiền công, mà chị cũng chả cần em bán thời gian ở đây đâu khi nào rảnh đến đàn cũng được!_ Chị Anna đề nghị.

Cậu định từ chối rồi lại thấy khuôn mặt tràn ngập sự háo hức hơn cả cậu của "ai kia" thì cũng không nỡ. Cậu miễn cưỡng gật đầu kèm theo một điều kiện

- Em sẽ đàn cho quán chị, chị trả bao nhiêu thì tùy em cũng không cần nhiều. Nhưng mà... chị muốn em đàn một bản nhạc nào đó thì trước tiên chị phải kêu người nào đó đàn mẫu. OK?

Mặc dù khá là thắc mắc trước điều kiện của cậu nhưng chị Anna vẫn gật đầu đồng ý

- OK.
- Bọn nó rời quán. Thay vì đi xe đạp, cậu chọn cách đi bộ dọc theo con đường, nhỏ cũng chả phản đối. Gió lành lạnh... hòn đảo về đêm bỗng dịu dàng thanh thản... Mấy ánh đèn vàng vọt bên đường như những quả trứng ốp la treo ngược phát sáng.
- mà biết đàn sao?_ Nhỏ bây giờ mới bắt đầu tò mò. - Từ lúc nào thế? Tao không biết luôn đấy!
 - Tao đâu có biết đàn._ Cậu bình thản trả lời
 - há?_ Nhỏ há hốc mồm, không tin vào tai mình. Nhỏ cười giả là nhón gót vỗ vai cậu. - Đừng xạo, thế lúc này là gì? Không biết đàn ư? Dụ ai vậy?
 - Tao nói thật, bộ mặt tao đang đùa à?_ Cậu nhìn nhỏ khuôn mặt bỗng hóa nghiêm túc không giống đang đùa tí nào
 - Nhưng... nếu mày không biết thì lúc này mày đàn đó là sao?
 - Tao thậm chí còn không phân biệt được nốt nhạc nào nằm ở hàng nào nữa là, mày không thấy lúc tao đàn chả bao giờ nhìn vào bản nhạc trước mặt à?_ Cậu nói nhỏ mới nhớ. Mấy người nghệ sĩ họ không nhìn các bản nhạc vì họ đã thuộc lòng, còn cậu thì mới nghe bản nhạc này lần đầu, huống hồ nó lại

là của bạn chị Anna sáng tác làm sao có thể khiến cậu học thuộc lòng được

- Thế thì làm sao?

- Chỉ là tao nhớ mấy ngón tay của anh nhân viên đã đàn đó đàn ở phím nào thôi!

- Hà? Làm sao mà nhớ nổi? _ Nhỏ há hốc mồm part 2. Thực sự là quá sức tưởng tượng

-..._ Cậu không trả lời mà dẫn xe đạp đi qua nhỏ

Quả nhiên như lời Bảo Bình nói, đứa con nuôi của ông Diệp là một thiên tài!!

Hừ, mà nếu như vậy thì làm nhỏ càng cảm thấy khó chịu khi đi bên cậu. Thường thì đứa lùn sẽ ghét đứa cao, đứa học dở sẽ ghét đứa học giỏi. mà nhỏ lại lùn + học giỏi và dĩ nhiên là cậu ở phía còn lại, cho nên nhỏ cảm thấy khó chịu đơn giản vậy thôi!!!

Tới khi ngăn người lại, cậu đã tít ở đằng xa. Nhỏ chạy nhanh lại, nói với theo

- Này, chờ tao!

P/s: T/g bật mí về chap sau một chút nhé. Chap sau sẽ có một cuộc cãi nhau giữa Nhật Hạ và Thần Hy, hơi bị lớn ấy nha! Bật mí tí vậy thôi, mai đọc đi rồi biết thêm chi tiết =))

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 14

- Hey, Hạ. Đi đây với tao không? _ Cậu gọi với theo khi nhỏ khuất dần sau dãy hành lang sau giờ tan học. Vô thức nhỏ quay lại, hai hàng chân mày khẽ chau lại- Sao? Đi đâu?

-...

Cậu dắt nhỏ đi đến một nơi ở tầng trên, nơi chỉ dành riêng cho dân một sách và dĩ nhiên những đứa như nhỏ sẽ không hề biết đến sự tồn tại của nó: Thư Viện. Thư viện hôm nay vắng lặng, à không mọi hôm thì cũng thế thôi vì trên tờ giấy quy định có ghi "cấm làm ồn" mà. Nhỏ ngẩng đơ ra trước thư viện chưa hiểu chuyện chi. Tại sao cậu lại dắt nhỏ đến đây???

- Nếu mày không vào với tao thì... đi bộ về trước đi!

Đến khi nghe câu nói đó thì nhỏ mới bừng tỉnh lững thững bước vào. So với đi bộ về nhà thì ngồi ở đây nhìn cây kim nhích từng giây từng phút có vẻ đỡ "tốn năng lượng" hơn. Nhỏ đi dọc theo các giá sách, qua những khe hở của chồng sách nhỏ thấy mái tóc màu hạt dẻ đặc trưng của cậu cùng đôi mắt nâu trong veo vèo đang nghiền ngẫm một tờ giấy kẹp trong quyển sách nhân văn dày cộm. Nhỏ nghĩ thế. Rồi cậu chợt ngẩng đầu lên, hai đôi mắt chạm nhau, nhỏ thoáng bối rối như người đang làm chuyện xấu thì bị bắt gặp. Vội quay lưng lại, cũng may sau lưng nhỏ là giá sách chứa đầy những quyển truyện Thám Tử, đúng thứ nhỏ tìm rồi. Lướt ngón tay thon dài, rồi nhỏ kéo ra một quyển sách có tựa đề "Những hình nhân nhảy múa" - một truyện nói về Sherlock Homes.

Hiên ngang bước lại chỗ cậu ngồi, rồi đặt mông xuống chiếc ghế đối diện. Nếu nhỏ không nhầm thì quyển sách trên tay cậu là quyển sách kẹp tờ giấy ban nãy. Nhỏ định mở miệng hỏi, rồi lại thôi, hôm nay nhỏ không có hứng thú với chuyện thắc mắc hay tò mò với bất cứ thứ gì. Vậy mà cậu lại mở lời trước, đã vậy lại là một câu nói như sét đánh ngang tai

- Tao mới nhận được thư tỏ tình của một cô bé lớp dưới...

- Vậy à? Sau vụ đó Thần Hy nhà ta đất show nhĩ? _ Nhỏ nói giọng trên trời dưới biển.

"Vụ đó" mà nhỏ nhắc ở đây là vào mấy hôm trước, trời mưa tầm tã, nước lênh láng khắp nơi cao đến tận đầu gối. Lũ học sinh tan ra nườm nượp, đứa thì lấy cặp da che đầu, đứa thì hứng khởi tắm mưa. Bỗng có ai đó va vào cậu. Đến khi nhỏ và cậu quay lại thì cái người va phải đã ngã lăn ra đất, ướt nhèm. Nếu cậu của lúc trước hẳn nhiên sẽ cứ thế bước đi, không có chuyện quay lại nhìn đâu. Nhưng bây giờ cậu đã thay đổi cho nên theo quán tính, cậu nắm lấy tay, đỡ cô bé đó đứng dậy. Nhỏ thấy cũng chỉ là một hành động vô cùng bình thường thôi vậy mà lũ con gái làm y như rằng trời sập, hú hét liên miên. Vài ngày sau, cậu nhanh chóng nổi như cồn và trở thành hình mẫu trong mộng của con gái mê truyện ngôn tình.

- Mà là ai thế? _ Nhỏ hỏi

- Phạm Ngọc, hình như là học lớp a2._ Cậu đáp. Nhỏ ngẫm nghĩ một chút rồi chợt nhớ ra thứ gì đó
- Là cái cô bé hôm trước mày giúp nó đứng lên giữa trời mưa phải không?_ Nhỏ hỏi,
- ..._ cậu gật đầu. - Mày thấy sao? Tao nên đồng ý không?_ Cậu hỏi ý kiến của nhỏ
- Con bé ấy cũng dễ thương lại là hotgirl mới chuyển trường đến cho nên không biết được cái quá khứ "tồi tàn" của mày đâu mà lo! Haha!_ Nhỏ ôm bụng cười sau khi trêu cậu được một vố
- Tao chẳng đùa. Tao hỏi mày là tao có nên đồng ý không?
- Ờ thì đồng ý đi!_ Nhỏ buông một câu, rồi lại tự dưng thấy ngại trong họng. Nhỏ ước sao cho mình đừng nói câu ấy, lời nói như mũi tên một khi đã bắn ra thì không thể lấy lại được.
- Vậy à?_ cậu nói buông quơ, giọng có vẻ hơi thất vọng
- Lúc này tao thấy mày đọc thứ gì đó... có phải là thư tình của con bé Phạm Ngọc không?
- Ừm, thì sao?
- Mày lời tao lên đây chỉ để đọc thứ ấy?
- Ừm, thì sao?_ Lại câu nói cũ, thái độ cũ. Hách dịch.

- Vậy tại sao mày không đi một mình đi lời tao theo làm gì hả?_ Nhỏ gào lên. Rồi chợt nhận ra hàng chục con mắt đang hướng về mình. Nhỏ quên mất thư viện cấm ồn ào. Nhỏ nắm lấy chiếc balo trên bàn, hậm hực bước ra khỏi cửa thư viện.

Đi đến cuối hành lang, nhỏ quay đầu nhìn lại. Không thấy bóng dáng cậu đuổi theo, một tiếng gọi lại cũng không có. Trong lòng không khỏi hụt hẫng. Nhỏ thở hắt ra, khoác balo lên vai. Tự dưng nhỏ cảm thấy chao đảo khó hiểu.

Nhỏ đâu biết, cậu mong sao nhỏ trả lời "Không" kèm theo một câu xúc xiềng cậu cũng được, nhưng trái với mong đợi nhỏ lại trả lời một cách bình thản "Ờ, thì đồng ý đi". Chính cậu cũng không hiểu vì sao cậu lại cảm thấy hụt hẫng chẳng thua gì nhỏ bây giờ. Chỉ là cậu không hiểu nhỏ nghĩ gì, và nhỏ cũng không biết cảm giác của cậu. Hai người không hiểu nhau, vô tình tạo ra một khoảng cách.

...

Buổi chiều hôm sau trời lại mưa, nhỏ đứng ru rú ở hành lang, tìm cậu trong đám học sinh kia. Thấy cậu, nhỏ í ới gọi, cánh tay vẫy kịch liệt vậy mà... ánh mắt đó chẳng hề đáp lại, chẳng thêm đoáy hoáy gì đến nhỏ, khóe môi cong lên tạo thành một nụ cười. Hóa ra là đang nói chuyện với Phạm Ngọc, nhỏ ghét giẫm chân bình bịch ra màn mưa mà đi về.

Làm dữ vậy thôi chứ khi về nhà rồi nhỏ hắt hơi liên tục không dứt.

- Cái tên Thần Hy chết tiệt, về nhà thì chết với mình!_ Tay nhỏ tạo thành nắm đấm, bộ dạng không khác gì tử thần réo gọi. Quay sang bên cạnh mới thấy ông cụ chủ nhà nhìn mình chăm chăm
- Haha, ông thấy cháu hung dữ quá phải không? Haha!_ Nhỏ cười gượng gạo lấy tay gỡ gỡ đầu.
- Cãi nhau với người yêu à?_ Ông cụ hỏi thăm
- Ồ... chỉ là bạn thôi bác, chứ không phải người yêu đâu!_ Nhỏ chối, tay xua xua, đầu lắc lia lịa
- Haha, đúng là tình yêu tuổi học trò!_ Cái miệng móm mém của ông cười, rồi quay lưng bước vào phòng
- Không phải như bác nghĩ đâu ạ!_ Nhỏ nói với theo

Thật là sao ai cũng hiểu lầm nhỏ với cậu là một đôi thể nhỉ? Nhỏ thắc mắc trong lòng rồi chợt cảm thấy bức mình. Nhắc đến Thần Hy là nhỏ muốn nổi điên.

- Haizz... không thêm suy nghĩ nữa, xem phim hoạt hình cái đã!_ Nhỏ vờn vai ngồi vào ghế sofa cũ ở phòng khách, tay ấn nút mở TV

Xem phim hoạt hình chưa được 5p thì có tiếng gõ cửa. Nhỏ bức mình, giãy nảy tay chân một chút rồi đi ra mở cửa

- Kiểm ai?_ Nhỏ mở cửa thì thấy ngay cái bộ mặt quen thuộc của cậu đang cười nhăn nhó. Nhỏ lập tức đóng cửa lại ngay, nhưng bị bàn tay cậu ngăn lại
- không cho vào nhà sao?_ Cậu hỏi

- Ủa đồ thì sao? Đêm hôm rồi mà còn làm phiền... hắt xì... làm phiền người... hắt xì... khác à? _ Nhỏ nói mà cứ liên tục hắt xì. Cậu nghiêng đầu nhìn vào chiếc đồng hồ treo tường trong nhà, rồi quay sang nói

- Mới có 19h chứ nhiều mà đêm hôm!

- Bà đây thích nó là ban đêm... hắt xì... thì là ban đêm! _ Nhỏ gắt gỏng nói, toan đóng cửa lại lần nữa

- Đây đâu phải nhà của mày, cho nên đuổi tao về, mày không có quyền!

Nhỏ nhăn mặt, toan bước vào thì bị cậu nắm lấy cánh tay. Bàn tay cậu thật ấm nha, như một chiếc chăn bông vậy vừa chạm vào da thịt là đã hết lạnh rồi.

- Mày giận à? _ Cậu tiến lại hỏi

- Không có! Ai thèm giận! _ Nhỏ quay quắt xong lại hắt xì thêm một lần nữa

- Sao hồi mới lại bỏ về trước?

- Tao thích! _ Nhỏ cứng đầu trả lời

- Cứ nuông chiều sở thích thế này nên bây giờ mới bị sổ mũi nè cho chưa! _ Cậu cốc vào đầu nhỏ

- Sao mày lại đánh tao? _ Nhỏ gào lên. Cậu đâu biết, nhỏ giận bỏ về là khi thấy cậu nói chuyện với Phạm Ngọc mà quên nhỏ chứ đâu phải nhỏ thích mưa. Nhỏ ghét mưa, vì mưa rất lạnh lại làm cho người ta ướt nhẹp đáng thương. Hồi chiều lòng nhỏ cũng bị mưa làm cho lạnh theo!

- Tay mày cầm gì thế? _ Nhỏ thắc mắc. Thôi không giận nữa. Nhỏ rất ít khi giận, mà dù có giận chỉ cần dỗ dành một chút là xì xóa ngay, chẳng giận lâu được.

- Kem ở Naive. _ Cậu trả lời tỉnh bơ

- Trời lạnh thế này mà ăn kem à? Mày không sợ bị viêm họng sao?

- Tao bị viêm amidan rồi, chẳng sợ nữa

- Ồ... nói lạ bị viêm amidan mà ăn kem vào cho nó sưng chủ vù lên rồi đi cắt à?

- Không nghe cậu nói "Lấy độc trị độc" bao giờ à?

- Vớ vẩn! Đồ con nít! _ Nhỏ bĩu môi.

Cậu đột nhiên tiến tới, nhỏ thì thụt ra sau cho tới khi chạm vào bức tường. Cậu cúi mặt xuống, mỉm cười nhếch môi

- Ai cao hơn mà bảo là con nít hả?

Cái tên này đang gài nhỏ vào bẫy đây mà! Làm sao một con nhỏ cao 1m57 lại có thể cao hơn một thằng con trai mét tám được cơ chứ. Nhỏ giãy nảy, xô cậu ra

- Mày là đồ trẻ con lớn xác!

Xong nhỏ giậm chân bành bạch tiến về ghế sofa ngồi, tiếp tục theo dõi bộ phim hoạt hình mèo Oggy.

- Thế heo lùn có ăn kem không? _ Cậu hỏi. Từ bao giờ mà có cái biệt danh "heo lùn" kia cho nhỏ cơ chứ

- Tao không có ăn nhiều mà mày nói tao là heo là sao hả? Với lại tao không có lùn, tao chỉ thấp hơn mày thôi!!!

- Nhưng mày lười, mày ngủ nhiều! Suốt ngày có bao giờ mà thấy mày dọn phòng đâu toàn ngủ với xem TV!

Nhỏ im bặt, biết nói gì giờ bị nói trúng tim đen rồi chỉ còn cách im im thôi.

- Vậy mày có ăn không?

- Tất nhiên là không... _ Nhỏ mạnh mẽ rồi chợt xiu xuống nói lí nhí. - Không thể từ chối được!

Cậu phì cười, mạnh miệng không được bao lâu thì lộ bản chất thật rồi.

...

Sáng hôm sau...

Trời lạnh căm căm, cái lạnh như muốn cắt da cắt thịt người khác vậy. Nhỏ nằm trong giường lăn qua lăn lại không muốn dậy tí nào, mặc cho dạo này đang sắp thi nhỏ vẫn kiên quyết không dậy.

- Nhật Hạ!~~~~ _ Như một luồng gió thổi vào tai nhỏ khiến nhỏ nổi da gà. Nhỏ lập tức bật dậy lấy tay che đi cái lỗ tai của mình, nhẩn nhẩn nhìn "chủ mưu" đã thổi hơi vào tai nhỏ.

Cậu đứng dậy vuốt áo trắng thốn, miệng nhếch lên cười ánh mắt tràn đầy sự dương dương tự đắc.

- Quả nhiên... _ Cậu nói một câu khó hiểu

- Quả nhiên cái quỷ gì?

- Quả nhiên như người ta nói, cần phải "mềm mỏng" mới được. Ngày nào, tao cũng gọi mày dậy đến khan cả cổ mà chả thấy mở mắt, hôm nay mới thì thảo một câu mày đã bật dậy.

- Thì thảo cái con khi! Thử đang ngủ mà có người thổi hơi phì phò vào tai mày thì có làm cho tỉnh giấc không? _ Nhỏ gào lên

- Chắc... nếu biết hiệu quả thế này thì tao sử dụng cách này lâu rồi, bây giờ phải thường xuyên áp dụng mới được! _ Cậu chắc lười

- Mày mà dám làm lại một lần nữa thì ăn ngay một cước của bà đây nhá! _ Nhỏ đe dọa, vồ vồ cái hai tai như gãi ngứa, hai vành tai cũng sớm ửng đỏ lên. Lật đật leo xuống giường, với tay lấy bộ đồng phục trên móc đi thẳng xuống nhà không quên lau bầu lại một câu

- Mới sáng sớm đã gặp chuyện không đâu!

Sau khi uống một hộp sữa Milo xong, nhỏ ngoan ngoãn leo lên xe cậu, dĩ nhiên vẫn là tư thế ngồi ngược ra sau yên xe. Chiếc xe chạy bon bon trên đường, một lúc sau nhỏ lấy cái tai nghe trong balo ra ghim vào điện thoại mở nhạc lên. Nhỏ đeo một bên headphone, bên còn lại nhỏ chìa ra đưa cho cậu

- Nghe không?

- đang chạy xe, mày không thấy à? Bộ rảnh rồi quá nên muốn xem con đường này bao nhiêu mét hay gì mà dụ dỗ tao, để tao với mày đi "đo đường"

Nhỏ "xi" một tiếng rõ to.

- Chỉ là nghe nhạc thôi mà cũng làm quá! Mày định làm thanh niên nghiêm túc năm 2015 à? _ Miệng nhỏ bĩu ra, lăm lăm. - Tao với mày, trai tài gái sắc. Mỗi đứa một headphone, lại trên con đường ngập nắng vàng thế này không thấy lãng mạn à? Biết đâu có ông nhà báo nào chụp hình rồi đăng lên bìa tạp chí tháng này cũng nên! Hô hô! _ Nhỏ không biết ngưng mồm, lấy tay che đi nụ cười khà ồ

- Haha! Nếu có như thế thì cũng là lúc mà Disney định sản xuất phim hoạt hình mới đấy! _ Cậu nói một câu không đâu vô đâu

- Sao? _ Nhỏ khó hiểu hiểu lại

- Ý tao nói ông nhà báo đó chụp hình chúng ta rồi làm poster cho bộ phim hoạt hình mang tên: "Hoàng Tử và quái vật" đấy! Haha! _ Cậu ngoác miệng ra cười, nhỏ giật tít mặt bị cậu troll một vố hơi bị nặng nề.

- Mày nói ai là quái vật hả? Mày mới là quái vật yêu ma đấy! _ Nhỏ nhéo lấy bên hông cậu đau điếng

- ồ... đau mà! Mày mau buông tao ra coi! _ Cậu la oai oái

- Kaka, còn lâu nhé, sau giờ học bao tao ăn kem 5 mùi vị ở Naive đi! _ Nhỏ nhe răng cười ra điều kiện

- Không, hết tiền rồi! Mày có mau buông ra không hả? _ Cậu cố chấp, nhất quyết không chịu chi tiền bao nhỏ ăn

- Nếu vậy thì mày gắng chịu đau tới trường đi! Đồ ki bo! _ Nhỏ chửi, hai ngón tay bấm vào thịt cậu mạnh hơn. Cậu uốn éo cả người y hệt con lươn quăn trong lu nước trông rất buồn cười

- Vậy thì đừng có trách! _ Cậu đe dọa

- OK! _ Nhỏ dương dương tự đắc. Cậu cầm lái một tay, tay còn lại luồn ra sau nắm lấy cái đuôi gà của nhỏ mà kéo ra trước không thương tiếc

- Mau buông ra!

- Không, mãi mãi không! _ Nhỏ cứng đầu mặc dù da đầu đã tê hết cả lên, nhỏ còn nghe cả mấy chục sợi tóc đứt bật bật, cả mấy sợi neuron thần kinh cũng muốn đứt theo.

- Á! Đau quá! Mày là trâu à? _ Cậu la chí chóe, nắm lọn tóc nhỏ mạnh bạo hơn

- Á! Á! Á! Mày mới là trâu bò ấy! Đồ Hy chó điên! _ Nhỏ hét lên, một tay bấu vào hông cậu, tay còn lại cào cào bàn tay đang nắm mái tóc mềm mại của nhỏ.

Chiếc xe như bị lạc tay lái cứ nghiêng qua nghiêng lại, nhiều lúc mém đụng phải người đi đường. Ai cũng nhìn nhỏ với cậu như nhìn người từ sao Hỏa tới, cũng phải thôi ai nhìn thấy cảnh này mà không như vậy. Và dĩ nhiên cái hậu quả sớm muộn gì cũng nhận sẽ là...

"Bình, bốp, rầm"_ Những chuỗi âm thanh nối liền nhau vang lên. Xe một nơi, người một nẻo. Một vụ tai nạn "thảm khốc" đã xảy ra. Chiếc xe đạp chổng chơ nằm trên vỉa hè, bánh xe vẫn quay đều, vài tiếng cọt kẹt nhỏ nhỏ phát ra. Sau cú va chạm "thần thánh" với cột điện, con "chiến mã" của cậu đã hy sinh oanh liệt. Cậu lồm cồm bò dậy, thay vì giúp nhỏ đứng lên hỏi han quan tâm thì câu đầu tiên phát ra từ cái miệng đó là

- Ôi thôi rồi, chiếc xe đạp yêu dấu của tôi! Tất cả cũng tại mày đấy Nhật Hạ!

Nhỏ đứng dậy phui mắt, lập tức bụp lại câu nói ấy

- Cái gì mà tại tao hả?

- Chứ chả phải à? Đang yên đang lành ngã nhéo tao đến lưng cả da cả thịt!_ Cậu quát

- Không có lừa làm sao có khối! Tại mày xúc xiềng tao trước mà, với lại mày đâu có vừa nắm tóc tao mà lôi mà kéo muốn không còn một sợi!_ Nhỏ bực mình quát lại, tay gỡ cọng thun trên đầu ra vuốt tóc lại đằng hoàng

- Thế thứ gì đen thui trên đầu mày đấy! Chỉ giỏi nói quá!_ Cậu gào lên

- Thế trên người mày có mắt miếng thịt nào chưa mà kêu tao nhéo mày đến lưng thịt hả? Mày còn điều hơn tao!_ Nhỏ gào lại chẳng kém

Và cứ thế hai đứa nó đứng chửi nhau cả buổi trời, đến khi định thần lại còn việc đi học thì mới tạm hoãn chuyện này sang một bên đi tìm chỗ sửa xe đạp.

...

Hai đứa nó hung hăng tiến vào lớp. Đứa thì băng keo cá nhân được dán trên trán, đứa thì được dán bên má, nhưng nhìn chung mặt đứa nào cũng ngoảnh về một nơi không thèm đếm xỉa gì đến nhau và đang trong trạng thái hằm hằm. Nhưng mà nếu nhỏ không làm thì đáng lẽ ra cái lớp này phải đang như cái chợ nhưng sao lại im ỉm thế kia. Nhỏ liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường mới tạm tạm hiểu ra. Mặc dù sáng nay xảy ra nhiều chuyện nhưng nhìn chung nhỏ vẫn đi học sớm hơn mọi ngày vài ba phút.

Thằng Kiên là người phản ứng đầu tiên, nó chộp lấy cái balo trên bàn, vẫy tay chào với toàn thể a14

- Chào cả nhà em về đây hôm nay Nhật Hạ với Thần Hy đi sớm 5p thì thể nào cũng có bão ập vào đảo mình thôi!

Cả lớp cười rộ lên hưởng ứng. Cậu hề hề buông một câu "vớ vẩn!", rồi bước về chỗ. Còn nhỏ thì bưng bưng sát khí tiến lại nhéo lấy lỗ tai thằng Kiên mà xoay mà xoay

- Này thì bão này!

- Á! Á! Á! Chị Tiểu Hạ "dễ xương" tha cho em đi!

- Ai cho mày gọi tao là Tiểu Hạ hả? Cho mày chết nè con!_ Nhỏ bấu chặt hơn, nắm lỗ tai nó mà giật giật.

- Nhật Hạ!_ Bảo Bình gọi giật nhỏ rồi tiến lại lôi nhỏ ra góc hành lang trong khi nhỏ còn chưa kịp buông tay ra. - bỏ nó ra đi tao hỏi mày cái này cái!

Thằng Kiên như gặp được vị cứu tinh, nó thở phào nhẹ nhõm vì thoát được "kiếp nạn". Nhưng dư âm của bàn tay nhỏ vẫn để lại trên cái tai đỏ chét kia của nó.

- Mày hỏi cái gì?_ Nhỏ chau mày, lưng dựa vào lan can

- Bộ thằng Thần Hy với con Phạm Ngọc đang quen nhau à?_ Bảo Bình hỏi. Lập tức cái miệng đang mở ra ngáp của nhỏ khép lại, nhỏ hơi khựng một chút rồi quay sang hỏi

- Mày lấy thông tin này ở đâu?

- Trời ạ! Nguyên khối 10 à không toàn trường đang đồn ầm lên kia, chỉ có mày mới không biết thôi! Con Ngọc đó đang hot lắm mà!_ Bảo Bình nói mặt nghiêm trọng. Một tia khó chịu xoẹt qua người nhỏ.

- Thế sao mày còn hỏi tao?

- Tao hỏi cho chắc chắn, mày là bạn thân của thằng Hy mà!

- Không biết! Không biết gì cả!_ Nhỏ cau có trả lời

- Tự dưng bực mình! Xâm hết sức hông?_ Bảo Bình nhún nhún nói. Rồi như nhớ ra thứ gì đó nữa nó nói tiếp. - Mà nhắc tới bực mình thì hình như dạo này Thùy Chi cũng vậy, hiem thấy nó cộc cằn lắm nha!

- Thế à? _ Nhỏ buông quơ hỏi lại không mấy bận tâm

- Ừm, tao hỏi thì nó bảo không có nhưng rồi cũng ú ớ nói là do ba mẹ nó cãi nhau hôm rằm. Nhưng mà tao mới thấy ba mẹ nó đây, hạnh phúc lắm mà ta!

- Tào lao! Chuyện gia đình người ta mà mày cũng quan tâm à? Khi nào ba mẹ người ta cãi nhau thì cũng phải báo cáo với mày sao? Chuyện của người ta mày quản được af? _ Nhỏ gào lên tức tối rồi bước vào lớp, bỏ lại con Bình với khuôn mặt vẫn còn đần thối chưa hiểu vì sao cô bạn của mình đột nhiên nổi nóng!

...

Giờ ra chơi, nhỏ xuống canteen định hỏi cậu có cần mua gì không, thì mua giúp. Ai ngờ chưa kịp đi tới hỏi, thì con bé Phạm Ngọc chạy lại nói gì đó với cậu. Rồi bọn con trai hết ầm lên. Thấy ghét, nhỏ cóc hỏi giậm chân bành bạch xuống canteen một mình.

Nhỏ cứ như thế đến tận ra về, chính nhỏ cũng không hiểu sao mình lại như vậy. Cậu hỏi thì nhỏ cũng ậm ừ đôi ba câu cho qua loa, hình như cậu cũng cảm nhận được gì đó khó chịu ở nhỏ cho nên cũng không thêm hỏi nữa. Mãi đến tận nhà xe, nhỏ mới e dè nói với cậu

- Mày... tối nay... sang phòng tao... giảng lại Toán hôm nay cho tao được không? Tao không được hiểu lắm! _ Nhỏ nói dối, thực chất là có bài nào mà nhỏ không hiểu đâu, chỉ tại muốn bịa một lý do nào đó để mà nói chuyện với cậu thôi

- À... ừm... thì... _ Cậu bối rối mãi rồi cung thủ nhận. - Tối nay tao có hẹn với Phạm Ngọc rồi!

Nhỏ như nghẹn lại trong cổ họng chẳng nói nổi câu nào, chỉ làm bậm hai từ "Vậy à?" nhỏ xịu trong cuống họng. Xong nhỏ chạy vụt đi trước khi cậu kịp kêu lại. Nhỏ có giang Bảo Bình không đi lấy xe cùng cậu nữa mặc cho con Bình có thắc mắc nhỏ cũng không trả lời, đi được một đoạn thì nhỏ đi bộ về nhà...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

p/s: T/g sẽ đổi lịch đăng so vs ban đầu, dự định sẽ là 1 chap/1 ngày nhưng sẽ đổi thành 1,2 ngày hoặc cũng có thể là 3 ngày/1 chap. Nhưng t/g sẽ cố gắng viết chap dài, cố gắng hết sức thôi chứ dài hay khoảng là 1 chuyện khác! =))

Chúc các bạn đọc truyện zz. Thân!

---oOo---

Đêm...

Kim đồng hồ chỉ 20h15p. Nhỏ ngồi giữa phòng khách xem TV. Hôm nay ông cụ đi thăm bạn ở trên thành phố cho nên nhỏ phải ở nhà một mình. Ông cụ cũng hay ra ngoài thường xuyên lắm và nhỏ cũng quen dần với điều này nhưng khi ấy có cậu ở cạnh xem hoạt hình cùng, nay chỉ có bơ vơ một mình nhỏ cũng thấy sờ sợ.

"Gâu... gâu... gâu..." Tiếng con chó hoang quanh đây sủa không ngớt. Nhỏ đứng trong nhà vừa muốn ra coi có chuyện gì nhưng lại sợ, cuối cùng cũng ngồi xuống ghế sofa ôm cái đồ bấm TV mà thầm nhủ chắc là nó sủa con mèo nào đấy. Mở chiếc điện thoại lên mà lướt web được một chút thì... phụt. Đèn điện tắt, mọi thứ ánh sáng đều mất hẳn thay vào đó là bóng tối, chỉ còn lại duy nhất ánh sáng từ chiếc điện thoại 1280 và iphone 5s của nhỏ. Chiếc điện thoại 1280 thì đã hết pin, nhìn đến chiếc iphone thì còn mỗi 32%. Trong đầu nhỏ như được lập trình sẵn lập tức hiện lên số điện thoại cậu. Nhỏ bấm gọi

"...Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không bắt máy xin quý khách vui lòng gọi lại sau..."

Lần 2, lần 3, lần 5, lần 10,... vẫn là tiếng của chị tổng đài "ngọt ngào" đáp trả nhỏ. Nhỏ nhìn quanh, co rúc người trên chiếc sofa, tay vẫn liên hồi bấm bừa nhưng thật chất là bấm gọi cậu. Nhỏ sợ, tự dưng mấy cảnh trong bộ phim ma quen thuộc không hẹn mà cứ lờn quẩn quanh đầu nhỏ như một đoạn clip bị hư không tài nào xóa được. Nhỏ nằm đó, mắt nhắm nghiền không dám hé ra nhìn nữa, chỉ sợ vừa mở mắt ra đã thấy một khuôn mặt đầy máu mủi tóc đen xòa dài đang cười quỷ dị với nhỏ. Lúc đó nhỏ ngất xỉu luôn là cảm chắc.

...

- Nhật Hạ, Nhật Hạ! _ Một cánh tay kéo vai nhỏ, lay nhỏ dậy. Nặng nhọc mở mắt ra nhìn, không biết đã ngủ bao nhiêu lâu rồi. Điện cũng đã có lại, đồng hồ điểm 22h45p. Rồi nhỏ ngước mặt nhìn người đánh thức nhỏ

- Thần Hy?

- Mà làm gì gọi tao nhiều thế? _ Cậu dí chiếc điện thoại vào mặt nhỏ hỏi. Trên màn hình hiển thị 103 cuộc gọi nhỡ, chiếc iphone cũng chỉ còn lại 8%

- Sao mà không bắt máy, một tin nhắn trả lời cũng không? _ Nhỏ bực dọc hỏi

- Chà phải tao nói rồi à? Tối nay tao có hẹn với Ngọc, cài chế độ im lặng nên không nghe máy._ Cậu bình thản nói

- Ít nhất nó cũng rung chứ! _ Nhỏ tức giận trước thái độ của cậu. - Tao ở nhà một mình, ông cụ đi vắng, nguyên khu tập thể có mình tao, lại bị cúp điện, con chó hoang thì cứ sủa loạn. Tao sợ đến mức xém nữa phát khóc, vậy mà... mà lại đi đủ đồn với gái! _ Nhỏ trách

- Tao chẳng có đi đủ đồn gì cả! Khu nhà này mà mướn, chủ nhà đi vắng thì ở nhà một mình! mà đâu phải là tiểu thư hễ một tí là khóc, hễ một tí là giận dỗi! Tao đâu phải ba mẹ của mà tối ngày kè kè bên mà, mà mà lại nói bằng giọng trách móc tao hả? _ Trong cơn giận dữ cậu vô tình tuôn mớ

- Phải rồi! Mà đâu là gì của tao! _ Nhỏ cúi đầu nói lí nhí như vừa nhận ra điều gì, khóe mắt đã sớm cay cay. - Mà về đi, để tao còn khóa cửa đi ngủ!

- Nhật Hạ._ Cậu gọi tên nhỏ với hy vọng cứu vớt được một chút xú gì đó

- Mà biết không? Chỉ cần lúc đó mà trả lời với tao bằng tin nhắn cũng được rằng tao hãy ở yên đó mà về liền, thì tao sẽ không sợ nữa nhưng mà đáp lại ngoài tiếng nói của bà tổng đài ra thì còn mấy tiếng "tút" dài nữa, chứ trả thấy giọng nói của mà đâu cả! _ Nhỏ nói, giọng đã lạc đi, vành mắt nhỏ đỏ lên. - Là tao ngộ nhận! Ngộ nhận quá nhiều! Phạm Ngọc mới là thứ quan trọng của mà! _ Nhỏ cười như tự giấu bản thân

- Nhật Hạ, tao... _ Cậu biết mình đã sai, định biện minh gì đó

- MÀY VỀ ĐI! _ Nhỏ gào lên, gạt tay cậu ra. Một giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má, chảy xuống cằm

- Tao về._ Cậu bước ra cửa. Bây giờ có nói gì nữa thì nhỏ cũng không nghe, không chừng còn tệ hơn nữa.

"Sầm" một cái, cánh cửa được đóng lại. Cậu còn nghe rõ tiếng của nhỏ sau cánh cửa đó

- Ngày mai không cần gọi tao dậy đi học đâu!

...

6h5p sáng...

Nhỏ lồm cồm ngồi dậy, với tay xoay mặt chiếc đồng hồ báo thức về phía mình. Vẫn còn sớm chán. Đúng là thật kì diệu hôm nay nhỏ thức sớm hơn mọi ngày lại là tự giác. Có lẽ là do quán tính, nhỏ sợ nếu một hồi cậu vẫn cố chấp mà qua nhà gọi nhỏ thức giấc thì không biết nhỏ sẽ xử lí tình hình này như thế nào. Thôi thì thức sớm, đi học sớm cho xong. Chắc có lẽ giờ này cậu còn chưa đi học đâu. Và đúng như vậy, chiếc xe đạp vẫn còn dựng trước cửa. Nhỏ tuột xuống giường nhanh chóng thay đồ rồi đi đến trường.

Buổi sáng trời se lạnh, nhỏ phải khoác thêm một chiếc áo len mỏng. Lòng nhỏ cũng bị thời tiết làm cho lạnh lẽo theo. Đến lớp, nhỏ tiến thẳng đến chỗ ngồi. Lập tức mấy chục con mắt tròn tròn ngạc nhiên, tuy nhiên với trạng thái vô hồn mà kì quái đầy sát khí kia của nhỏ làm cả lớp cũng chẳng dám hó hé gì nhiều, sớm quay trở lại với công việc đang làm dở. Nhỏ úp mặt xuống bàn.

Bình bịch bịch... _ Tiếng bước chân vồn vã về phía nhỏ. Người dám làm phiền nhỏ lúc này thì chỉ có thể là...

- Hey! _ Bảo Bình vỗ bàn, nở một nụ cười "chói nắng"

- Gì? _ Nhỏ ngẩng mặt lên, chau mày khó chịu

- Thần Hy đâu?

- Ở nhà.

- Thật là đáng ngạc nhiên nha, Nhật Hạ hôm nay đi sớm lại là đi bộ thì chỉ có thể là cãi nhau thôi! Đúng không? _ Bảo Bình suy đoán

- Ừ.

- Why?

- Thích

- Thích? Mà gạt ai thế hả? _ Bảo Bình hậm hực. - Bản tính cứng đầu, không ai ưa nổi! _ Nó bĩu môi, phán một câu. Nhỏ ngẩng mặt lên, đứng phắt dậy, tay chỉ thẳng vào mặt con Bình, toan gào lên thì bị giọng nói lạnh lạnh của con Vy cắt ngang

- Nhật Hạ! Có người tìm!

Nhỏ nhìn về phía cửa chính, một cô gái đang cắm mặt xuống đất nếu nhỏ không làm thì nhỏ không hề quen biết thậm chí chưa gặp mặt bao giờ. Nhỏ bước ra, nhìn cô gái. Mái tóc đen dài được tết trái tim cầu kì, bên hông đeo một chiếc túi nhỏ tưởng chừng chỉ đựng đủ một chiếc di động, hai bàn tay đan vào nhau. Nhìn cô bé có vẻ khó xử, hình như sắp nói ra một thứ gì đó rất quan trọng. Dựa vào chiếc phù hiệu trên áo, nhỏ biết được cô bé này tên Huỳnh Mai Chi, học lớp 10a6.

- Em tìm chị có việc gì à? Hình như chưa gặp nhau bao giờ phải không? _ Nhỏ nghiêng đầu thân mật hỏi. Cô bé bây giờ mới hơi ngẩng mặt lên. Thoạt nhìn trông Mai Chi có vẻ rất đáng yêu, hai mắt to tròn có hai mí rành rành, môi hồng chúm chím, nhìn có vẻ trẻ hơn tuổi thật của mình.

Mai Chi áp úng, thôi không đan tay vào nhau nữa thì quay sang vắn về vạt áo. Chắc hẳn cô bé này ngại nói cho nên nhỏ không hỏi. Vắn trạng thái đứng dựa cửa, đầu hơi nghiêng. Cuối cùng, Mai Chi gỡ túi xách, lấy ra một tờ giấy được bỏ vào phong thư trắng tấp màu hồng phấn, có đính hình trái tim, hình như là thư tình. Chả nhẽ con bé này bị les định tỏ tình với nhỏ???

- Chị... đưa cái này cho anh Hy giúp em!

Nhỏ té ngựa, hóa ra là đưa cho Thần Hy. À mà khoan, sao không đưa thẳng cho cậu luôn đi còn nhờ nhỏ làm cái quái gì. Lâu không thấy nhỏ trả lời, Mai Chi lí nhí

- Em thấy chị thân với anh Hy nên em nhờ chị giúp giùm được không ạ?

Một luồng khí nóng bốc lên trong người nhỏ. Ghê gộc của cậu mà nhỏ cũng bị vạ lây là sao hả???

- Chị ơi!

- Không thân đâu, vừa cãi nhau! _ Nhỏ học hần đáp

- Vầy... thì chị để vào học bàn của anh cũng được!

Thấy không thể từ chối cái "nhiệm vụ cao cả" này, nhỏ gật đầu bừa. Mà tự dưng trong lòng khó chịu, bứt rứt vô cùng.

Mai Chi quay lưng chạy biến đi. Nhỏ xoay xoay ngắm nhìn lá thư, định bụng sẽ mạnh tay ném thẳng vào mặt cậu. Xong, lại thấy cái sọt rác nằm ở dưới chân nhỏ. Ghét! Nhỏ ném thẳng vào sọt rác rồi phui tay đi vô, úp mặt xuống bàn. . .

...

Ra về...

Nhỏ cầm trên tay một lá thư, bước lững thững đến chỗ hẹn. Đó là một lá thư được viết rất vội, và được để vào học bàn lúc nhỏ xuống canteen vào giờ ra chơi. Nhỏ hơi, thì ai cũng lắc đầu không biết. Nhưng cái biểu hiện đó thì giống như là "không dám nói ra" hơn là "không biết". Nội dung bức thư vắn vắn vài chữ: "Ra về, gặp tại phòng thi đấu".

Sân vận động nằm ở sau trường, ngoài giờ học Thể Dục ra thì nơi này cũng thường dùng làm chỗ chơi thể thao sau giờ học. Nhưng sau hôm nay vắng thế nhỉ? Mọi hôm vào giờ này không có mấy chị lớp trên đánh bóng chuyền thì cũng có vài anh đẹp trai chơi bóng rổ chứ! Nhỏ nhún vai, đẩy cánh cửa nặng trĩch của phòng thi đấu ra. Bên trong có vài học sinh nữ vẫn còn mặc đồng phục của trường, hình như đang nói chuyện gì đó. Thấy nhỏ bọn nó tiến lại, nhìn có vẻ không thân thiện chút nào. Chắc là hẹn nhỏ ra đây có việc chứ không phải là "kết bạn bốn phương" rồi!!!

- Hơi trễ đó! _ Một học sinh nữ búi tóc hếch mặt nói, nhìn thoáng qua phù hiệu. Vẫn còn học lớp 10 mà nói chuyện với đàn chị lớp trên như thế à?

- Trong thư không có đề giờ hẹn, tôi muốn ra giờ nào thì ra! _ Nhỏ đáp

- Tụi bây lui ra đi! _ Một giọng nói vừa quen vừa lạ, hình như là đã gặp ở đâu rồi. Đang mường tượng nhớ lại thì Mai Chi xuất hiện. Thì ra đó là tiếng của Mai Chi và hình như cô bé là người hẹn nhỏ ra đây. Chắc là nên đổi ngôn từ rồi, Mai Chi bây giờ không còn là cô bé của mấy tiếng trước nữa. Ánh mắt có vẻ sắc sảo linh hoạt hơn, bờ môi được tô màu đỏ mận nhìn có vẻ lạnh lợi quyến rũ hơn so với nét dễ thương đáng yêu ban nãy.

- Hẹn tôi ra đây có việc gì à? _ Nhỏ nhàn nhạt hỏi

- Tất nhiên là có việc, chả nhẽ hẹn ra nói chuyện tình tứ à?

- Thế có việc gì nói đi!

- Tao hơi mày, sao mày dám vứt thư của tao gửi anh Thần Hy hả? _ Mai Chi xô nhỏ. Thoáng chao đảo một chút, rồi lấy lại được cân bằng

- Muốn biết lý do à? _ Nhỏ không sợ còn tỏ ra ngang ngạnh hơn nữa. Mấy chuyện này nhỏ gặp nhiều ở trường cũ rồi, nhưng thường là nhỏ đi đánh người ta chứ chưa ai đánh nhỏ bao giờ. Cho nên mấu "anh chị" vẫn còn trong người. - Là vì tao thích đó được không?

- Mày...

- Mày cái nổi gì? Mới cách đây vài tiếng trước còn "chị chị em em" giờ lại thay đổi thế à? "Diễn" cho ai xem vậy? Già tạo!

Mai Chi phát tay, ra biểu cho mấy đứa kia xông lên, bọn nó nhìn nhỏ cười khinh bỉ.

Ừ thì nhỏ cũng mạnh đi, nhưng mà đó là 1 chọi 1 còn đằng này 1 chọi 5, 6 đứa coi như là bị đánh hội đồng, nhỏ lấy sức đâu mà làm lại. Trong vòng vây rối loạn, nhỏ cảm thấy bàn tay của mình quơ loạn xạ đập bôm bốp vào người, vào mặt mấy đứa kia. Đồng thời cũng cảm nhận được mấy cánh tay phang tới tấp lên người nhỏ, thậm chí mái tóc đỏ cũng bị xô ra rồi bù xù bị giật lấy giật để.

Dù đau đến ứa nước mắt nhưng nhỏ vẫn nghiêng răng, tay vung mạnh hơn, chân đạp tới tấp. Chẳng biết khi nào bọn nó sẽ ngưng nhưng nhỏ không muốn làm con rùa rụt cổ mặc kệ tụi nó có đánh có đá thì tùy. Mình đâu thì phải lỗi tại nó đau cùng mới hả dạ.

Ước muốn của nhỏ bây giờ là có ai phát hiện ra và cứu nhỏ. Hình ảnh của cậu chợt hiện lên. Nhỏ uất ức, tất cả tại cậu mà nhỏ mới thành ra thế này, uất ức, uất ức tột độ. Nhỏ muốn khóc quá, khóc không phải vì đau mà là vì giờ này nhỏ bị đánh toi tã ở đây thì cậu biết tâm ở đâu không biết, chắc là lại đi hẹn hò với Ngọc rồi chứ gì! Nghĩ đến đây nhỏ càng muốn khóc hơn, khóe mắt đã cay cay từ lúc nào chả hay. Nhưng mà biết đâu nhờ nhỏ khóc bọn này tưởng nhỏ đau bọn nó càng khoái chí hơn thì sao? Như vậy sẽ rất là nhục! Cho nên tuyệt đối không được khóc, không được khóc vì lý do ngớ ngẩn này!

Không biết bao lâu rồi mà nhỏ cảm thấy cả thân thể rệu rạo, đầu choáng váng, chân tay bủn rủn như cộng bún thiêu, nhỏ sắp ngất tới nơi. Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc đó thì đột nhiên...

- Dừng lại! _ Giọng ai đó rít lên giận dữ mà cũng thật uy quyền. Lũ bạn của Mai Chi quay mặt lại, nhìn cái nơi phát ra âm thanh hung bạo đó.

- Mau biến khỏi đây trước khi tôi lôi các cô lên văn phòng của trường! _ Không biết người đó là ai, không biết người đó uy quyền cỡ nào, cũng chả biết khuôn ặt lúc này của người đó dữ tợn bao nhiêu mà mấy đứa con gái đó đều cầm đầu bỏ chạy. Đây là lần duy nhất cũng là lần cuối cùng nhỏ bị đánh, nhỏ cam đoan! (Mạnh mẽ quá! =))

Nhỏ lồm cồm bò dậy, dùng chút sức lực yếu ớt cuối cùng mà gào lên

- Đánh người khác giỏi lắm mà! Sao tự dưng nghe hai từ "văn phòng" đã bỏ chạy vậy? Chị nói cho mấy cung biết ngày xưa chị đánh ai là không hề biết sợ nhé! Chị mà đánh ai rồi là thầy cô cũng không cần được đâu chứ không như mấy đứa! Trẻ trâu!

Xong, nhỏ vuốt lại tóc tai định cảm ơn "ân nhân cứu mạng" thì bị ngắt ngang, mà cái vị "ân nhân" đó cũng làm nhỏ cứng họng

- Vẫn cứng đầu và mạnh mẽ quá nhỉ? Sao lúc này không gào lên với bọn nó như vậy đi, sao đợi người ta chạy hết rồi mới gào thét ở đây một mình! Cái tật không chữa, có ngày bị đánh cho thịt nát xương tan thì mới chịu rút kinh nghiệm hay sao ấy! _ Cậu nói

Nhỏ đứng phắt dậy, chỉ tay vào mấy vết thương của mình mà gào lên

- Tôi thích như thế đấy thì làm sao nào, cậu quản được tôi à? Tại ai mà tôi mới ra nông nổi này hả? Một tiếng an ủi, hỏi han cũng không có! Mồm miệng ra là chửi mắng trách móc, sao miệng cậu độc địa quá vậy hả??? _ nhỏ giận đến nổi đến cả cách xưng hô cũng thay đổi.

Một tia đau lòng khẽ xuyên qua người cậu. Tại sao lại có thể xưng hô một cách xa lạ như vậy?

- Tại tao à? Mọi chuyện không phải từ cách tính ngang bướng tùy tiện của mày mà ra à? Thư của người khác ai cho mày vứt đi hả? _ Cậu tức giận nói

- Tôi thích! Ai biểu đưa tôi làm cái gì? Tôi chưa xé nát nó ra là may lắm rồi! Thích thì đi moi thùng rác đi nó vẫn còn nằm y nguyên trong đấy đấy!

- Mày... cứng đầu, ngang ngược quá rồi đấy! Mày cứ như vậy thì ai chịu nổi mày hả?

- Tôi đó giờ như vậy đấy! Tôi đâu cần cậu chịu nổi tôi! Tôi biết tôi không bằng Phạm Ngọc xinh đẹp của cậu rồi, khỏi nói nhiều! Bye! _ Nhỏ hất vai cậu, khập khiễng bước ra cửa. Sau, lại chưa vừa lòng, gặng quay lại gào thêm một câu nữa

- TAO GHÉT MÀY, HY CHÓ ĐIÊN!

Xong mới chịu vụt chạy đi, mặc cho cái chân đang bị trật khớp.

- NHẬT HẠ! _ Cậu kêu với theo nhưng vô vọng. Tức giận cậu đá vào vách tường gần đó, dẫm đá vài cái vào bộ bàn ghế dư của trường nữa mà cũng chưa hả giận

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Trưa...Nhỏ dụi mắt thức dậy liếc nhìn sang chiếc đồng hồ bên cạnh cũng đã là 12h50p. Từ chiều hôm qua sau vụ đánh nhau, nhỏ chạy như điên về nhà rồi lăn ra giường, rồi cũng không biết ngủ thiếp đi lúc nào. Trong mơ mơ nhỏ còn thấy rõ hình ảnh cậu mồn một đang cười tươi rồi chia ra trước mặt nhỏ hũ kem 5 mùi vị ở Naive. Nhỏ xoa xoa thái dương, thì thào

- Đạo này hay bị "cô hồn" ám ảnh quá!_ Nhỏ tuột xuống giường, xách bộ quần áo thể thao màu xanh mị nơ đi thay đồ.

Đứng trước gương mà nhỏ không khỏi khóc rùng rùng trước khuôn mặt tàn tạ của mình sau vụ đánh nhau chiều hôm qua tại nhà thi đấu. Chỗ bầm tím, có chỗ còn rướm máu do bị cào, trên trán còn sưng lên một cục chù vù làm mất đi sự cân bằng trên khuôn mặt nhỏ. Cái lũ khốn nạn, nhỏ trù ẻo cho xui xẻo cứ bám lấy tội nó! Ra đường thì bị xe "kiss" cho vài phát, đi thi thì bị điểm 0, lận bùa bị bắt gặp, uống nước bị mắc nghẹn, có bồ thì bị bỏ đá, vân vân và mây mây...

- Muaahaha!!!_ Nhỏ ngửa mặt lên trời cười nham hiểm như mấy bà phù thủy vừa chế xong được độc. Ai biểu dám chọc gan đến Trần Nhật Hạ này làm gì! Kaka

Sau khi vsen xong xuôi nhỏ bước ra phòng khách ngó nghiêng, ông cụ đi vắng hôm rai vẫn chưa về. Nhỏ nghĩ bụng, con cháu thương ông cụ như thế nên mới giữ lại, sao ông cụ không chịu dọn nhà đến ở cùng luôn đi ở một nơi xa xôi hẻo lánh thế này làm cái gì? Thôi không suy nghĩ vơ vẩn nữa, nhỏ đi thẳng ra chiếc ghế sofa, toan mở TV. Ánh mắt chợt liếc nhìn sang tờ lịch treo trên tường, đã mấy ngày rồi chưa xé lịch. Nhỏ nhớ lúc trước nhỏ rất khoái trò này, ngày nào cũng mong đến tối để mà xé lịch thôi, một trò chơi hết sức ngớ ngẩn đúng không? Hồi nhỏ ngây ngô quá giờ nghĩ lại thấy buồn cười.

Nhỏ xé vài tờ lịch, vo tròn rồi ném vào sọt rác. Xong, lại phát hiện hôm nay là ngày 24/12 tức là ngày Noel, vậy mà nhỏ chẳng hề hay biết gì cả. Thảo nào, mấy đứa trong lớp cứ bàn việc đi chơi, mở party gì đó, tưởng sinh nhật ai hóa ra là Giáng Sinh. Nhỏ móc chiếc 1280 trong túi quần ra gọi cho mẹ

"- Alo?

- Mẹ ơi, Noel này mẹ có về thăm con không vậy?_ Nhỏ hỏi

- À mẹ xin lỗi, Noel ở chỗ chú con có nhiều việc quá nên chắc không về được. Khi khác nhé con?

- Vâng,_ nhỏ nói iu xiu trong điện thoại, xong tắt máy"

Bất giác nhỏ nhìn sang ngôi biệt thự đối diện, chiếc xe đạp xanh dương đã biến mất. - Hừ mới sáng sớm mà đã đi đủ đôn với gái!_ Nhỏ học hần. - Aaaaaa... sao bức mình quá đi mất!_ Nhỏ la lên, rồi chợt phát hiện ra dáng ai rất quen thuộc đứng trước cửa nhà, vẫn còn trong tư thế ngồi trên xe đạp, ánh mắt vẫn nhìn vào cánh cửa nhà nhỏ như đợi chờ điều gì đó. Thấy lạ, nhỏ bước đến mở cửa

- Ô... anh Huy?_ Nhỏ ngạc nhiên. Đập vào mắt nhỏ giờ là khuôn mặt đang cười tỏa nắng với nhỏ của Hoàng Huy. - Anh đi công tác xong rồi à?

- Ừm,_ Hoàng Huy gật đầu. - Mặt em bị sao vậy?_ Anh nhanh chóng thấy sự thay đổi trên gương mặt nhỏ

- Bị té xe ấy mà!_ Nhỏ cười gượng gạo, lấy tay gãi gãi đầu

- Thật không? Té xe mà bị thương kiểu đó à?_ Hoàng Huy nghi ngờ hỏi

- Thật... thật mà!_ Nhỏ lúng túng

- Haizz... em có muốn giấu thì anh cũng chẳng bắt em nói được!_ Hoàng Huy thở dài, xong anh hỏi han. - Thế sao em không dán băng keo cá nhân lại, để như thế sẽ bị nhiễm trùng ấy!

- Thật ra thì hôm qua tối giờ... em còn chưa rửa mặt nữa là chứ nói gì sát trùng!_ Nhỏ thành thật khai báo

- Em có phải là con gái không vậy? Sao không lo cho sắc đẹp của mình gì hết tron vậy?

- Hi, cái này chừng vài ba ngày là lành à!_ Nhỏ nói, miệng cười toe

- Nhỡ nó thành sẹo thì sao? Con gái con đứa trên mặt có sẹo mà coi được à?_ Hoàng Huy hơi bức trước sự bình thản như không của nhỏ. - Không được, em ở yên đây đi, anh ra nhà thuốc mua tí đồ cho em!

Xong anh chạy đạp xe chạy vụt đi, nhỏ còn chưa kịp ú ớ gì. Nhỏ phì cười trước sự lo lắng của anh. Chả bù với "ai kia", một lời hỏi thăm cũng không có. Người gì mà đáng ghét đã vậy còn lớn tiếng trách móc nhỏ nữa chứ! Trời ơi sao bức mình, khó chịu dữ vậy nè!~

Chừng 10p sau, Hoàng Huy quay lại kèm theo một bịch thuốc nào là thuốc giảm đau, oxi già, bông gòn, các thứ.

- Vào nhà đi, anh làm giúp em!

- không cần đâu, em tự làm được rồi!_ Nhỏ cười từ chối

- Vậy sao được, em hậu đậu với nhất gan lắm, làm sao dám sát trùng vết thương chứ!
- Ý anh là sao? _ Nhỏ hét toáng lên. Hoàng Huy phì cười
- Ok, Ok, Nhật Hạ chúng ta rất giỏi nhưng mà anh vẫn sẽ giúp như vậy sẽ tốt hơn, được chưa?
- Tạm được! _ Nhỏ làm bộ bĩu môi. - Thôi anh vào nhà đi, dựng xe hàng rào ấy không ai lấy đâu mà sợ.
- Ừ.

Hoàng Huy theo nhỏ vào nhà.

Đằng xa, cậu hậm hực vút thẳng bịch thuốc cầm trên tay xuống đất.

- Con gái gì mà mời con trai vào nhà tùy tiện như vậy à? "Anh anh em em" ngọt sớt!

"Sao khó chịu dữ vậy nè?" _ Cậu vò đầu bứt tóc. "Ting" _ Chiếc điện thoại kêu lên trong túi quần.

"Chiều nay đi chơi Giáng Sinh với em nhe. 7h tối tại rạp chiếu phim. OK?"

Người gửi: Phạm Ngọc"

...

- Á đau quá!
 - Mới chạm vào em đã kêu đau, đồ nhát cây!
 - Ừ... ừ... nhẹ nhẹ thôi~~~
 - Đừng nói nữa anh loạn trí lên bây giờ!
 - Á! Sai chỗ rồi!
 - Chứ ở đâu?
 - Sít sang bên trái một chút mới đúng
 - "Rầm" _ Cánh cửa bị hất tung ra một cách vô cùng mạnh bạo cho thấy cậu đã "vũ lực" cỡ nào.
 - Giữa ban ngày ban mặt mà hai người đang làm... _ Cậu hét lên rồi nhận ngay cái lườm sắc bén của nhỏ
 - Làm cái gì thế? Tao đang khử trùng vết thương mà!
 - Ồ... vậy... vậy à?
 - Chứ mày tưởng cái gì? _ Nhỏ chau mày hỏi
 - Không... không có gì! _ Cậu chối bay biến. Nhỏ mà biết cái suy nghĩ "không trong sáng" của cậu bây giờ thì chỉ có thể là một cước đá bay ra khỏi nhà.
 - Mà mày sang đây làm cái gì? Để nhìn bộ dạng tòi tàn này của tao mà hà hê à? _ Nhỏ bực dọc hỏi. Thấy cái bản mặt của cậu là nhỏ như điên tiết lên chỉ muốn một tay đập nát cái bản mặt đào hoa kia của cậu. Không được, không được! Anh Huy đang ở đây nhỏ không thể phá vỡ hình tượng "thùy mị nết na" của mình được!
 - Sang đây... để coi... ông về chưa chứ làm gì? Bộ nhà này là nhà của mày à? _ Cậu xác xược đáp. Nhỏ bặm môi, giận đến tím cả mặt.
 - Ai thế? _ Hoàng Huy hỏi. - Bạn em à?
 - Không, con chó điên nhà hàng xóm ấy mà nó tên Thân Hy, anh cứ mặc kệ nó! _ Nhỏ hậm hực trả lời Hoàng Huy
 - Phải rồi, tôi là chó điên vậy mà cũng có con vịt cổ lùn khùng khùng nào đó hiểu tiếng của tôi! _ Cậu nói mỉa.
- Tức. Tức quá! Nhỏ lấy cái 1280 trên bàn, ném thẳng về phía cậu, một cách không thương tiếc. May mắn làm sao, trúng ngay trán. Nụ cười trên môi của cậu tắt ngấm.
- Trả báo! Chó điên không có xương để gặm thì gặm đỡ "cục gạch" của tao đi! Kaka! _ Nhỏ ngoác miệng ra cười.
 - Mày nói ai là chó điên vậy hả? _ Cậu hét lên

- Mày chứ ai... ừ! _ Nhỏ chưa nói hết câu đã bị ăn ngay một cái cốc lên đầu đau đến chảy cả nước mắt. - Huhuhu, anh Huy nó ăn hiếp em! Anh kêu đội bắt chó đến đây cầm đầu nó đi đi! _ Biết mình làm không lại, nhỏ quay sang ăn vạ với Hoàng Huy.

- Mày "diễn sâu" quá đi! _ Cậu gào lên tức tối

- Được rồi, được rồi! Hai đứa ngưng được rồi, Nhật Hạ cũng bị thương, Thần Hy đừng khiêu chiến nữa. Bọn em là con nít à? _ Hoàng Huy cười trêu, xoa xoa đầu nhỏ

- Em/Tôi không phải là con nít! _ Nhỏ và cậu cùng đồng thanh

- Rồi rồi vậy hai "người lớn" có thể tạm gác cuộc chiến này qua một bên được chưa?

Nhỏ hậm hực liếc xéo cậu, làm bằm

- Không biết tại ai mà tôi mới ra nông nổi này! Còn không biết xin lỗi!

- Em nói gì vậy? Chẳng phải em bị té xe sao?

- Dạ... thì... vâng thì em bị té xe ạ! _ Nhỏ cuống quýt chối bay biến

Cậu tức giận, uống ừng ực một cốc nước lọc. Toan ra về chứ chẳng thèm xem cảnh "ngôn tình giữa đời thực" nữa.

- À mà anh Huy, quà của em đâu?

- chết! Anh quên rồi!

- Hơ... anh kì quá, anh hứa rồi mà! _ Nhỏ phụng phịu

"Anh hứa rồi mà", nói nghe thấy ớn, nổi hết da gà rồi nè! 'Anh anh em em' ngọt sớt, sao chưa bao giờ tao thấy mày nhõng nhẽo với tao vậy hả???" _ Cậu gào thét trong bụng

- Đùa thôi, anh có thứ này cho em, nhưng không biết em có thích không? _ Hoàng Huy nói. Anh lục trong balo lấy ra một lọ thủy tinh trong suốt, có hàng chữ "Dream Believe Achieve" màu đen rất đẹp. Bên trong đựng những trái gì đó xanh xanh tròn tròn ngâm cùng nước, hình như là nước đường.

- Đó là thứ gì vậy? _ Nhỏ nghiêng đầu xăm xoi

- sấu ngâm đường đấy!

- Nghe lạ quá!

- Chẳng phải lúc trước em cũng... _ Hoàng Huy định nói rồi chợt khựng lại

- Lúc trước sao anh?

- À không có gì, em ăn thử đi.

Nhỏ vặn nắp, mở lọ thủy tinh ra rồi dùng tay bốc một quả sấu bỏ vào miệng. Hương vị rất là ngon nha, vị giòn giòn, chua thanh của sấu hòa lẫn cùng vị ngọt của đường và hương thơm dễ chịu của những lát gừng, thật là sáng khoái.

- Ngon quá à!~ _ Nhỏ reo lên thích thú, tiện tay lấy ra một trái sấu khác bỏ vào miệng

- Em ăn không, Thần Hy? _ Hoàng Huy nhẹ nhàng mời cậu. Cậu cũng định từ chối, lại bị nhỏ ngắt ngang

- Ăn đi, ngon lắm á! Anh Huy đã có lòng mời mày thì nên tôn trọng ảnh một chút đi!

Cậu chau mày, cũng lấy một trái sấu ra mà nếm thử mùi vị. "Chắc, cũng ngon thật!" _ Cậu nghĩ bụng, rồi lại thấy cái thái độ "cảm thán" của nhỏ đối với Hoàng Huy là lại bức bối. Không muốn thừa nhận, buột miệng nói

- Cũng tạm tạm!

- "cũng tạm tạm" _ Nhỏ nhại giọng cậu, miệng bĩu ra. - Nói chuyện nghe mắc ghét, tạm tạm thì đừng có ăn nữa mày! _ Nhỏ giật lọ thủy tinh lại, ôm khư khư vào lòng như một đứa con nít giữ kẹo của mình, sợ người ta cướp mất.

- À mà anh Huy hôm nay giáng sinh mà phải không? Minh đi chơi đi! _ Nhỏ hứng khởi rủ Hoàng Huy

- Đi chơi ư? OK! _ Hoàng Huy gật đầu kèm theo một nụ cười hút hồn người đối diện.

- "Minh đi chơi đi" _ Cậu nhại giọng nhỏ, miệng trề ra nhìn mà không ưa.

- Mặc kệ nó đi! Để em đi thay đồ rồi mình đi chơi hé! _ Nhỏ vụt chạy lên lầu không quên ném lại một cái nhìn sắc ngọt cho cậu.

5p sau nhỏ bước xuống lầu với một chiếc quần short năng động nhưng vẫn nữ tính với chiếc áo trễ vai đáng thùng.

- Đi thôi anh! _ Nhỏ với Hoàng Huy, xong quay sang cậu. - Mày thích thì ở lại đi, khi nào đi thì nhớ khóa cửa!

Xong nhỏ tí tớn đi với Hoàng Huy ra cửa rồi lên xe chạy đi mất. Cậu như điên tiết lên.

- Bộ tôi là chó không bằng, ở nhà giữ cửa cho mấy người đi chơi à?

Cậu đá vào cái chân bàn bên cạnh. Ai mà ngờ được nó cứng đến như vậy, khiến cậu bị đập ngón chân đau đến nỗi nói không thành lời. Cái bàn chết tiệt!!!

...

Hoàng Huy và nhỏ đi vào khu vui chơi trên đảo. Đứng làm tường là ở trên đảo thì khu vui chơi này nhỏ nhé, nó chỉ thua Đầm Sen vài cái thôi, chứ chất lượng, trò chơi thì cũng không kém là bao đâu. Chơi được một lúc, nhỏ phát hiện ra một thứ

- Anh Huy! Anh Huy! Lại đây chơi cái này nè! _ Nhỏ reo lên, tay liên tục vẫy vẫy Hoàng Huy. Anh phì cười, bó tay với "đứa con nít"

trước mặt

- Trò gì thế? _ Hoàng Huy bước lại

- Ném banh nhận quà á! _ Nhỏ trả lời.

- Thế em muốn cái gì trong số quà tặng đó à? _ Hoàng Huy hỏi. - Muốn con gấu bông đó sao? _ Anh chỉ tay về phía bên trái có một con gấu bông màu trắng, ở trên cổ có quàng một cái khăn đủ màu, hai tay ôm một chậu cây cũng nhồi bông.

- Ai bảo, em muốn uống trà xanh cơ! _ Nhỏ nói, tay chỉ về lốc trà xanh bên cạnh

- Hả? _ Hoàng Huy ngạc nhiên. - Không thích gấu bông sao? Anh nhớ con gái thích gấu bông lắm mà!

- Nhưng em không thích gấu bông. Đem về ôm ôm ấp ấp thôi chứ có ăn uống bổ béo gì được đâu! Với lại để nó bên cạnh mình, ban đêm giật mình tỉnh giấc, đập đập vào mắt mình là cái bàn mặt đang cười của nó, anh không thấy sợ à? Chả hiểu bọn con gái thích nó ở chỗ nào, đáng sợ chết đi được!

Hoàng Huy phì cười, lắc đầu trước quan niệm ngây ngô hơn con nít mà cũng thật đặc biệt của nhỏ.

- Được rồi, anh sẽ lấy cho em lốc trà xanh đó, OK?

- Ừm! _ Nhỏ nhoén miệng cười gật đầu cái rụp

- Ông chủ phải làm sao mới lấy được lốc trà xanh đó vậy?

- À cái đó thì trúng liên tiếp 2 phát liên tiếp. 10k/ 3 trái banh.

Hoàng Huy móc trong ví ra tờ 10k đưa cho ông chủ rồi nhận lấy ba trái banh màu xanh.

- Cho tôi 3 trái banh! _ Một giọng nói cực kì quen thuộc vang lên bên cạnh. Nhỏ xoay người. WTF? Tại sao cậu lại ở đây???

- Nè mày làm gì cứ lẻo đẻo theo tao thế hả? _ Nhỏ bực bộ hỏi

- Ồ... con mắt nào mày thấy tao lẻo đẻo theo mày. Đây là khu vui chơi của chung, tao muốn đi chơi mà cũng bị gọi là lẻo đẻo theo mày à?

- Không chấp nhất với mày! _ Nhỏ gạt tay, còn nói nữa thì nhỏ không phang luôn cái iphone 5s vào mặt cậu mới là lạ đó! - Thế mày cung định chơi phang lon à? Biết không đó mà bày đặt? _ Nhỏ nói giọng giễu cợt

- Mày đang coi thường Diệp Thần Hy tao à? Nói cho mày biết trò gì mà tao chơi không được! Tao lấy con gấu bông luôn cho mày xem!

- vậy luôn?

Cậu thay đổi tư thế, giơ tay lên. Bụp... bụp... bụp. 3 quả banh bay ra và tất cả đều... trặc hết! Khỏi phải nói cậu ngượng như thế nào, cộng thêm cái con người bên cạnh đang ôm bụng cười ngặt ngoẽo kia. Cậu chỉ có "một khát khao, một ước ao" ở đây xuất hiện một cái lỗ để cậu chui xuống.

- Hahaha. Mày đừng có làm cho người ta chết cười chứ Thần Hy! _ Nhỏ ngoác miệng ra cười, không để ý đến ý tứ gì cả. - "Mày đang coi thường Diệp Thần Hy tao à? Nói cho mày biết trò gì mà tao chơi không được! Tao lấy con gấu bông luôn cho mày xem!" _ Nhỏ vỗ ngực bồm bộp giả bộ cậu lúc nãy

- Mày có thời đi chưa hả?_ Cậu gào lên tức tối
- Haha... Ok, Ok!_ Nhỏ quệt nước mắt. - Mày nên học hỏi anh Huy đi kìa!_ Nhỏ vỗ vai cậu
- Này, em đừng nói thể biết anh có trúng quả nào không?_ Hoàng Huy gượng gạo gãi đầu
- Mày thấy chưa? Anh Huy giỏi giang mà lại khiêm tốn chứ không như mày! Chưa làm được gì mà tự cao tự đại!
- Được, để tao chống con mắt lên coi, hần trúng được bao nhiêu quả!
- Anh Huy cô lên! Em tin anh! Cố lên!_ Nhỏ reo hò.
- Để anh thử._ Hoàng Huy nói

Choang... choang... choang... Ba quả bóng bay ra, liên tiếp 3 hàng lon bị đổ xuống. Mọi người xung quanh vỗ tay khen ngợi. Nhỏ hí hửng cười toe, còn cậu thì há hốc mồm, không thể tin được!!!

- May mắn thật! Anh định chỉ cần trúng 2 trái thôi là được rồi!
- Anh đúng là giỏi quá! Không như "ai kia"!

Ông chủ lấy con gấu bông đưa cho nhỏ. Nhỏ ôm con gấu trong lòng, miệng hơi phụng phịu một chút

- Nhưng mà em vẫn thích uống trà xanh hơn!
- Được rồi để anh mua trà xanh cho em! Được chưa?
- Vâng!

Cậu hậm hực quay lưng đi về. Ở lại chỉ mặc công làm phiền "người ta" thôi!

Nhỏ quay quanh thấy cậu đã không còn ở bên cạnh, nhìn ra xa thì thấy dáng cậu

- Nè, Thần Hy mày đi đâu vậy?_ Nhỏ kêu lên. Cậu quay mặt lại, chau mày khó chịu
- Đi gặp Phạm Ngọc!

Rồi bóng cậu lẩn vào đám đông. Tự dưng khi nghe cậu trả lời vậy, nhỏ cảm thấy hụt hẫng. Bàn tay, buông lỏng con gấu bông ra

- Ấy!_ Hoàng Huy chụp con gấu lại trước khi nó rơi xuống vũng nước bên cạnh. Nhỏ giật mình, cuống quýt ôm con gấu bông lên
- Gấu bông mà rơi xuống đất sẽ bị bẩn đấy! Rất khó giặt sạch, mà nếu có giặt rồi thì lông cũng không còn như xưa được đâu!_ Hoàng Huy nói, giống như là đang lặp lại một câu nói của ai đó chứ không phải là lời nói của anh.

- Vâng, em xin lỗi._ Nhỏ lí nhí
- Anh nhớ lúc trước em rất thích và trân trọng gấu bông như người thân của mình vậy!_ Hoàng Huy vuốt đầu con gấu bông nói
- Hả? Anh nói gì cơ?_ Nhỏ ngây ngốc, chả hiểu cái gì cả! Nhỏ có thích gấu bông đâu, mà cũng có trân trọng nó như người thân của mình đâu!
- À không, anh nói người yêu cũ của anh ấy mà!_ Hoàng Huy cười
- Bạn gái cũ? Vậy giờ chia tay rồi à?
- Cũng có thể coi là chia tay, mà cũng có thể không!_ Anh đáp một cách khó hiểu
- Là sao?
- Cô ấy chết rồi, trong một tai nạn khi leo núi.
- Hả? Ồ... em không biết, em xin lỗi!_ Nhỏ cuống quýt cúi đầu
- Không sao, chuyện cũng đã lâu lắm rồi!
- Chắc chị ấy xinh lắm nhỉ?
- Ừm, nếu anh nói thì em có tin không?

- Tin? Tại sao không tin?
- Vì cô ấy rất giống em, giống đến từng milimet vậy.
- Hả? _ Nhỏ ngạc nhiên. - Anh không đùa chứ?

Hoàng Huy không trả lời, anh lấy trong ví mình ra một tấm hình đưa cho nhỏ. Bên trong tấm hình là một cô gái, đúng như lời anh nói, cô gái này giống nhỏ đến từng milimet, y hệt như hai giọt nước vậy. Nhưng mà đây đích thị không phải nhỏ, vì cô gái này mặc váy màu hồng cực kì nữ tính, chân mang giày búp bê, mái tóc xõa dài ngang lưng, trên miệng nở một nụ cười vô cùng dịu dàng. Tất cả những gì ở trên cô gái đó đều trái ngược nhỏ, nhỏ cực kì ghét mặc váy, lại chưa xõa tóc bao giờ, càng không mang giày búp bê, nhưng có điều mái tóc đó cũng có màu đỏ giống nhỏ.

- Đúng là rất giống! _ Nhỏ thốt lên, đưa tấm ảnh cho Hoàng Huy
- Ban đầu anh cũng ngạc nhiên khi gặp em lắm!
- Vậy à? _ Nhỏ nói. - Nếu vậy, anh làm quen với em vì em giống cô ấy? _ Nhỏ hỏi, giọng nói có phần khó chịu. - Em không muốn làm người thay thế, em là em, cô ấy là cô ấy, chỉ bên ngoài thôi đã thấy em khác cô ấy một trời một vực rồi! _ Nhỏ thẳng thừng nói
- Em đừng hiểu lầm! Tuy rằng khuôn mặt lẫn ngoại hình em đều rất giống cô ấy nhưng anh làm quen em không phải vì điều này! _ Hoàng Huy giải thích. - Cô ấy trái ngược em hoàn toàn. Và vì thế anh mới làm quen với em

- Vậy à? Làm em tưởng...
- không sao, ai nhìn vào thì cũng có suy nghĩ như em thôi.
- Anh có thể kể cho em nghe về chị ấy không? _ Nhỏ ngồi xuống băng ghế đá, tay vỗ vỗ xuống chỗ bên cạnh ý kêu Hoàng Huy ngồi xuống.
- Thật ra cô ấy bằng tuổi em cho nên đừng gọi là chị.
- Ủa vậy hả? Em tưởng bằng tuổi anh chứ! _ Nhỏ có chút ngạc nhiên. - Vậy cô ấy tên gì? Anh vẫn chưa nói em biết nữa!
- Tiểu Hạ.
- Trời, cả tên mà cũng trùng nhau nữa. Trên đời này sao có nhiều trường hợp trùng nhau thế này nhỉ? Cứ như là chị em song sinh ấy!
- Hi.
- Thế còn tính tình? Sở thích? Vân vân như thế nào? Chắc cũng khác em nhiều lắm hả?
- Ừm khác rất nhiều, nói chung là hoàn toàn ngược lại với nhau
- Ồ!

- Tiểu Hạ thích mặc váy hoặc đầm, mang giày búp bê, thích tết tóc, chuộng phong cách nữ tính hơn là phong cách đường phố. Tiểu Hạ rất thích gấu bông và rất quý nó, có hôm anh lỡ vô tình ngồi lên chân con gấu mà cô ấy thích nhất thế là cô ấy hét âm lên báo là "ngồi như vậy, SaSa sẽ rất đau, anh mau xin lỗi SaSa mau!". SaSa là tên con gấu bông ấy, cô bắt anh xin lỗi cho bằng được nếu không cô ấy sẽ giận dỗi. Giờ nghĩ lại khuôn mặt Tiểu Hạ lúc ấy rất buồn cười.

- Hèn gì, lúc nãy anh nói Tiểu Hạ xem gấu bông như là người nhà của mình.
- Ừm. Còn nữa Tiểu Hạ dịu dàng và rất hay quan tâm đến người khác từng li từng tí. Nhưng mà cô ấy quá hiền nên rất dễ bị người ta bắt nạt. Anh còn nhớ lần đó cô ấy đi mua đồ sale nên rất đông, cô ấy chờ cả buổi, đến lượt mình thì bị người khác chen vào. Tiểu Hạ uất ức nói thì bị cái bà đó quát cho một cái làm bật khóc giữa khu mua sắm. Bà ta hoảng quá phải nhường lại chỗ cho cô ấy vậy mà mua xong hàng rồi vẫn còn thút thút mãi với anh. Lúc đó anh vừa giận mà cũng vừa thương, tại sao lại có một cô gái ngoan ngoãn mà mọt ướt đến như thế. Nhưng mà lại cho người ta cảm giác muốn che chở bảo vệ đến suốt cuộc đời! _ Hoàng Huy cười nhẹ, kể về cô gái tên Tiểu Hạ với ánh mắt tràn ngập niềm yêu thương. Xong ánh mắt bỗng chuyển sang buồn rười rượi. - Vậy mà... anh chẳng thể bảo vệ Tiểu Hạ mãi được, sau vụ tai nạn đó cô ấy lìa gia đình cô ấy như một giọt nước bốc hơi hoàn toàn không để lại tung tích, mới đây anh nhận được tin cty ba Tiểu Hạ phá sản!
- Anh cảm thấy mình thật bất lực, cả người mình yêu thương nhất cũng không giữ được. Ngoài bức ảnh đó ra anh chẳng còn hình nào của cô ấy nữa, điện thoại cũ của anh bị mất, anh cố gắng tìm lại chỉ cần một bức hình thôi cũng được nhưng vô vọng. Điều anh không hiểu nhất là tại sao ba mẹ cô ấy lại làm như vậy, anh thực sự không hiểu!
- Làm như vậy là làm thế nào? _ Nhỏ tò mò
- Là... _ Anh định kể thêm rồi đổi giọng, giống như là đang kể sang chuyện khác. - Cả một bức hình cũng không đưa cho anh, cả mộ của cô ấy anh cũng không biết ở đâu cả!

- Chắc vì họ không muốn nhìn anh vì con gái họ mà quá đau khổ, cứ sống trong quá khứ!

- LIỆU TIÊU HẠ CÓ THÍCH NHƯ VẬY? _ Anh gào lên. Nhỏ giật mình, hai mắt hơi tròn lên.

- Em... em làm sao biết!

Thấy mình hơi lớn tiếng, anh xuống giọng

- Anh xin lỗi.

- Không sao người xin lỗi phải là em mới phải tự đứng làm anh nhớ lại chuyện cũ. _ Nhỏ mỉm cười. - Bây giờ anh kể chuyện anh nhiều rồi thì đến em nhé

- Được. _ Hoàng Huy gật đầu

- Em cũng từng bị tai nạn đó!

- Sao?

- Nhưng là tai nạn ô tô chứ không phải là đi leo núi gì đâu nhé! Sau vụ tai nạn đó em bị hôn mê đến 1 tuần lận, khi tỉnh dậy thì biết được nhà mình bị cháy. Mọi đồ đạc đều biến thành tro, may mắn thay là lấy được một số giấy tờ quan trọng và lấy được một số tiền lớn. Gia đình em chuyển sang một căn hộ ở nơi khác mà ba em từng mua.

- Mẹ em kể như thế?

- Vâng, chứ sao ạ? _ Nhỏ ngạc nhiên. - Anh nói như rằng anh biết hết vậy! _ Nhỏ buâng quơ nói

- làm... làm gì có! _ Hoàng Huy cười gượng gạo

- Thôi ta đi chơi tiếp nhá! _ Nhỏ đứng dậy, hí hửng như con chim sổ lồng bay nhảy lung tung - Đi xả stress cho quên đời đi anh!

- Em nói giống như bị căng thẳng lắm vậy! _ Hoàng Huy phì cười thu dọn đồ đạc

Nhỏ quay mặt lại, miệng nhoeo lên cười híp mí. Hoàng Huy hơi khựng người, trong một lúc ngắn ngủi mà tất cả quá khứ như thước phim chiếu nhanh lùa về.

- Nhanh lên anh Huy! _ Nhỏ hồi, tay vẫy vẫy lời anh khỏi dòng kí ức

- Nhặt Hạ!

- Gì anh?

- Anh ôm em được không?

- Há?

Chưa kịp để nhỏ trả lời, Hoàng Huy bước nhanh lại. Hai tay choàng qua người nhỏ, ôm nhỏ vào lòng. Khuôn mặt anh vùi vào tóc nhỏ, hít hà mùi hương đã lâu không được ngửi. Anh nhớ cảm giác này lắm, ôm nhỏ vào lòng như ôm một viên pha lê mỏng manh. Nếu ôm quá hờ hững thì sợ rằng nó sẽ tuột khỏi tay, mà nếu ôm quá chặt thì nó sẽ vỡ mất.

Nhỏ ngạc nhiên, hai mắt vẫn cứ trợn lên, miệng thì há hốc ra. Nhưng rồi nhỏ thấy cảm giác này thật dễ chịu, thậm chí là còn rất quen thuộc nữa.

Anh buâng nhỏ ra, hôn nhẹ lên trán nhỏ. Mặt nhỏ bắt giắc đỏ lên như quả cà chua. Mọi người qua lại nhìn trằm trồ, có người ngưỡng mộ, có người thì ganh tị.

- Được rồi, ta đi thôi! _ Anh nắm tay nhỏ lôi đi, nhỏ cúi gầm mặt lùi thui đi theo.

...

Sau khi chia tay Hoàng Huy ở bến cảng xong nhỏ lững thững đi về cùng con gấu bông. Mặc dù hôm nay rất vui, nhỏ cùng anh đã đi hết các trò chơi cảm giác mạnh ở khu vui chơi, đi uống trà sữa, đi ăn gà rán KFC, vậy mà nhỏ có cảm giác thiếu vắng thứ gì đó. Đi cùng anh nhỏ không ngồi ngược sau yên xe được, không ai giành với nhỏ chỗ ngồi đó nữa, cũng không ai cãi nhau với nhỏ. Cứ thấy thiếu thiếu ở chỗ đó đó. Phải chăng nhỏ đang nhớ cậu???

Không, chắc chắn là không phải rồi! Nhỏ gạt phăng cái suy nghĩ mà nhỏ cho là vớ vẩn trong đầu sang một bên. Hai tay đút vào túi áo, nhỏ mua một phần bắp rang bơ để về nhà xem TV. Tự đứng nhỏ thêm kem ở Naive ghé góp, nhưng mà quán Naive ở đường ngược nhà nhỏ, đi rất là xa. Thôi đành ăn bắp rang bơ, uống nước lọc đỡ vậy.

Về đến nhà...

Nhỏ ném chiếc áo khoác sang một bên leo lên ghế sofa mở TV. Trên TV đang chiếu bộ phim Frozen của hãng Disney, coi phim này đúng chất Noel rồi. Nhỏ bóc vài hạt bắp bỏ vào miệng, ngoác miệng ra cười nhân vật Olaf ngốc ngếch.

Nhưng được một lúc nhỏ bắt đầu cảm thấy cô đơn tột độ. Nhìn sang ngôi biệt thự, chiếc xe đạp không dựng trước hàng rào nữa, chắc là đi chơi với Phạm Ngọc. Phải rồi, hồi mọi cậu đã nói thế mà. Nhỏ đang hy vọng điều gì vậy?

Ăn bắp rang bơ không vô, nhỏ ném sang một bên cầm ly nước lọc uống ừng ực. "Cốc... cốc... cốc" _ Tiếng gõ cửa chợt vang lên. Nhỏ không nghe nhầm đấy chứ, vào thời điểm này ai lại đi gõ cửa nhà nhỏ đáng lẽ ra phải ăn Noel cùng gia đình hay đi chơi cùng người yêu rồi chứ. Hay là ông cụ về? Cũng không phải, một cụ già như vậy ai cho đi xa vào đêm hôm thế này chứ, chắc nhỏ nghe nhầm thôi. "Cốc... cốc... cốc" _ Tiếng gõ cửa lại vang lên, chắc chắn 100% là nhỏ không nghe lầm rồi. Thôi thay vì ở đây đón mò thì ra mở cửa có phải tốt hơn không. Nghĩ thế nhỏ liền đứng dậy tiến ra cửa

- Ai thế? _ Nhỏ hỏi. Hai hàng chân mày khể chau lại tạo sự khó chịu. - Đến đây làm gì?

- Sao mày ra lâu thế, trời lạnh thế này! _ Trước mặt nhỏ là cậu đang co ro ở góc hiên nhà, mặc nguyên một chiếc áo khoác dày, hai tay liên tục xoa xoa vào nhau cho giảm lạnh.

- Sao không đi chơi với Phạm Ngọc? Giờ này mà còn ở đây?

- Ờ... thì... có bạn của cô bé nữa, tao không thích chỗ đông người. _ Cậu giải thích

- Vậy ha? Thế tôi là người dự bị ha? Biến mày! _ Nhỏ toan đóng cửa thì bị cậu chặn lại

- Người dự bị? Mày nói quá thôi, mày là người thay thế hiểu chưa?

- Cái gì? _ Nhỏ hét lên

- Đùa thôi! Tao còn nhiều chỗ để đi lắm, với lại vẫn còn hàng tá cô gái đợi Diệp Thần Hy đẹp trai tao đi cùng đêm Noel này đây. Ngươi là người may mắn được "trăm" chọn đấy nhé!

- Dạ, "thần" không có điểm phúc đó đâu, xin mời "hoàng thượng" ngài đi tìm mấy cô "cung nữ" xinh đẹp ấy mà đi cùng đi ha? Còn "thần" đây đi xem TV một mình vẫn hơn! _ Nhỏ toan đóng cửa lần 2 và cũng bị cậu chặn lại

- Làm gì cau có thế? Còn giận sao?

Nhỏ quay quắt sang chỗ khác không thèm nhìn mặt cậu. Thật ra nhỏ cũng không còn giận cậu nhiều như nhỏ nghĩ chỉ là muốn làm khó cậu một chút thôi.

- haizz... đành vậy! _ Cậu thờ dài. Giờ tay trái đang cầm một bịch gì đó lên nói tiếp - Nếu còn giận thì hôn tao một cái, hết rồi thì ăn kem tao mua ở Naive đi này!

Nhỏ bặm môi, tức giận giật cái bịch màu trắng trên tay cậu, lâu lâu

- Muốn giận tiếp cũng không được!

Cậu phì cười

- Được rồi, vào nhà đi tao thay băng cá nhân cho mày!

- Hà?

- Hà cái khi gì? Tao biết băng cá nhân này từ sáng đến giờ, mày vẫn chưa thay cái mới vô đúng không? Băng cá nhân để lâu không được đâu. Cái thằng cha đó, ân cần chăm sóc rồi thì làm đến cuối luôn đi, làm lưng chừng thế này phải liên lụy đến tao

- Ai thèm liên lụy đến mày! Không muốn thì tao tự làm mày! _ NHỎ giật phăng cái bịch khác trên tay phải của cậu.

- Này, để tao làm cho mày hậu đậu lắm thế nào cũng không xong!

- Mày quá đáng vừa thôi! _ Nhỏ gào lên tức tối. - Giờ tao không muốn đó, thì sao hả?

- Sao mày lòi thôi thế? Giờ mày muốn tao dùng bạo lực à?

-... _ Nhỏ không trả lời, khuôn mặt héch lên tự cao tự đại như nói "Không thích đấy thì làm gì nhau!"

- Nếu mày muốn bạo lực, thì tao sẽ đè mày xuống mà thay thay băng cá nhân cho mày đấy nhé? Tao không ngại đè mày ra đâu!

- Mày nói cái quái gì thế hả? _ Nhỏ hét toáng lên. Khuôn mặt nhỏ đỏ bừng nhìn cái bản mặt đều giả của hắn mà chỉ muốn đấm cho mấy phát bỏ ghét. Nhưng nhìn quanh nhà không có ai, đây là chỗ vắng người. Sức của một đứa con gái làm sao bằng một thằng con trai 17t được, cho nên ngoan ngoãn thì

hon. Nhỏ hậm hực ngồi xuống ghế sofa, không quên làm bầm

- Đồ biến thái mặt dày!

Cậu phì cười, vén mái tóc nhỏ lên. Nhẹ nhàng gỡ miếng băng cá nhân xuống, bên dưới vết thương vẫn còn hở miệng hơi rướm máu tươi. Nhỏ rùng mình, đau đến nỗi muốn ứa nước mắt nhưng vẫn không lên tiếng. Cậu liếc nhìn khuôn mặt tái xanh của nhỏ, trên ánh mắt thoáng chút đau lòng, cậu nhỏ nhẹ hỏi

- Có đau lắm không?

- Bình thường! _ Nhỏ cứng đầu đáp.

Cậu nhếch môi cười, tay ấn mạnh vào vết thương. Nhỏ nhảy dựng lên, đẩy tay cậu ra mà hét toáng lên

- Đau quá! Bộ mày là trâu bò à?

- Cũng biết đau nữa à? Sao lúc đánh nhau không thấy đau hả? _ cậu vứt băng cá nhân còn dính máu của nhỏ xuống sàn, lạnh nhạt hỏi

- Dĩ nhiên là đau rồi! Tao chẳng phải mình đồng da sắt! _ Nhỏ nhăn mặt. Tay định xoa trán, xong vừa chạm vào đã nhói lên phải rút tay lại

- Thế sao còn đánh?

- Chứ chả nhẽ để nó đánh mình à? Tao đâu phải con rùa, con rùa còn có cái mai trên lưng mà che chở còn tao có cái gì cho nên phải phản ứng lại chứ! _ nhỏ bình thản nói. Lập tức ấn ngay cái cốc vào đầu đau điếng

- Mày quá đáng lắm! Tao đã bị thương rồi mà mày còn làm tao đau nữa hả? _ Nhỏ hét ầm lên, uất tức nói

- Mày không biết giảng hòa hay bỏ chạy à? Với lại có ai ngu ngốc đi theo bức thư mà chưa hề biết người gửi như mày không?

- tao tưởng bức thư đó của mày. _ Nhỏ lí nhí. Khi nghe cậu nói này xong, có muốn tức giận cũng tức giận không được. Nhìn bộ dạng của nhỏ cậu vừa thương mà cũng vừa giận

- Trời ạ! Tao có bao giờ làm việc sên súa đó đâu chứ hả? Tao muốn gặp mày thì nói thẳng mặt chứ còn thư với thêu gì chứ!

- Ai biết được, mày giờ chứng thì tao quản được à? _ Nhỏ nhăn nhó nói

- Mày... thôi không nói với mày nữa, nói cũng như không thôi, đồ cứng đầu cứng cổ!

- Ồ sao chứ tao mày quên là tại ai tao mới ra nông nổi này hả? _ Nhỏ bực tức gào lên

- Sao lại tại tao? Thư của tao mày vứt, không thấy có lỗi à? Ba mẹ mày hay cô GDCD của mày không dạy mày tôn trọng quyền riêng tư người khác à?

- Mày quá đáng lắm rồi đó nha! Tao đang bực đừng có mà chọc gan tao à?

- Mày bực cái nỗi gì? có bực bằng tao không hả? _ Cậu quát lên. Nhỏ bị tiếng quát của cậu làm cho có chút áp lực, tuy nhiên vẫn cứng cỏi hỏi ngược lại

- sao mày tức bực? Mày quan trọng bức thư đó lắm à?

- Thấy mày đau tao không giúp được nên bực được chưa? _ cậu nói có chút bất lực. Nhỏ dờ dãn nhìn cậu, có chút ngạc nhiên

Không gian đột nhiên im bất căng thẳng lạ thường. Khuôn mặt ai cũng hơi ửng lên, không dám đối diện nhau. Sau cậu mới lên tiếng phá vỡ bầu không khí

- Ăn kem đi mày!

- Ừm _ Nhỏ gật đầu, cúi xuống xúc thìa kem vào miệng. Kem của Naive đúng là tuyệt nhất, béo béo, ngọt ngọt, lại thơm mùi sữa lẫn mùi trái cây nữa chứ. - Ăn kem dưới trời lạnh chắc chỉ có tao với mày!

- Ừm. Cảm giác có một người làm điều điên rồ với mình thật là tuyệt! _ Cậu nói. Nhỏ gật gù tán thành

Ngoài trời, gió thổi ào ạt, cái lạnh đến cắt da cắt thịt. Vậy mà trong đây, hai người, hai suy nghĩ nhưng đều có chung một cảm giác. Ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

T/g: Xin lỗi mí độc zả êu dẫu, dạo này hơi làm biếng cho nên up chap trễ lịch xin thứ lỗi ạ! Có thể, tối nay t/g sẽ up thêm một chap nữa. Nhưng mà là "có thể" thôi nhé!

Thôi pp nha! Chúc các bạn đọc truyện zz!

---oOo---

Nhỏ và cậu hứng khởi bước vào lớp. À không phải nói là chỉ mình cậu hứng khởi thôi, còn nhỏ thì rệu rạo như cọng bún thiêu cứ nghiêng qua ngã lại. Trước cửa lớp, Phạm Ngọc đang đứng ở đó, tay nắm chặt vạt áo, thấy cậu khuôn mặt chuyển từ tức tối sang giận dữ tột độ

- THẦN HY!!! _ Ngọc hét lên. Nhỏ bị tiếng hét kia làm cho giật mình tỉnh giấc, tay dụi mắt không hiểu chuyện chi

- Thần Hy, anh ngon lắm! _ Phạm Ngọc bước lại, ngón tay chỉ vào áo cậu. - Anh xem đi! _ Xong, cô vứt 2 tờ giấy gì đó vào người cậu. Nhỏ nhặt lên mới biết là vé xem phim hồi tối hôm qua

- Anh bỏ tôi một mình bơ vơ giữa rạp chiếu phim cả buổi tối, đứng chờ mòn mỏi như một con điên! _ Phạm Ngọc hét lên

- Anh xin lỗi. Nhưng anh có gửi tin nhắn hủy hẹn vào máy em rồi mà. _ Cậu từ tốn giải thích

- Máy điện thoại của tôi hôm qua bị hết pin, làm sao tôi biết có tin nhắn chứ! Đáng lẽ ra anh phải đến gặp tôi mà nói chuyện mới đúng!

- Hôm qua anh có chuyện gấp mới không đi với em được, thời gian đâu mà đến nói hủy hẹn với em!

"Chuyện gấp? Hôm qua hẳn đâu có chuyện gấp nào đâu! Rõ ràng hẳn lại tình tang vào khu vui chơi với mình, ban đêm lại đem kem đến nhà mình! Như thế là như thế nào?" _ Hàng vạn câu hỏi ù đi trong tai nhỏ, khiến đầu óc nhỏ quay cuồng

- Tôi không biết! Tôi không biết! Anh bắt đền cho tôi! _ Phạm Ngọc giãy nảy, tay chân liên tục đâm đá cậu

- Thế em muốn anh làm gì? Đền tiền vé xem phim này à? Thế thì cũng được, bao nhiêu để anh trả? _ Cậu cười gượng gạo

- Nè em, tốt nhất là em nên thôi đi! Bộ không biết nhục à, mọi người đang dán mắt lên người của em kìa! Em là hot girl khối 10 ăn vạ ở đây em không thấy xấu hổ à? _ Nhỏ tức tối nói

- Bà chị, bà là cái thá gì mà nói với tôi mấy lời đó hả? Bà có hiểu cái cảm giác mặc nguyên một bộ đồ đồ đứng trước rạp chiếu phim chờ một thằng con trai, nhìn mọi người qua lại tay trong tay là thế nào không hả?

- Thế cũng có biết cái cảm giác ngồi chờ một người giữa màn đêm mà chỉ có một mình không?

- Bà... bà chị nói cái gì thế hả?

- Nói cái gì là nói cái gì? Tôi hỏi cô có hiểu cái cảm giác đó không? Cô chỉ mới làm "nhân vật chính trong phim ngôn tình" thôi mà đã hét ầm trời lên rồi. Còn tôi phải trải qua cảm giác làm "nhân vật chính trong mấy bộ phim kinh dị" ấy. không biết khi nào sẽ có một bàn tay túm tóc mình hay một khuôn mặt đầy máu tối trước mặt mình mà nguyên rủa! _ Nhỏ gào lên xong quay sang tặng cho cậu một cái liếc xéo lạnh thấu xương. Cậu nhún vai vô tội nhìn nhỏ với ánh mắt: "Sao lại lờm tao???"

- Tôi không đòi co với bà chị nữa! _ Phạm Ngọc nói, xong quay sang cậu. - Tôi chính thức "đá" anh, chúng ta chia tay đi!

Đáp lại câu nói ấy là một cái nhếch môi cười của cậu. Khuôn mặt không có gì của sự giận dữ mà hình như là bồn chồn nhiều hơn.

- Anh có nói thích em bao giờ đâu mà chia tay!

Câu nói này quả là thâm độc a~. Giống như một gáo nước lạnh dội thẳng vào mặt của cô bé "dại khờ" trót "tín lắm người" của cô bé Phạm Ngọc. Nó đờ đẫn, vành mắt đã đỏ lên như sắp khóc.

- THẦN HY! ANH NHỚ ĐÓ! _ Phạm Ngọc tức tưởi chạy vụt đi. Nhỏ thì vẫn còn há hốc mồm. Đúng là quá lạnh nhạt. Đúng là quá vô tình mà!!!

- Sao... sao mà bảo với tao là có nhiều bạn bè của Phạm Ngọc, ngại chỗ đông người cơ mà? _ Sau khi Phạm Ngọc chạy khuất nhỏ tò mò hỏi

- Mà hỏi nhiều quá! _ Cậu gât phất, xong lại trả lời. - Ờ... thì... tại... Phạm Ngọc không thích ăn kem, cô bé thích uống Matcha hơn, còn tao thì muốn ăn kem, có người giành kem với mình. Phạm Ngọc thì không tham ăn, cho nên chuyện này sẽ không xảy ra, chỉ có con heo như mày mới giành ăn với tao thôi! _ Cậu giải thích. - Ái ui...

Nhỏ tức giận đá vào chân cậu. Dám kêu nhỏ là heo cơ đấy! Hừ, một khi con heo đã điên lên rồi thì có trời cũng không cản được đâu nhé! Nhỏ quay phắt đi, bước vào lớp nhưng lại nghe rõ mồn một

- Với lại tao phải thay băng cá nhân cho mày nữa!

Nhỏ hơi khựng lại, mặt ửng hồng lên rồi bước nhanh vào lớp, giả vờ như không hề nghe thấy.

...

- CẢ LỚP ĐI THAY ĐỒ MAU LÊN. TRỄ LÀ ÔNG THẦY THANH ÔNG PHẠT CHO CHẠY BỘ BÂY GIỜ!!! _ Thụy An lớp trưởng đứng trên bục giảng gào lên với toàn thể a14. Khi nghe hai từ "phạt chạy" và "thầy Thanh" là y như rằng lũ học sinh a14 được một "động lực" ghê gớm nào đó thúc đẩy bọn nó làm việc tức tốc. Tốc độ ngang hàng với tốc độ ánh sáng không chừng. Chả là lần trước lớp a14 lỡ đi trễ 5p ông bắt chạy bộ quanh trường 50 lần. Vừa chạy hết cũng là lúc vừa vô học. Mặt đứa nào đứa nấy mồ hôi nhiều nhai như vừa đi cày cấy ngoài ruộng về. Cho nên bây giờ tuyệt đối, tuyệt đối không được đi trễ!!!

Thụy An thở hắt ra, quay sang cậu, ngón trỏ chỉ về phía bàn cuối

- Haizz... mày lại kêu cái con người đang "chết" ở kia "hồi sinh" lại coi!

"Ơc... ơc... ơc..." _ Chạy nước xuôi free đã một hơi đổ sạch lên đầu nhỏ. Nhỏ đang mê ngủ cũng phải giật giữa, mắt vẫn chưa chịu mở nhưng tay chân lại vận hành công việc kiểu như đang bơi dưới nước

- Má ơi! Sóng thần! Sóng thần đến rồi! _ Nhỏ hét lên, tay chân lại tiếp tục công việc bơi!

- Hahahaha!!! _ Cậu ôm bụng cười như nắc nẻ. Tay búng vào trán nhỏ. - Sóng thần cái quỷ gì? Dậy đi học TD này!

Bấy giờ, một con mắt mới nặng nhọc hé ra nhìn xung quanh. Chẳng có nước, chẳng có cát, cũng chẳng có sóng thần hay lũ lụt đâu. Chỉ thấy cái lớp học vắng tanh người và hai con người một nam một nữ đang ngoác miệng ra cười kia. Tạm hiểu mọi chuyện, nhỏ đứng phắt dậy gào lên tức tối

- Hai bây đang làm cái gì thế hả? Kêu người ta dậy bằng cách bình-thường-nhất không được à?

- Haha... kêu như vậy thì mày mới chịu dậy đấy thôi! _ Thụy An quệt nước mắt, giải thích

- Đồ ướt hêt rồi làm sao tao học tiếp được? _ Nhỏ nhìn thân thể mình, nhăn nhó

- Con khùng! TD tiết cuối rồi, học xong là về chứ còn học thêm cái gì nữa! _ Cậu vịn nắp chay nước

- Ờ... ờ... _ nhỏ lê lét ra khỏi chỗ đi thay đồ TD.

Tiết TD

- 1... 2... 1... 2... NHẬT HẠ, EM ĐI SAI NHỊP NỮA RỒI KÌA! _ Tiếng ông thầy "dã nhân" hét lên làm nhỏ giật bắn người

- Gìoi ạ! Em có biết lần này là lần thứ mấy tôi nhắc nhở em không hả? _ Ông Thanh xoa xoa thái dương

- Hìhi... mấy rồi thầy? _ Nhỏ cười ngây ngô gãi gãi đầu

- Em còn cười được nữa à? _ Ông thầy giờ tay cốc vào đầu nhỏ không thương tiếc. - Nãy giờ tôi cho đi đều 15 lần em đi sai có 14 lần à? Ít quá nhỉ?

- Vậy là tốt rồi thầy, còn một lần em đi đúng đó thầy. Như vậy là còn sửa đổi được! _ Nhỏ ôm cái đầu bị cốc cho gần lủng, phân bua

- Haha... _ Ông thầy cười

- Haha... _ Nhỏ cũng cười theo mà không hay biết rằng cái nụ cười đó chứa sát khí đằng đằng.

- Cười này! _ Lại thêm một cốc như trời giáng xuống đầu của nhỏ. Đau đến nỗi muốn ứa nước mắt. Học sinh đặt cho ông biệt danh "dã nhân" là phải rồi. Có cái con người nào mà cốc đầu người khác đau đến gần thủng xuống não không kia chứ, nạn nhân lại là một cô gái "chân yếu tay mềm" như nhỏ, đây đích thực là "dã nhân" giữa đời thực rồi!!!

- Em đi đúng một lần... phải rồi... tôi hô bên phải em đi ngược lại. Em muốn "chơi trội" hay còn học mẫu giáo mà không phân biệt được trái phải vậy hả?

Cả lớp cười rộ lên, thú thật nhỏ muốn lột phăng ngay cái quần TD mà đội lên đầu rồi chạy về nhà cho đỡ nhức nhối. Tuy nhiên do bản tính trời sinh cứng đầu cho nên nhỏ không cho phép mình làm như vậy, phải dẫu môi lên mà cãi lại với ông vài ba câu mới hả dạ

- Em đi như vậy là có lý do của em chứ bộ!

- Lý do cái nổi gì? Nói tôi nghe xem cái lý do vớ vẩn của em coi!

- Không vớ vẩn đâu thầy. Trên Thế giới có 4 hướng là Đông, Tây, Nam, Bắc phải không thầy

-..._ Gật đầu. Cả lớp cũng im lặng lắng nghe cái lý do "đầy thuyết phục" kia

- Trên bản đồ, hướng Đông nằm ở tay phải, mà mặt trời mọc hướng Đông, từ đó suy ra tay phải nằm ở hướng có mặt trời! Quá đỉnh!_ Nhỏ dương dương tự đắc

- Em có bị khùng không hả? Bây giờ là buổi chiều mặt trời sắp lặn xuống hướng Tây rồi, em đi ngược lại thì có!

- Ấy chết!_ Nhỏ quên hết chuyện này, hết chống chế nhỏ quay sang cười trừ. - Em quên thưa thầy, hi hi

- Gì rồi! Tại sao tôi lại có một em học sinh bất bình thường thế này vậy trời???

Cả lớp lại được một trận cười hả hê. Còn nhỏ chính thức nhục 2 lần trong một tiết học.

- Thôi, thôi, em ở đây chỉ tổ chứng mất tôi. Em chạy 10 vòng sân trường cho tôi đi!_ Sau một hồi lắc đầu ngoa ngoán ông "dã nhân" phán một câu mà như sét đánh ngang tai

- Thầy... thầy... nói cái gì cơ?_ Nhỏ lấp ba lấp bắp như gà mắc tóc

- Tôi nói là em chạy 10 vòng sân trường cho tôi!

- Nhưng... nhưng...

- Nhưng nhị gì mau chạy đi! Hay là muốn tôi tăng số vòng lên?

- Dạ... dạ thôi thầy! Chạy 10 vòng là "khỏe khoắn" rồi, không cần chạy nữa đâu thầy!_ Nhỏ lắc đầu lia lịa

Nhỏ co giò, cầm đầu cầm cổ mà chạy ra sân. Mới chạy được một vòng rưỡi là nhỏ đã thở không ra hơi. "Khỏe khoắn" cái nổi gì chứ??? Nhỏ mà chạy hơn 10 vòng chắc bị "liệt" hai chân luôn quá, ngày ngày đến lớp phải đi bằng xe lăn. Thôi kệ gác chuyện này sang một bên đi ngồi xuống nghỉ ngơi cái đã!

Nghỉ vậy nhỏ đặt mông xuống một cái ghế đá bên cạnh, dưới một góc cây rợp bóng, đằng xa lại có mấy anh khối trên chơi bóng đá. Thật là một chỗ nghỉ ngơi lí tưởng.

- Trời ơi cái thằng cha lùn kia sao ngu quá vậy? Bóng tới chân mà không đá

...

- trời ạ! Còn cái thằng thủ môn kia nữa, bóng bay tà tà như vậy mà không chụp! Ti số thiên về đội bên kia rồi còn gì!!!

...

- Đá mạnh vô, cứ khều khều như con gái vậy các chế? Tức quá gặp mình là nãy giờ thắng lâu rồi!!!

Một bàn tay tự dưng đầu ra xuất hiện, vỗ một cái lên vai khiến nhỏ giật bắn người. Theo phản xạ tự nhiên nhỏ tuôn một tràng

- Thầy ơi, tại em mệt quá nên em mới nghỉ xuống chứ nãy giờ em vẫn "chăm ví" chạy ngoài sân á thầy! Thầy thấy không mặc dù là buổi chiều mà trời nắng chang chang, em lại "liều yếu đào tơ" cho nên làm sao chống chọi lại với cái nắng như lửa đốt thế này! Em ngồi nghỉ là dựa vào "định luật bảo toàn tính mạng" á thầy, cho nên vì vậy thầy đừng phạt em nữa thầy, em sẽ tiếp tục chạy cho thầy xem!

- Hahahaha~_ Đáp lại lý do "đầy sức thuyết phục" của nhỏ là một tràng cười đến "quên trời quên đất" của ai kia. Nhỏ quay mặt lại, hóa ra là Bảo Bình

- Trời! Con điên, mày làm tao hết hồn! Làm gì như ma như quỷ làm làm li li xuất hiện vậy mày?

- Haha~ nhờ vậy tao mới nghe một tràng nguy biện "cực hay ho" của mày đấy chứ!_ Bảo Bình quệt nước mắt, ngồi xuống bên cạnh nhỏ

- Sao mày lại ra đây?_ Nhỏ thắc mắc

- Bị phạt.

- Tường hay ho gì hóa ra cũng giống tao!_ Nhỏ bĩu môi

- Tao bị phạt vì giỡn trong lớp học chứ không phải vì tội không phân biệt được phải trái như mày! Kaka!

- Mày..._ Nhỏ uất ức. - Thôi "quân tử" không chấp nhất "kẻ tiểu nhân"!

- Hừ, chứ không phải tại tao nói trúng tim đen của mày à?_ Bảo Bình hừ mũi nói

- Xì!_ Nhỏ lè lưỡi, xong tiếp tục với sự nghiệp "bình luận bóng đá" của mình

Xem được chừng 5p nhỏ bị con Bình lay lay tay

- What? _ Nhỏ nhăn mặt với Bảo Bình

- Mà thấy... thấy... _ Bảo Bình e dè hỏi cái gì đó, hai tay vịn vào vạt áo TD

- Thấy cái gì?

- Thấy anh kia nhìn được không? _ Nó chỉ tay về phía đội bóng đá bên kia. Trong trạng thái "hỗn loạn" nhỏ cũng chẳng hình dung được đối tượng mà nó đang nói đến

- Là thằng nào? Minh ngồi xa thế này, mà lại chỉ lung tung thế kia làm sao tao nhận dạng!

- Anh Hiếu 12a7 á!

- Thằng cha đó là thằng nào? _ Nhỏ nhăn nhó hỏi lại

- Trời ạ! Hotboy lớp chuyên Lý mà mà mà chả biết à?

- Hotboy hay hot dog gì tao chả thèm quan tâm, mặc kệ lũ nó. Toàn "sang chảnh" khó với tới thấy mò! _ Nhỏ buông một câu

- Ai bảo mà như vậy? Không phải anh hot boy nào cũng thế đâu! _ Nhỏ chỉ nói đại một câu không ngờ lại bị con Bình phản ứng gay gắt

- Thế mà tiếp xúc với thằng nào rồi hay gì mà nói vậy hả? _ Nhỏ gào lên

- Ờ... thì... à là chưa... _ Nó ập a ập ứng, mặt đỏ lựng lên sau mới chịu nói là "chưa" khiến nhỏ muốn té ngựa

- Thế mà mà lại dám khẳng định! _ Nhỏ bĩu môi

- Thì... à mà chả phải ngày nào mà cũng tiếp xúc với hotboy sao?

- Who?

- Thần Hy đó. Mà không biết à? Hotboy của trường luôn á chứ không phải của khối hay của lớp đâu. Mặc dù hơi khó ưa tí nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui chơi cũng được, và cái sự đẹp trai của nó khiến cho người ta không thể phủ nhận! _ Bảo Bình nói giọng triết lý. Nhỏ ngẫm nghĩ, con Bình nói chả sai quả thật là cậu đẹp trai thật mà, ban đầu khi nhìn thấy mặt cậu lần đầu tiên là nhỏ bị xao xuyến ngay mà. Nét đẹp trong veo tựa như con gái vậy, mà vẫn có nét nam tính trong đó - một sự hòa hợp tuyệt hảo!

Nhưng mà mặc dù cũng rất đẹp trai nhưng hẳn đúng là "đồ hai mặt" nha! Một mặt thì đối xử ân cần lễ phép với bất kì người nào khác, một mặt thì đối xử "tàn bạo" với nhỏ. Vì hẳn đeo một cái mặt nạ quá dày cho nên không ai có thể hiểu được bộ mặt bản bựa của hắn ngoài trừ nhỏ. Tại sao? Tại sao? Hẳn không đối xử với người khác như vậy mà chỉ có mình nhỏ chứ??? (Đoạn này t/g gọi Thần Hy là hắn vì đây là suy nghĩ của Nhật Hạ nhé!)

- Được cái đẹp trai giúp ích gì? Phải có nhân cách, nhân cách mà hiểu không? _ Nhỏ nói

- Nhân cách? Tao thấy nó cũng lịch sự, galang với con gái, lễ độ với giáo viên mà! _ Bảo Bình ngạc nhiên

- Như vậy mới đáng sợ! Hẳn lúc nào cũng là "thiên thần" đối với mọi người. Còn với tao á hả? Phải coi hắn như là "quỷ sa tăng" luôn rồi chứ không còn là mấy con "ác quỷ" nhỏ nhặt đó!

- Haha, mà "ăn ở" làm sao để người ta đối xử với mà như vậy, mà phải tự coi lại mình đi chứ! _ Bảo Bình chẳng những không bênh vực bạn bè mà còn hùa nhau vào "kê xấu" bắt nạt nhỏ.

- Hey, ném quả bóng lại giúp anh! _ Một chàng trai với mái tóc màu đen tuyền dẫm mồ hôi, khuôn mặt V-line đỏ bừng, nhưng vẫn rất tuấn tú. Trên người vẫn mặc đồng phục trường, ống quần được xắn lên đến đầu gối, chiếc áo bị tháo bung ra vào nút thấp thoáng bên trong là body khá chuẩn như mấy anh ở phòng tập gym

Đột nhiên Bảo Bình đỏ bừng mặt, thay vì lạnh lẽo như mọi hôm thì nó lại núp sau lưng nhỏ. E dè như đứa nhóc mới đi học lần đầu, cứ lắp la lắp ló sau lưng mẹ. Nhỏ khom người nhặt quả bóng lên rồi ném về anh chàng đó. Rõ ràng nhỏ đã ném chệch sang bên phải vậy mà xui xẻo sao trúng ngay "chỗ hiểm" làm anh ta một phen tái mét mặt mày, ôm lấy "bầu vật" của mình mà lăn lộn dưới đất. Nhỏ ngây đờ ra như trời trồng, quai hàm bị rớt xuống. Bảo Bình như bị quán tính lập tức chạy lại hỏi han, nhỏ nhớ không lầm thì theo bản tính bẩm sinh vô duyên của con Bình thì nó sẽ ôm bụng cười ngặt lên sao nay lại thế?

- Anh Hiếu, anh có sao không? _ Bảo Bình quan tâm, khuôn mặt nó hiện rõ sự lo lắng. Hóa ra đây là cái thằng tên "Hiếu" mà con Bình nhắc lúc nãy. Hot boy có khác, nhìn kĩ cũng handsome phết.

- Không... không sao! _ Anh Hiếu xoa xoa tay

- Haha... Hiếu ơi là Hiếu mà "ăn ở" làm sao ra nông nổi này vậy? Hahaha! _ Tiếng một thằng bạn bên cạnh trêu chọc

- Em đúng là "xạ thủ" nha, một phát "hạ bệ" được đối phương ngay lập tức. Haha! _ Một người anh chàng khác nói với nhỏ. Khuôn mặt nhỏ ửng hồng rồi rít

- Xin lỗi, đây là "ý trời" không thể trách tôi được mặc dù tôi cũng có lỗi một phần! Nhưng mà rõ ràng là tôi ném về phía bên phải mà! _ Nhỏ giải thích

- Ý em là do anh bị "trả báo" à? _ Hiếu cười

- Ô... dĩ nhiên là không phải thế! Anh đừng hiểu lầm! _ Nhỏ xua xua tay lắc đầu lia lịa

- Thôi được rồi anh bỏ qua cho em đó với một điều kiện! _ Hiếu mỉm cười ranh ma

- Hiếu nhà ta lại của gái kia bây oi! _ đám bặm lúc này lại tiếp tục chọc ghẹo

- Điều kiện? Quá đáng đúng có một cái làm gì thấy ghê vậy trời? _ Nhỏ nhăn nhó nói

- Ô... lỡ anh bị "vô sinh" luôn thì sao?

- Tôi đã bảo là "ý trời" mà anh nghe không rõ à? _ Nhỏ hét toáng lên. Đứng giữa đám con trai cao hơn mình vài cái đầu như thế này thì thật là có áp lực!

- NHẬT HẠ! BẢO BÌNH! HAI EM TRỐN ĐẤU RỒI HẢ??? _ Tiếng ông thầy Thanh vang dội cả một góc sân trường. Nhỏ giật mình mém cán phải lưỡi, lo sợ rằng mình sẽ bị phạt tiếp. Song, lại mừng rơn vì nhờ có ông mà nhỏ được "giải cứu". Thầy "dã nhân" oi, em yêu thầy quá đi mất!~

Nhỏ nắm tay Bảo Bình lôi đi, cô bạn từ này giờ không hiểu vì sao mà cứ lúi thủi cúi gằm mặt chẳng dám nói gì, lâu lâu lại khẽ liếc nhìn nhỏ một cái thật khác với mọi hôm nha!

- Bái bai mấy anh nhưng mà giờ tôi phải đi học rồi! Chuyện "vô sinh" gì gì đó thì anh đi tìm ông trời mà "bắt đền" đi, tôi không liên can! _ Nhỏ vẫy tay chào xong quay lưng chạy thật nhanh trước khi ông thầy hét lên một lần nữa

- Tóc đỏ sao? Thú vị đấy chứ!

...

- Ê, Bảo Bình. Hôm nay mày lạ lắm nha, sao cả buổi không nói gì lâu lâu lại đỏ mặt với cười vu vơ một mình vậy? Bị đứt dây nơ ron nào rồi à? _ Nhỏ buông quơ hời, tay để đôi giày TD vào rù.

- Làm... làm gì có! _ Bảo Bình chối bay chối biến, mặt lại đỏ lựng lên

- Hây da, cô bạn dễ thương của tui oi! Tao không chơi với mày được bao lâu nhưng đủ hiểu tính mày! Gặp chuyện gì rồi, là chuyện tình cảm đúng không? _ Nhỏ chống nạnh hỏi

- Ô... sa mày biết? Ờ... thì cũng có chút đỉnh chuyện về mặt tình cảm!

- Với Trần Nhật Hạ này thì cái gì mà không biết! _ Nhỏ vỗ ngực bồm bộp, dương dương tự đắc

- Bộ mày thích ai thật lòng rồi à? _ Bảo Bình tò mò

- Thích thật lòng thì chưa? Nhưng quen qua đường thì rồi!

- Quen ai? Lâu chưa?

- Quen nhiều lắm làm sao tao kể hết, hồi ở trường cũ, khoảng 3, 4 ngày là chia tay rồi lâu lắm cũng là 1 tuần

- trời ạ! Sau qua đây mày hiền thế? Tao chưa thấy mày quen ai ở đây cả!

- Tao sửa đổi cho ba tao ở tuổi vàng yên lòng rồi!

- WOWW, Nhật Hạ nhà ta ngoan dữ bây!

- Chứ sao! _ Nhỏ hếch mặt lên trời, đượcj vài giây thì đổi giọng buồn buồn. - Nhưng mà... tao cứ có cảm giác hình như đã yêu ai đó rất thật lòng, yêu rất sâu đậm nữa! Chỉ là "giác quan thứ 6" mách báo vậy chứ cảm xúc đó không có nữa!

- Chắc là Thần Hy chứ gì? _ Bảo Bình trêu chọc

- Vớ vẩn! Mày đừng có đánh trống lảng, kể chuyện của mày trước đi!

- Ờ thì... thôi đi mày oi!

- Ghét mày! Kể đi để tao còn giúp mày!
- Thật không?
- Bạn của mày mà lị.
- Ồ thì... thật ra là... là_ Sau một hồi ấp a ấp úng nó mới chịu thừa nhận. - Là... tao thích anh Trung Hiếu!
- Trung Hiếu?_ Nhỏ tròn tròn mắt. - Đừng có bảo với tao là cái thằng cha hồi mới ấy nhé?
- Ủm_ Bảo Bình khép nép gật đầu
- Giời ạ! Mày bị đuôi sao M
- Tao bị đuôi chỗ nào hả? Anh Hiếu đẹp trai lại học giỏi...
- Tao chỉ lỡ đá banh vào "chỗ ấy" của hắn là hắn đòi bắt đền. Cái con người gì nà biến thái, hắn định kêu tao bắt đền thứ gì? Làm vợ hắn chắc!
- Mày thôi đi! Sao cứ thích vui dập anh Hiếu hoài thế hả?_ Bảo Bình uất ức gào lên
- Haizz... tâm hồn của người đang yêu!~_ Nhỏ thở dài dựa vào thành tủ. - Ai biết mày là bạn tao làm cái gì? Đành giúp mày một chuyện vậy!
- Thật sao?_ Bảo Bình cảm động nói, song khuôn mặt nó liền thay đổi trở thành nghi ngờ. - Mà mày định giúp tao cái gì?
- Tất nhiên là xin số điện thoại của hắn ta rồi!_ Nhỏ mỉm cười ranh ma
- Gì cơ? Cái này không được, tuyệt đối không được nha!
- Tại sao lại không được cơ chứ? Thế kỉ thứ mấy rồi mà còn đợi trâu đi tìm cọc hả?_ Nhỏ đẩy con Bình đi mặc nó kêu la nài nỉ. Nhưng so với sức mạnh của một đứa con gái sáng tối đánh nhau như nhỏ thì xem ra con Bình vẫn còn "mỏng manh" lắm
- Kìa, kìa kìa phải không? Thằng Hiếu gì-gì-đó ấy!_ Nhỏ reo lên
- Là Trung Hiếu, Trung Hiếu thưa chị!_ Bảo Bình bó tay với trí nhớ "siêu lâu" của nhỏ
- TRUNG HIẾU!_ Nhỏ kiễng chân, tay vẫy vẫy thu hút sự chú ý của đối phương. Với chiều cao hơi bị khiêm tốn tầm cỡ 1m57 cho nên việc làm này hơi mất thời gian. Mãi một lúc sau Trung Hiếu mới bị tiếng kêu gào của nhỏ làm cho phải ngắt ngang cuộc trò chuyện với bạn mà tìm kiếm người đã gọi tên mình
- "Tóc đỏ" đó sao?_ Trung Hiếu ngạc nhiên
- Mãi mới chịu nghe!_ Nhỏ thở hồng hộc, tay vẫn giữ chặt tay con Bình sợ nó vì ngại mà chạy mất đất. - Mà ai cho anh đặt biệt danh đó cho tôi hả?_ Nhỏ chống nạnh nhăn nhó
- Thế chứ em không nói tên, làm sao anh biết cách xưng hô. Vội lại nhìn vào nguyên bộ tóc đỏ đập vào mắt anh rồi còn gì!_ Trung Hiếu nhún vai
- Xì!_ Nhỏ bĩu môi
- Thế em tìm anh có việc gì à?
- Chà nhẽ tôi rảnh rồi xin nông nổi, đi ngắm nhan sắc của anh à? Bên cạnh tôi cũng có một mỹ nam vậy!
- Mỹ nam?_ Trung Hiếu ngạc nhiên rồi ngẫm nghĩ nhớ về thứ gì đó. - À em là cô gái lúc nào cũng đi cùng Thần Hy sao?
- Sao anh biết?
- Cả trường đồn ầm lên hai em có tình cảm kìa!
- Tình cảm? Vớ vẩn!_ Nhỏ gất phăng ra. - À mà thôi nói chuyện phiếm với anh mãi. Tôi đến đây xin sdt của anh!
- Sdt? Em xin?
- Nghĩ sao vậy hả? Tất nhiên là bạn..._ Chưa kịp nói xong là nhỏ đã bị con Bình bịt miệng lại, khổ chưa? Nó nhăn mặt, lắc đầu lia lịa ý nói đừng khai thân phận của nó ra
- Mà anh có cho không thì bảo?_ Nhỏ quay sang đánh trống lảng
- Được, em ghi lại đi nhé!

Nhỏ quay về phía con Bình ra hiệu nó lưu lại

- Rồi anh đọc đi tôi nhớ mà!

- Vậy à? 0166XXXXXXX

- NHẬT HẠ!

Nhỏ bị tiếng thét kia làm cho cần phải lùi, giật bắn người lão đảo mồm cảm mặt xuống đất may là kịp giữ thăng bằng. Nhỏ quay phắt lại trừng mắt nhìn cái nơi phát ra âm thanh "đa diết" kia.

Đi nhiên ngoài thằng cha Diệp Thần Hy ra thì còn ai có tiếng gọi nhỏ "tha thiết" như thế cơ chứ. Cậu đang ngồi trên yên xe đạp, khuôn mặt búng búng sát khí, hai hàng chân mày thanh tú nhíu lại, giữa trán tựa hồ nổi lên hình chữ M. Mắc cười ghê hồn không, nhỏ không bức mình thì thôi cậu lấy cái quyền gì mà cau có như thế chứ

- Có lên không? Hay là đi bộ về hả?

Nhỏ cuống quýt quay sang con Bình vỗ vỗ vai, cuống cuống chạy về phía cậu. Đi xe quen rồi nhỏ chẳng muốn đi bộ đâu!

Bảo Bình nhìn theo bóng nhỏ khuất dần sau mấy dáng người, tay siết chặt chiếc máy điện thoại vẫn còn dây sdt của Trung Hiếu.

- Em là bạn của "Tóc đỏ" à?

- Dạ... dạ... vâng!_ Bảo Bình lúng túng sau mới gạt đầu cái rụp

- Nhà trường không hạ hạnh kiểm vì tội nhuộm tóc sao? Anh nhớ quy định nhà trường nghiêm khắc lắm mà.

- Dạ... tại vì bạn ấy bị một chút biến đổi gen trong người cho nên sinh ra tóc đã vậy rồi!

- Thế cơ á? Là vậy? Anh mới nghe lần đầu ấy!_ Trung Hiếu ngạc nhiên. - Thế "Tóc đỏ" học chung lớp với em à? Em ấy học lớp mấy thế?

- dạ 11a14!

- Tên?

- Tên... tên... em hả?_ Bảo Bình bối rối hỏi lại

- Không anh hỏi "Tóc đỏ" cơ.

- À... dạ Nhật Hạ.

- Ừm, anh cảm ơn nhé! Thôi anh về đây!_ Trung Hiếu chào tạm biệt.

Bảo Bình nhìn theo lòng buồn rười rượi. Tại sao? Tại sao lại chỉ hỏi thăm nhỏ?

- Mà làm gì hết toáng tên tao thế hả? Tên họ người ta phải gọi cho thật đàng hoàng chứ!

Nhỏ ngồi trên xe cau có hỏi. Cậu hừ nhẹ, rồi bức bội nói

- Ai bảo gọi mãi không nghe! Cứ mái tí tôn với trai

Nhỏ sôi máu, gống hống lên cãi lại

- Ai bảo với mày là tí tôn với trai? Con mắt nào của mày thấy vậy hả?

- Mắt không thấy thì tai không nghe à? Mày đứng đó xin sdt của người ta mà bảo là không tí tôn à?

- Sao... sao mày nghe?

- Hừ, tai tao là "thiên lí nhĩ" mà lị!

- Vậy tại sao mày không nghe mấy cái về trước giúp tao cái! Tao xin giúp con Bình chứ bộ!_ Nhỏ gào lên

- Thật à?

- Mày nghĩ thằng đó là hoàng tử trong mộng của tao chắc! Tao có đôi tượng rồi..

Chưa kịp dứt câu là chiếc xe đạp đã thắng gấp, báo hại nhỏ đập mặt về phía trước đến nỗi muốn gãy cả sống mũi

- Mày làm gì thế hả?

- Ai? Thắng đó là ai?

- Ai là ai?

- Cái thằng "bạch mã hoàng tử" của mày ấy! _ Cậu nói xen lẫn chút tức giận

- Là Kudo Shinichi được chưa? Kudo Shinichi ấy!

- Kudo Shinichi? Chẳng phải là nhân vật truyện tranh Nhật Bản à?

- Thì tao nói anh đó đó!

- Trời ạ!

- Sao thế? Bộ ghen à? _ Nhỏ nghiêng đầu hỏi, sẵn tiện nhìn sắc mặt của cậu. Nó không hề thay đổi mà còn có chút nhơn nhơn hách dịch nữa là đáng khác

- Tao định hỏi lên chùa, khăn vải cho thằng đó "bình an" hóa ra là một nhân vật truyện tranh vớ vẩn!

- Ý mày là sao hả?

- Thì ý tao là vậy đó!

Kett... chiếc xe thắng gấp đợt 2.

- Mày chẳng thể chạy xe một cách bình thường được hả? _ Nhỏ hét toáng lên

- Tới nhà rồi, mày còn chưa chịu xuống à? Bộ muốn tao chờ tới khách sạn nào mới chịu hả? _ Cậu bình thản hỏi. Mặt nhỏ đỏ ửng lên, cậu đang nói cái quái gì thế?

- Đồ biến thái, mặt dày!

- O... tao có nói cái gì đâu, tự mày suy diễn rồi tự dựng chửi tao là biến thái mặt dày là sao hả? _ Cậu nhún vai vô tội

- Hừ không thèm chấp nhất thứ như mày! _ Nhỏ quay quắt vào trong nhà. Cậu dựng xe đạp lững thững đi theo sau

- Chào hai cháu! _ Ông cụ hiện hậu bước ra từ phòng bếp

- Ủa ông về rồi sao? Cháu còn tưởng vài bữa nữa mới về cơ đấy! _ Nhỏ mừng rỡ chạy lại

- Chào ông _ Cậu nói

- Tại nhớ nhà nhớ cửa quá cho nên ông về sớm

- Ông có quà cho cháu không vậy? _ Nhỏ hí hửng chân thật "đòi quà"

- Sao cứ thấy ai đi đâu về là mày lại bày ra bộ mặt "nai tơ" đàn thối ra mà đòi quà thế nhỏ? Người ta là kho quà cho mày đòi à? Bữa nào mày đi học về để tao đòi quà mày nhé?

- Sao mày cứ thích nói móc tao hoài thế nhỉ?

- Thôi thôi đừng cãi nhau nữa. Ông có quà cho hai đứa này

- Quà gì vậy ông?

Ông cụ lấy trong giỏ ra một hộp kẹo Chocolate có bao bì bắt mắt, bên trong khoảng vài chục viên chocolate được bọc trong giấy bạc.

- Socola luôn cơ đấy! Hình như là hàng nhập hả ông?

- Ừm cháu ông làm ở bên Mĩ nó gửi về vài hộp, cho ông một hộp

- Thế sao ông không ăn mà cho con "heo" này vậy ông? _ Cậu hỏi thì nhận được một cái lườm thấu xương của nhỏ

- Ông vốn không thích ăn kẹo, định từ chối thì nhớ đến hai cháu. Bộ hai cháu không thích ăn Socola à?

- Không, thích chứ ạ!_ Nhỏ ôm khư khư hộp Chocolate vào lòng, miệng mỉm cười mãn nguyện.

- Vậy hai cháu cảm ơn!_ Cậu lễ phép nói

- Thần Hy, tôi nay sang nhà tao coi phim hoạt hình ăn Socola là ngon phải biết!

- Chắc tao thèm!

- Ô... chứ mày ru rú ở bên làm gì? Sang đây xem phim với tao vui hơn nhiều!

- Tao không thích!

- Xem phim một mình chán lắm, xem hai người mới vui chứ!

- tao lười

- Đi mà, năn nỉ á!

- Không!

- please...

- No!

Ông cụ lắc đầu mỉm cười, nhìn theo tụi nó mà ông nhớ đến tình cảm ngày xưa của mình. Ngược nhìn lên bàn thờ, nơi một phụ nữ đang mỉm cười dịu dàng

- Tụi nó đẹp đôi quá, bà nhỉ?

...

Đêm...

Mặc dù buổi chiều đã mạnh mẽ từ chối, ấy thế mà ban đêm cậu vẫn "mặt dày" lết sang nhà nhỏ. Nhỏ thì không nói gì tuy nhiên lại tặng cho cậu một cái bữu mỗi đây khinh khỉnh, dĩ nhiên là cậu không thấy. Lòng tự trọng của con trai cao lắm, cậu mà thấy nhỏ làm vậy thì thế nào cũng bỏ về cho coi.

Trên màn hình TV đang phát sóng một bộ phim trinh thám. Hôm nay nhỏ đổi thể loại, tuy nhiên phim trinh thám cũng thuộc dạng phim nhỏ thích.

- để tao lấy Socola ra!_ Nhỏ hí hửng nói chạy vào nhà lấy ra hộp Chocolate hồi chiều ông cụ cho

- sao không thấy mày ăn sấu của thằng Huy nữa? Bộ chán rồi à?

- Anh Huy chứ không phải thằng Huy!_ Nhỏ chỉnh lại câu nói của cậu, sẵn giọng nói tiếp. - Ai bảo là chán? Ăn hết rồi!

- What? Ăn hồi nào mà lẹ thế?

- Kệ tao. Cái lọ thủy tinh đó nhìn vậy chứ có đựng được bao nhiêu đâu! Chừng mười mấy trái à, tao ăn một lần là xong!

- Kinh khủng!

- Lâu bàu mãi! Thế mày có ăn Socola không hả?

Cậu gỡ tấm giấy bạc ra bên trong là một viên Chocolate hình tròn như viên bi, màu nâu sẫm, bỏ vào miệng.

- Ừm... khụ khụ khụ. Vị của nó "mạnh" quá!_ Cậu thốt lên khẽ nhăn mặt. Nhìn sang bên cạnh, nhỏ đang ăn khuôn mặt đăm chiêu như đang thưởng thức món ăn hảo hạng nào đó.

- Ừm... hơi lạ!_ Nhỏ kết luận, nhưng tay vẫn bóc một tấm giấy bạc khác ra, bỏ viên Chocolate vào miệng. Cậu khẽ lắc đầu tiếp tục xem phim

15p sau...

- Ăn nhiều đó là đủ rồi đấy!_ Cậu nhàn nhạt nói, sau khi nhìn thấy vài chục tờ giấy bạc bị gió thổi bay tứ tung và cái hộp giấy đựng Chocolate nằm ngổn ngang trên bàn

- Trời! Tao đã ăn nhiều thế cơ à? Vị của nó khá kì lạ, thế nên tao muốn biết rõ hơn thôi._ Nhỏ ngạc nhiên, hai mắt to tròn long lanh nhìn

- Mày có sao không đó?_ Cậu cảm thấy bất an, quan tâm hỏi

- Không sao, không sao mà!~ Hí hí hí!_ Nhỏ nghiêng qua nghiêng lại trả lời, khuôn mặt đã sớm phớt hồng

- Trời ạ! Say rồi đấy

"- Hide chính là hung thủ đã giết Asama, bởi vì cô ấy đã từ chối lời tỏ tình của hắn!

- Ôi thật là quá nhần tâm mà

- Hide, không ngờ cậu là con người như vậy!

- Không phải tôi, không phải tôi làm mà..."

Bộ phim đang chiếu tới khung cảnh một vị cảnh sát buộc tội một người tên "Hide" đã giết một cô gái tên "Asama". Cậu thấy suy luận này có vẻ không được ổn lắm, lập luận còn mập mờ tuy nhiên cậu không thể hiện cáo thắc mắc đó ra mặt mà vẫn thản nhiên xem phim. Trái lại, cái con người ngồi bên cạnh cậu lại khác hẳn. Nhỏ đứng bật dậy, một tay chống nạnh, một tay chỉ vào màn hình khuôn mặt hiện rõ sự tức giận

- Không phải, chắc chắn là suy luận đó có gì đó không phải!

- Sao lại không đúng? Dùng logic để giải thích đi._ Cậu phì cười trước phản ứng thái quá của nhỏ. Hóa ra nhỏ cũng có suy nghĩ giống cậu

- Nhưng có gì đó không ổn thật mà!_ Nhỏ nhe răng nói với cậu như thể là đang bênh vực cho người thân của mình khi họ bị đổ oan

- Đã bảo là dùng logic thôi mà!_ Cậu thấy lạ, mọi hôm nhỏ sẽ ngồi xuống đưa ra những giả thiết, lập luận khá rõ ràng. Lần này lại chỉ nói suôn, chắc là do "tác dụng phụ" của mấy viên Chocolate đó rồi.

- Không đúng, không đúng!!!_ Nhỏ uất ức nói

- Bỏ tay!_ Cậu lắc đầu ngao ngán

Vừa dứt lời, nguyên thân hình của nhỏ đột nhiên biến mất. Đầu nhỏ vô tình đập vào thành bàn, có vẻ đau. Vậy mà chẳng thấy nhỏ phản xạ. Tựa hồ như không có tự chủ, giống như là bị mất đi vài sợi dây nơ ron nên không thể dẫn dắt Xung Thần Kinh đến não bộ nên không thể kiểm soát.

- Nhật Hạ._ Cậu khe khẽ lay lay vai nhỏ, mong đánh thức được con người không biết trời trăng gì trước mặt. - Ngủ mất rồi!

Cậu lấy điều khiển TV, ấn nút tắt. Xong định ra về thì thấy nhỏ trong bộ dạng nằm lê lết dưới sàn, trong lòng dâng lên một cảm giác "không ổn". Thôi đành vậy, tốt thì tốt cho đến cùng.

Cậu tiến lại, một tay ẵm nhỏ lên, khẽ chao đảo một tí. Đừng hiểu lầm, là do nhỏ quá nhẹ và cậu hơi dùng sức cho nên thoáng bị mất thăng bằng. Cậu bước lên cầu thang, bước lại phòng nhỏ. Ánh mắt bắt gặp liếc nhìn nhỏ trong tay. Khuôn mặt trắng nõn, vài đốm tàn nhang ở hai má làm tôn thêm nước da trắng, vài sợi tóc đỏ vẫn phảng phất lên mặt nhỏ do khi buộc tóc khiến nó rớt xuống. Cậu đặt nhỏ xuống giường, đắp chăn lại kỹ càng. Xong xuôi cậu quay lưng đi đến cửa

- Thần Hy~~~~ Một tiếng nói cực kì ngọt ngào vang lên phía sau. Thoáng cảm thấy bất an, cậu rùng rùng nhẹ người quay lưng lại. Nhỏ đã đứng sau lưng cậu từ bao giờ. Nhỏ đột nhiên ôm chầm lấy cậu. Khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, đôi mắt ầu ầu nhìn cậu, nhỏ nở một nụ cười rất chi là đáng sợ. Cậu đẩy nhỏ ra, lùi ra sau vài bước. Chẳng biết là do thời tiết Việt Nam quá nóng mà sao trong người cậu bây giờ nhiệt độ tăng đột ngột

- Mày... mày say quá rồi!_ Cậu lắp bắp nói, khuôn mặt cũng tại nhỏ kéo theo làm cho ửng đỏ. Nhỏ ngược đôi mắt màu xám tro đầy mơ màng lên nhìn, khiến cậu càng bối rối hơn. Chiếc áo sơ mi trắng trên người nhỏ bị bung ra tới nút thứ 3. Trời ạ, đã bảo là đừng mặc mỗi chiếc áo này khi có cậu rồi mà!

- Đỏ mặt kìa! Anh "đĩa xương" quá y hà!_ Nhỏ nhe răng cười ngây ngô như đứa con nít, nhỏ đâu biết mình đang sắp lâm vào tình trạng "nguy hiểm".

- M... Mày... mày đi ngủ đi cho tao nhờ!

Nhỏ bất ngờ túm lấy cổ áo cậu kéo xuống. Khuôn mặt nhỏ đối diện khuôn mặt cậu, tay choàng qua cổ cậu. Nhìn sâu vào mắt cậu, giọng nói ngọt ngào dịu dàng khiến cậu như rụng rời tay chân

- Anh... có "êu" em hông "dạ"

- A... um...

Chưa kịp phát ra là câu nói đã bị nuốt trọn vào trong. Cậu chính thức bị bịt miệng bằng một nụ hôn. Hơi thở gấp gáp, cậu nhắm mắt. Bàn tay thon dài nghịch ngợm lướt trên hàng khuy của áo sơ mi cậu, mở bung một chiếc, hai chiếc, ba chiếc khuy... khi những ngón tay non dịu dàng luồn qua, chạm vào làn da, mọi dây thần kinh của cậu bị kích thích mạnh mẽ. Bộ não liên tục phát tín hiệu "kiềm chế" đi khắp mọi tế bào

-B... Buônnnngggg..._ Cậu đẩy nhỏ ra

- Hôngggggg..._ Nhỏ lắc đầu, giãy nảy, cái miệng chu lên. - Muốn "êu" cơ!!!!

Nhỏ đang nói cái quái gì vậy??? Bộ nhỏ không biết từ "yêu" dùng trong hoàn cảnh này là mang ý nghĩa gì à???

Bất cần, cậu bước hụt chân, cả người đổ xuống sàn nhà. Nhỏ chẳng những ngừng lại mà còn... leo lên cả người cậu

- Đ... ùngggg...

Nhỏ nhìn cậu bằng khuôn mặt đỏ gay, khóe môi cong lên tạo thành một nụ cười mê hoặc. Nhỏ cúi xuống, nụ hôn lần này không phải ở môi nữa mà là ở... cổ. "Kiểm chế"? Mọi giác quan của cậu bây giờ đều phản đối hai từ ấy. Nụ hôn này cậu đáp trả.

Nhưng... vấn đề bây giờ là nằm ở cái con người mất ý thức kia cũng biết mệt. Cậu đáp trả chưa được 2s là nhỏ đang lăn đùng ra sàn nằm ngủ ngon lành, để cậu lại với khuôn mặt ngơ ngác như "con nai vàng". Bỏ tay. Đặt nhỏ nằm lại đáng hoàng, cậu cài khuy áo nhỏ lại. Cậu gạt mồ hôi rịn ra trên trán. Vừa rồi, thật là nguy hiểm nha, chút nữa thôi là cậu đã "gây tai họa" rồi.

Kết luận: Chocolate quả là nguy hiểm, rất rất nguy hiểm nha!~

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

- Aaaaaaaa! Cái tên Thân Hy chết tiệt tại sao lại không gọi mình dậy đi học chứ??? _ Trên một con đường rực nắng vàng, có một tiếng thét thất kinh của một cô gái 17t thu hút sự chú ý của mọi người. Thân Hy tàn nhẫn, bước đến cổng trường. Nhỏ chỉ có "một ước ao một khát khao" rằng ông chú bảo vệ đã đi đâu đó của gái, nhưng "đời không như là mơ" ông đang đứng khoanh tay trước cổng như đang chờ "một hình bóng thân quen" nào đó.

- Hi hi hello bác bảo vệ! _ Nhỏ cười trừ, tay vẫy vẫy

- Hừ, Trần Nhật Hạ cô lại đi trễ nữa sao?

- Bác ơi, cháu lỡ "sa cơ lỡ vận" bác có thể "rũ lòng từ bi" nhường đường cho cháu bước vào trường không vậy?

- Ồ, tất nhiên là được! _ Ông bác bảo vệ mỉm cười. Trái với suy nghĩ, nhỏ tưởng ông ấy sẽ lạnh lùng nói "không" chứ đằng này còn niềm nở vui vẻ như thế

- Thật ư? _ Nhỏ giương cặp mắt long lanh cảm động nhìn

- Ừm, và dĩ nhiên là phải đi trình diện với thầy quản sinh!

Nhỏ té ngựa sau câu nói ấy. "Trời ạ, làm mình tưởng ông hôm nay có việc gì vui, hóa ra là chẳng tốt lành gì!" _ Nhỏ nghĩ bụng. Đành phải xài cách này vậy, tuy không được mới mẻ nhưng vẫn có thể "tái sử dụng". Liếc nhìn sang cánh cổng màu xanh đang được mở hé. Nhỏ hít thở một hơi, chuẩn bị tới giờ "diễn". Action. Nhỏ tròn tròn hai mắt, tay chỉ về phía bức tường đằng sau ông bảo vệ mà hét lên

- Hé, Bảo Bình trốn học hé! _ Chà là nhỏ dùng cái tên "Bảo Bình" vì nó cũng thuộc dạng "quá quen" với ông bảo vệ rồi

Theo bản năng, ông quay lại. Nhận ra mình đã bị lừa, bằng chứng là bức tường trống trơn không có bóng dáng ai thì đã quá muộn. Ông quay phát lại thì nhỏ đã mất dạng sau cánh cổng còn đang mở tang quá kìa.

- Nhật Hạ! Tốt nhất cô đừng đi trễ lần nữa!!!

Nhỏ cắm đầu cắm cổ chạy như bay về lớp a14. Sao hôm nay hành lang dài ra hay sao ấy mà chạy hoài không tới nhỉ, làm nhỏ tốn năng lượng quá trời!

- Học... học... học... _ Tay vịn thành cửa nhỏ đứng thở không ra hơi

Bên trong Mrs. Trinh ngồi trên bàn giáo viên, tay đẩy khế gọng kính, ánh mắt sắc sảo như "lườn rau bắp thịt", hai hàng chân mày ngang khế chau lại

- Em có biết là chỉ còn 20p nữa là hết tiết của tôi không?

- Em... em bị... bị tai nạn giữa đường, phải chạy về thay quần áo nên mới trễ vậy đó cô! _ Nhỏ ôm bụng, tay quệt mồ hôi trên trán

Bà cô lắc đầu, thở dài một hồi rồi nói

- Em vào lớp đi. Lấy giấy ra làm bài kiểm tra 15p cho tôi.

Nhỏ như bị tạt một gáo nước lạnh vào mặt, nụ cười trên môi cứng ngắt. Nhỏ mừng chưa được 3s là đã bị vế sau của bà làm cho lạnh lẽo trong lòng. Nhỏ đã thấy phấp phới trước mắt một con ngỗng Lịch Sử.

- Kha, xuống bàn Thần Hy ngồi, để chỗ cho Nhật Hạ làm bài kiểm tra!

Nhỏ chính thức không còn một "mảnh giáp" nào để mà "ra chiến trường"

...

- Thế nào? Đi "chiến đấu" tốt chứ, trên Trung Bình không? _ Con Bình hỏi sau đó là rột một cái, nửa ly trà đường đã vào bụng của nó

- Mà thấy cái bản mặt của tao như vậy mà được 5đ hả, con điên? _ Nhỏ rầu rĩ nói

- Mà không ai như bà cả, mới vừa thi xong là đã cho làm bài kiểm tra rồi, chả hiểu nổi! _ Thăng Chuyên than vãn

- Chuyên nhà ta mà cũng có ngày nói câu đó nữa hả? _ Thùy Chi cười nhẹ nói với Chuyên

- Tại sao không được? Tao cũng là con người mà, cũng biết làm biếng chứ, hôm nay cũng có làm được chữ nào đâu! _ Chuyên đáp

- Mà sao hôm nay cậu đi trễ thế? _ Thùy Chi dịu dàng hỏi

Đang uống cốc trà sữa, nhỏ phải dừng lại mà "lặng" cho cái con người đang vô cùng bình thản kia một cái liếc xéo đến rợn người

- Sao? _ Cậu nhún vai hỏi

- sao với trắng cái nổi gì? Sao mà không kêu tao dậy hả?

- Tại mà ngủ say quá, kêu mãi không được!

- Mọi hôm mà đâu có vậy?

- Tại tao thấy hôm qua mà say xin quá cho nên tưởng giờ phải ngủ lấy sức. _ Nói đến đây làm cậu nhớ lại chuyện hôm qua, mặt bắt giắc đỏ lên. - Thôi, tao đi mua chay nước suối đây! _ Cậu đánh trống lảng bằng việc đi mua nước

- Say xin? Bộ mà nhậu hả? _ Hùng hỏi

- Bớt xàm đi mà! Tao ăn Socola thì bị như thế ấy!

- Thế có chuyện gì xảy ra sau khi mà say không vậy? _ Bảo Bình tò mò, dò hỏi nhỏ bằng cặp mắt cực kì là đều giả nha

- Chuyện gì là chuyện gì? Thì tao đi ngủ vậy thôi! _ Nhỏ đáp không một chút mảy may nghi ngờ đến ý nghĩa "sâu xa" câu nói của con Bình

- Thật không? Một nam một nữ ở cùng một nhà, nữ lại say xin thật là đáng ngờ vực nha! _ Bảo Bình lấy tay che cái nụ cười rất chi cáo già của nó

"Rầm" _ Chay nước suối được đặt xuống bàn một cách mạnh bạo, như đang dằn mặt ai. Cậu "trao" cho con Bình một ánh mắt cực kì "âu yếm" khiến nó nổi cả da gà. Tuy nhiên với cái đầu to mà óc như trái nho như nó thì vẫn chưa hiểu tại sao lại được nhận cái ánh mắt đó.

- Bảo Bình, Nhật Hạ với Thần Hy là bạn bè lấy đầu ra mấy điều như cậu nói chứ! _ Thùy Chi phân bua

- Ai biết được! _ Bảo Bình bĩu môi, xong nó lờm cậu. - Con trai mà... lòng dạ khó đoán!

- Ý mà là sao? Tao với con Hạ cực kì trong sáng nhé! _ Cậu gào lên. Sau vụ việc không-thể-ngờ-tới vào đêm hôm qua mà dám gào lên hai chữ "trong sáng" thì kẻ ra cũng hơi ngại lắm

- Chính xác! _ Nhỏ giờ ngón cái lên đồng tình

- Hahaha, thăng Hy với con Hạ mà trong sáng. Phải rồi rất ư là trong sáng bởi vì không bị vắn đục, hai đứa nó đen như bùn thế kia thì còn vắn đục được cái quái gì nữa! Hahaha _ Thăng Chuyên cười sặc sụa. Lập tức nhận ngay một cước của nhỏ và cậu văng ra xa. Couple kill rồi còn gì!

- Ê bây đi phượt Nha Trang không? 2N2Đ! _ Thăng Hùng tự dưng phát biểu

- Tiền đâu? _ Nhỏ buông quơ hỏi lại

- Có xe sẵn rồi, gia đình tao định tết Tây đi Nha Trang, ai ngờ em tao đột nhiên bị bệnh báo hại cả gia đình tao phải bỏ chuyến này! _ Hùng rầu rĩ nói

- Free sao? _ Bây giờ nhỏ mới ngẩng khuôn mặt đang cặm cùi ăn nấy giờ lên

- Thì mỗi đứa hùng 100k ủng hộ đi! Tiền ăn mình góp tiền lại!

- Thế còn chỗ ở? Tớ không chịu ngủ ngoài đường đâu đấy!_ Thùy Chi lo lắng hỏi
- Yên tâm Nhà tao có một căn nhà nhỏ ở Nha Trang, có cả sân thượng nữa cơ!
- Trời, nhìn vậy mà Hùng "béo" nhà ta giàu có ghê ta!_ Bảo Bình tấm tắc
- OK, đi thì đi!_ Nhỏ gật gù đồng ý, quay sang cậu. - Đi không?
- Sao cũng được!
- "Sao cũng được"_ Nhỏ nhại lại giọng cậu, bờ môi hồng bĩu ra. - Làm thấy ghét, vậy khỏi đi đi mà!
- Càng ít người thì số tiền càng cao nhé!_ Thắng Hùng nhắc nhở
- Thế á? Kì vậy?_ Nhỏ tròn mắt, thay đổi thái độ liền, cười hi hi. - Thần Hy, đi nhé! Đạo này đàn piano ở Naive chắc có nhiều tiền lắm phải không? Đi chung cho vui!
- Mới này kêu tao ở nhà cơ mà!_ Khuôn mặt tuần tú khê héch lên
- Ai bảo mày nói giọng thấy mắc ghét lắm chứ!
- Thôi thôi, ngưng được rồi, còn nói nữa thì thế nào cũng có "chiến tranh" bùng nổ cho coi!_ Thùy Chi can ngăn
- Thế đi hết nhé, tao về nói với gia đình?
- OK!

Ngồi được một lúc, thấy Bảo Bình cứ vẩn vơ điện thoại. Theo cử động của ngón tay thì hình như là nhấn tin gì đó rồi xóa, hành động đó cứ lặp đi lặp lại, chốc chốc mặt lại ửng hồng lên. Theo như "giác quan thứ 6 mách bảo" thì chắc là đang định nhắn tin cho thằng Hiếu.

- Mày với thằng cha Hiếu gì-gì-đó sao rồi?_ Nhỏ buông quơ hỏi
- Á! Sao... há... há... là... sao?_ Bảo Bình bối rối nhét điện thoại vào túi quần
- Anh Hiếu là ai vậy? Có người yêu mà không kể với bạn hé!_ Thùy Chi cười gian, thật hiếm thấy nụ cười trên gương mặt của nó nha
- OMG! Thằng nào xấu số mà "lọt vào mắt xanh" của con Bình vậy? Chuyên, chiều tao với mày đi chùa, "lạy trời khấn phật" phù hộ cho thằng đó "bình an" nào!_ Lập tức, thằng Hùng nhận ngay một cái tát rất bông. Hùng "béo" ôm một bên mặt, miệng méo cả ra nhìn con Bình, tuy nhiên nó chẳng dám hó hé gì nếu không muốn được "đánh má hồng" miễn phí. Thằng Chuyên vuốt ngực, nó cảm thấy mình thật may mắn khi chưa hòa theo thằng Hùng.
- Nhật Hạ!

Hừm? Hình như có ai đang gọi nhỏ. Nhỏ buông ly sting trên tay xuống, đưa mắt tìm kiếm.

- "Tóc đỏ!_ Trung Hiếu từ xa tiến lại. Không thể nhầm lẫn được, cái biệt danh khi gió mà hán đã đặt cho nhỏ.
- Ồ..._ Bảo Bình cúi gằm, khuôn mặt phảng phất màu ửng hồng

Thùy Chi lập tức nhận ra sự thay đổi, nếu theo "kinh nghiệm ngàn năm" của cô thì người gọi "Nhật Hạ" ban này chắc là người con trai tên Hiếu mà Bảo Bình đang thầm thích. Chi đưa mắt nhìn theo nhỏ, "Đó chả phải là Trung Hiếu - hot boy a7 sao??? Cô bạn Bảo Bình này quả nhiên chọn người không tệ. Bình à! Tớ ủng hộ cậu cố lên!!!"_ Thùy Chi nhìn Bảo Bình bằng cặp mắt cổ vũ tinh thần quyết liệt.

- Có chuyện gì à?_ Nhỏ chau mày. Bảo Bình đây không kiếm, tìm nhỏ làm cái quái gì?

Cậu vẫn thản nhiên uống nước, chân nhịp nhịp nhưng thoáng trên gương mặt điển trai ấy có chút tức tối khó chịu

- Bạn em à?
- Tôi hỏi anh có chi không?_ Nhỏ bực bội hỏi. - Nói thẳng đi, vòng vo tam quốc làm gì!!!_ Khuôn mặt nhỏ khê hiện lên chút kiêu hãnh
- Em quả là cá tính đó, Nhật Hạ!_ Trung Hiếu chẳng những có chút tức giận trước thái độ của nhỏ mà còn nở nụ cười khiến mấy nữ sinh kia điều đứng
- Làm sao anh biết tên tôi?_ Nhỏ tò mò
- Bạn em nói đấy, hình như là cô bé ấy!_ Trung Hiếu chỉ tay về phía Bảo Bình. Nhỏ tặng ngay một cái liếc xéo cho nó liền!
- Ồ.

- Đi với anh ra sau trường được không?
- hả? Làm gì? _ Nhỏ trố mắt trước lời đề nghị cực kì tùy tiện kia
- Thì anh có chuyện muốn nói!
- Có chuyện? Nói ở đây luôn đi!
- em chắc chứ? Không hối hận?
- Ừm! Có gì quan trọng lắm sao?
- Làm bạn gái anh nha!
- Hả? Anh nói vớ vẩn gì đấy? _ Nhỏ tròn mắt, mặt mũi đẹp trai như vậy mà bị khùng à?
- Anh nói là em làm bạn gái anh nhé? OK? _ Trung Hiếu nhắc lại lần nữa không chút ngần ngại.
- Anh Trung Hiếu tỏ tình với nhỏ nào vậy bây? _ Hs1
- Không biết, nghe nói vừa chuyển trường về trước thi học kì vài tuần! _ Hs2
- Nhìn cái tóc là thấy mắc ghét! _ Hs3
- Hình như là nhỏ chuyên đi chung với anh Thành Hy phải không? Ảnh cũng ngồi ở đó kìa! _ Hs4
- Chuyện tình tay 3 sao? _ Hs5
- @\$&%(#)228#0!-\$+ bla bla blo blo...

Cứ thế cả canteen chật kín người bắt đầu xôn xao. Khuôn mặt hơi râm nắng của Trung Hiếu vẫn bình thản, còn nhỏ thì đơ như cây cọc. Tiếng nhịp chân của cậu đã dừng hẳn. Miệng của thằng Chuyên há hốc ra, viên đậu phộng trên tay Hùng "béo" cũng bị đánh rơi xuống đất. Thùy Chi khá ngạc nhiên không thể tin nổi, còn tưởng anh chàng Trung Hiếu đến đây tìm Bảo Bình cơ đấy, cứ ngỡ là một cặp ai ngờ là thích nhỏ. Khẽ liếc sang con Bình, nó vẫn cúi gằm mặt, mái tóc lòa xòa che kín cả gương mặt không thể thấy biểu cảm gì ở nó được cả.

- Sao em không trả lời? _ Thấy lâu, Trung Hiếu thắc mắc
- Anh có bị khùng không? Đây là chỗ đông người đấy! _ Nhỏ gào lên, sau làm bầm. - Làm sao có thể nói thích một người khi mới gặp vồn vẹn 2 lần cơ chứ!
- Đây gọi là "tình yêu sét đánh" bộ em chưa nghe bao giờ à?
- Xàm quá! Nói tóm lại là tôi không thích anh, không thể đồng ý được!
- Sao lại không đồng ý?
- Thì tại không thích chứ sao trời!
- Em có biết đó giờ chưa ai từ chối lời tỏ tình của anh không?
- Vậy luôn? Thế thì anh cứ cho tôi là người đầu tiên từ chối đi, "bài học đầu đời" ấy!
- Được thôi. Nhưng nói cho em biết những thứ anh thích thì bằng mọi cách anh phải có được! _ Trung Hiếu nhún vai, trong lời nói chất chứa lời đe dọa
- Anh... anh định làm gì? _ Nhỏ bắt giác lùi ra sau, hai tay chấp lại thành hình chữ X. - Tôi... tôi đã có bạn trai rồi, tuyệt đối không được, không được a~!
- Là ai? Em cứ nói ra đi!
- Ờ... người đó là... ờ... là... _ Nhỏ ấp úng. Trời ạ biết lấy ai ra làm "bìa đỡ đạn" đây?
- Không nói được phải không? Vậy là chưa có rồi!
- Dĩ nhiên là có rồi! Đó là... là...
- Là tôi! _ Cậu đột nhiên đứng dậy khoác vai nhỏ. - Tôi là bạn trai Nhật Hạ có ý kiến gì không?

- Hà? _ Nhỏ há hốc mồm. Nhỏ là bạn gái cậu từ bao giờ???

- Láo toét! Sao lúc này lúc tôi tỏ tình với Nhật Hạ sao cậu không đứng dậy nhận?

- Tại vì lúc này tôi muốn xem anh "diễn tuồng". Bây giờ anh đi quá xa rồi, cho nên "hạ màn" được rồi! _ Cậu bình thản nói

- Nhật Hạ, có thật là bạn trai em không?

- Tôi... _ Nhỏ định ú ớ thêm nhưng rồi bị một cái nhéo vào hông đau nhói. Nhỏ lườm cậu một cái, thôi kệ lỡ "action" rồi thì ta phải thực hiện "vai diễn" này trót lọt thôi. - Ồ, Thần Hy là bạn trai tôi, anh có ý kiến ý cò gì sao? Anh định "đập chấu cướp hoa" à? Nói cho anh biết "chấu" này làm bằng đồng bằng sắt đó rất là khó đập vỡ, mà nếu có vỡ rồi thì "gai" trên người tôi cũng đâm cho anh chảy máu tay!

- Em... anh không tin! _ Ai da, cái tên này đúng là cứng đầu quá nha! Bằng chứng rành rành ra đây mà không chịu chấp nhận sự thật. Ừm thì là giả đi, nhưng mà cũng "tuyệt vời ông mặt trời" luôn ấy chứ: Đẹp trai, thông minh,... cái gì cũng hơn anh rồi! Nhỏ định nói như thế ấy nhưng cậu đã hành động lẹ hơn. Cậu cúi đầu hôn lên trán nhỏ một cái khiến cho tên Trung Hiếu trước mặt choáng váng

- Thế nào như vậy được chưa? Tốt nhất đừng bèn mắng tới Tiểu Hạ Hạ của tôi nữa! _ Cái tên Thần Hy này quả là to gan, vừa dám hôn nhỏ lại còn lớn tiếng khẳng định chủ quyền, đặt cho nhỏ một cái biệt danh "trời ơi đất hỡi": Tiểu Hạ Hạ là sao hả???

- Cậu... _ Trung Hiếu tức tối quay lưng bỏ đi. Cái hành động vừa rồi chẳng những khiến Hiếu choáng váng mà còn kéo theo mấy con người kia một phen lao đảo. Quay sang nhỏ với khuôn mặt đang dần thối, cậu lay lay cánh tay

- Đây.

What The...

Chuyện gì đang xảy ra vậy nè, làm ơn có ai nói với nhỏ là đang mơ đi!

Nhỏ cúi gằm mặt, hai tay bấu chặt vạt váy. Thấy có gì đó không ổn cậu quan tâm hỏi

- Có sao không?

- ...

- Hừm? _ Thấy nhỏ không đáp trả cậu hơi lo, bèn cúi mặt xuống nhìn nhỏ. - Á!

Một cú đâm thui vào mặt cậu, và người thực hiện quả đâm "ngàn cân" đó không ai khác là nhỏ. Đầu nhỏ bốc khói, nghiêng răng ken két

- Mày thấy cái bản mặt của tao giống không sao lắm à? _ Nhỏ nhếch môi cười, khuôn mặt bùng bùng sát khí

- Ô tao vừa "cứu" mày cơ mà! Mày đối xử với ân nhân của mày như thế à? _ Cậu quệt một chút máu ở khóe miệng nhăn nhó nhìn nhỏ

- Đành rằng là mày "cứu" tao, nhưng ai cho mày cái quyền hôn tao không "giấy phép" như thế hả? _ Nhỏ gào lên tức tối

"Hôm bữa mày hôn môi tao thì sao hả? Tao có nói cái gì chưa!!!" _ Thật lòng thì cậu đang muốn gào lên như vậy đấy nhưng lại hắng giọng đổi lời thoại

- Chỉ là hôn trán thôi mà, mày có cần phải làm quá vậy không?

Chát. Một cái tát làm cậu ngã chúi dúi ra đất. Quần áo dính bụi nhả nhó, xộc xệch, trên má trái hằn rõ năm ngón tay. Cậu trợn mắt nhìn nhỏ, con người hiện rõ sự ngạo nhiên vô độ. Một đứa con gái mềm yếu thế kia mà cái tát lại... đầy uy lực thế này, thật sự là đáng sợ, đáng sợ a~!

Hùng "béo" và thằng Chuyên đờ đẫn nhìn. Thật là cảm thấy đáng thương cho những cô gái từng làm "nạn nhân" của nhỏ nha, con gái mà da dẻ nhạy cảm lắm, thế nào cũng bị nhỏ tát cho bầm tím mặt mày. Tốt nhất là đừng nên đụng tới nhỏ.

- Sao mày đánh tao? _ Cậu hét lên, tay xoa xoa một bên má

- Còn dám hỏi nữa à? _ Nhỏ sấn tới, tay giơ lên đe dọa

- OK, OK, coi như tao sai, được chưa? _ Cậu đứng dậy phui cát trên quần áo xuống, chỉnh chu lại chiếc áo nhả nhúm

- Hừ! _ Nhỏ quay quắt

- Mấy bây ở lại nhé, tao lên lớp! _ Bảo Bình vén mái tóc lòa xoa trước mắt, miệng cười gượng gạo, vành mắt đã đỏ lên, giọng nói cũng bị lạc đi như bị nghẹn ở thanh quản

- Bảo Bình, tao... tao xin lỗi! _ Nhỏ nói

- Mày có lỗi gì à? _ Bảo Bình đi đã xa vẫn quay lại ngoảnh miệng cười ngây ngô nhưng vẫn đượm buồn

- Bào... _ Nhỏ toan chạy theo thì bị Hùng nắm lấy tay kéo lại

- Mà định đi theo nó à? Bộ mà chưa nghe nói mấy người thất tình cần ở một mình à?

- Mà nói như thật! _ Nhỏ bĩu môi

- Tao cũng lên lớp đây! _ Thùy Chi đứng dậy, giọng nói nhạt nhẽo đến lạ lùng có vẻ gì đó không vui mà còn có chút gì đó khó chịu. Nó khó chịu cái gì chứ? Người phải buồn bực là con Bình mới đúng chứ? Chả nhẽ nó cũng thích... Trung Hiếu à???

- Chuyện gì đang xảy ra vậy nè? _ Nhỏ thờ dãi ngồi xuống ghế, tay xoay xoay chạy nước suối trong tay

- À mà biệt danh Tiểu Hạ Hạ hay chứ nhỉ? _ Chuyên khơi chuyện, nhưng nó đâu ngờ cái câu nó vừa nói lại "châm ngòi" cho ngọn lửa trong người nhỏ "bùng nổ". Nhỏ giờ chân đá bay Chuyên ra khỏi chỗ, một cú knock out hoàn hảo.

- Mà há buoi? Keke! _ Hùng nhe răng cười

- Mà muốn chết sao mà nhắc đến cái biệt danh vớ vẩn đó hả? _ Nhỏ nghiêng răng, tay tạo thành nắm đấm đe dọa. Thắng Chuyên lác đầu lia lịa, có cho tiền nó cũng không dám nhắc lại đâu. Sau, nhỏ lại thờ dãi than thở

- Haizz... chiều phải xin lỗi con Bình thôi, mặc dù không nói nhưng rõ ràng đang giận mình! À mà còn con Chi nữa, nó bị "chạm mạch" sao mà lại tỏ ra khó chịu như thế???

...

- Bào Bình, chờ tao!!! _ Nhỏ la lên, tay vơ lấy đồ trên bàn vào balo mà mắt không hề rời khỏi con Bình giống như là sợ nó chạy biến đi mất

"Loảng xoảng" _ Mấy cây thước rớt xuống đất, cậu nhật lên đưa cho nhỏ

- Rơi đồ này!

Nhỏ quay mặt lại nhét vội cây thước vào balo kèm theo một nụ cười toe toét như thay lời cảm ơn

- Thần Hy, tao đi về với Bào Bình đây nhé!

Nói xong nhỏ lon ton chạy theo sau con Bình bỏ cậu lại bơ vơ trong lớp.

- Bào Bình, mà còn giận tao à? _ Nhỏ lo lắng hỏi

- Làm gì có! _ Bào Bình cười gượng gạo.

- Haizz... rõ ràng là đang giận mà! _ Nhỏ thờ dãi. - Tại cái thằng cha Hiếu đó mà mà giận tao à? Chính tao còn không biết hấn bị khủng cơ đấy, mà dễ thương, học cũng giỏi vậy mà lại đi thích tao! Mà đừng để ý đến nó nữa, đẹp trai mà bị khủng cũng vô dụng thôi, nhé? _ Nhỏ biện minh, luôn miệng "rũa" Trung Hiếu bị thần kinh.

- Tao đâu có nói là tao buồn hay giận mà gì đâu! Tao đang cảm thấy thật dễ chịu! _ Bào Bình phì cười

- Dễ chịu? Khó hiểu quá nha!

- Tao phải cảm ơn mà mới đúng! Nhờ có mà làm "bia đỡ đạn" cho tao, nếu không tao cứ mù quáng thích một thằng con trai gia trưởng như hấn rồi!

- Gia trưởng?

- Ủm, rất là gia trưởng! Mà không nghe hấn nói gì à, "Nhưng nói cho em biết những thứ anh thích thì bằng mọi cách anh phải có được". Một con người đầy gia trưởng thích độc chiếm, quen một người như thế rất mệt mỏi mà hiểu không? Mặc dù cảm giác tao thích hấn không thể hết mau như thế. _ Bào Bình ngẩng mặt lên trời nói với khuôn mặt xinh xắn như "tỏa nắng". - Tao chắc chắn sẽ không vì chuyện này mà mất một con bạn tốt như mà, Tiểu Hạ Hạ à! _ Bào Bình nhe răng cười, nhắc lại cái biệt danh mà cậu đặt cho nhỏ.

- Tao cũng vậy! _ Nhỏ mỉm cười ôm chặt lấy con Bình, cảm động. Được vài giây sau, nhỏ giờ tay nheo vào hông con Bình mà nghiêng răng. - Mà cảm mà nhắc đến cái biệt danh tào lao âm bình mà thằng Hy chó điên đặt cho tao! Hết thằng Hùng rồi đến mà, bộ muốn chết à?

- Rồi... rồi, Nhật Hạ, là Nhật Hạ được chưa? _ Bào Bình đẩy nhỏ ra, xoa xoa bên hông nhàn nhó nói

- OK, biết điều đó!

- Thôi, mà đi bộ về nhà đi nhé, tao vào nhà đây. _ Bào Bình vẫy tay chào tạm biệt nhỏ

- Ủm, bye!

Nhỏ lững thững về nhà. Trời ả, sao mà đường dài thế? Biết vậy nãy đi xe với thằng Thần Hy rồi, ả mà cũng không được, nếu đi với cậu thì sao nhỏ biết được con Bình tâm sự gì chứ! Mãi suy nghĩ, nhỏ không biết đã về con phố của mình từ bao giờ.

- hả? _ Nhỏ há hốc mồm. Trước mắt nhỏ là Hoàng Huy đang đứng trước nhà nhỏ, nhìn vào chiếc đồng hồ, rồi lâu lâu lại nhìn ra cuối con hẻm như đang chờ đợi ai đó. Ở phía đối diện, cậu đang dựa vào chiếc hàng rào xanh trước nhà, mắt không ngừng nhìn lom lom vào Hoàng Huy, mà hình như anh cũng chẳng thèm để ý đến cậu đang làm gì. Nhỏ từ từ tiến lại, hỏi

- Hoàng Huy, anh đang đợi ai thế?

- Đứng trước cửa nhà em thì chẳng nhẽ đợi người khác ả?

- Ờ... mà đợi em có chuyện gì không?

- Nhớ thì thăm không được sao?

- Ờ... được chứ! Ủa... mà khoan... nhớ? Anh nhớ em? _ Nhỏ ngạc nhiên

- Ừm_ Hoàng Huy gật đầu tỉnh bơ

- Còn mày đợi ai? _ Nhỏ hất hàm về phía cậu hỏi. Chắc... thái độ có cần thay đổi dữ vậy không?

- Bạn gái. Không được sao?

- Xạo bò! Bạn gái mày đang đứng đây nè! _ Nhỏ bĩu môi

- hả? Em... đang quen Thần Hy? _ Hoàng Huy ngạc nhiên

- Này này đừng có hiểu lầm! Chỉ là tôi muốn cứu giúp Nhật Hạ một chuyến thôi, ai ngờ nó lại ATSM đến thế chứ! _ Cậu phân bua

- ATSM? Mày tưởng tao thêm mày lắm à? Mẫu người lí tưởng của tao là như anh Huy đây: giàu có, tài giỏi, galang, dịu dàng, lại đẹp trai... _ Nhỏ liệt kê ra từng thứ, xong quay quắt về phía cậu. - Chứ không phải hạng người như mày: đáng ghét, ích kỉ, thiếu galang với con gái, đối xử tàn bạo với con gái, hay "quăng lựu đạn" lung tung, hai mặt, giả tạo... _ Nhỏ dành tất cả các "mĩ từ" cho cậu

- Mày nghĩ mày tốt lành hơn tao chắc! _ Cậu gào lên. - Này nhé vừa xấu lại vừa lùn, học dở, tính tình ngang ngược, ham đánh nhau như con trai, bướng bỉnh, cứng đầu, vân vân và mây mây. Mày không thấy Thùy Chi sao vừa dịu dàng lại xinh đẹp, hiền lành, học giỏi cho nên được biết bao thằng theo đuổi còn mày một con tôm con tép cũng chả có!

- Ừm tao là vậy đấy! Giỏi thì đi khiêu chiến với mấy thằng kia mà giành Thùy Chi đi! _ Nhỏ tức tối gào lên. Ừ thì Thùy Chi có tốt đẹp như vậy thật, nhưng mà cuộc đời của nhỏ ghét nhất là bị đem ra so sánh nói này nói nọ. Là cực kì ghét!!!

- Được rồi, đừng cãi nhau nữa! _ Hoàng Huy can ngăn. - Nhật Hạ, em đi xem phim không?

- Xem phim? Đi chứ ả! Phim gì thế ả?

- Bộ phim mà lúc trước em đã từng chờ mong nó ra rạp rất lâu, em đã nói với anh khi nào nó phát hành thì phải dẫn em đi xem_ Hoàng Huy kể trong vô thức, nhưng nhìn vào mắt anh có cái gì đó rất thật, rất chân thành như đang kể về một kỉ ức đã từng rất lâu, về một lời hứa mà anh đã từng hứa với người con gái quan trọng trong anh

- Anh nói gì thế? _ Nhỏ không hiểu

- Há? _ Hoàng Huy búng tỉnh. - Chẳng có gì cả! Em đi không?

- Vâng đi chứ ả! Free là em đi hết!

Nhỏ cười toe xong chạy biến vào nhà thay đồ. Hoàng Huy tay cầm tờ vé, ánh mắt vẫn dán vào hàng chữ tên bộ phim, miệng lẩm bầm gì đó. Ánh mắt anh tràn ngập sự nhớ nhung. Cậu vẫn nhìn Hoàng Huy, miệng khẽ lẩm bầm

- Tên Hoàng Huy này đáng ngờ quá!

...

Nhỏ bước ra cửa trong chiếc quần yếm jean ngắn màu đen, mix cùng T-shirt sọc kẻ ngang, đơn giản mà vẫn cực dễ thương. Nhỏ nhìn quanh, rồi mở miệng hỏi

- Thần Hy đâu rồi anh?

- Anh không biết. Sau khi em vào nhà thì đạp xe chạy biến mất rồi!

- Vậy à? _ Nhỏ hỏi lại buâng quơ xong leo lên xe Hoàng Huy.

TẠI RAP CHIẾU PHIM...

- Em ăn bỏng ngô không? Để anh mua.

- vâng

Hoàng Huy chen xếp hàng, đợi mua bỏng ngô. Nhỏ ngồi xuống ghế, lấy điện thoại ra chưa kịp mở khóa là bị tiếng nói vô cùng quen thuộc ngắt ngang

- Ô, Nhật Hạ! Thật là trùng hợp quá đi!

- Thần Hy? Sao mày lại ở đây?

- Ô hỏi lạ, đến rạp chiếu phim không coi phim thì làm gì! _ Cậu giả bộ ngạc nhiên trước câu hỏi của nhỏ. - Ô mình thật là duyên nha Hạ, mày xem nè tao với mày coi phim giống nhau nè! _ Cậu nhìn vào tờ vé trên tay nhỏ, rồi nói

- Vớ vẩn! Mày bắt chước tao thì có!

- Lạ nhỉ? Tại sao tao lại bắt chước mày? Rạp chiếu phim, tao muốn coi phim gì mày cũng cản à?

- Mày... _ Nhỏ tức, cực kì tức trước cái bộ mặt nhớn nhoe giả tạo kia. - Hừ, không thèm tính toán với mày nữa! _ Nhỏ quay quắt sang chỗ khác. Vừa lúc đó Hoàng Huy đi tới, một tay cầm một hộp bỏng ngô, tay còn lại cầm 2 ly coca.

- Thần Hy? Cậu cũng đi xem phim nữa à? _ Hoàng Huy ngạc nhiên

- Ừm, còn trùng cả phim nữa cơ! _ Cậu nhàn nhạt đáp lại, cái cách nói giống như là không bằng lòng. Rõ xạo sự!

Giờ nhỏ mới để ý nha, hình như là cả rạp chiếu phim đang chiếu tương vào "bộ ba kì dị" thì phải. Cũng phải thôi, hai người con trai có vẻ đẹp "ngiêng nước nghiêng thành" vậy mà bây giờ mặt mũi lại hầm hầm như đang muốn "chém phăng" ai đó, đi cùng là một cô gái với cái quần yếm jean rách. Vâng và người xui xẻo đó là nhỏ chứ ai! Nhỏ thờ dài, rồi nhìn xuống vé xem phim. Trời ạ, hình như là phim tình cảm lãng mạn thì phải. Nhỏ còn tưởng là thể loại hành động hay trinh sát gì đó chứ! (chị có phải là con gái ko z??? ^^)

Ngồi chờ gần 30p sau mới tới suất chiếu. Bộ ba chen vào các cặp tình nhân mà tiến vào trong rạp. Rạp chiếu phim tối om, máy lạnh từ phía mát rượi làm nhỏ hơi buồn ngủ. Màn hình sáng lên, một nam một nữ đang nắm tay nhau đi trên bờ biển. Trời ạ, đúng là phim tình cảm thật rồi!!!

...

Chiếc xe đạp của cậu lẩn bánh rồi bến cảng sau khi tiễn Hoàng Huy lên con thuyền đến thành phố. Anh nói với nhỏ lần này anh phải theo ba đi tận sang nước ngoài sẽ còn rất lâu nữa mới gặp lại nhỏ, có thể là 2,3 tuần hoặc là 2,3 tháng cũng nên, nhưng cũng có thể là nửa năm. Nhỏ hơi buồn, nhưng rồi cũng bị cậu làm cho tức điên lên, rồi lại buồn.

- Mày chạy đi đâu thế? _ Nhỏ thắc mắc, thay vì rẽ trái như mọi ngày thì hôm nay cậu lại rẽ phải sang bên phải, đi trên một con đường lạ hoắc lạ hươ

- Biên giới! _ Cậu đáp ngắn gọn

- Bớt xàm đi mày! Sang biên giới để bán tao à?

- Hahaha, bán mày cho lò mổ heo á!

- Im mày! Tao chỉ có 40kg thôi!!! _ Nhỏ hét toáng lên

- 40kg mà cao vồn vện 1m thì là heo sữa rồi! Kaka.

- Vớ vẩn, tao cao 1m57 lận! _ Nhỏ gào lên, cái thẳng chết tiệt chỉ giỏi xúc xiềng nhỏ

Mãi cãi nhau với cậu mà nhỏ không biết con đường xi măng chiếc xe đạp đang chạy đã được thay bằng con đường mòn đầy hoa cúc dại. Đúng là một tuyệt tác của thiên nhiên nha, so với cái mồm đá cũng có nhiều hoa cúc mà con Bình từng dắt cả bọn đến thì cái nơi này to lớn hơn nhiều có khi gấp bội lần cũng nên.

- Đẹp thật! _ Nhỏ thốt lên

- Tao biết mà, tao tìm được nó do một lần đi... _ Cậu đang nói bỗng dừng khựng lại có chút gượng gạo

- Đi đâu? ĐI với cô nào chứ gì! _ Nhỏ bĩu môi nói

- Không có.

- Chứ đi đâu?

- Đi lạc! Được chưa? _ Bị nhỏ hỏi tới, cậu buột miệng thốt lên

- Hả? _ Nhi há hốc mồm - Hahahaha... _ Nhỏ ôm bụng cười ngặt nghẽo, lớn trông ngông như vậy mà còn bị lạc đúng là dở hơi

- Mày thỏa mãn lắm à? _ Cậu gào lên

- Đồ trẻ con! _ Nhỏ gạt nước mắt buông một câu

Kettttt... _ Chiếc xe thắng lại. Cậu leo xuống yên, đứng ngang tầm với nhỏ. Nhỏ nhăn mặt, chả hiểu mô tê chi hết. Cậu cúi người, khuôn mặt tuấn tú dường như chỉ cách 5cm. Mặt nhỏ bắt gặp ánh nhìn. Khóe môi cậu nhếch lên tạo thành một nụ cười cực đều giả

- Ai cao hơn mà bảo là trẻ con hả?

- Vớ vẩn! _ Nhỏ đẩy mạnh cậu ra, tay vỗ vào má mấy cái. Mà công nhận cậu cũng cao ghê, đứng trước mặt chắn ngang cả ánh sáng mặt trời. - Mày là đồ trẻ con lớn xác!

- Vâng, "em" là trẻ con cho nên tới lượt "chị" đạp xe chở "em" đấy! _ Nói xong cậu liền lùi nhỏ xuống

- Hề? Mày to thế này làm sao tao chở nổi hả?

- Ồ... hôm bữa vẫn chạy vù vù đấy thôi!

- Bây giờ mệt rồi! _ Nhỏ khoanh tay

- Vậy thì ngồi ở đây nghỉ đi nhé! _ Cậu mạnh bạo xô nhỏ ngã lăn ra đất. Trời ạ, trên đời này mà cũng có một thằng con trai như hấn à?. - Tao về! _ Cậu quay đầu xe, tay vẩy vẩy

- Mày đem tao đến đây rồi không đưa tao về à? _ Nhỏ uất ức nói. Cậu nheo miệng cười

- Vậy thì chờ tao đi.

- Cờ-hó!

Chiếc xe cũng xiên vẹo, nghiêng ngả y hệt làm trước nhưng rồi cũng sớm lấy lại thăng bằng. Nhỏ gò lưng ra đạp, tay xiết chặt tay cầm, miệng nghiến răng ken két. Tự nhủ rằng "mình đang tập thể dục" để lấy lại bình tĩnh, nếu không sẽ một cước đá bay cậu xuống đất, dẫm đạp thêm vài cái hả hê. Nhưng rất tiếc cậu là một thằng con trai vô cùng nhỏ nhen, là người nhỏ nhen nhất mà nhỏ từng gặp, cho nên sự việc có xảy ra như vậy thì chắc chắn cậu sẽ lúi nhúi xuống đất rồi ra về một mình. Nhỏ chẳng muốn bị lạc giữa rừng hoa này, trông hoang vu quá làm gì có chàng hoàng tử nào cứu nhỏ! Nói tóm lại là phải yên thân yên phận gò lưng ra chở cái con người lêu nghêu ngồi đằng sau.

- Húuuuu... đã quá~ _ Cậu hét ầm lên, char là đang ngồi ngược sau yên xe ấy mà. - Mày thấy có lăng mạn không?

- Lăng mạn cái con khi! Có cảnh lăng mạn nào trong phim mà nhân vật nữ đạp xe chở nhân vật nam không hả? Lúc này vừa coi phim tình cảm xong không học hỏi được gì à?

- Mày thấy phim đó hay?

- Sến toàn tập! Nhưng vì là hàng free nên ta phải đi thôi.

- Tao cũng thấy nó sến!

- Hả? Thấy sến sao còn đi xem, bám đít tao à?

- Tào lao, ai thèm!

Nhỏ "xi" một tiếng rõ to.

- Cảm giác có một người làm điều điên rồ với mình thật là tuyệt nhỉ? _ Cậu nói bằng giọng điệu sáng khoái, miệng cười nhẹ

- Ừm, nhưng mà là tuyệt trong con tức! _ Nhỏ hậm hực đáp

Nhỏ quay mặt về nhìn con đường mòn phía trước, phía xa xa hình như là có thứ gì đó vàng rực như nắng vàng. Nhỏ nhanh chân đạp, chiếc xe chạy lại gần. Hóa ra là một vườn hoa hương dương. Nhỏ vói tay khều khều cậu

- Thần Hy, hoa hướng dương này, đẹp quá, nở rộ luôn!

- Ờ... Cậu đáp lại hồ hững như biết trước mọi thứ

Nhỏ bước xuống xe đạp, chiếc xe lập tức ngã về một bên, may là cậu chống chân kịp. Nhỏ đứng im thín thít nhìn cả một cánh đồng hoa hướng dương sau quay mặt lại nở một nụ cười ngây ngô khiến tim cậu khẽ lạc mất vài nhịp. Hoa hướng dương kia rực rỡ bao nhiêu, thì nụ cười của nhỏ tỏa nắng bấy nhiêu. Nhỏ chấp hai tay lại với nhau, khuôn mặt hiện rõ sự thỏa mãn và cảm động

- Sau hoa cô chân ngỗng thì tao thích nhất là hoa hướng dương đó. Khi đọc mấy bài báo trên mạng, tao ước được đi thăm cánh đồng hoa hướng dương ở Nghệ An vô cùng. Rồi ước muốn của tao cũng thành sự thật, tao được đi Nghệ An nhưng không có dịp đi thăm cánh đồng hoa đó, bây giờ thì không có tiền nữa để đi... Nhỏ nói giọng buồn buồn, cậu định an ủi vài câu kiểu như "bây giờ thì được toại nguyện rồi nè" thì nhỏ ngẩng mặt lên nhìn cậu. - Cảm ơn mày, Thần Hy!!!... Nhỏ bất ngờ chạy tới nhảy bổ lên người cậu mà ôm thật chặt. Cậu thoáng mất thăng bằng, lùi ra sau vài bước, khuôn mặt đỏ lên, cậu phải ho khan vài tiếng. Nhỏ nhảy xuống cười gượng gạo, lấy tay gãi gãi đầu.

- Tại tao xúc động quá!

- Không sao. Tuy không được đẹp như ở Nghệ An nhưng...

- Đẹp mà, rất là đẹp, chỉ là không rộng lớn bằng thôi! Bên cạnh mày là tao thấy ở đâu cũng đẹp, cũng vui hết á!... Nhỏ bất giác nói, rồi thấy mình đã lỡ lời. Mặt hai đứa, đứa nào cũng đỏ lên lần 2, không khí biến thành ngại ngùng. "Trời ơi, sao tim mình đập nhiều thế này!"... Nhỏ vuốt ngực, xong mở miệng nói một câu kiểu như giải thích. - Ý tao là ở đâu có bạn thân thì ở đó... rất là vui ấy! Mình là bạn, mãi mãi là bạn phải không?

Cậu cuối tuy có chân thành mà tại sao lòng cậu hơi trùng xuống, cậu gật khẽ đầu. Bây giờ tới lòng nhỏ buồn rười rượi lạ thường

- Cánh đồng hoa này là do người ta trồng ấy!

- Trồng sao?... Nhỏ hỏi lại

- Ừm là trồng để cung cấp hoa cho mấy tiệm bán bông trên đảo. Mày thấy căn nhà gỗ xa xa kia không? Người ta dựng lên để giữ hoa ấy.

- Ô! Nhưng mà... sao phải trồng ở một chỗ hoang vu thế này?

- Chắc là do lúc trước một số con người vô ý thức phá hoa nên người ta trồng ở đây để không ai biết. Mà cũng có thể là do đất ở đây rẻ hơn.

- Mấy con người đó thật là đáng ghét mà! Có ngon thì ngắt một bông hoa hương dương trước mặt Trần Nhật Hạ này xem, coi có bị ăn tát không?... Nhỏ tức giận, nghiêng răng ken két, tay tạo thành cú đâm

- Mày nghĩ mày làm lại người ta à?... Cậu phì cười, lấy tay búng vào đầu nhỏ. - Đồ con nít ngáo đá

Tức. Nhỏ tức. Là cực kì tức. Nghĩ sao mà nói nhỏ con nít cơ chứ, nhỏ đang "thi hành công vụ" bảo vệ thiên nhiên cơ mà. Hể mỗi lần nói cậu con nít thì lại lấy cái câu gì mà "Ai cao hơn mà bảo là con nít!", vì cậu quá cao cho nên mới nói vậy, còn nhỏ như vậy thì biết nói câu gì, chả nhẽ nói câu "Ai lùn hơn mà bảo là con nít!" à? Quá tào lao, quá vô lí! Cho nên chỉ biết nuốt cục tức vào bụng.

- Mày thấy ở đây lạ lắm không?

- Lạ? Chỗ nào?

- Thì đây đậm chất tương phản. Hoa hướng dương: to lớn, mạnh mẽ, rực rỡ bấy nhiêu thì hoa cúc đại lại nhỏ bé, mỏng manh, thuần khiết bấy nhiêu... Cậu cầm lấy một bông hoa hướng dương, khẽ vuốt nhẹ mấy cánh hoa mỏng manh của nó như sợ quá mạnh tay thì nó sẽ rụng hết

- Thần Hy triết lí quá bây!... Nhỏ chọc ghẹo cậu. - Nhưng tao thích sự tương phản này. Tao thích so sánh hoa hướng dương với mấy cái bông bé li ti kia để thấy hoa hướng dương rực rỡ cỡ nào, đẹp cỡ nào,...

- Lí do kì hoặc!... Cậu buông một câu chữ ngắn gọn

- Hi hi... Nhỏ nhe răng cười. - Tại vì tên tao cũng có ý nghĩa tựa như hoa hướng dương nên tao mới thích chúng. Nhật Hạ có nghĩa là nắng mùa hè mà, rực rỡ, tỏa sáng, năng động và đầy mạnh mẽ mà cũng đầy cuốn hút. Ba tao nói với tao vậy đấy!... Nhỏ nói. Nhỏ cực kì yêu cái tên của nhỏ, và yêu cả ba của mình.

- Thế tên Tiểu Hạ có nghĩa là gì?

- Hà? Tiểu Hạ?... Nhỏ sững người, tại sao cậu lại hỏi như vậy? Nếu muốn chọc nhỏ thì cậu phải dùng cái biệt danh "Tiểu Hạ Hạ" chứ, vì đó là do cậu đặt cho nhỏ mà.

- Ừm, Tiểu Hạ. Tao muốn biết cô gái ấy là ai.

- Mày đã nghe gì rồi à?

- Ừm là vô tình, trong rạp chiếu phim.

Trở về mấy chục phút trước...

Không biết nhỏ đã ngủ từ khi nào nhưng khi được đánh thức dậy thì màn hình hiển thị hai chữ The End. Và dĩ nhiên người gọi nhỏ dậy là cậu

- Dậy đi, ngủ ngã ngốn lên mình người khác như vậy à? _ Cậu nói giọng pha chút bực tức

- Ngã ngốn? _ Nhỏ chau mày rồi chợt nhận ra mình đang nằm trọn trong vòng tay của Hoàng Huy. - Ôi, em xin lỗi anh! _ Nhỏ cuống quýt, rồi rít xin lỗi

- Coi phim tình cảm, rồi tựa đầu vào nhau đồ. Bài bản quá ha? _ Cậu khinh khỉnh nói

- Mặc xác tao! _ Nhỏ tức giận, quay sang Hoàng Huy nhẹ nhàng nói - Đi thôi anh.

Trông khi cậu còn chen lấn trong đám đông thì nhỏ và Hoàng Huy đã luồn lách ra khỏi rạp chiếu phim từ đời nào. Nhỏ lấy tay che cái miệng đang ngoác ra để ngáp. Nhỏ thấy có vài người hơi bị nức nở sau khi xem phim, nhỏ làm bầm

- Phim tình cảm thôi mà có gì phải khóc. Phim chán phèo từ đầu tới cuối. Túm lại là sến súa!

- Không ngoài dự đoán của anh, em không hề thích xem bộ phim này.

- Há? Không ngoài dự đoán? _ Nhỏ ngạc nhiên

- Ừm _ Hoàng Huy gật đầu

Không ngoài dự đoán? Nếu biết trước kết quả như vậy còn lôi nhỏ đi xem phim làm gì?

Nhỏ chợt nhìn xuống, tay nhỏ đã nắm gọn trong lòng bàn tay của Hoàng Huy từ bao giờ. Tự dưng trong lòng nhỏ dâng lên một cảm giác vô cùng khó chịu. Nhỏ giật tay mình ra, khuôn mặt Hoàng Huy không lấy gì ngạc nhiên. Nhỏ tạm hiểu vì sao anh lôi nhỏ đi xem bộ phim này rồi...

- Anh Huy, em có chuyện muốn hỏi? _ Nhỏ xiết chặt tay

- Chuyện gì?

- Có phải... bộ phim này là bộ phim Tiểu Hạ muốn coi phải không? _ nhỏ mím môi. Hoàng Huy thoáng suy nghĩ

- Ừm. Thì sao? _ Anh bình thản nói, cái điệu bộ đó làm nhỏ nổi nóng

- Anh biết em không hề thích việc coi là người thay thế mà! Anh thấy đó, em rất khác Tiểu Hạ hoàn toàn khác biệt anh còn dẫn em đi làm gì há? Anh đem hộp tro cốt của cô ấy lay đây có vẻ còn giống hơn! _ Nhỏ giận dữ nói, rồi chợt thấy mình đã nói sai, xuống giọng định nói xin lỗi thì anh mỉm cười, nói một câu chẳng ăn nhập vào đâu

- Em có biết nội dung phim là gì không?

- Há? _ Nhỏ ngạc nhiên, phản ứng của anh làm nhỏ vô cùng, vô cùng ngạc nhiên, anh không giận nhỏ sao? - không, em không xem _ Nhỏ đáp lí nhí

- Bộ phim kể về một đôi nam nữ yêu nhau rất nhiều, đến nỗi họ có thể hy sinh vì người kia, họ hứa hẹn đủ điều với nhau. Rồi một hôm, tai họa đã xảy ra với cô gái ấy...

- Cô ấy bị bệnh gì sao? _ Nhỏ tò mò

- Không cô gái ấy bị tai nạn xe, vụ tai nạn đó đã cướp đi trí nhớ của cô ấy. À không chỉ cướp đi mỗi kí ức về chàng trai kia, không còn một chút dữ liệu nào sót lại. Chàng trai tìm mọi cách, làm quen với cô gái ấy, lặp lại kí ức một lần nữa cho cô gái ấy. Và rồi cô gái ấy nhớ ra, một kết thúc có hậu

- Cuộc đời chẳng có màu hồng như thế đâu! Cứ cho là cô ấy nhớ ra đi nhưng biết đâu cô gái đó chẳng thể có tình cảm lại với chàng trai thì sao, chẳng còn cảm giác như xưa nữa thì sao? _ Nhỏ nghiêng đầu, trong ánh mắt của anh có chút hoang mang, thấy vậy nhỏ hần giọng. - Đó chỉ là suy nghĩ của em thôi, làm gì có chuyện đó ngoài đời chứ! Đời mà làm gì có cô tích anh nhỉ?

- Có đấy nhưng là kết thúc không có hậu!

- Thế không phải là cô tích!

- Anh không biết, Tiểu Hạ luôn nói với anh như thế đó...

- Tiếng trước tiếng sau là Tiểu Hạ! Anh làm em gato áy!

- Nhặt Hạ! Mày dần thói gì đấy! _ Cậu lay lay nhỏ, đưa nhỏ về với hiện tại. Mới chỉ có vài tiếng mà nhỏ làm như xa xôi lắm rồi vậy!

- Tao không có đàn thổi nhè, chỉ mãi suy tư thôi! Mà tao suy tư vẫn hút hồn như thường!_ Nhỏ hếch mặt tự đắc
- Hút hồn mấy con heo ấy!
- Heo? Vớ vẩn!
- Rồi sao, tao hỏi là cô gái Tiểu Hạ đó là ai, mày cứ trả lời không đâu!
- Là một cô gái mà Hoàng Huy rất yêu, nhưng rồi cô ấy bị tai nạn
- Vậy thôi á?
- Ừm nhưng mà cô gái Tiểu Hạ đó rất giống tao, giống như hai chị em song sinh ấy! Mà cũng không phải nữa, hai chị em song sinh còn có điểm khác nhau trên ngoại hình, còn tao với Tiểu Hạ không khác một chút nữa, tao đã vất óc tìm điểm khác biệt ấy. Cứ như là cùng một người ấy, phú vị phết!
- Mày thấy như vậy là tốt?
- Vừa không mà cũng vừa có. Nhưng mà Tiểu Hạ rất khác tao về tính cách, chỉ nhìn trên ảnh thôi mà cũng thấy khác nhau hoàn toàn. Ờ mà có điều lạ lắm
- Điều gì?
- Cô ấy tóc đỏ giống tao, rực rỡ luôn. Lúc trước tóc tao cũng như thế đấy nhưng do nhuộm tóc nhiều quá nên hư tóc, đi khôi phục màu tóc thì không còn được đẹp như xưa giờ tóc tao giống như màu nâu đỏ ấy!_ Nhỏ nhìn mấy lọn tóc tiều tuỵ thương thời hoàng kim xưa cũ
- Nay, tốt nhất mày nên tránh xa tên Hoàng Huy đó đi.
- Why?
- rất nguy hiểm
- sao lại nguy hiểm?
- tao không có ý nói xấu anh ta nhưng mà cách xa bạn gái mình quá lâu, nay lại gặp phải một cô gái giống hệt bạn gái mình thì thế nào trong suy nghĩ anh ta cũng có chút gì đó không được bình thường, kiểu như là tình cảm đặc biệt ấy!
- Không đâu, tao với Tiểu Hạ khác nhau hoàn toàn mà. Hoàng Huy thích mẫu con gái ngoan hiền thực nữ như Thùy Chi ấy chứ không phải mấy đứa con gái như tao đâu!
- Mày có chắc không? Ví dụ như khi anh ta say rượu thì sao?
- Hả? Say rượu? Liên can gì sao?
- Tất nhiên là liên quan, nếu mày có mặt lúc đó thì thế nào cũng rất nguy hiểm. Anh ta sẽ có suy nghĩ bất chính với mày cho coi!
- Vớ vẩn! Hoàng Huy mà... anh ấy không như vậy đâu!
- Làm sao mày biết được hả? Con trai mà lại khi có hơi men trong người ai biết sẽ làm gì, đàng hoàng bao nhiêu cũng thế thôi!
- Mày cũng vậy à?_ Nhỏ tò mò. Làm cậu nhớ đến chuyện hôm trước, lúc đó cậu cũng có uống rượu đâu mà còn đáp trả nụ hôn của nhỏ, lúc đó mà có lỡ ăn vài viên Chocolate đó nữa thì thế nào... cậu không muốn nghĩ đến cái viễn cảnh sáng hôm sau mà nhỏ tức giận thấy cậu bên cạnh rồi trong tư thế nào đó. Thôi, thôi không nghĩ nữa, cậu xua tan cái suy nghĩ không mấy trong sáng đó ra khỏi đầu
- Con trai mà! Với lại mày còn giống người anh ta yêu nữa, thì dễ gì không có chuyện xảy ra!
- Ờ... mày nói cũng đúng_ Nhỏ gật gù
- Ờ... nói hay lắm. Mà hể anh ta hẹn mày đi đâu cũng đi, đừng có ngốc như thế ngoài đường nhiều "sói" lắm đó!
- Sói? Ở đây cũng có một con ề! Kaka
- Mày nói ai vậy hả?
- Ai biết! Ai nhột tự nhận! Haha...
- Tào lao

Chiều tắt nắng, gió vờn nhẹ trên mái tóc đỏ mong manh. Trên một cánh đồng hoa hướng dương, một nam một nữ chí chóe. Ai biết được rồi ngày mai sẽ

ra sao, nhưng tình bạn này chắc chắn sẽ còn mãi.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Chớp mắt là đã đến ngày đi Nha Trang, tụi nó đã tụ tập đông đủ ở bến cảng để đi chuyến tàu đầu tiên vào bờ, rồi từ đấy khởi hành ra Nha Trang.- Mọi người đông đủ chưa?_ Bảo Bình vỗ tay, điểm danh y hệt một người lãnh đạo

- Đủ hết rồi. Ủa... mà con Hạ đâu?_ Chuyên nhìn một lượt rồi chợt phát hiện thiếu mất một cái miệng tí lia như chích chòe

- Hy, Nhật Hạ đâu, chả phải hai cậu đi cùng nhau à?_ Thùy Chi hỏi.

- Nó đây._ Cậu nhún vai, bước sang một bên tránh cho đường cho ánh mắt tụi nó. Trên một chiếc ghế đá, một cô gái mặc một chiếc quần short rách tơi tả, dưới đất là một chiếc túi du lịch màu xám, trên đầu được lót bằng một chiếc balo mini đen. Vâng, và cô gái đó chính là nhỏ!

- Này, mày có thể làm ơn kêu nó dậy được không?_ Bảo Bình nhăn mặt bó tay

- Tao không chắc!_ Cậu lại nhún vai, bước tới dương chân đạp nhỏ xuống đất một cách không "thương hoa tiếc ngọc". Nhỏ nhăn nhó, lồm cồm ngồi dậy dụi mắt. Khó khăn lắm nhỏ mới cạy mắt mình ra được mà nhìn mọi người. Xong nhiệm vụ cậu bước ra chỗ khác

- Mày có biết mấy giờ không mà còn ngủ nữa hả?_ Bảo Bình gào lên

- Bao nhiêu?_ Nhỏ hờ hững hỏi lại. - Còn sớm chán mà...

- Sớm cái khi, gần 6h rồi đấy cô nương!_ Thăng Hùng dí cái đồng hồ mới mua của nó sát mặt nhỏ mà hằm hí

- Tao biết đồng hồ xịn, mới cáo rồi không cần dí vào bản mặt của tao như vậy đâu._ Nhỏ nhăn nhó nói, xong liếc nhìn ra ngoài biển. - Tàu còn chưa đến mà, bộ tụi bây chưa nghe câu "Thời gian là vàng" à, vì thế mình phải tiết kiệm từng phút từng giây chứ, thay vì đứng đó thì tụi bây, mỗi người một băng ghế đá ngủ cho sướng cái thân đi không!_ Nhỏ làm bộ triết lí nói, tụi nó há hốc mồm nghếch mặt ra sau mới đồng thanh gào lên

- SƯỞNG CÁI CON KHI!!!

Nhỏ bị tiếng hét kia làm cho lão đảo phải lùi về sau vài bước, định gào lên mấy câu hơn thua cùng bọn nó thì tàu đến. Bọn nó lật đật tiến lên tàu. Con tàu khá trống khách vì bây giờ trời vẫn còn hơi sáng. Nhỏ chọn một chỗ ngồi gần đầu tàu, nơi có thể nhìn thấy biển nhiều nhất

- I am a king of the world (*)._ Thùy Chi giang hai tay, mím cười híp mí, gió của biển tạt vào mặt thổi tung mái tóc xõa lẫn chiếc váy, xong cô bạn quay vô. - Tớ muốn làm như thế này từ lâu lắm rồi đó!

(*) một trong những câu nói kinh điển trong bộ phim Titanic

- Ngốc, nhờ tàu chìm thì sao? Chẳng hay ho gì hết!_ Nhỏ nói, xong nhận ngay một cái nhìn đầy sắc ngọt của ông phụ tàu. Nhỏ im lặng ngay tức thì, khẽ liếc nhìn sang chỗ khác đánh trống lảng. Vừa nhìn sang bên phải thì đập đập vào mắt là khuôn mặt cực kì tuấn tú của cậu, nhỏ có chút ngơ ngẩn. Vừa lúc ấy thì cậu đột nhiên quay lại, bốn mắt giao nhau, nhỏ thoáng bối rối khi bị bắt gặp "nhìn trộm", còn cậu khoe môi khẽ cong lên tạo thành một nụ cười tình quái

- Sao? Mê mang trước sắc đẹp buổi sáng mai của tao rồi hả?

- Bớt xàm đi mày!_ Nhỏ quay quắt

- Nhật Hạ._ Tự nhiên có ai gọi tên nhỏ hình như là giọng con gái. Nhỏ quay mặt lại nhìn. Trời ạ, là Bảo Bình, sao hôm nay nhìn nó lạ quá!

- Thấy tao..._ Con Bình nói, rồi nó uốn người như mấy vũ công người Hàn Quốc. -... có quyền rũ không?_ Nó chu môi, làm động tác hôn một cái.

- Hả?_ Nhỏ nghếch mặt ra, hôm nay con Bình nó bị gì vậy trời??? Trên người mặc một chiếc quần short ngắn sọc xanh, chiếc áo sơ mi màu xanh nhạt có họa tiết trái khóm được buộc cao lên, đứng chất style phượt. Đã vậy còn thử make up với nguyên đôi môi màu đỏ rượu, kết hợp với mắt khói màu ghi cùng mái tóc nâu đỏ được đánh rối một chút. - Bảo Bình, bộ mày nhuộm tóc à?

- Ừm, mới mua chạy xẹt đó!_ Bảo Bình gật gù. - Mà mày thấy có đẹp không?

- Bày đặt buột áo đồ lên nữa, lú mỡ bụng kia má!_ Nhỏ trêu ghẹo.

- Á!_ Con Bình lập tức cúi xuống nhìn bụng của nó, nhỏ chỉ đùa thôi chứ thật ra eo con Bình cũng khá thon thả. Nhỏ ôm bụng cười ngặt nghẽo, con Bình giận đến tím mặt, nó quát. - Vớ vẩn!!!

Ngồi khoảng 30p thì tàu cập bến, bọn nó lại lục đục xách balo lên xe mà gia đình thằng Hùng đã hẹn trước để tiếp tục hành trình đến Nha Trang.

- Con Hạ lại đi lung tung đâu rồi?_ Bảo Bình chống nạnh hỏi

- Không biết, mới thấy đây mà._ Thùy Chi nhìn quanh

- Tìm tao có gì à?_ Nhỏ từ xa tiến tới, trên tay cầm một ổ bánh mì và vài bịch bánh ostar

- Trời ạ, hồi lên Nha Trang rồi ăn sau!_ Bảo Bình day day thái dương, bó tay

- đến lúc đó chắc tao chết đói mất! Tao ngủ tụi bây cũng không cho, giờ ăn cũng không cho! Mày muốn tao sống sao hả?

- Chết quách đi đừng sống nữa!_ Cậu đáp thay con Bình

- Hừ, tao đâu có chết dễ dàng như thế, phải sống để trừng trị lũ "ác nhân" như mày để "giải cứu thế giới" chứ!_ Nhỏ hếch mặt nói

- Thôi được rồi đừng cãi nhau nữa!_ Chuyên can ngăn. - Con mày nữa ăn cho lắm vô đi rồi hồi lên xe ới nha!

- Xi, không có chuyện đó đâu!

Xe của bọn nó tới nơi, tụi nó lên xe vào chỗ ngồi. Thằng Hùng ngồi cạnh bác tài xế, thằng Chuyên và con Bình ngồi chung. Ba băng cuối theo thứ tự như sau: cậu, Thùy Chi và đến nhỏ. Chiếc xe khởi hành.

Người ta có câu "Căng da bụng, trùng da mắt" cho nên sau khi ăn uống no nê xong nhỏ đâm ra buồn ngủ cực độ. Sau một hồi gật tới gật lui, nhỏ dựa vào cửa kính ngủ ngon lành.

...

- Này dậy đi._ Âm giọng trầm ấm của người ngồi cạnh vang lên. Nhỏ nhớ Thùy Chi làm gì có tiếng nói như vậy, nhưng thôi kệ nhỏ gắng nài nỉ

- Thùy Chi, cho tao dựa một lát nữa thôi mà...

- Thùy Chi nào? Cậu đang dựa vào người của Thần Hy đó!_ Cái chất giọng lạnh lốt của Thùy Chi có chút tức giận cộng với thông tin "giật gân" làm nhỏ bình tĩnh. Dụi dụi hai mắt, nhìn rõ cái con người trước mắt

- Aaaaaaa... sao mày lại ngồi ở đây hả???

- Mày ngủ chảy ke đầy áo tao._ Cậu lèm bèm

- Ai biểu mày không gọi tao dậy!_ Nhỏ gào lên. - Mà sao mày ngồi ở đây hả?_ Nhỏ lặp lại câu hỏi

- Mày ngủ dựa vào Thùy Chi, bây giờ cậu ấy mời tao thay thế không được à?_ Cậu giải thích

- Tớ nói là tớ không sao đâu, mà cậu ấy cứ..._ Thùy Chi nghiêng đầu nói giọng pha chút phụng phịu. Nhỏ liếc xéo cậu, ánh mắt của nhỏ mà có thể giết người thì cậu cũng đã chết đến 5, 7 chục lần rồi. Cậu chẳng nhưng tỏ ra sợ hãi, mà còn thản nhiên nhún vai phán một câu

- Với lại mày được dựa vào một hotboy tiếng tăm lẫy lừng như tao mà còn chê à, làm bộ làm tịch vừa thôi!

- Làm bộ làm tịch cái đầu của mày...

Đột nhiên xe thắng gấp, theo quán tính tụi nó ngã dúm về phía trước. May thay là nhỏ chống tay kịp, nếu không là bị u đầu rồi. Nhưng mà... bây giờ nhỏ cảm thấy rất ư là khó chịu, giống như thức ăn từ bao tử trào lên thực quản và...

- Ọe..._ Nhỏ nôn thốc nôn tháo vào người cậu. Cậu tròn tròn mắt, đờ như cây cọc, đến khi kịp định thần lại thì trên người cậu toàn là "tàn tích" của nhỏ.

- Bác tài, mau dừng xe lại!!!

Cậu hậm hực bước xuống xe vào một quán nước bên đường mua một chai nước rồi mượn nhà tắm để tha đồ.

Trên xe, nhỏ vuốt ngực, cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Nhìn xuống chỗ ngồi của cậu, nhỏ thờ phào nhẹ nhõm

- May là không tràn ra ghế.

- Đã bảo rồi mà không nghe, ăn cho lắm vào!_ Chuyên từ ghế trước hóng hớt chồm xuống nói
- Tại mày trù ẻo thì có!_ Nhỏ gào lên tức tối
- Haizz... tội nghiệp thằng Hy, không làm gì nên tôi nên tình mà bị "ám"_ Thằng Hùng thở dài làm bộ thương hại
- Bộ mày muốn chết hả? Bà đây mệt nhưng vẫn "xử trăm" mày được nhé!
- Dạ... dạ... em không dám!
- Này lấy lau mặt đi._ Thùy Chi lấy trong chiếc túi đeo chéo của nó ra một bịch khăn giấy ướt đưa cho nhỏ.
- May thật đấy, lúc nãy mày mà ngồi cạnh tao thì đã hưởng trọn rồi!_ Nhỏ lau mặt nói. - Mà cũng không đúng nữa, tại hần bị trời trả báo nên mới như vậy, còn mày thì ăn ở hiền lành cho nên chắc chắn không có chuyện này đâu!_ Nhỏ hiên ngang đồ lỗi cho ông trời không một chút ngượng miệng

30p sau...

Cậu bước lên xe với chiếc áo sơ mi cách điệu màu xanh, và chiếc quần jean hoàn toàn mới. Thùy Chi nhìn trên tay cậu, xong rồi hỏi

- Ủa, đồ cũ đâu?
- Vứt rồi, hồi chưa lắm!_ Cậu đáp tuy nhiên là đã xoay nhỏ
- Hồi chưa của tao cộng thêm cái mùi đặc trưng của mày nên bỏ là đúng rồi!_ Nhỏ gật gù tán thành, nhưng nếu nghĩ kĩ thì trong câu nói đó có phản xúc xiềng cậu
- Mày..._ Cậu tức tối
- Vậy thôi Thần Hy đổi chỗ với tớ đi..._ Thùy Chi chưa nói dứt câu thì cậu ngắt ngang
- Dĩ nhiên là vậy rồi!!!

...

Chạy được chừng vài tiếng nữa thì tới nơi. Bọn nó ai cũng uể oải bước xuống xe. Lúc ban nãy xinh đẹp sang chảnh bao nhiêu thì giờ đây ẽo uột, rã rời như cọng bún thiếu bấy nhiêu.

- Căn nhà của Hùng đẹp quá chứ!_ Thùy Chi reo lên
- Tất nhiên!_ Thằng Hùng héch mặt. - Nhà của tao mà lại...
- Lại tiếp tục quăng lựu đạn à?_ Bảo Bình xách hành lí đi ngang qua phán một câu khiến thằng Hùng tức giận
- Tao nói chả phải à? Rõ ràng là nó đẹp thật mà lại nằm ở một nơi lí tưởng thế này!

Quả thực là như thằng Hùng nói. Nguyên căn hộ được sơn màu trắng, trước hiên nhà có vài bậc thang, nền nhà thì được lát gạch, trước cửa có treo một cái đèn lồng nhìn trông hơi cổ xưa. Căn hộ không có gác, hay tầng gì cả tuy nhiên phía trên mái được xây bằng và có cầu thang đi lên nên vẫn có thể tạm coi là sân thượng. Nhìn tổng quát ngôi nhà rất thanh lịch, đẹp mắt, đã vậy còn được xây trên một mỏm đá hướng ra biển. Nhưng nó lại khá cô độc.

- Căn nhà chắc đắt lắm nhỉ?_ Cậu hỏi
- Không đắt lắm đâu, được nhượng lại với giá rẻ đó.
- Giá rẻ là bao nhiêu?
- Sao tao biết chỉ nghe ba mẹ tao nói rất rẻ thôi.
- Trời, vậy cũng nói!
- Không chừng do nó bị ma ám hay bị lời nguyền gì đó mới được nhượng lại với giá rẻ đó, không thấy mấy lâu đài bị ma ám à, toàn là hàng sale!_ Nhỏ nói, rồi chợt thấy mấy khuôn mặt kia đã biến sắc, nhỏ cười toe. - Đùa thôi, làm gì sợ sệt dữ vậy? Haha.
- Tào lao, giới hù người khác!

Bọn nó bước vô nhà tham quan, nhìn chung thì khá là tiện nghi như có phòng bếp, phòng khách, phòng ngủ riêng, trong mỗi phòng riêng đều có một WC riêng và một cái WC dùng chung ở gần bếp.

- Có hai phòng riêng. Tao, Chuyên và Hy sẽ ở cùng một phòng. Còn Chi, Bình, Hạ sẽ ở phòng còn lại. OK?_ Hùng cầm chìa khóa huơ huơ trước mặt

- Có 3 giường lận à? _ Nhỏ ngạc nhiên
- Không, 2 giường nhưng giường cũng rất rộng có thể cho 2 người nằm cùng.
- Làm tao tưởng mỗi người một phòng chứ! _ Bảo Bình xụ mặt nói
- Mà ở riêng làm gì, cho tiện dắt trai về nhà à? _ Nhỏ bĩu môi nói
- Tào lao!
- Nếu thích thì ra phòng khách mà nằm đi kia, rộng rãi thoải mái. Muốn phòng riêng thì có phòng riêng! _ Cậu chỉ tay về phía chiếc ghế salon của phòng khách
- Bộ hai bây định "song kiếm hợp bích" vui đập tao à? _ Bảo Bình gào lên
- Vớ vẩn! _ Nhỏ và cậu cùng đồng thanh
- Trời ơi, coi "tâm đầu ý hợp" ghê chưa! _ Hùng nói
- Mọi người còn chưa chịu lấy phòng à? _ Thùy Chi đột nhiên cộc cằn lạ
- Mà có chuyện gì à? _ Chuyên hỏi
- Không, đi đường xa nên mệt! _ Nó đáp ngắn gọn, bước lại lấy đại một chiếc chìa khóa trên tay Hùng rồi đi tìm phòng của mình
- Khó hiểu quá!~ _ Bọn nó lắc đầu.

...

30p sau...

Bọn nó ngồi xem TV ti tê, vẫn chưa có kế hoạch cụ thể cho buổi chiều còn lại gặp thêm chuyện Thùy Chi đột nhiên có thái độ bất thường cho nên tạm thời ở nhà vậy.

Nhỏ chống cằm mắt nhìn ra biển xanh cát vàng, nhỏ thêm đi bơi quá nhưng mà Thùy Chi không đi thì chả nhẽ cả bọn bỏ nó một mình ở nhà à?

- Mình ăn hải sản nướng nhé được không? _ Mọi người đều dồn mắt về phía cửa phòng khách. Thùy Chi đã thay đồ, trên người mặc một bộ bikini màu hồng bên ngoài là chiếc áo thun oversize xuyên thấu. Mái tóc đen tuyền được bới lên gọn gàng tuy nhiên vẫn rơi rớt vài sợi tóc, đôi môi nhỏ nhắn được son một chút. Cô vừa đẹp thuần khiết như một thiên thần mà cũng vừa quyến rũ thu hút sự chú ý của người khác

Bọn nó ngêch mặt ra đôi chút, một phần vì Thùy Chi quá đẹp, một phần vì tại sao lại thay đổi thái độ nhanh như thế.

- Sao thế? _ Thùy Chi hỏi. - Tớ xin lỗi vì thái độ lúc nãy cho nên bây giờ sẽ nướng hải sản lại cho mấy bây ăn, được không? Nói trước, mẹ tớ vừa chỉ tao cách làm, ngon lắm đó!

- O... Ok. _ Bọn nó hơi dơ rồi cũng gật đầu

- Thế sao không đi thay đồ đi rồi còn đi mua hải sản nữa chứ!

- Yes sir!

Một lúc lâu sau, bọn nó cũng bước ra khỏi nhà tắm. Nhỏ mặc một chiếc áo bra màu đen, quần short rách ống rộng, khoác ngoài chiếc áo kimono, mái tóc đỏ được buột hờ hững, mắt đeo kính tròn trắng gương. Cậu thì vẫn thế, áo sơ mi quần jean tuy nhiên lần này là quần lửng chân mang dép tông, nhưng vẫn đẹp "kinh người".

- Nhật Hạ... _ Giọng ai đó vô cùng ngọt ngào gọi tên nhỏ. Bọn nó cùng quay lại, ngạc nhiên vô độ. Trước mặt là Bảo Bình trong chiếc váy ngắn hai dây có họa tiết thổ cẩm, đầu đội nón rộng vành, mái tóc màu nâu đỏ được tết theo kiểu boho trông cực kì là nữ tính. Đây có phải là Bảo Bình của tụi nó không vậy???

- Sao vậy? Thấy tao đẹp quá hay gì? _ Bảo Bình vuốt tóc, từ từ tiến lại

- Trời ạ, mà bị gì vậy Bình? _ Nhỏ đi vòng quanh xăm xoi con Bình

- Kiểu này là do nơ ron bị đứt rồi! _ Hùng phán,

- Chạm mạch thôi, chứ đứt luôn thì không biết nó mặc tới cái gì! _ Chuyên hùa theo

Chát. Chát. Thăng Chuyên và thăng Hùng hướng trọn hai bộ tay từ con Bình. Ai biểu dám đùa giỡn với "ác quỷ" làm cái gì! Muahahaha...

- Thôi đừng chọc Bảo Bình nữa, phong cách này của Bảo Bình cũng rất là đẹp mà ha!_ Thùy Chi cười nhẹ khen

- Chỉ có mày là hiểu tao!_ Bảo Bình héch mặt tự đắc

- Mày không ngạc nhiên gì à? Ít nhất cũng phải trọn hai mắt lên chứ, tao ngạc nhiên đến không thốt nên lời, còn mày thì bình thản, là vô cùng bình thản đó!_ Nhỏ thấy cậu hơi lạ nên hỏi

- Thay đổi phong cách kiểu này thì chỉ có thể là...

...

- Kia! Kia! Kia nữa!_ Bảo Bình chạy lăng xăng trên bờ biển, tay chỉ lung tung làm bọn nó cũng tò mò nhìn theo. - Phen này thế nào cũng hót được một mớ các bạch mã hoàng tử!!!

-... thì chỉ có thể là đi của trai!

- Hóa ra là mày biết ngay từ đầu._ Nhỏ nói

- Thần Hy tinh tế quá ha!_ Thùy Chi reo lên.

- Nhìn cái bản mặt của nó là hiểu rồi, khỏi phải suy nghĩ._ Cậu đáp lời Chi

- Bản mặt của tao như thế nào? HẢ?_ Bảo Bình quay lại nhìn gương mặt bùng bùng sát khí

- Kh... không có gì!_ Cậu bị gương mặt kia làm cho toát mồ hôi bất giác lùi về sau hai, ba bước.

- Thế còn Trung Hiếu? Mày chả buồn nữa à?_ Chuyên hỏi, thì bị ngay cái huyết vào hông của con Chi.

- Không sao đâu!_ Bảo Bình cười toe. - Ai thèm cái thằng cha đó nữa chứ, được một chút đẹp mã là làm phách à? Nghĩ sao đi thích Nhật Hạ vậy không biết!_ Bảo Bình đùa, tay làm bộ xiết chặt lại thành nắm đấm

- Ừm, ừm, chính xác!_ Nhỏ gật gù hùa theo, sau mới thấy lời nói của con Bình có gì đó "kì kì". - Này, ý mày là sao hả?

- Hahaha!_ Tụi nó ôm bụng cười.

- Thôi, mình đi mua hải sản đi._ Thùy Chi rừ

- hả? Chứ không phải mua ngoài chợ à?_ Hùng ngạc nhiên

- Không, mình mua từ mấy ngư dân ngoài biển về, hải sản vừa tươi lại vừa rẻ nữa._ Thùy Chi giải thích

- Thùy Chi đảm đang quá bây! Mai mốt về nhà chồng thế nào cũng làm "vợ hiền dâu thảo" cho xem!_ Nhỏ trêu ghẹo

- Làm gì có._ Thùy Chi vén mái tóc lên, e ngại nói. Trong vài giây ngắn ngủi, cô khẽ liếc nhìn sang cậu, nhưng cậu thì mãi mê ngắm biển nên không để ý.

- Được rồi vậy ta đi đi, lè mè này giờ còn đứng một chỗ!_ Chuyên nói

- OK!

- Này._ Cậu khều nhỏ.

- Gì?

- Bảo Bình nó của trai mặc đồ ngắn phải rồi, còn mày mặc đồ hở hang như vậy cho ai xem? Định "xi nhục" ánh mắt người nhìn à?_ Cậu giật giạt vạt áo kimono của nhỏ, nói

- Vớ vẩn! Đi biển phải mặc đồ ngắn chứ chẳng nhẽ mặc quần jean dài tới mắt cá à?_ Nhỏ gào lên. - Vớ lại...

- vớ lại sao?

- Vớ lại... tao cũng sexy lắm chứ bộ!_ Nhỏ lướt tay trên đường cong hoàn hảo của mình, và kết thúc bằng cái nháy mắt đầy tình nghịch khiến mấy chàng trai vô tình nhìn thấy phải điều đứng.

Cậu trọn hai mắt, rồi đột nhiên lấy tay che mũi. Xong cậu quay lưng bỏ đi, không quên nói lại

- Tao đi vệ sinh

- Gì thế? Mới ra biển mà đã đi vệ sinh rồi à?

Trong WC...

Vòi nước được vặn to nhất, nước tuôn ra ào ào. Cậu lấy tay hứng dòng nước mát lạnh, tạt vào mặt. Cậu quệt mũi, đưa tay ra xa mà nheo mắt nhìn, xong cậu lằm bằm

- Chết tiệt, tự dưng chảy máu cam!!!

...

Sau một hồi dạo quanh các bãi biển, tụi nó cũng mua được một ít hải sản giá rẻ mà tươi sống từ dân làng chài.

- Này, sao chụp hình hoài vậy? _ Hùng hỏi, khi thấy nhỏ hết chu môi rồi đến nháy mắt, đủ thứ biểu cảm để chụp hết bức này đến bức khác bằng chiếc iphone 5s

- Chụp hình check in, được không? _ Nhỏ nhăn mặt nói.

- Check in đồ, sống "ảo" quá má!

- Sống "ảo" cái nỗi gì, ở trên đảo tìm wifi free muốn lời con mắt có chơi face được đâu, giờ phải nhân cơ hội chứ! _ Nhỏ giải thích. - Lâu quá không chơi, tuốt like quá trời!

- Trời ạ.

- Chứ mày nói coi tao làm cái gì? _Ừa... mà con Bình đâu? _ Mãi mê nói chuyện mà quên mất trong nhóm đã thiếu đi một thành viên

- Khỏi tìm tao đây. _ Con Bình đột nhiên lù lù xuất hiện với khuôn mặt hằm hằm

- Sao thế? Ai chọc giận "quý sa tăng" à? _ Hùng buông quơ hỏi thăm

- Tao đang bức, nếu muốn CHẾT thì cứ việc nói nữa! _ Bảo Bình nhấn mạnh chữ "chết" làm thằng Hùng toát mồ hôi. Hùng "béo" bẽn lẽn núp phía sau Chuyên như nằng dậu mới về nhà chồng, giờ có cho tiền nó cũng chẳng dám hé răng.

- Sao thế? _ thùy Chi nhẹ nhàng hỏi

- Hừ, mày thấy hôm nay tao có đẹp không? _ Bảo Bình hỏi một câu không ăn nhập vào đâu, khiến con Chi đơ như cây cơ

- Đ... đẹp. _ Chi đáp

- Vậy mà không có anh nào đẹp trai để ý tao cả, toàn mấy thằng cha già dê xồm! _ Bảo Bình hậm hực giải thích

- Hahahahah... _ Nhỏ ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- Mày cười cái quái gì? _ Bảo Bình bức tức hỏi

- Hai da... Bảo Bình à, ai biểu mày trang điểm lòe loẹt thất tóc kiểu cách đồ, y hệt mấy bà thím một con! Hahahah... ái ui... _ Nhỏ bị ăn ngay một cái nhéo vào hông đau điếng, muốn rung rung nước mắt. - Bảo Bình, Bảo Bình, I am sorry! Tao nói giỡn mà, hôm nay mày đẹp như "nữ thần" vậy, chỉ có điều anh chàng "bạch mã hoàng tử" của mày chưa xuất hiện thôi!

- Bày đặt tiếng anh "nữ thần" hả mày! _ Bảo Bình buông tay

- Xi... _ Nhỏ bĩu môi. Hừ, không ngắt ta thì còn lâu ta mới khen mi nhá!!!

- Ừa, Thần Hy đâu? _ Thùy Chi hỏi

- Trong WC từ nãy giờ, đi biển mà cứ chui vào trong đấy, làm như thom tho lắm không bằng! _ Nhỏ nói

- Mày đang nói ai thế hả? _ Âm giọng trầm trầm tràn đầy sát khí sau lưng khiến nhỏ giật bắn người

- Ó... tao có nói ai đâu! _ Nhỏ giả ngu ngơ, nai tơ như con nai vàng

- Hừ, bỏ qua cho mày đó.

- Xi! _ Nhỏ lè lưỡi

- Thôi về còn làm đồ ăn nữa, tao đói rồi! _ Hùng nói

- Đi thôi.

TẠI NHÀ HÙNG...

Bây giờ bọn nó đang đứng trên sân thượng của căn hộ. Sau khi đem ra đầy đủ các vỉ nướng, lò nướng, than, vân vân

- ... mực, tôm, sò, đậu bắp. OK!_ Chi đếm từng loại nguyên liệu. - Hùng, nhà cậu có cái thao nào không?

- Chi vậy?

- Dùng để ướp thức ăn chứ làm gì.

- Ờ... có

- Vậy lấy đem lên đây đi

- Yes sir!_ Hùng nói xong chạy xuống nhà

- Chuyên, cậu khứa mực ra đi để cho dễ thấm. Hy, cậu cắt cuống của đậu bắp ra đi. Còn Bình, cậu xuống dưới lấy trong balo của tớ ở ngăn ngoài ra một bịch đồ ướp đem lên đây giúp tớ đi...

Nhỏ ngồi nhìn Chi, rất ra dáng một người nậu trợ đám đang mà cũng biết lãnh đạo mọi người nha. Ủa... nghĩ tới nghĩ lui sao Thùy Chi không kêu nhỏ làm gì hết tron vậy ta? Mà thôi kệ, nghĩ chi nhiều, sefile vài tấm vậy.

"Tách... tách... tách"

- Oái, mày làm tao giật mình!_ Nhỏ hét lên khi đột nhiên Hùng lù lù xuất hiện trong bức ảnh

- Này, Thùy Chi sao có mình nó không làm gì vậy?_ Hùng chỉ tay về phía nhỏ thắc mắc với Chi.

- Hi, tớ quên mất!_ Thùy Chi gãi đầu cười nhẹ

- Thôi khỏi, nhìn mặt ngu thế kia cũng chẳng làm gì nên trò nên trông đầu._ Cậu phán. Nhỏ đang cười tươi chụp ảnh cũng phải méo mó

- Này, ý mày là sao hả?

- Sao là sao?_ Cậu nhún vai

- Tao cũng biết làm nhiều thứ lắm nhá mày!_ Nhỏ gào lên với cậu, xong quay sang Chi, gọi giật tên nó. - CHI!

- H... hà... sao... có gì vậy Hạ?_ Chi đang gọt táo giật mình

- Có gì cho tao làm không?

- Làm là làm gì?

- Thì là làm việc đó.

- Tớ làm hết rồi, còn mỗi việc gọt táo thôi, mình tớ làm cũng được.

- Thôi, để tao làm cho.

- Vậy à? Làm được không đó, dao bén lắm nha coi chừng đứt tay đấy._ Thùy Chi căn dặn y hệt mẹ nhỏ.

- Được mà, để tao làm cho!_ Nhỏ nói chắc như bấp.

- Vậy cũng được._ Thùy Chi gãi đầu, buông dao xuống dẹp qua một bên, tiến lại phía nhỏ.

- Hừ, tụi bây chống mặt lên mà coi tao thái táo nhé, làm kiểu cọ cho tụi bây xem luôn, cho "ai kia" sáng mắt, cho bỏ tật khinh người._ Nhỏ héch mặt nói với tụi nó

- Trời ạ, háo thắng quá!~_ Bảo Bình lắc đầu nó tay.

Nhỏ dương dương tự đắc bước lại chỗ Thùy Chi ngồi lúc nãy, cầm dao lên. Mọi chuyện sẽ diễn ra "suôn sẻ" nhưng ngặt nỗi nhỏ không biết dùng con dao này thì làm sao đây??? (bó tay chị này luôn!!!^^). Nhỏ cầm lên xăm xoi, nhìn lưỡi dao, quả thật rất bén nha, sáng chói luôn.

- Có biết làm không đó?_ Cậu thấy lâu nên hỏi

- Tất nhiên là biết rồi!_ Nhỏ mạnh miệng, rồi nhìn xuống con dao không khỏi khóc rùng. Ai biểu hiểu thắng làm chi bây giờ buông thì nhục, mà tiếp tục thì không biết làm gì. À nhớ rồi, nhỏ từng thấy mẹ mình bảo khoai tây!

Nhỏ vui như mở cờ trong bụng, vội lục tìm kí ức xa xăm.

- A, được rồi!_ Nhỏ reo lên khe khẽ sau khi bảo được một miếng vỏ táo. - kaka, Trần Nhật Hạ mình là thiên tài!!!_ Nhỏ nhe răng cười.

Nhỏ tự đắc mình có thể gọt vỏ táo một cách suôn sẻ. Mãi lơ đãng nhìn mây nhìn nước, nhỏ vô tình cắt vào tay mình. Nhỏ giật tay ra, làm bật miếng ván làm mặt bàn, nhưng ngắt cái ở trên mặt bàn có nguyên cái thao đồ ướp. Và kết cục phải nhận là cái thao đó "không cánh mà bay" xuống lầu. Nhỏ tròn mắt, ngón tay bị đứt cũng tê dần đi không còn cảm giác bởi vì sự việc vừa rồi là "quá sức tưởng tượng". Nhỏ rùng mình, hình như có một luồng ám khí nào đó sau lưng nhỏ thì phải. Nhỏ chậm rãi quay mặt lại, hai tay đã toát cả mồ hôi. Đúng như nhỏ nghĩ, bọn nó đang nhìn nhỏ chằm chằm bằng cặp mắt không-thể-kinh-khủng hơn.

- Đâu... đâu phải tại tao! Tại cái ván đột nhiên bật lên kìa!_ Nhỏ nhanh miệng đổ thừa cho cái ván. (Bỏ tay chị luôn ><)

Thùy Chi chạy lại, nhìn xuống đất nơi cái thao "tử nạn". Quay lên, cười gượng gạo nói với bọn nó

- Không sao chắc vẫn ăn được mà.

- Mong là vậy...

Người ta có câu "đời không như là mơ" và nó rất hợp với tình cảnh này

- Dinh cát hết rồi, làm sao ăn?_ Bảo Bình rên rỉ

- Không sao đâu, mình có thể rửa sạch nó vẫn có thể ăn được!_ Thùy Chi dịu dàng "chữa cháy"

- Mới ướp chưa được 10p làm sao thấm, có cách ướp lại lần nữa ấy._ Cậu bình thản nói

- Vậy à? Nhưng mà gói bột ướp của tớ hết rồi._ Thùy Chi nói, khuôn mặt lo lắng

- Nếu vậy chỉ còn cách này.

Nhỏ rón rén bỏ đi định bụng sẽ ra biển "lánh nạn" một thời gian cho tới khi con giận của tụi nó nguôi xuống thì trở về, đành chịu không ăn đồ nướng vậy. Nhưng mà chưa bước được 5 bước đã bị cái tiếng nói "ngọt ngào da diết" của con Bình làm cho giật bắn người

- Nhật Hạ.... mày đi đâu vậy???

- Hề hề tao vô nhà đẹp điện thoại í mà!_ Nhỏ nhe răng cười gượng gạo

- Vậy á hả? "Đĩa xương" quá hà...

- Quá khen, quá khen, ahihi..

- Mà lúc này mày nói còn một cách là cách gì vậy?_ Chuyên bỗng nhớ ra

- Bắt nó..._ Cậu chỉ tay về phía nhỏ. -... đi mua gói bột khác, tiền tự chịu.

- Hà?

- Mày còn hà nữa hả?_ Cả bọn đồng thanh

- TỪ TỪ LÀM QUÁ VẬY!!!_ Nhỏ gào lại, hậm hực bước vào nhà lấy tiền. Có phải tại nhỏ đâu, đã bảo là tại miếng ván cơ mà!!!

TẠI TIỆM TẠP HÓA

- Bác ơi, bán con gói bột ướp thịt ấy ạ._ Nhỏ nói với bà chủ tiệm

- Cháu mua loại nào?

- Loại nào cũng được, lấy loại rẻ chút ấy bác.

- Có ngay

Bà chủ quay vô lục lục soạn soạn gì trên gác. Tự dưng có một bàn tay đặt nhẹ lên vai nhỏ, cái mùi hương từ cổ tay tỏa ra vào mũi ngọt ngào. Nhỏ quay mặt lại, bắt gặp ánh mắt màu đen láy cũng đang nhìn mình, chủ nhân của đôi mắt đó là một chàng trai trông rất khôi ngô tuấn tú, mặt mày sáng láng có thể tạm gọi là đẹp trai. Cậu ta cười xã giao

- Xin lỗi, nếu mình không lầm thì bạn là Hạ? Nhật Hạ?
- Ồ, ai vậy? Có quen biết gì chẳng?
- Nam, Nam nè hồi xưa ngồi chung ở bàn cuối nè nhớ không?
- Hà? Xin lỗi nha nhưng mà tui quên rồi._ Nhỏ trả lời tỉnh bơ
- Hồi xưa, Nam với Hạ đi trễ, Hạ khóc ầm trời vì cửa đóng không cho vô nè nhớ không?

Nhỏ lục lọi kí ức cũ rích của mình, rồi chợt mừng rỡ ra điều gì đó

- An Nam mặt đầy mụn á hả? Lưu ban hai năm lớp 6 phải không?
- Ừm đúng rồi, mà sao nhớ toàn cái xấu không vậy?
- Hi, dạo này lạ quá nhớ không ra.
- Hạ cũng lạ nữa, tóc sao nhìn xơ xác hơn trước vậy?
- tại nhuộm tóc rồi tẩy tóc thường xuyên nên vậy đấy._ Nhỏ cảm một lọn tóc nói bằng giọng tiếc thương
- Lúc trước Hạ có thích nhuộm tóc đâu, Hạ còn nói với Nam rằng Hạ muốn có một mái tóc đen cơ mà.
- Hà? Hồi nào?_ Nhỏ ngạc nhiên, đó giờ nhỏ rất ư là tự tin và yêu thích mái tóc đỏ đặc trưng hiếm có này của mình và chưa hề mơ tưởng đến mái tóc đen "đại trà" đó nhé.
- Có chứ, suốt ngày than vãn muốn có tóc đen giống mọi người, như vậy thì sẽ không bị soi mói. Rồi còn nhớ lúc trước Hạ rất thích mặc váy cơ, ngay cả đi biển cũng mặc váy nữa rất dịu dàng, giờ nhìn cá tính quá!
- Hà? Có sao?_ Nhỏ ngạc nhiên part 2.
- Ừm, tất nhiên là có. Hạ có rãnh không, chúng mình đi uống nước nhé.
- Ok._ Nhỏ gật đầu cái rụp rồi lon ton chạy theo An Nam đến quán nước, quên bém mất chuyện mua gói ướp gia vị cho bọn nó ở nhà.

Hai đứa ra một quán nước gần bờ biển, hàn huyên đủ thứ. Lúc trước Nam học rất tệ, lưu ban đến 2 năm ở lớp 6 cho nên mới có cơ hội gặp nhỏ, nhưng lên đến lớp 8 thì Nam chuyển trường và chuyển nhà sang Thái Lan, hai đứa mất liên lạc từ đó. Nhỏ còn nhớ về Nam như in là xấu xí, khô khạo, nói chung là vừa xấu mà lại vừa ngu được cái nhà giàu, vậy mà bây giờ Nam đã là một ông chủ của một cty nhỏ, lại vừa tuấn tú. Tuy nhiên mọi kí ức về Nam nhỏ nhớ rõ như thế ấy, mà nhỏ lại quên mất nhỏ của lúc trước ra sau, khi nghe Nam kể, chính nhỏ còn không biết lúc trước mình "con gái" như thế.

Ngồi nói chuyện mãi miết đến khi nhỏ vô tình nhìn lên chiếc đồng hồ cũng đã là 17h tức này giờ nhỏ đi hơn 3 tiếng. Vội cuống quít giục Nam về.

- Để Nam đưa Hạ về nhé?_ Nam ngỏ lời
- Ồ... ừm... vậy cũng được._ Nhỏ hơi do dự rồi cũng gật đầu đồng ý.
- An Nam nói anh hôm nay rất vui, và anh xin số điện thoại của nhỏ. Nhỏ đồng ý.
- Nhà Hạ ở đâu thế?
- Sắp đến rồi
- Không, ý Nam nói là chỗ ở hiện tại kìa.
- Hà? Cả tui cũng không biết nó ở đâu nữa._ Nhỏ ngớ người
- Không sao, nếu chúng mình có duyên thì nhất định sẽ gặp lại. OK?_ An Nam đưa ngón út lên
- OK._ Nhỏ mỉm cười, móc ngón út của mình vào. Thế là thực hiện xong nghi thức "hứa hẹn".

An Nam vẫy tay chào tạm biệt, đợi tới khi anh đi khuất nhỏ mới lững thững bước vô nhà.

- hay thật mới có mấy tiếng là đã có bạn trai đưa đón tận tình rồi!

Chắc, rõ đen. Vừa về đến nhà là gặp phải tên "ôn thần" Diệp Thần Hy rồi. Nhỏ chán nản bước ngang qua cậu, mặc xác thích nói gì thì nói. Rồi, tự dưng nhỏ chợt nhớ ra mình quên mua gói bột ướp.

- Á, chết quên mua rồi!_ Nhỏ thốt lên rồi ba chân bốn cẳng chạy ra cửa.

- Khởi cần, Thùy Chi tìm được gói ướp khác nên ướp lâu rồi.

- Vậy à?_ Nhỏ bước vào, toan để dép lên kệ thì con Bình hốt hải chạy xuống

- Hạ, Nhật Hạ! Trai đẹp vừa rồi là ai vậy?

- Bạn trai mới, được không?_ Nhỏ nhăn mặt hỏi. Vừa dứt lời là "rầm" một cái, cánh cửa bị đóng lại cực kì mạnh bạo, đến nỗi muốn gãy cả cánh cửa đó ra làm đôi. Cậu lững thững phui tay bước vào phòng khách như không có chuyện gì. - Không phải hán bị khủng đấy chứ?

- À mà, Nhật Hạ, tao đợi mày này giờ để nói cho mày nghe cái này...

...

- THẦN HY CHÓ ĐIÊN, MÀY THẬT LÀ QUÁ ĐÁNG MÀ!_ Nhỏ hét toáng lên, tay chỉ vào mặt cậu

- Có chuyện gì à?_ Cậu nhàn nhạt hỏi lại

- Tao hỏi mày, hải sản tụi nó để phân tao ai cho mày ăn hả?_ Nhỏ hăm hực hỏi, xong quay sang bọn nó. - Sao tụi bây không can hãns hả?

- Sao mà can được chứ, mặc cho bọn tao có nói rằng là chưa mày mà nó vẫn ăn lia lịa..._ Giọng thẳng Hùng nhỏ dần

- Mày giải thích đi._ Nhỏ gặng dứ nói

- Giải thích điều chi?_ Cậu chẳng những không cảm thấy có lỗi mà còn tỏ ra thái độ dửng dưng như vô tội làm nhỏ tức điên lên

- Mày đền cho tao. Đền cho tao, tao cũng có góp tiền chứ bộ! Đền đi, đền đi!_ Nhỏ ăn vạ, hai chân giẫy nảy

- đền cái gì? Ai biết là mày ăn, thấy mày tí tởn với người yêu hay lắm mà, đến quên cả công việc. Nhờ Thùy Chi không tìm được gói bột ướp chắc bọn tao đổi meo cho tới giờ luôn quá. Mọi chuyện là tại ai? Tại tụi tao hết à?

- Tính tao vậy đó, mày không biết à?_ Nhỏ uất ức nói. - Mà ai bảo với mày An Nam là người yêu của tao hả? Vu khống vừa thôi!_ Nhỏ giậm chân bình bịch ra cửa.

"Rầm"_ Cánh cửa bị đóng lại. Mọi người im bật, rồi mạnh ai về phòng người đó. Cậu lên tiếng

- Thùy Chi, tủ lạnh còn hải sản không vậy?

Nhỏ đi dọc bờ biển cho hả giận, gió thi nhau tạt vào mặt. Nhỏ dụi mắt, vành mắt cũng đã sẫm đỏ lên.

- Thần Hy, chết tiệt, dám ăn đồ ăn của mình!_ Nhỏ tiện chân đá bay một con ốc mượn hồn dưới chân ra xa. - Aaaaaaaa..._ nhỏ hét về phía biển.

Nhỏ ngồi xuống cát, tay vẽ hình xoắn ốc. Hoàng hôn hôm nay rất đẹp, chỉ tiếc là hơi cô độc thôi.

- Này._ Ai đó kêu vai nhỏ

- Hả?_ Nhỏ quay mặt lại. Khuôn mặt nhỏ nhăn lại, cộc cằn hỏi. - Ra đây làm gì?

- Ăn không?_ Cậu chìa ra trước mặt nhỏ một đĩa hải sản không lớn lắm, chỉ vài lát mực và ngồn ngang 2, 3 con tôm

Nhỏ thắc mắc, rồi cũng nhận lấy

- Tao nướng đấy, cũng may là còn nguyên liệu

-..._ Nhỏ không đáp, tay bóc một miếng mực chấm bù tạc bên cạnh bỏ vào miệng. Ngon tuyệt!

- Ngon không? Tao tự ướp đấy.

- Cũng tạm. Rất giống vị của ba tao làm

- Vậy à? Chắc ba mày nấu ăn ngon lắm ha! Keke

- Xi, chỉ tựa tựa thôi chứ không giống hệt đâu nhé!

- Tao xin lỗi nhé._ Cậu đột nhiên nói, tuy nhiên lại không nhìn thẳng mặt nhỏ, khuôn mặt không biết vì ánh nắng hoàng hôn chiếu lên hay vì điều gì mà nó cũng ửng hồng theo. Nhỏ nhìn cậu rồi cúi mặt, lí nhí

- Tao cũng có lỗi mà...

- Mà biết nhận lỗi là ngoan rồi._ Cậu xoa đầu nhỏ làm mái tóc được buột đuôi ngựa gọn gàng cũng bị rối. Nhỏ đẩy tay cậu ra, nhăn nhó nói

- Vớ vẩn! Đừng có mà xoa đầu tao, ghét chết đi được!_ Nhỏ nói xong cầm cúi ăn tiếp. Bất giác ngẩng mặt lên, hai hàng lông mày khẽ cau lại. Thấy lạ, cậu thắc mắc

- Gì thế?

- Con nhỏ đó mặc đồ đựng hàng với tao!

Cậu nhìn theo tay nhỏ, đằng kia quả thật cũng có một cô gái mặc áo bra đen, khoác ngoài áo kimono và quần short. Cậu cười nhăn nhó, con gái quả thật rất phiền phức nha.

- Mà thôi lo, mà "hon" người ta mà!

- Hà? Hon cái gì cơ? Hon về sắc đẹp thì tao biết rồi, còn hon cái gì nữa à?

- Tất nhiên rồi. Mà nhìn xem, con nhỏ đó chỉ có một cái lưng thôi, còn mà đến "hai lưng" lận, chẳng phải hon người ta rồi còn gì!_ Cậu nói, tay cầm đôi dép lên chuẩn bị... chạy

Nhỏ lúc đầu không hiểu cậu nói cái gì, sau ngẫm nghĩ đôi chút, rồi mừng rỡ ra điều gì đó. Nhỏ hét toáng lên

- Diệt Thần Hy, mà chết với tao!!!!

- Hahahaha... đã lùn rồi mà ngực lại nhỏ, thứ gì chịu nổi, hahahaha..._ Cậu ôm bụng cười bỏ chạy. Nhỏ rượt theo, xem bắt được. Ừ thì nhỏ "chân ngắn" làm sao đuôi lại thẳng con trai mét tám đó được. Tức mình, nhỏ nhặt sỏi, vỏ ốc, các thứ lên phang tới tấp

- Thần Hy, mà đi chết đi!!!!

...

Trên sân thượng...

Thùy Chi đứng nhìn xuống bãi biển nơi mà nhỏ và cậu đang làm Tom và Jerry. Khóe mắt cô hơi cay cay chắc là do gió thổi cát bay vào, bàn tay khẽ xiết chặt lang cang.

- Mà đang nhìn gì thế?_ Bảo Bình từ sau lưng hỏi tới làm Thùy Chi giật mình, cô quay lại lấy tay quệt mắt. - Thùy Chi mà khóc đấy à?

- Làm gì có, bụi bay vào mắt thôi._ Thùy Chi chối.

- Ồ..._ Bảo Bình nhàn nhạt gật đầu, chứ thật ra nó cũng không tin lời nói dối vô lý đó của Chi. Con Bình chống cằm nhìn nhỏ và cậu đang đùa giỡn, buông quơ nói. - Nhìn hai người họ đẹp đôi quá nhỉ?

- Họ có phải là người yêu gì đâu mà gọi là đẹp đôi._ Thùy Chi phản bác

- Hai đứa nó thân nhau thế kia mà...

- Thân chưa chắc đã là người yêu, tụi nó là bạn cậu hiểu không?

- Sao mà biết tụi nó chỉ xem nhau là bạn, biết đâu trong thâm tâm hai đứa nó đều có tình cảm đặc biệt với nhau thì sao?

- Chưa chắc đã là như vậy, rõ ràng hai người họ không hề hợp nhau mà...

- Làm sao mà biết tụi nó không thích nhau? Nhiều cặp đâu cần hợp chỉ cần họ hiểu nhau cũng đủ rồi

- thế làm sao cậu biết tụi nó thích nhau?_ Thùy Chi nhẹ nhàng hỏi lại, nhưng ánh mắt lại cực kì kiên định

- Tao... giác quan..._ Chưa để Bảo Bình nói hết, Chi đã xen ngang vào

- Hai cậu ấy chưa chắc đã thực sự hiểu nhau. Nhật Hạ nóng nảy, cứng đầu ương bướng, còn Thần Hy thì trẻ con cộc cằn. Cậu thấy đó, chỉ mới có chuyện nhỏ nhặt như vậy đã cãi nhau thì làm sao gọi là hiểu nhau.

- Nhưng...

- Tình cảm như vậy chẳng thể lâu dài được!_ Thùy Chi không để ý đến Bảo Bình định nói gì vẫn tiếp tục khẳng định kết luận.

Bảo Bình thấy cuộc tranh luận này vẫn diễn ra thì thế nào cũng cãi nhau, nhưng nó vẫn muốn hỏi một câu hỏi cho chắc ăn

- Thùy Chi, có phải... mày thích Thần Hy không?

Thùy Chi khựng lại, trong ánh mắt hơi hoang mang gì đó, xong cô nhìn Bảo Bình định mở miệng. Lần này thì đến Bảo Bình cắt ngang

- Thần Hy không thích mày, rõ ràng là như vậy. Tao không thể để mày lún sâu vào mù quáng được. Mày nhìn đi, rõ ràng tụi nó là thanh mai trúc mã...

- tớ không biết! _ Thùy Chi đáp, rồi cô bước nhanh về phía cửa. Trước khi đi, cô không quên buông một câu. - Tụi nó chưa hề nói thích nhau một lần nào...

Cánh cửa đóng lại, Bảo Bình nhìn xuống biển.

- Vì mày, vì Nhật Hạ, tao sẽ ngăn cản tình cảm không có kết quả này. Bằng mọi giá!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Sáng hôm sau...Kế hoạch hôm nay của bọn nó sẽ là... Vinpearl Land trên đảo Hòn Tre. Thùy Chi nhẹ nhàng đóng cửa lại, khẽ vuốt tóc, đến khi quay mặt lại thì chợt giật mình

- Thần Hy?

- Sao thế? Làm gì mà lén lút sợ người ta phát hiện à?

- Đâu có, chả là Bảo Bình còn ngủ đấy thôi._ Thùy Chi đáp kèm theo một cái cười nhẹ. - Mà hôm nay kì tích thật nha, Nhật Hạ thức dậy sớm cùng lúc với mọi người.

- Ủm, dậy để selfie chào buổi sáng._ Cậu nói. - Mà Thùy Chi hôm nay nhìn xinh lắm đấy nhé!

- Hà? Xinh thật ư? Tớ thấy cũng bình thường mà._ Thùy Chi đỏ mặt khiêm tốn nói. Đúng là hôm nay cô ăn mặc rất đồi giản dị mà vẫn đáng yêu: đầm chữ A khoét vai màu trắng tinh, chân mang giày sandal, tóc được tết lệch có cài hoa.

- Bình thường mà xinh._ Cậu cười nhẹ nói

"Rầm"_ Cánh cửa phòng nơi Bảo Bình đang ngủ bị đẩy ra mạnh liệt. Bảo Bình vào mấy giây trước mặt còn đờ đẫn vì say ke bây giờ vì nghe hai người này "tình tứ" mà trở nên tỉnh táo vô cùng.

- Nhật Hạ, Nhật Hạ đó cũng rất đẹp vậy sao không khen, HA?_ Bảo Bình gào lên tay giơ về phía nhỏ, rồi dơ ra vài giây. Cậu đã khen Thùy Chi đẹp trong trang phục này thì dĩ nhiên sẽ thích con gái thiên về phần nữ tính hơn, còn nhỏ... chắc, trang phục gì mà trái ngược hoàn toàn.

- Tao thấy có đẹp gì đâu._ Cậu nhún vai nhìn nhỏ rồi nhìn sang con Bình

- Quả thật là họa tiết hơi bị kì quái một chút._ Bảo Bình gật gù

Một bộ set quần short với họa tiết đầu lâu màu đen, có màu xanh mino phối hợp với màu hồng mino có phần nhìn hơi cổ quái, cộng thêm vài phụ kiện trang sức không đựng hàng trên người quả là rất thu hút. Văng và có là trang phục của nhỏ đấy.

- Sao à? _ Nghe có người nhắc đến mình, nhỏ quay lại hỏi

- Tối ngày chụp ảnh phòng mang trọn má y hết con cá lóc mít.

"Bụp"_ Một chiếc điện thoại 1280 đã phi vào người cậu bằng tốc độ ánh sáng. Nhỏ quay mặt lại nhìn, trong ánh mắt chứa đựng sự sát khí muốn lao tới bẻ cổ cậu. Sẽ có một cuộc "chiến tranh" xảy ra, sức "công phá" ngang ngửa chiến tranh thế giới thứ 2, tuy nhiên Hùng đã lên tiếng ngăn chặn cuộc chiến tranh này

- Xe sắp tới rồi đó mọi người kiểm tra lại đồ đạc đi. Còn mày nữa Bảo Bình, mày định mặc cái bộ đồ hình con ếch xanh lè đó đi à?

- Từ từ để tao thay đồ cái.

...

Tại Vinpearl Land...

Hôm nay khách đông kinh khủng, mọi người phải chen lấn lắm mới mua được vé. Bọn nó mua xong lại phải chen chút để đi vào cổng. Cũng phải thôi, hôm nay là tết Tây mà mọi người đi nhiều cũng là điều bình thường.

Trong lúc, luôn kìa Bảo Bình bị bỏ lại phía sau hồi nào không hay, nó chính thức bị lạc.

- Nhật Hạ? Hùng? Chuyên? Tụi bây đâu rồi??? _ Bảo Bình hoang mang, chân nhón tới nhón lui tìm kiếm người quen của mình trong đám người kia. Bàn tay vô tình buông thõng làm tờ vé bị gió cuốn đi.

- Ê, vé của tôi!!!! _ Bảo Bình chạy theo tuy nhiên nó không thể nào với tới được. Mãi miết nhìn theo tấm vé con Bình vô tình bị một người nào đó va phải, ly nước trên tay người kia cũng do đó mà đổ ra người nó.

- Huhuhuhu... má ơi, tụi nó ăn hiếp con!!!! _ Bảo Bình uất ức, nước nớc. Tấm vé mấy trăm ngàn của nó chưa chơi được giây nào giờ đã biến mất theo gió, đã vậy còn bị đổ nước lên người. Khổ sở, quá khổ sở a~

- Anh xin lỗi, vé này của em phải không? _ Một cánh tay chìa ra một tấm vé của khu vui chơi còn đang nhăn nhoe, khá ướt do mồ hôi từ tay con Bình. Nó giương đôi mắt còn nhòe nhoẹt nước mắt nhìn, khe khẽ gật đầu.

- Anh xin lỗi, nhiều người quá anh không để ý nên va phải em. _ Người đó đưa cho Bảo Bình một chiếc khăn mùi xoa phảng phất hương thơm nam tính khiến nó chết mê chết mệt.

Bây giờ Bảo Bình mới ngẩng đầu lên. Oa! Quả là đẹp trai nha. Khuôn mặt cân đối, đôi mắt nâu cafe sữa, mái tóc màu nâu đất, nụ cười nhẹ nhưng vẫn tỏa nắng, cùng với cử chỉ dịu dàng kia thì đây quả là vị "soái ca" mà nó hằng tìm kiếm bấy lâu nay rồi. Ông trời rất là biết thương người nga!!!

- Em có sao không?

- Dạ không sao cả, chỉ hơi đau chân một chút thôi.

- Đi được không hay cần người giúp?

- Được mà. _ Bảo Bình khập khiễng đứng dậy.

- Em đi một mình sao? _ Anh chàng kia thắc mắc

- Không, em đi với bạn. Nhưng... lạc mất rồi.

- Hay là mình đi chung đi, OK?

- Anh đi một mình sao? _ Bảo Bình ngạc nhiên

- Ừm, vừa mới thất tình định đi chơi một mình cho giải khuây ý mà

- O... vậy à? Thôi thế thì anh cần khoảng riêng của mình mà... _ Bảo Bình e ngại nói. Thật ra trong lòng lại vô cùng chán nản.

- Không sao đâu, lỡ gặp mặt nhau rồi thì là có duyên, chúng ta phải tận dụng chứ, đúng không? Với lại dù sao đi 2 người cũng tốt hơn đi một người.

- Vâng, vậy cũng được. _ Mặc dù ngoài mặt thì giả bộ không quan tâm tuy nhiên trong bụng con Bình lại như mở hội. Nó lén lút rút tay vào túi, ấn nút khóa nguồn điện thoại. Như thế này sẽ không sợ bị tụi bạn quấy rối rồi, muahahahah!!!!

Trông khi còn Bình đang mải mê với "bạch mã hoàng tử" của nó thì bọn nó mải mới chui vô được.

- Học học... một quá... hO... một quá... _ Nhỏ thờ hồng học, ngồi xuống chiếc ghế đá. - Người gì mà đông như kiến.

- Ngày lễ mà. _ Cậu mới

- Ừa, Chuyên với Hùng mất tích rồi, còn Bảo Bình nữa nó đâu mất tiêu luôn rồi. _ Thùy Chi nhìn quanh

- Để tao gọi thử con Bình cho. _ Nhỏ lấy điện thoại ra gọi cho Bảo Bình và nhận lại là giọng nói "ngọt ngào" của chị tổng đài: "Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được..."

- Được không?

- Tất nguồn rồi, không chừng gặp phải anh đẹp trai nào đó nên làm vậy cho mình không làm phiền ý mà.

- Vậy giờ sao?

- Đã đến đây rồi thì phải "quẩy" thôi, kaka! _ Nhỏ nhe răng cười rồi xách túi chạy lon ton phía trước bỏ cậu với Thùy Chi lại

- Đúng là trẻ con, làm như mới đi khu vui chơi lần đầu. _ Cậu lắc đầu nói

- Hi, Nhật Hạ vốn có tính tình con nít mà. _ Thùy Chi quai túi lên bước đi song song với cậu

- Thần Hy này, nghe nói lúc trước cậu có quen với một cô bé mà cậu gọi là tét tóc đuôi sam phải không?

- Ừm, thì sao? _ Cậu buâng quơ hỏi lại, không mấy quan tâm chắc là do Thùy Chi tò mò thôi

- Cậu có còn nhớ gì về cô bé ấy không?

- Không, à không chút chút, dù sao cũng lâu rồi

- Vậy à? _ Thùy Chi hờ hững đáp. - Cậu nghĩ sao về cô bé ấy?

- Làm sao tớ biết được, hồi đó do còn nhỏ đâu có hiểu gì chỉ chơi chung là chơi thôi. Nhưng mà nói chung là dễ thương, hiền lành, thông cảm, cô bé ấy lon lôn chắc chắn sẽ là một cô gái tốt.

- Vậy sao? _ Thùy Chi hỏi khuôn mặt cực kì rạng rỡ

- Ừm, với lại dù sao cô bé ấy cũng là người bạn đầu tiên của tớ mà, tớ còn nghĩ là sau này lớn lên sẽ cưới cô bé ấy làm vợ nữa. Nghĩ cũng mắc cười đến cái tên của người ta mình còn không biết mà bây giờ đặt cưới hỏi, hồi đó quả thực rất ngây ngô!

- Nếu bây giờ cô bé ấy xuất hiện thì sao?

- Thì vẫn cứ coi là bạn thôi.

- Nhưng nếu cô bé ấy nói thích cậu?

Cậu hơi khựng lại, không biết nên trả lời câu hỏi này như thế nào. Thật lòng thì cậu đâu còn tình cảm với cô bé ấy nữa.

- Tại sao cậu lại hỏi vậy?

- Không có gì. _ Thùy Chi lắc đầu, chân sải bước rộng hơn và nhanh hơn

- Thần Hy, Thùy Chi chơi trò này đi! _ Nhỏ reo lên thích thú tay chỉ chỉ vào trò chơi Đu quay 3 chiều - một trong những trò cảm giác mạnh của Vinpearland.

- Thôi cái đó đáng sợ lắm. _ Thùy Chi gạt tay từ chối

- Vậy còn Thần Hy, mày cũng như vậy à? _ Nhỏ hỏi khuôn mặt rất ư là khinh người

- Tao mà như vậy à? Dù sao tao cũng là con trai dĩ nhiên là sẽ khác Thùy Chi. _ Cậu lớn giọng nói

- Vậy thì đi thôi. _ Nhỏ lôi tay cậu đến, đi được một quãng nhỏ quay đầu lại nói với Thùy Chi. - Mày ngồi chờ một chút nhé!

Bây giờ, khi đứng chiếc đu quay 3 chiều cùng những tiếng hét chói tay của những khách tham quan, cậu mới thấy hối hận. Thật ra từ nhỏ đến lớn cậu có được đi đâu khỏi nhà cho nên việc thử sức với mấy trò chơi cảm giác mạnh là chưa bao giờ. Cậu bủn rủn tay chân, phải dựa vào lang can mới đứng vững, xong đợt này là tới cậu với nhỏ rồi. Nhỏ thấy cậu tỏ vẻ lo sợ, mặt cợt nhả

- Sao thế? Chưa gì đã sợ đến toát mồ hôi rồi à? Thừa nhận đi rồi đi xuống dưới chờ với Thùy Chi đi.

- Vớ vẩn. _ Cậu gạt mồ hôi. - Tao mà sợ à? Mày còn dám đi tao làm gì không dám.

- Ok, Ok, Ok... _ Nhỏ gật gù, miệng bĩu ra. - A tới mình rồi kia lên thôi! _ Nhỏ reo lên lảng xãng chạy lên.

Cậu hít một hơi để lấy không khí đầy phổi, tự an ủi mình chỉ vài phút thôi không có gì phải sợ! Ấy vậy mà...

- Aaaaaaaaaa... cho tôi xuống... aaaaaaaaa... chết mátttttt... dừng, stop here... _ Cậu hét toáng lên, hai mắt nhắm tịt, hai tay thì xiết chặt lấy thanh bảo hộ

- Hahahaha... đau bụng quá... haha... _ Nhỏ ôm bụng cười bước ra khỏi chỗ, tiến đến cái con người còn đang "chết lên chết xuống" kia mà vỗ vai. - Hết rồi ông tướng, ngồi miết à.

Cậu vọt ra khỏi chỗ, lao xuống đất mà ới lia ới lịa. Nhỏ gạt nước mắt đi xuống

- Haha, biết mày "bánh bèo vô dụng" như mày thì tao đi một mình được rồi...

- Thần Hy, lau mặt đỡ đi. _ Thùy Chi đưa chiếc khăn giấy ướt cho cậu.

- Cảm ơn nha.

- Không sao đâu. _ Thùy Chi lắc đầu. - Đi, lại băng ghế đá kia ngồi. _ Thùy Chi dìu "cọng bún thiêu" đến chiếc ghế đá bên cạnh cái cây có bóng mát. Hết hơi han, quan tâm rồi lại đưa nước suối cho cậu uống, nhỏ cũng khát chứ bộ, sao không thấy chạy nước nào vậy, sao "trọng nam khinh nữ" quá vậy? Kia, xem kia, cái ánh mắt chứa đựng sự lo lắng đó kia, làm như là người quan trọng lắm không bằng!

"Ya~ sao tự nhiên bức mình lạ vậy nè!!!" _ Nhỏ tức tối trong lòng, tự dung xăm xoi bọn nó đã rồi bức mình, nhỏ chả hiểu nổi nữa. Hay là... do nhỏ GATO? Không đời nào, Trần Nhật Hạ nhỏ đây chưa từng có từ đó trong từ điển của mình nhé! Nhưng sao vẫn thấy khó chịu vậy nè!!!

- Lần sau nếu cậu không đi được cũng không ai cười cậu đâu mà sợ... _ Thùy Chi nói với cậu, xong quay sang nhỏ. - Còn cậu nữa, khiêu khích người khác, Thần Hy đã đi không được...

Chưa để Thùy Chi nói hết nhỏ đã ngắt ngang

- Ai mà biết hán như vậy, lúc này lớn hòng mạnh mẽ lắm mà, ai mà biết bây giờ ra nông nổi này, ới đến ra cả mặt xanh! _ Bao nhiêu tức tối nhỏ trút hết lên đầu Thùy Chi, xong nhỏ lâm bầm. - Lúc này hay lắm mà, đã không được thì thôi còn bày đặt ra vẻ. Làm màu!

- Mày nói ai vậy hả? _ Cậu gào lên, ném miếng khăn giấy xuống đất. - Đi thì đi, ai sợ ai!

- Thần Hy! _ Thùy Chi tròn hai mắt, làm sao có thể phát ngôn một cách ngông cuồng như vậy được chứ!

- Không chết đâu mà sợ. _ cậu trấn an Thùy Chi, nhưng cách "dùng từ" của cậu thì cũng chẳng làm Thùy Chi bớt bất an được

- OK. _ Nhỏ nhếch môi cười, khuôn mặt đầy ngạo mạn. - Trò chơi tiếp theo là Tàu lượn siêu tốc nhé! _ Nhỏ quay lưng, buông một câu. Mặc dù không thể thấy mặt nhưng cậu vẫn nhìn thấy rõ cái bản mặt cực kì đáng ghét ấy đang rất là kiêu ngạo! Thế rồi hai đứa nó xách đi đi chơi trò chơi cảm giác mạnh.

...

Chiều...

Bọn nó tụ tập đông đủ ở trước cổng, chỉ đợi duy nhất mỗi cái con Bình đó thôi. Mới trải qua vài ba trò chơi cảm giác mạnh mà cậu tựa hồ như cái xác không hồn cứ lướt qua lướt lại. Khuôn mặt cậu trắng bệch, có khi lại xanh lè làm Thùy Chi sợ hết hồn. Nói tóm lại là sau mỗi trò chơi cậu đều như tàu lá khô tan tát, còn nhỏ thì ngược miệng ra cười sáng khoái một phần vì nhỏ thích trò chơi cảm giác mạnh, một phần vì thấy cậu "tàn tạ" như vậy. Cảm giác thật là Yomost nha~~~

Nhỏ đang lướt điện thoại, vô tình ngẩng đầu lên, đập vào mắt là cậu và Thùy Chi đang ríu rít quan tâm nhau kia, ánh mắt cứ chỉ vô cùng thân mật nha. Đây là chỗ đông người có biết ý tứ không vậy hả??? Nhắc đến đây nhỏ không khỏi tức tối, mặc dù sau hôm nay cảm giác Yomost cũng có nhiều mà sao cái cảm giác khó chịu vẫn lấn chiếm tâm trí nhỏ.

- Làm màu! Làm màu! Làm màu! _ Nhỏ bĩu môi, rủa thầm. Xong quay mặt sang chỗ khác, cóc thèm nhìn cảnh tình tứ của hai người nữa. - Ở đó chả phải con Bình sao? _ Trước mặt nhỏ là Bảo Bình đang vẫy chào một anh chàng lạ mặt nào đó, mà cực kì là handsome nhé. Thảo nào sáng giờ nó khóa máy chắc sợ nhỏ phá hỏng buổi hẹn hò chứ gì. Đồ mê trai bỏ bần!!!!

Bảo Bình cười tủm tỉm đi lại, vẫy tay chào tụi nó như người vô tội

- Hi.

- Sao giờ này mới chịu lú đầu ra hả? _ Chuyên + Hùng hét lên

- Thì bị lạc chứ sao.

- Lạc? Mấy tuổi rồi còn lạc hả? _ Chuyên + Hùng gào lên lần 2

- Bây giờ bà thích lạc đấy thì có sao không? _ Con Bình xiết chặt nắm đấm, ánh mắt đờ đờ sát khí. Hai đứa nó dĩ nhiên là im bặt, đầu lác lịa lia lịa trông rất buồn cười

- Thôi nào, Bảo Bình nhà ta mới đi hẹn hò với trai xong, mấy đứa bây phải thông cảm chứ! _ Nhỏ khoát vai Bình, lông mày khẽ nhướn lên, mặt nhỏ bây giờ là cực kì gian tà

- Sao... sao mày biết? _ Bảo Bình tròn mắt lấp ba lấp bấp

- Trần Nhật Hạ này mà cái gì không biết chứ!_ Nhỏ hếch mặt. - Vừa thấy một buổi chia ly "đầy nước mắt" của mày với một chàng trai cực kì tuấn tú nha! Có ngon thì khai ra mau, nếu không ta sẽ tung tin đồn bậy bạ nhé!_ Nhỏ đe dọa

- Được rồi, tao sẽ kể cho mày. Xin mày giữ bí mật hộ tao, nếu tụi nó biết thế nào cũng trù ẻo tao cho coi._ Bảo Bình chấp hai tay lại, toan lạy nhỏ

- OK._ Nhỏ nhoèn miệng cười mồm nguyền. Giữ bí mật ư? Còn lâu. Kaka :D

- Chuyện là thế này...@#&()_ (^\$@#&

- Thế có nắm được thông tin gì của người ta chưa?

- Rồi, ảnh tên Trung Quân, 19t đang học đại học Kiến Trúc năm thứ 2 ở tpHCM, hôm nay đi ra Nha Trang chơi.

- Ồ, lai lịch không tí vết nhỉ?

- Ủm dĩ nhiên. tốt hơn thằng cha Trung Hiếu nhiều!

- Thế thì tốt cho mày rồi._ Nhỏ gật gù. Mãi đi chơi với anh Trung Quân mà con Bình quên mất nhiệm vụ "cao cả" của nó là ngăn cản Thùy Chi tiến tới Thần Hy. Bảo Bình vỗ chán, chán nản thật

- Hôm nay Thần Hy với con Chi có làm gì không?

- Làm gì là làm gì?_ Nhỏ khó hiểu. - Chi như thế thôi._ Nhỏ chỉ tay về nơi hai cái con người kia đang tí tởn

- Trờ ị! Vậy mà mày nói như không có chuyện gì!_ Bảo Bình hét toáng lên

- Chứ tao phải nói như thế nào? Tụi nó có liên quan gì đến tao! Bực mình!_ Nhỏ cộc cằn nói

- Bực mình?

- Ồ, nguyên cả ngày thấy đứa nó cứ tí tởn cười cười nói nời khiến tao bực mình!_ Nhỏ nói, xong thấy bộ mặt cực kì gian tà của con Bình nhỏ không khỏi bất an. - Sao à?

- Mày bực mình. Cảm giác thế nào?

- Thế nào là thế nào? Bực mình, khó chịu vậy thôi._ Nhỏ nhún vai

- Đang ghen phải không?

- Ghen?_ Nhỏ dằn mặt ra. Bộ não đang xử lí tình huống, xong mắt đến mấy giây nhỏ mới phản ứng. - Vớ vẩn! Tao khó chịu là vì thấy mình giống như kì không cần mũi người ta. Mày nghĩ coi, ba đứa đi chơi mà hai đứa kia cứ thân mật, tao giống như bị bỏ rơi ấy!

- Ồ cũng đúng..._ Bảo Bình bị "triệt lí" của nhỏ làm cho quán tính theo. - À mà không phải! Thôi mệt mày quá! Mày ngốc quá Hạ ơi, có ngày mất chồng cho xem!_ Bảo Bình nói rồi bước lên trước

- Mất chồng? Nó khủng hay gì vậy trời???_ Nhỏ lắc đầu khó hiểu. Thôi ta không hiểu gì hết, khỏi nghĩ nữa mắc công nhưc đầu!!!!

...

19h30p...

Tối nay tụi nó quyết định đi chơi ở phố đi bộ bên cạnh Trung tâm hội nghị 46 Trần Phú, để thăm thú và mua sắm. Chợ đêm ở Nha Trang tuy chỉ dài khoảng 137m nhưng vẫn tái hiện lại miền quê Việt Nam với những bụi chuối, cây cầu bắt qua sông... Dưới ánh đèn sáng trưng, các gian hàng đủ màu sắc như chào mời du khách. Nhỏ đi Nha Trang nhiều lần rồi nhưng chưa đi chợ đêm ở Nha Trang bao giờ, nên bây giờ đối với nhỏ cái gì cũng lạ, cũng thú vị hết. Thế là nhỏ xăng lạng chạy khắp nơi, cuối cùng cũng chịu dừng lại trước một sạp hàng. Giữa những món hàng lưu niệm nằm ngổn ngang, nhỏ bất giác cảm lên một cặp vòng tay được đính mấy con ốc đủ kiểu và vài mảnh san hô vụn đủ màu sắc, chiếc vòng vừa độc lại vừa đẹp.

- đẹp không?_ Nhỏ khoe với tụi nó sau khi đeo lên thử

- Ủm, cũng tạm. Nhưng nó là vòng tay cặp mà._ Bảo Bình nói

- Sao mày ngu thế, tao mua cho tao với chồng tương lai của tao chả được à?_ Nhỏ mắng nhiech Bảo Bình xong quay sang chị chủ quán trả tiền.

Vừa nhận lại tiền thừa xong thì ngay bên cạnh, cậu lại lên tiếng

- Lấy cho em cặp vòng y hệt như vậy.

Nhỏ nhăn mặt nhìn cặp vòng y hệt của nhỏ được trao cho cậu mà không khỏi ức chế

- Này, mày bắt chước tao à? _ Nhỏ hét toáng lên

- Ở ai bảo? Người ta sản xuất ra cho mình mày đeo thôi hả? _ Cậu giả ngơ

- Hừ, biết bao nhiêu vòng đó sao mày không chọn lại chọn cặp vòng giống tao? Vậy mà không bắt chước à?

- Bộ luật nào không cho phép tao đeo giống mày? Nói tao nghe coi.

- Mày... ya, tức quá! _ Nhỏ hét lên. - Mày chẳng có bạn gái đeo làm cái quái gì?

- Sao mày ngu thế, tao mua cho tao với vợ tương lai của tao chả được à? _ Cậu nói lại câu giải thích của nhỏ lúc nãy làm nhỏ tức điên lên.

- Vậy chả phải Nhật Hạ với Thần Hy đeo cặp à? _ Con Bình nói bằng giọng cực kì gian tà, xong nó khẽ liếc sang Thùy Chi, cô bạn có vẻ hơi buồn, tay mân mê vào sợi dây chuyền trên gian hàng

- Vớ vẩn! _ Nhỏ quát, xong giậm chân bình bịch ra khỏi gian hàng đó.

Đến khi cách khá xa tụi nó, nhỏ nhìn sợi dây chuyền cọc cằn nơi

- Sao không đeo cặp với Thùy Chi đi, thân thiết lắm mà! _ Nhỏ giật phắt chiếc vòng tay ra, toan vứt đi. Rồi không biết suy nghĩ cái gì, nỡ một nụ thật nhẹ, nhét chiếc vòng vào túi quần, huyết gió đi tiếp.

Sau một hồi lòng vòng phỏ xá, con Bình thấy đây là thời điểm thích hợp nhất để thực hiện "kế hoạch". Nó nhào tới cầm lấy cánh tay của Thùy Chi rồi nhanh đi, không kịp để bọn nó ứ ớ gì mà bỏ lại một câu

- Hai tụi tao ra đây tí, tụi bây xong cứ việc về.

Cũng xin nói luôn, thằng Chuyên và thằng Hùng bị con Bình "đuối" ra chỗ khác không cho đi cùng. Mặc dù bọn nó cũng rất khó hiểu, nhưng đây là lệnh của "ác quỷ" phải bắt buộc đi chấp nhận. Nên bây giờ, chính thức chỉ còn nhỏ với cậu.

- Đi ăn gì không? _ Cậu ngỏ lời

- Đi ăn? _ Nhỏ dãn mặt ra, cậu đang rù nhỏ ư? Hàng free nên chắc chắn phải đồng ý rồi! - Đi chứ! _ Nhỏ gật đầu, khuôn mặt cực kì rạng rỡ luôn.

- Đi thôi.

Nhỏ lon ton chạy sau cậu, cái dáng vẻ lêu nghêu đó chắn hết cả gió, khiến nhỏ cũng không quá lạnh khi mặc đồ mỏng manh thế này. Bất chợt trời có mưa, con mưa rả rích không lớn cũng không nhỏ. Tay nhỏ đông cứng lại, nhỏ rất nhạy cảm với thời tiết lạnh. Tuy nhiên với bản tính "tăng động" có thừa này của mình, nhỏ luôn ăn mặc phong phanh vào trời lạnh, và luôn tắm mưa vào mùa mưa bão, vì thế lúc nào cũng bị cảm. Nhưng do tần xuất nhỏ tiếp xúc với lạnh khá nhiều nên bây giờ cũng khá quen rồi.

Bỗng, một bàn tay to lớn nắm lấy tay nhỏ. Nhiệt độ trong người nhỏ tăng đột ngột khiến cho máu dồn lên mặt, gáy đỏ ửng như quả cà chua. Nhỏ ngẩng mặt lên, đây là tay của cậu mà. Như hiểu nhỏ sắp muốn hỏi gì đó cậu liền lên tiếng

- Đừng buông ra. Nha Trang đông người lắm, buông tay sẽ lạc mất nhau.

- Xi, bắt chước._ Nhỏ bĩu môi

- Bắt chước? Có sao nói vậy.

- Nha Trang đâu có đông người lắm, tao cũng đâu phải con nít lên 3 hề tí là lạc, làm quá! _ Nhỏ bắt lỗi

- Vậy ha? Vậy thì tự đi đi mày! _ Cậu buông tay nhỏ rồi mạnh bạo xô nhỏ vào đám đông đang hỗn loạn kia.

Nhỏ lập tức cảm thấy hoang mang, chẳng nhìn thấy đâu là đâu. Và vâng, nhỏ chính thức bị lạc.

- Thần Hy? Mày đâu rồi? Thần Hy? _ Nhỏ lớn tiếng gọi, chân nhón lên nhón xuống nhưng mà chỉ nhìn thấy mấy cái đầu cao lêu nghêu ở đây. Lùn cũng là một cái tội sao?

Cậu nhòen miệng cười đầy kiêu ngạo, tay đút vào túi quần. Vừa xoay người lại là đập đập vào mắt là mây đưa con gái mắt trái tim nhìn cậu. Khẽ toát mồ hôi cậu bắt giác lùi ra sau, nhưng lại đụng phải đứa con gái khác. Cậu đang bị bao vây sao?

- Anh tên gì vậy? _ G1

- Anh đẹp trai quá hà! _ G2

- Anh có bạn gái chưa?_ G3

- Anh ơi, selfie với em một tấm thôi anh!_ G4

- @\$*+&)@*#(@()_ Và hàng đồng câu nói khác cứ dồn dập. Cậu đâu phải ngôi sao, cậu đâu thích nổi tiếng mà sao cứ liên tục xin chữ kí, hỏi tên gì tùm lùm vậy, lại chụp ảnh nữa mới ghê chứ. Làm ơn tha cho tôi đi!!!!

Nhỏ khó nhọc lắm mới thoát khỏi nơi "hỗn chiến" đó, thì thấy cậu đang chật vật khổ sở với mấy đám con gái kia.

- chep, ai biểu dám xô mình vào đây làm cái quái gì! Trả báo!_ Nhỏ buông một câu, toan quay đi thì bị cậu nhìn thấy.

Trời ạ, ánh mắt đáng thương kia đúng là làm người ta không thể không động lòng. Lúc trước, cậu từng cứu nhỏ khỏi tay thằng Hiếu, đành giúp một lần vậy.

- Tránh ra coi, tránh ra mau!_ Nhỏ chen lấn vào đồng con gái để đứng cạnh cậu.

Mấy đứa con gái mặt nhăn nhó không hiểu vì sao xuất hiện một cô gái tùy tiện như vậy, rồi chuyển sang tức giận

- Đây cô là ai vậy hả?_ G1

- Tự dung chen vào?_ G2

- Phải đó, phải đó!

- @&%+&(*-@&\$((

- Tui là ai hả? Tui là bạn gái của anh ấy chứ ai, tui phải là người hỏi mấy người là ai đấy!_ Nhỏ trả lời tỉnh bơ, tay ôm chặt lấy cậu. - Phải không ông xã?

- Ồ... ờ... ừm... ừ... đúng vậy!_ Sau một hồi lúng túng cậu mới nắm bắt được tình hình

- Ông xã?_ G1

- Có bạn gái rồi sao?_ G2

- Chậu có hoa rồi mấy má ơi!!!

- Mới xa có tí đã bắt chuyện với gái, ông xã làm bà xã giận đấy nhé!_ Nhỏ giả vờ bặm môi nói, thái độ giận dỗi không thua bất kì cô gái đáng yêu nào. Cậu hơi bối rối, đó giờ chỉ toàn thấy nhỏ trong trạng thái đánh đá cứng đầu chứ chưa hề thấy nhỏ yếu điệu thực nữ thế này, chỉ muốn bảo vệ lấy thôi.

- Ồ... ừm... anh xin lỗi "gấu" nhé, mai mốt anh không thể nữa.

Hai người, một người thì "ông xã, bà xã" một người thì "anh anh em em", hết sức tâm đầu ý hợp làm mấy cô gái kia tin thật. Người nào người nấy mặt ỉu xiu. Ai mà ngờ được đây chỉ là một vở diễn hoàn hảo mà diễn viên không cần tới kịch bản vẫn diễn "sâu" như vậy cơ chứ!

Sau khi bọn con gái đi hết, nhỏ vén tóc, khinh khinh nói

- Lũ mê trai!

Quay sang cậu, nhỏ vẫn giữ thái độ đúng chất "con gái" lúc này mà làm nũng

- Ông xã, em giúp anh rồi, anh phải bao em ăn hay uống nước gì đi chứ!

- Ghê quá! Đúng là lợi dụng mà!_ Cậu rùng mình

- Ồ... ông xã nói lạ nhỉ? Em là vợ anh mà, lợi dụng cái gì?_ Nhỏ vẫn tiếp tục "vờ diễn"

- Hạ màn rồi, lột mặt nạ ra đi.

- Mày không mua đồ cho tao thì đừng hòng tao ngưng._ Nhỏ nói khề đủ mình cậu nghe thấy

- Mày chỉ biết lợi dụng thôi, không đòi nào!_ Cậu dứt khoát

- Hức hức hức, ông xã thật nhẫn tâm mà!_ Nhỏ gào lên, mọi người lập tức dồn ánh mắt về phía nhỏ. - Huhuhu, anh đối xử với em như vậy à? Biết trước em đã không yêu anh như thế rồi!_ Nhỏ òa lên giả bộ khóc lóc.

- Con trai mặt mày sáng sủa thế kia mà lại như vậy!

- Con trai thời nay thật khó biết được lòng!

- Ai mà nỡ đối xử với một cô gái mỏng manh yếu đuối như thế!

Mọi người bắt đầu xì xầm to nhỏ, chủ yếu là trách móc cậu. Đâu ai biết cậu mới là nạn nhân.

- Trời ơi, con lạy má, ngưng ngay cái trò này cho con mau lên. Con mua đồ cho má ngay!

Nhỏ nhoèn miệng cười

- Ok!

Thế là lại mất một khoảng tiền không nhỏ rồi.

-----oOo-----

T/g: do ý tưởng cạn kiệt nên t/g sẽ đổi ngày đi chơi thành 2N2Đ có nghĩa là đêm nay là đêm cuối bọn nó ở Nha Trang.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Sau chuyến đi chơi, nhỏ dường bị rút cạn năng lượng. Đã vậy lại phải còn lết thân đi học một ngày thứ 7 nữa mới ghê chứ. Sau kì nghỉ tết Tây thì còn dư ngày thứ 7, đáng lẽ là phải cho nghỉ luôn, ai ngờ ông thầy hiệu trưởng lại rãnh rỗi đến như thế, nhỏ rủa nhỏ rủa!!!- Học Sinh!_ Tiếng con An lớp trưởng hét lên chói tay. Theo quán tính, nhỏ bật dậy, lớn tiếng nói trong khi con mắt vẫn nhắm tịt

- Kính chào!

- Hahahahaha... _ tự dưng có một tràng cười hả hê vang lên. Bấy giờ nhỏ mới cạy mắt ra mà nhìn, chẳng thấy đứa nào đứng dậy chào, cũng chẳng thấy bà cô giáo viên nào, chỉ thấy mỗi một tên đang cười điên dại bên cạnh và con An lớp trưởng cũng đang ôm bụng cười ngặt nghoẽo. Chả là Thụy An ngồi trên nhỏ một bàn, nhỏ luôn cảm thấy nơi này rất tiện lợi khi có 2 con người học giỏi nhất nhì lớp ngồi ở đây, nhưng bây giờ nhỏ mới thấy hối hận. Số lần tịt nọ chỉ bài nhỏ thì ít, còn số lần hợp tác troll nhỏ thì nhiều.

- hai bây giờ trò gì thế hả? Hồng cả giấc ngủ của tao!_ Nhỏ quát

- Ai biểu mày ngủ mê man quá làm chi!_ Cậu nhân nhật nói - Thiệt là đau bụng quá mà, hahaha (ý của Thần Hy là cười đau bụng)

- Dù sao bà cô cũng sắp vô rồi, kêu mày dậy trước có phải hơn không?_ Thụy An gạt nước mắt nói

- Hơn cái con khỉ!_ Nhỏ bực dọc ngồi xuống. Vừa đặt cái mông xuống ghế thì bà cô vào làm phải đứng dậy chào lần nữa. Rõ xui!

- Hi, chào mấy em_ Bà cô Ngọc Liên vẫy tay chào mặt hí ha hí hửng

- Có chuyện gì vậy cô?

- Hello mấy em_ Ngọc Liên vẫn tiếp tục màn chào hỏi làm cả lớp đàn mặt ra.

- Rồi hiểu chuyện gì rồi!_ Nhỏ nói. - Cô vừa đổi sơn móng tay phải không?

- Ô đúng rồi, Nhật Hạ tỉnh té ghê!_ Bà cô mỉm cười. - Mấy em thấy có đẹp không?

- Haha, không nói ra thì còn lâu bà mới ngưng màn chào hỏi này!_ Cậu nói

- Dạ, đẹp!_ Cả lớp đồng thanh

- Rồi, cô cảm ơn mấy em nhiều nhe. Mà hôm nay cô đến đây là có chuyện để sinh hoạt, mấy em có biết thứ 7 tuần sau là đến ngày gì không?_ Ngọc Liên vào vấn đề chính.

- Ngày 15/1 thôi có gì lạ à?_ hs1

- Ngày sinh nhật của cô giáo à?_ Hs2

- Sinh nhật thầy hiệu trưởng???_ Hs3

- @\$^&I(O*#\$%&U^

- IM!_ Ngọc Liên gắt lên, hề có vấn đề gì là cái lớp lại y hệt cái chợ trời không hơn không kém. Sau một hồi lắc đầu vì bó tay trước lũ học sinh của mình, Ngọc Liên lên tiếng. - Là ngày kỉ niệm 50 năm thành lập trường. Một ngày quan trọng như thế mà các em có thể quên được à?

Cả lớp im lặng chăm chú nhìn lên bục giảng

- Hôm đó, trường có tổ chức văn nghệ. Lớp nào cũng phải tham gia ít nhất một tiết mục, sẽ có phần thưởng nho nhỏ cho các em.

- Ồ, phần thưởng là gì vậy cô?_ Hs1

- Phần thưởng là tiền hả cô? Nhiều không cô?_ Hs2

- Có thể là vài triệu. Ta có thể tổ chức tham quan..._ Hs3

- Hay là một chuyến du lịch Singapore chẳng hạn?_ Hs4

- Trời ạ, các em có thôi ngay chưa hả?_ Ngọc Liên gào lên, thật sự là "bó tay bó chân" mà. Lớp người ta không màng đến phần thưởng chỉ tích cực tham gia, còn lớp mình "chơi là chính, mà phần thưởng là mồi". - Thụy An, cho cô biết lớp ta sẽ biểu diễn tiết mục gì?

- Dạ thưa cô, em thấy lớp mình không ai hát giỏi hay có tài lẻ gì, hay là ta diễn kịch đi._ Thụy An đưa ra ý kiến của mình

- Tốt lắm, vậy em sẽ là người viết chịu trách nhiệm nhé.

- Dạ... thưa cô... phần này thì... em không rành lắm..._ Thụy An ấp úng, nó chỉ lo học chứ có bao giờ để ý tới ba vụ này.

Đột nhiên, trong đầu con Bình nảy ra một ý tưởng vô cùng "táo bạo", nghĩ là làm, nó lập tức giơ tay lên

- Bảo Bình, em có ý kiến gì à?

- Dạ thưa cô, việc diễn kịch này em sẽ chịu trách nhiệm ạ.

- Vậy à? Thế có được không?_ Ngọc Liên lo ngại

- Vâng ạ, cô cứ yên tâm giao cho em!_ Bảo Bình vỗ ngực, nói bằng giọng vô cùng kiên định

- Có tinh thần, vậy việc này cô giao cho em nhé!_ Ngọc Liên khen thưởng con Bình. - Buổi sinh hoạt đến đây kết thúc.

...

- Những đứa tao đọc tên sau đây sẽ ở lại một chút nhé!_ Bảo Bình vỗ tay, đứng trên bục giảng thu hút sự chú ý của mấy con người đang mải mê ra về. - Nhật Hạ, Thân Hy, Thùy Chi, Hùng "béo", Chuyên, Vy....

- Hả? Sao lại có tao?_ Nhỏ nhăn mặt hỏi

- Ờ thì mày phải đóng kịch chứ sao._ Bảo Bình tỉnh queo nói

- Tao không thích!

- Mặc xác mày!_ Bảo Bình đáp gọn hơ rồi tiếp tục đọc tên.

Mặt nhỏ chằm chằm ngồi xuống ghế. Nhỏ thề, nhỏ chửi ghét mấy việc này chỉ tổ phí thời gian. Bảo Bình sau khi đọc xong tên của những người tham gia đóng kịch, nó đồng dục nói

- Bây giờ tao sẽ phân công nhé?

- Bộ mày có kịch bản rồi à?_ Thụy An thắc mắc

- Ừm, tất nhiên, tối nay tao sẽ về đánh kịch bản cho tụi bây rồi mai tao sẽ đến tận nhà trao tận tay cho tụi bây, OK?

- Oa, Bảo Bình đỉnh quá ta! Hèn gì nguyên một buổi ra chơi ngồi đăm chiêu, hóa ra là suy nghĩ kịch bản!_ Vy reo lên.

- Tao mà lì!_ Con Bình vênh mặt tự đắc. Không biết khen nó làm gì!!!

Nhỏ không mấy bận tâm, tay vẫn vờ chiếc điện thoại 1280 chơi trò rắn ăn mồi, miệng lầm nhảm nói với con Bình

- Cho tao vào vai xác chết cũng được, cái cây, cục đá cũng không sao cả!

- Nhật Hạ, mày sẽ vào vai công chúa - nhân vật chính đấy! _ Bảo Bình phán một câu mà như "sét đánh ngang tay". Nhỏ bật dậy, mặt cực kì hoang mang

- What the...

- Thần Hy sẽ vào vai hoàng tử...

- Cái gì? Tao là công chúa, nó là hoàng tử? Vậy chả khác nào tao với nó là một đôi à? _ Nhỏ hét toáng lên

- Ồm _ Bảo Bình nhàn nhai đáp.

- Không... không thể như thế được!!!!

- Tại sao không được? Này nhé, Thần Hy là hotboy của trường vào vai hoàng tử là quá tuyệt, với lại mày với nó có "tiền án" hẹn hò mà.

- Hẹn hò? Tin đồn vớ vẩn nào thế?

- Mày quên rồi à? Vụ thằng Trung Hiếu đó, Thần Hy tự nhận là bạn trai mày rồi còn gì _ Bảo Bình nhắc lại chuyện cũ. Nhỏ trắc mắt, rồi không thể biện lý do nào có thể thuyết phục hơn được nữa

- Hóa ra sáng giờ mọi người bàn tán, chỉ chỗ tao với hần là vì điều này _ Nhỏ lăm bằm

- Tốt rồi, sẽ làm tăng thêm người ủng hộ ta! _ Thụy An reo lên thích thú

- Tại sao ủng hộ? Chả phải dựa trên tiêu chí của nhà trường à? _ Thùy Chi thắc mắc

- Ừm, thì đúng là như vậy. Nhưng mà vẫn có phần thưởng dành cho lớp được học sinh bầu chọn nhiều nhất. Mỗi lớp được quyền đưa ra một phiếu bầu cho lớp mình thích, không được bỏ phiếu cho lớp mình, cuối cùng tổng kết lại lớp nào nhiều phiếu hơn thì thắng. Trong tờ giấy này có ghi _ Thụy An giải thích, tay hươu hươu tấm giấy ghi điều kiện cho phần thi văn nghệ. Bảo Bình nhanh tay nhào tới giật tấm giấy từ tay con An, đọc lướt từ trên xuống, xong nó thờ phào nhẹ nhõm

- May quá, không có điều khoản đó!

- Này, Bảo Bình. Đừng nói với tao là mày định làm...

...

- Không thể tin được, tại sao con Bình lại có thể chọn một kịch bản tình cảm sến súa được cơ chứ!!! _ Nhỏ hét ầm lên sau xe cộ. Hôm nay chả có tâm trạng chơi trò "tàu lượn siêu tốc phiên bản lỗi".

-...

- Sao mày không nói gì hết vậy? _ Nhỏ thấy cậu không trả lời, khẽ giật giật vạt áo cậu

- Không có gì, tao đang suy nghĩ tên kịch bản.

- Sao mày bình thân thế? Tao với mày là "hạn nhân" đấy! _ Nhỏ ức chế nói

- Hừ, tao định đặt tên kịch là... "Hoàng Tử và Quái Vật" hay "Bà chúa quỷ" mày thấy cái nào hay hơn? _ Cậu nói, khóe môi nhếch lên tạo thành nụ cười bốn cọt cực kì đáng ghét. Mọi uất ức dồn nén đến tột cùng, nhỏ gào lên "thảm thiết"

- Mày đi chết đi Diệt Thần Hy!!!!

...

Buổi chiều gió hiu hiu, nhỏ cắn bút làm bài tập làm văn cho Mrs. Trinh, nhưng từ lúc ngồi vào bàn đến giờ nhỏ chỉ trình bày được hai chữ "bài làm" rồi trang trí nó như "rồng bay phượng múa" ra thì không còn con chữ nào nữa. Nhỏ cứ mơ mơ màng màng nhìn ngắm cảnh sắc bên ngoài, người ta nói rằng khi học bài một bức tường trắng cũng trở nên thú vị. Vâng, và nhỏ đang trong tình cảnh này đây. Khẽ liếc nhìn xuống phía dưới hàng rào xanh của ngôi biệt thự đối diện, chiếc xe đạp xanh đậm đã biến mất. Chắc là đi đàn thuê rồi.

Ngâm, cắn nát đầu bút chán chê xong, nhỏ thấy cứ ngồi mãi thế này cũng không viết được chữ nào chi bằng... ra ngoài chơi cho sướng cái thân rồi tối về làm cũng chả sao!!! Nghĩ sao làm vậy, nhỏ vươn vai bước khỏi bàn học toan đi thay đồ, rồi chợt nhớ ra thứ gì đó. Nếu nhỏ không làm thì khi này, ở phía

dưới, có một người con gái đứng trước nhà nhỏ thì phải. Nhỏ thò đầu ra cửa sổ, đúng là có một cô gái đứng trước nhà nhỏ, điệu bộ như vừa muốn nhún chuông vừa không muốn. Nhìn kĩ nhỏ mới thấy hình như là Thùy Chi. Nhỏ phi xuống nhà

- Ô, Nhật Hạ? _ Nhìn Thùy Chi có vẻ thẳng thốt, hình như không lường trước được sự xuất hiện của nhỏ

- sao thế? Kiểm tao à?

- Ô... ờ... ừm... cứ cho là vậy đi.

- Có việc gì thế?

- Ra quán cafe với tớ một lát được không?

Nhỏ hơi chần chừ, rồi cũng gật đầu, vác nguyên bộ dạng lồi thoi lếch thếch ra quán cafe I Love Cappuccino gần nhà.

- Cho em một ly Cam vắt _ Chi nói với anh phục vụ, quay sang nhỏ. - Cậu uống gì?

- Cappuccino.

Anh phục vụ ghi chép thức uống của hai đứa nó xong, gật đầu chào một tiếng rồi quay lưng bước vào trong. Nhỏ hơi thắc mắc, nhà Thùy Chi là quán nước tại sao lại phải đi quán khác chỉ cho tốn tiền, cộng thêm điệu bộ không được dứt khoát, cứ lúng ta lúng túng thì chắc hẳn là có chuyện quan trọng không muốn chị Mi hay bất cứ ai biết. Mà chuyện quan trọng sao lại nói với nhỏ???

15p đã trôi qua. Thùy Chi không có dấu hiệu muốn nói gì với nhỏ, chỉ khuấy khuấy ly cam trong vắt kia như sợ chưa tan hết đường, trông khi nước đá cũng muốn tan theo gần hết. Nhỏ đặt chiếc thìa bé xíu xuống chiếc đĩa lót, xoay ly Cappuccino, toan cầm lên thì bị Thùy Chi ngắt ngang

- Tớ có chuyện quan trọng cần nói!

- Tao biết, mày sẽ không rảnh mà đi uống cafe với tao. Mày cứ nói đi. _ Nhỏ đặt ly Cappuccino vào chỗ cũ, nhẹ nhàng nói

- Tớ nghe nói, cậu từng thắc mắc về "cô bé tóc đuôi sam" trong quyển sổ nhật kí của Thần Hy.

- Ờ, phải. Mà có chuyện gì sao? _ Nhỏ hờ hững hỏi lại, tay khuấy ly Cappuccino đang nghi ngút khói

- Tớ... chính là cô bé ấy đây.

- Thế à? _ Nhỏ vẫn bình thản nói

- Cậu không ngạc nhiên? _ Thùy Chi không thể ngờ đến phản ứng của nhỏ.

- Tao từng hỏi Bảo Bình xem có liên tưởng gì không, nó bảo là nó không biết nhưng vô tình lại kể về mày lúc trước từng có tên là Sam Sam vì mày tết tóc đuôi sam suốt ngày. _ Nhỏ giải thích. - Tao cũng hơi nghi ngờ, nên bây giờ không lấy gì làm bất ngờ.

- Thế cũng được. _ Thùy Chi nói, bây giờ cô mới uống một ngụm cam vắt. - Cậu biết đấy, lúc nhỏ tớ rất chơi thân với Thần Hy. Nhưng rồi, một sự việc xảy ra vào 13 năm về trước đã làm đảo lộn tất cả, Pi mất tích để tớ lại với hoang mang. Khi lớn lên, tớ quyết định phải tìm cho ra sự thật, tớ nhận thấy rằng Pi không hề biến mất, cậu ấy vẫn còn sống loang quanh ở đây nhưng không hề lộ diện như một người vô hình. Lên cấp 3 tớ biết được, Pi chính là Thần Hy...

- Và...?

- Và... tớ thực sự thích cậu ấy! _ Thùy Chi kiên định nói

Nhỏ khựng lại, có chút bất ngờ, chuyện này vượt ngoài sức tưởng tượng của nhỏ. Thùy Chi biết tất cả, vậy mà không nói với nhỏ tiếng nào, đã vậy bây giờ dùng một cái còn nói thích cậu. Hoang mang rồi đây!

- Thế mày nói với tao việc này để làm gì?

- Cậu có thể tránh xa Thần Hy một chút có được không? Cậu vẫn chưa nói thích Thần Hy, Thần Hy vẫn chưa nói thích cậu, tớ vẫn có quyền mà phải không? _ Thùy Chi bối rối nói, giọng cũng vì thế mà lạc đi

- Phải, tao với nó chỉ là bạn... _ Giọng nhỏ nhỏ dần, dường như có thứ gì đó nghẹn lại ở cổ

- Cậu nói cậu sẽ luôn sẵn sàng giúp tớ, khi tớ cần mà phải không?

- ừm, phải... _ Nhỏ gật đầu

- Vậy thì bây giờ tớ chỉ cần cậu tránh xa Thần Hy ra, nhường cậu ấy lại cho tớ. Một điều kiện nhỏ nhất như vậy cậu làm được đúng không? _ Thùy Chi dường như bị kích động, có vẻ lớn tiếng hơn lúc nãy

Nhỏ im lặng, rồi không biết nghĩ gì lại phun ra một câu vô cùng không ăn nhập

- Cậu thích tiểu thuyết ngôn tình có phải vậy không?

- Hờ?_ Thùy Chi bị câu hỏi không đầu vô đầu của nhỏ làm cho khó hiểu, rồi cũng trả lời. - Ừm, phải, có chi không?

- Trong truyện chắc hẳn sẽ có câu: "Tình yêu không thể nhường nhịn" mà đúng vậy không?_ Nhỏ nói giọng nhẹ như gió thổi vì vu, nhưng lại như sét đánh ngang tai của Thùy Chi. Khuôn mặt của cô cực kì hoang mang xen chút gì đó đờ đẫn. Nhỏ uống một ngụm Cappuccino xong

- Rất ngon!

Nhỏ đứng dậy, bước ra khỏi chỗ đi ra cửa không quên ngoáy đầu lại nói với Thùy Chi

- Hôm nay tớ không đem tiền với cả là cậu mời, nên cậu trả tiền đi nhé!_ Nhỏ cười toe khoe hàm răng đều và chiếc má lúm đồng tiền bên trái, đến cả cách xưng hô nhỏ cũng đổi. Xong, nhỏ nhẹ nhàng bước đi

- Nhật Hạ, có phải cậu thích Thần Hy không?_ Thùy Chi hỏi. Mặc dù có khung kính chắn lại, nhưng nhỏ vẫn nghe rõ mồn một, nhỏ lắc đầu

- Không biết!

----oOo----

Cuối cùng Thùy Chi cũng đã bày tỏ tình cảm của mình với Thần Hy cho Nhật Hạ nghe rồi, Nhật Hạ sẽ xử lí tình huống này ra sao nhỉ?

T/g: À mà chap này hơi ngắn nhé, tại vì hết nội dung rồi, gắng chờ tới chap tiếp theo nhe =)))

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tập Kịch

Nhỏ mắt nhắm mắt mở nhìn tờ kịch bản dài đằng đẳng đến 5 tờ lộn. Nhỏ lật tới lật lui đọc sơ sơ kịch bản- Hôm qua tao phân vai chưa hết nên giờ sẽ tiếp tục nhé!_ Bảo Bình nói. - Thùy Chi sẽ vào vai hoàng tử và công chúa, Chuyên sẽ là đức vua,...

- Bảo Bình, Tại sao khúc cuối lại có cảnh hoàng tử và công chúa "trao nhau nụ hôn say đắm" là như thế nào hả?_ Nhỏ hét lên, ném sấp kịch bản vào người con Bình

Cậu đỏ mặt, vội lật ra trang sau, quả thực kết thúc vở kịch là một cái kiss giữa hoàng tử và công chúa. Vậy có nghĩa là cậu và nhỏ sẽ hôn nhau à???

- Này, Bảo Bình kịch bản thế này thế nào cũng bị thầy cô phê phán cho coi._ Thùy Chi nhẹ nhàng góp ý

- Phải đó, mày nghĩ sao mà làm phim tình cảm cho học sinh cấp 3 coi trong lễ kỉ niệm thành lập trường vậy???_ Thụy An đồng tình

- Xi, tụi bây khéo lo. Trong tờ giấy quy định đâu có điều lệ là không được diễn kịch tình cảm lãng mạn đâu, với lại ta đâu cần thầy cô đánh giá cao, chỉ cần lãnh được phiếu bầu nhiều nhất của cả trường là được rồi!_ Bảo Bình chặc lưỡi giải thích. - Có Thần Hy thì ta sẽ giành được hàng tá phiếu bầu đấy nhé, với lại tụi nó cũng đẹp đôi mà!

- Vớ Vẩn!_ Cậu với nhỏ đồng thanh

- Mày nên nhớ, ngôi sao nào mà chả có atifan!_ Chuyên đẩy gọng kính nói. - Huống chi, fan nữ của Thần Hy không thích Nhật Hạ thì sao?

- Ừm, đúng đó!_ Thụy An lại tiếp tục màn ủng hộ của nó

- Ôi dào, atifan có bao nhiêu đâu mà sợ!_ Bảo Bình một mực bảo vệ cái kịch bản của nó

- Ai bảo không nhiều?

- Ừm, chính xác.

- Fan nhiều thì cũng phải có ati chứ!

Cả nhóm kịch cứ thế nhốn nháo lên. Bảo Bình nghiêng răng kèn kẹt, hận không thể một tay bóp chết chúng nó. Bảo Bình nó đây là đang tạo điều kiện cho tình yêu "này nỡ" chứ đâu màng đến "danh lợi" mà tụi này cứ thích phân bác thế là sao hả??? Muốn chống đối à???

- Bây giờ tụi bây muốn CHẾT hay muốn diễn kịch bản của tao, hả? _ Bảo Bình nhấn mạnh chữ "chết" làm bọn nó sồn cả gai ốc, khuôn mặt nó bây giờ chẳng khác nào "quỷ sa tăng" trong truyền thuyết, đáng đáng sát khí chỉ muốn giết người.

- Đọc, đọc kịch bản đi tụi bây ơi! _ Thụy An trấn an lại, run rẩy kêu bọn nó thực hiện yêu cầu của con Bình

- Phải vậy mới được chứ! _ Bảo Bình hài lòng nói. - tụi bây đọc sơ phân cảnh đầu tiên đi, rồi mình tập thử nhé!

Cả đoàn kịch không còn phản ứng, mà thật ra phải gọi là "không dám" mới đúng. Riêng có một người rất không muốn, không muốn kịch bản này tiếp tục, đó chính là Nhỏ. Không muốn làm công chúa, không muốn đâu a~!

...

Phân cảnh 1...

- Linh, mày sẽ đọc đoạn này khi tao nói bắt đầu nhé. Rồi Chi với Chuyên sẽ giả vờ như ôm em bé. Hạ, mày sẽ đợi đến lúc mà Linh đọc tới khoảng "Càng lớn cô công chúa càng xinh đẹp" thì mới xuất hiện nhé! _ Bảo Bình nói cho tụi nó y hệt một đạo diễn thực thụ

- Action!

- Ở một vương quốc xa xăm có một đức vua và hoàng hậu sống với nhau đã lâu mà không có con. Vì thấy hai người họ ăn ở hiền lành, thương dân, bao năm cai quản vương quốc làm cho vương quốc trở nên thịnh vượng hơn, một vị tiên trên trời đã ban cho họ một đứa con gái... _ Linh đọc dẫn chuyện đầu tiên. Giọng nó vừa ấm, lại mạch lạc, biết đọc diễn cảm cho nên rất tốt, Bảo Bình đích thị là không chọn nhầm người.

Chuyên với Chi giả vờ ôm bồng một em bé. Hai đứa đã thành công khi đã thể hiện được tình yêu thương vô bờ bến của ba mẹ đối với đứa con bé bỏng của mình qua đôi mắt. Đặc biệt là Thùy Chi, cô diễn rất tốt, từng cử chỉ dịu dàng đều rất giống một bà mẹ mà vẫn giữ được nét quý tộc của một bà hoàng hậu. Cho tới khi...

- Càng lớn, cô công chúa càng xinh đẹp, thùy mị nét na...

- Cắt! Cắt! Cắt! _ Bảo Bình hét toáng lên. - Trời ạ, ai diễn cũng rất đạt tại sao mày lại bày ra nguyên cái bản mặt đơ đăm đó vậy hả, Hạ?

Nhỏ lườm lườm nhìn Bình, miệng nhếch lên đáp

- Thế tao phải làm sao hả? Chả nhẽ nhí nha nhí nhảnh con cá cảnh bay nhảy lung tung ra hả? Đẹp chứ đâu có bị khủng mày!

- Trời ạ, mày làm ơn nhập tâm vô giùm tao một cái Hạ ơi...

...

Phân cảnh 2...

- Thấy công chúa quá đẹp xinh đẹp, lại được đức vua cưng chiều. Trong lúc nàng đi dạo ở trong rừng, 3 tên cướp quyết định bắt nàng hồng tống tiền đức vua và ép nàng làm vợ...

- Rồi, rồi tới cảnh này Hùng, Hoàng, Minh sẽ lao ra làm le dọa Nhật Hạ nhé, làm cho giống vô, hiện chưa có đạo cụ nên diễn đồ đi. _ Bảo Bình đứng phía sau nhắc nhở.

- Hahaha, ta là cướp đây! _ Hùng ngửa mặt cười nham nhở y hệt mấy tên cướp đều cang trong phim

- Có ngon thì đi theo bọn ta... _ Hoàng nói

- Nếu không muốn chết thì nên nghe lời tí đi! _ Minh hăm dọa

- Nhật Hạ, giả bộ kêu cứu đi sao đúng ngay đơ ra đó vậy? _ Bảo Bình hỏi vọng lên

- Cứu tôi với, cứu tôi với... _ Nhỏ nghe lời nhưng thay vì kêu cứu thảm thiết thì nhỏ lại bình thản như chưa có chuyện gì xảy ra, khuôn mặt vẫn ngênh ngang như mọi ngày không có vẻ gì là sợ hãi

- Mày diễn nhập tâm vô giúp tao cái! _ Bảo Bình quỳ lạy, nhỏ hoảng hồn nhỏ chẳng muốn làm người chết đâu! Thôi đành bắt đắc dĩ phải diễn "sâu" cho nó vậy.

- Cứu tôi với! Cứu tôi với! _ Nhỏ hét toáng lên

- Giờ thì thành ra diễn lố rồi. _ Thụy An chau mày nói

- đỡ hơn là giữ nguyên cái bộ mặt không sợ trời không sợ đất kia!_ Bảo Bình nói với An. - Minh, tới đây rồi kia, đứng đó mà cười!

- Ồ, ờ, quên!_ Minh gãi đầu. Theo như kịch bản, một tên cướp sẽ đuổi theo công chúa, rồi đánh vào sau gáy khiến cô công chúa ngã xuống, kế tiếp chàng hoàng tử mới xuất hiện. Nhưng đời thật thì có chút "phũ phàng", Minh vừa giơ tay đánh nhẹ vào gáy của nhỏ là

Bụp. Nhỏ tung cước đã vào "chỗ hiểm" khiến Minh tái mét mặt mày, hất quỵ xuống, tay vẫn còn giữ khư khư "của quý" của hắn.

- Má, dám đánh tao hả mày?_ Nhỏ tức giận, tay vịn sau gáy

- Đệt! Loạn, loạn hết rồi!_ Bảo Bình lắc đầu nó tay

...

Phân cảnh 3...

Diễn cả buổi trời, mới tới lượt cậu. Ba thằng: Hùng, Minh, Hoàng đều tới tả mây mưa với nhỏ. Đưa thì bị tát, đưa thì bị đâm, đưa thì bị đá, không đưa nào "toàn thây".

Cậu xuất hiện, đánh nhau với 3 tên cướp. Xong xuôi, cậu sẽ đỡ nhỏ dậy. Nếu diễn tốt thì là như vậy, nhưng đằng này, sau khi đánh cướp xong, cậu đỡ nhỏ dậy thì... Chát!

- Sao mày tát tao?_ Cậu xoa một bên má còn in hằn rõ 5 ngón tay của nhỏ

- ai彪 mày dám ôm tao. Định sàm sỡ à?_ Nhỏ gào lên

- Đó là kịch bản, hiểu chưa má!_ Cậu hét lên. - Với lại, ai thèm sàm sỡ thứ như mày! Mẩu người của tao là 3 vòng phải chuẩn, chứ không như "ai kia": "hai lưng", mông cũng chẳng có, cứ suôn đuột từ trên xuống!_ Cậu xia xoi nhỏ

- Mày nói ai vậy hả? "Ai kia" của mày là ám chỉ ai hả?_ Nhỏ hét lên, nhào vào nắm đầu cậu mà đánh tới tấp. Bọn nó hoảng hồn nhào vào can ngăn. Trời ạ, có "công chúa" nào mà đánh hoàng tử như thế đâu chứ!

- Chị Bình, em kiếm được hết rồi nè._ Giọng một cô gái lãnh lút làm cho nguyên đoàn kịch khựng lại. Bọn nó trở về trạng thái cũ, phải giữ hình tượng trước mấy em lớp dưới. Riêng nhỏ với cậu thì khác, mặt ai cũng hầm hầm như muốn giết người. Nhỏ thì đầu tóc bù xù, mặt mày đờ đờ sát khí, cậu cũng chẳng thua kém gì, cái đầu bị nhỏ nắm giật đu kiêu thành ra trở nên như cái ô quạ. Tuy nhiên, vẫn rất đẹp trai!

- Ừm, chị cảm ơn._ Bảo Bình tiến lại, nở một nụ cười thân thiện

- Ai vậy?_ Vy hỏi

- Em họ tao, nó làm ở bên đoàn đội gì đó, tao nhờ nó kiếm đạo cụ của mấy anh chị năm trước còn sót lại giữm.

- Thôi, em đi nhe chị!_ Cô bé vẫy tay chào rồi chạy vụt đi

Bọn nó lục soạn đồ đạc ra. Nghe nói năm trước, người ta diễn kịch gì đó liên quan đến mấy công chúa trong truyện cổ nên cũng khá đầy đủ đạo cụ.

- Thử đồ đi. Bộ này của Thùy Chi này, của Nhật Hạ này,..._ Bảo Bình chia đồ ra cho từng người.

Mấy phút sau...

Ai cũng thay đồ xong. Nói chung là nhìn tạm ổn, phù hợp vóc người. Riêng bộ đồ hoàng hậu của Thùy Chi hơi ngắn, với hơi chật một chút. Không phải vì cô mập mà là do người năm trước quá nhỏ con. Còn nhỏ thì... tệ hại hơn nữa. Bộ đồ công chúa chẳng khác nào cái chăn trùm lên người nhỏ cả, rộng phùng phình, lại dài cả thước.

- Chắc, nghe nói năm trước chị Ngọc Lan đóng vai công chúa. Chị ấy vừa cao, vóc người cân đối cho nên hình như... hơi quá khổ so với mày đấy, Nhật Hạ.

- Mày còn dám mở miệng nói vậy nữa hả?_ Nhỏ gào lên

- Vậy bây giờ tính sao? Đem ra tiệm kêu người ta sửa lại hả?_ Thụy An lo lắng hỏi

- Đồ của trường không được phép chỉnh sửa gì đâu._ Linh nói

Trông khi cả bọn đang bận suy nghĩ, thì trong đầu nhỏ nảy ra một ý kiến. Nhưng nếu có thể quay ngược thời gian thì chắc nhỏ sẽ không nói ra đâu

- Hay là tao đổi vai với Thùy Chi? Trang phục của Thùy Chi thì hơi bé, của tao thì quá rộng, đổi với nha là quá tuyệt rồi!

Thùy Chi ngạc nhiên trước ý kiến của nhỏ. Hai hàng chân mày của cậu khẽ chau lại, khó chịu.

- Như thế... không được! Đổi trang phục thôi! _ Bảo Bình phản bác.

- Trang phục của hoàng hậu và công chúa khác xa, đổi như thế thì kì lắm. Chả nhẽ công chúa mặc nguyên một bộ đồ già cằn thế kia, còn hoàng hậu thì quá nguyên một bộ đồ màu hồng tươi sáng như thế à? _ Thụy An nói

- Tao thấy đổi vai luôn đi. Thùy Chi dịu dàng, hợp với vai này hơn. Tao cũng ít đất diễn hơn. _ Nhỏ nói

- Không được! _ Nếu cứ tiếp tục như vậy thì kế hoạch của con Bình vỡ lở rồi.

- Ừm, cũng hay đó.

- Vậy đi.

Cả bọn nhón nháo.

- Mặc dù mày chịu trách nhiệm nhưng cũng phải hỏi ý kiến lớp trưởng là tao. Tao thấy từ đầu, khi mày chọn Nhật Hạ làm vai công chúa là thấy kì rồi, giờ đổi đi. _ Thụy An yêu cầu Bảo Bình

- Tụi bây chẳng hiểu gì cả... _ Bảo Bình nói

- Thôi, cứ như vậy đi. Tao mệt rồi, mai một tập tiếp. Tụi bây cứ tiếp tục đi. _ Nhỏ nói xong xách balo lên đi te te ra khỏi đó trước sự dờ dẫm của cả bọn.

...

Dọc đường đi, nhỏ cứ suy nghĩ tới lui. Đáng lẽ ra nhỏ phải cảm thấy vui mừng khi giúp lớp có thêm một couple chứ, tại sao lại khó chịu đến thế này??? Mà tất cả mọi chuyện cũng đều do nhỏ, đều chính quyết định của nhỏ mà ra cả, biết trách ai bây giờ!!!

Nhỏ thờ dài thườn thượt, cái cảm giác này đúng là làm người khác không hiểu nổi mình nữa. Chả nhẽ nhỏ có tình cảm đặc biệt với cậu? Chắc chắn là không rồi, làm gì có chuyện vớ vẩn như thế. Mà nếu nhỏ thích cậu thì cũng chỉ là yêu đơn phương thôi. Mẫu người con gái của cậu là dịu dàng, dễ thương, học giỏi, văn văn và mây mây, nói chung là tài sắc vẹn toàn, còn nhỏ... trái ngược hoàn toàn! Nhỏ lắc đầu, cố xua tan mấy cái ý nghĩ này ra khỏi đầu óc.

Ting. Bống, có tin nhắn, nhỏ mở ra xem. Là của Thùy Chi, nội dung vồn vện 3 chữ: "Cảm ơn cậu!". Nhỏ cười nhạt, định hỏi lại vì cái gì mà cảm ơn nhưng rồi thôi, nhỏ chịu thiệt thế này nhận lấy một lời cảm ơn cũng không tồi.

- Ông ơi, con về rồi! _ Nhỏ chào ông cụ, toan đi lên phòng ngủ thẳng cẳng cho tới chiều thì chợt có tiếng gọi

- Nhật Hạ?

Nhỏ chau mày, xoay lưng nhìn kĩ người gọi tên mình.

- An Nam? _ Nhỏ ngạc nhiên vô cùng

- Hạ làm gì ở đây thế? _ An Nam cũng ngạc nhiên không kém

- Tui mới là người hỏi ông đấy, đây là nhà trọ của tui mà! _ Nhỏ đáp

- Đây là ông của Nam.

- Há???

...

- Hahaha, hóa ra là như vậy! _ Nhỏ ngộ ra. Hóa ra An Nam là cháu ruột của ông cụ chủ nhà, đây là quê hương của Nam, nhưng rồi do một lý do nào đó anh phải chuyển lên thành phố Hồ Chí Minh sống. Rồi cũng chuyển sang nước ngoài làm việc, bây giờ anh về thăm ông mình sau chuyến đi chơi ở Nha Trang.

- Không ngờ, mình cũng có duyên quá đấy chứ! _ Nhỏ mỉm cười nói

- Đã bảo là có duyên thì sẽ gặp lại mà.

Thế là hai đứa nói chuyện xuyên suốt. Đến nỗi khan cả cổ họng, lẫn ra ngủ quên từ bao giờ. Đến khi choàng tỉnh giấc bầu trời đã sập tối, đồng hồ cũng đã điểm 5h15.

- Vậy, ông ở đây luôn hay gì? _ Nhỏ thắc mắc

- Không, Nam có mướn khách sạn ở trong bờ, định ngủ đêm nay ở đó, mai mới chuyển về đây.

- Ô, vậy thì mau lên đi. Trễ giờ là không còn tàu để vào bờ đâu đó._ Nhỏ giục An Nam

- Thưa ông, cháu về. Mai cháu sẽ lại đến thăm ông nhé!_ An Nam lễ phép cúi đầu chào

- Ủm, cháu đi cẩn thận.

Nhỏ đòi tiền Nam ở bến cảng nhưng anh không cho. Anh nói con gái không nên ra đường vào ban đêm một mình, rất là nguy hiểm. Vì thế nhỏ đành chào tạm biệt An Nam ở cửa. Tới khi anh đã đi khuất, nhỏ liếc sang ngôi biệt thự đối diện, chiếc xe đạp không có ở đó, chắc hẳn cậu vẫn chưa về. Tự dưng lòng nhỏ buồn đến lạ, trong đầu nhỏ đột nhiên xuất hiện nhiều viễn cảnh Thùy Chi cùng với cậu thân mật.

- Ya, chuyện gì vậy nè!_ Nhỏ vô đầu bút tóc xong đóng cửa đi vô nhà. Hai người họ muốn đi ăn đi uống gì thì cũng chả liên quan đến nhỏ, để tâm làm gì cho mệt người chứ!!!

Đi đến chiếc bàn gỗ ở phòng khách, nhỏ cầm lên một mảnh giấy có ghi số điện thoại của An Nam. Đi nhanh lên lầu lấy chiếc điện thoại đang sạc pin xuống, lưu số điện thoại vào.

- An Nam rồi kí hiệu trái tim đỏ. Ừa, mới gặp có chút xiu mà lưu trái tim luôn ha. Mai một gặp lâu chắc lưu thành chồng hay ông xã luôn quá!

Nhỏ giật bắn người, xem đánh rơi cả chiếc iphone yêu dấu của mình. đó chẳng phải là tiếng của cậu sao? Sao lù lù xuất hiện vậy trời!

- Làm gì như cô hồn vậy hả? Làm làm lì lì xuất hiện sau lưng, tao mà bị bệnh tim thì chắc lên con tim chết lâu rồi!_ Nhỏ cẩn thận, nhìn cậu. - Mà tập kịch sao rồi?_ Nhỏ buông quơ hời, mắt còn dán vào màn hình điện thoại

- Bộ thích lắm hả?_ Cậu nói, bằng giọng điệu cực kì khó chịu.

- Há?_ Nhỏ ngạc nhiên. Cậu đang nói gì vậy nè, lại còn thái độ đó nữa!

- Tao hỏi mày bộ thích cái trò gán ghép đó lắm hả?_ Cậu gắt lên

- Tao... tao... tao thấy Chi hợp với vai đó hơn tao._ Nhỏ vô tình trở nên bối rối

Đôi mắt màu nâu trong veo veo có vài tia giận dữ nhìn thẳng vào mắt nhỏ. Nhỏ lảng mắt đi nơi khác, cứ nhìn chăm chăm kiểu này cũng bị áp lực làm cho ngột thở.

- Tao thấy mày với con Chi cũng hợp nhau mà. Với lại, tao cũng chả muốn làm cho cả trường hiểu lầm thêm tình cảm của tao với mày..._ Nhỏ lí nhí, tay vờ về vạt áo

- Mày thấy khó chịu?_ Cậu hỏi, giọng điệu không còn giận dữ như trước nữa

- Tao không biết!_ Nhỏ nói, rồi cúi gằm đầu. - Mà chắc là như vậy!

- Vậy thì cứ làm theo quyết định của mày đi!

Cậu đứng lên, rời khỏi nhà. Nhỏ nhìn theo, đến khi cánh cửa đóng sầm một cái nhỏ cũng chưa hề liếc mắt sang chỗ khác.

Cậu bức mình? Cậu khó chịu? Vì cái gì? Gán ghép đó thì đã sao? Thùy Chi ra sao, học giỏi, dễ thương, dịu dàng, nét na,... đúng mẫu người cậu thích rồi còn gì. Nhỏ mới là người cảm thấy bức mình, khó chịu mới đúng. Làm ơn nắc quán mà!!!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Mâu Thuẫn

1 tuần sau...

Đạo này An Nam rất hay gặp nhỏ sau giờ học, có khi còn đưa nhỏ về. Cái vẻ bóng bẩy điển trai của anh khiến bao cô nàng trong trường ngây ngất, liên tục xì xào về chàng trai bí ẩn luôn đứng trước cổng trường sau giờ tan học. Và dĩ nhiên, nhỏ không đi cùng cậu về nhà.

- An Nam_ Nhỏ vẫy tay chào, miệng mỉm cười

- Học một không?_ An Nam hỏi thăm, ánh mắt chất chứa sự lo lắng

- Không sao đâu._ Nhỏ gạt mồ hôi nói, nụ cười vẫn thường trực trên môi

- Thần Hy, cậu có ra nhà sách không?_ Bên cạnh tiếng Thùy Chi gọi với theo cái bóng lêu nghêu trên chiếc xe đạp màu xanh.

Ketttt... cậu thắng xe lại. Quay lại nhìn Thùy Chi, bờ môi khẽ cong lên tạo thành một nụ cười dịu dàng

- Lên xe đi, tớ không ra nhà sách nhưng vẫn chạy ngang, có thể cho cậu có giảng một đoạn.

- Ừ._ Thùy Chi mừng rỡ chạy lại leo lên xe cậu. Rồi chiếc xe lăn bánh vào dòng người, nhỏ vẫn đứng đó ánh mắt không rời. Buồn. Buồn lạ.

- Sao thế? Có chuyện gì à?_ Thấy nhỏ có thái độ lạ, anh hỏi

- à... không có gì!_ Nhỏ chối. - Thôi, mình về đi.

Nói là về nhà chứ thực chất nhỏ và An Nam cũng đi dạo vài vòng, uống vài ly trà sữa rồi mới thực sự đi về. Đầu đường hẻm, nhỏ đã thấy cậu đứng dựa hàng rào, liên tục nhìn đồng hồ trong chiếc di động của mình. Nhỏ từ từ tiến lại, khẽ nhìn cậu một cái chưa đầy 1s thì mở cửa, An Nam theo sau nhỏ

- Nhật Hạ._ Cậu gọi giật tên nhỏ. Nhỏ lập tức khựng lại, từ tốn quay lại

- Có chuyện gì à?

- Mày lảng tránh tao?

- Làm gì có._ Nhỏ cười gượng gạo. - Tại... tao thấy mày thân với Thùy Chi cho nên... tao tạo không gian riêng cho 2 người ấy mà.

- Sao? Bằng chứng nào mà mày cho là như vậy hả?_ Khuôn mặt cậu nhăn lại, hai hàng chân mày chau lại với nhau

- Thì lúc nãy đó. Mày cho Thùy Chi có giảng đến nhà sách đó, nếu tao đi với mày chả khác nào là kì đà cản mũi cả!

- Ngốc! Tại vì tao thấy mày đi với An Nam nên tao mới đi với Thùy Chi thôi!_ Cậu phì cười, nụ cười hiện rõ sự thỏa mãn điều gì đó

- Mày im đi._ Nhỏ gắt lên, nhỏ không muốn nghe không muốn thấy nụ cười giả tạo của cậu đâu. Cậu hơi bất ngờ, vì sự phản ứng của nhỏ. Cậu nghĩ hai người đã có thể làm lành cơ đấy. - Mày chẳng biết gì cả! Mày nói như rằng, Thùy Chi là thứ để mày thay thế trông khi đó tao mới là món hàng dự bị của mày!_ Nhỏ nói khóe mắt đã cay cay

- Hả? Mày đang nói cái gì vậy hả?_ Cậu thực sự không hiểu nhỏ đang nghĩ gì nữa

- Tại sao? Tại sao mày lại đối xử với tao như thế chứ!_ Nhỏ uất ức nói, tay liên tục đánh vào cậu. - Lúc trước khi mày quen với Phạm Ngọc, mày bỏ tao một mình bơ vơ giữa nhà trông khi trời mưa, lại cúp điện, mày có hiểu cái cảm giác đó không hả?

- Chuyện này qua lâu rồi cơ mà.

- Im, mày để tao nói hết cái đã. Bây giờ mày với Thùy Chi thân nhau lắm mà, sau vụ tập kịch ấy hai người luôn đi chung với nhau mà! Mày có biết, những lúc mày đi chơi, đi nhà sách với Thùy Chi thì tao ra sao không hả? Tao phải coi phim một mình, cảm giác đó rất là đơn độc đó mày biết không hả? Còn nữa, hôm bữa tập kịch về khuya, mày nói mày bận đưa Thùy Chi về nhà, còn tao thì sao? Mày bỏ cho chó ăn à? Nhà mình vừa heo hút, lại đi ngang công viên nơi mày thẳng chơi chơi hút chích, mày có biết tao sợ lắm không, đã vậy còn gặp con chó điên thích sủa loạn nữa lúc ấy tao chỉ muốn chạy thật nhanh về nhà rồi đâm vào mặt mày vài cái thôi!_ Nhỏ nói một tràng, nước mắt đã chực trào

- Tao xin lỗi..._ Cậu tiến lại thì nhỏ lùi ra

- Mày tránh xa đi!_ Nhỏ gạt phắt, khuôn mặt vừa giận mà vừa buồn

- Mày có biết, cái cách mà mày lảng tránh khiến tao phát điên lên không hả?_ Cậu rít lên, chân bước nhanh tới, hai tay ghì chặt lấy vai nhỏ. - Chuyện này là do mình tao mà ra cả sao? Chả phải là do tính mày con nít, cứng đầu bướng bỉnh, mày thích trò gán ghép này lắm mà, bây giờ tao chỉ thực hiện theo lời mày nói thôi...

- Đau... đau... quá...!_ Nhỏ rên lên, hai tay đẩy cậu ra nhưng vô vọng

- Mày đúng là đồ ngốc. Chỉ những đứa con nít ngốc nghếch như mày mới chọn cách lẩn trốn người khác..._ Cậu không thể kiềm chế nổi mình. Cái người con gái trước mặt đến bao giờ mới hiểu cho cậu đây, cậu làm vậy chỉ là cảm thấy nhớ nhỏ thôi. Càng nghĩ cậu càng giận, hai tay cứ thế mà bóp chặt lấy vai nhỏ hơn

- Buông... ra... Thần Hy, buông tao ra!_ Nước mắt nhỏ rơi lã chã, vì đau, vì tức. Tại sao cậu lại đối xử với nhỏ như thế chứ???

- Này, nếu cậu là con trai thì nên biết ý tứ một chút đi. Nhật Hạ đang khó chịu đấy!_ An Nam này giờ im lặng quan sát hai người nói chuyện nhưng tới khi cậu đụng tay đụng chân với nhỏ thì anh không thể đứng nhìn tiếp được nữa

- Anh không liên quan gì đến chuyện này, làm ơn tránh ra cho!_ Cậu nói bằng chất giọng bình tĩnh nhất có thể.

- Phải, tôi không liên quan đến chuyện này. Nhưng tôi không thể chấp nhận được chuyện cậu sử dụng bạo lực với Nhật Hạ. Cậu nhìn xem, vai cô ấy đỏ lên hết rồi kia, chả phải là do cậu làm sao?

Cậu nhìn nhỏ, nhỏ như một con chim non núp sau lưng mẹ, hay tay liên tục xoa xoa hai vai đang sưng tấy lên. Có lẽ nhỏ đau lắm, khiến cậu cũng cảm thấy có lỗi.

- An Nam, không cần đôi co với người này đâu._ Nhỏ vịn vai An Nam, nói. Nhỏ bước lên phía trước, đứng song song với cậu, khuôn mặt thể hiện rõ sự kiên định.

- Ý mày là tất cả mọi chuyện đều là do tao cả sao?

- Tao... tao không có ý đó!

- Mày chả thay đổi gì cả! Vụ Phạm Ngọc cũng vậy, mặc dù là mày sai, mày cũng đổ lỗi cho tao. Mày nói tao con nít, mày còn con nít hơn tao!_ Nhỏ chỉ vào mặt cậu nói. - Phải, là tao đang lảng tránh mày đấy. Mày nên hiểu người con trai nào cũng biết ghen khi người yêu của mình tiếp xúc quá nhiều với thằng con trai khác...

- Mày đang nói gì vậy?

-... huống hồ, tao với mày chả có quan hệ gì cả. Bạn bè không ra bạn bè, người yêu không ra người yêu, nó mơ hồ lắm!_ Nhỏ vẫn cứ tiếp tục nói không màng quan tâm đến cậu

- Rốt cuộc ý của mày là gì?_ Cậu dần dần mất kiên nhẫn

- Tao với anh Nam đang quen nhau, mày làm ơn tránh xa ra một chút!_ Nhỏ kết luận. Đối với cậu như sét đánh ngang tai. Ngay cả An Nam còn cảm thấy bất ngờ trước lời tuyên bố của nhỏ

- Haha, hóa ra tao mới là kẻ đã cần mồi. Vậy thôi, không làm phiền hai người nữa!_ Cậu nhếch môi cười nhạt, rồi quay lưng phóng lên chiếc xe đạp chạy biến đi mất.

Nhỏ như chôn chân tại chỗ. Nhỏ chỉ muốn không bị cậu làm phiền, với cả cũng không muốn bị tổn thương thêm một lần nào nữa.

- Nhật Hạ?_ Sau một hồi im lặng đến căng thẳng, người mở lời vẫn là An Nam

- Sao ạ?_ Nhỏ quay mặt lại. - Về chuyện này thì cho em xin lỗi ạ, em không cố ý..._ Nhỏ cúi đầu, rồi rút giải thích. An Nam gờ tay lên ngăn nhỏ lại

- Không sao đâu.

- Anh đang cảm thấy khó chịu?

- Không, mà là ngược lại.

- Há?

- Anh đang rất vui. Anh định sẽ tỏ tình với em khi có cơ hội, nhưng anh thấy bây giờ là thích hợp nhất._ An Nam nói, từng chữ len vào đầu óc nhỏ trở thành mớ hỗn độn. Anh đang nói cái gì vậy? - Làm bạn gái anh nhé, được không?

Nhỏ dờ dẩn nhìn An Nam, khóe môi giật giật. Không hiểu, không hiểu gì hết a~

- Nhật Hạ?_ An Nam tò mò

- Sao ạ? Anh nói gì, em nghe không rõ!

- Anh nói là "em làm bạn gái anh nhé?"

- À... dạ... chuyện này thì..._ Nhỏ bối rối

- Không sao, em không cần trả lời anh bây giờ đâu...

- À không, em định nói là... em đồng ý!_ Nhỏ mỉm cười.

...

- Hơ?_ Nhỏ giật mình tỉnh giấc. Đầu nhỏ đau quá. Sự việc này cứ ám ảnh nhỏ mãi, đến cả trong giấc mơ cũng thấy nữa.

Khẽ day day thái dương, nhỏ nhìn xuống bàn quyền Thung Lũng Khủng Khiếp. (Một truyện về Sherlock Homes) đang đọc dở giữa chừng, lại nhìn lên. Ở đây chả phải là thư viện sao???

- Sao mình lại ở đây? _ Nhỏ thắc mắc. Sau một hồi để não bộ hoạt động, nhỏ mới nhớ ra. Do nghỉ tiết, lại có bộ thanh tra về cho nên thầy hiệu trưởng phải đích thân đi xuống tận lớp "mời" cái "chợ trời" này lên thư viện đọc sách. Haizzz... ngu riết lú lẩn, chuyện mới xảy ra mà đã quên bét đi mất!
 - Hey, dạo này mày với Thần Hy có chuyện gì à? _ Bảo Bình từ xa tiến lại, đặt một quyển sách có bìa chủ đạo màu vàng xuống
 - Ừm _ Nhỏ buông quơ gật đầu, mắt tiếp tục nhìn vào vài hàng chữ của quyển Thung Lũng Khủng Khiếp. - Mà hôm nay bày đặt đọc sách luôn cơ đấy!
 - Ồm, lâu lâu đọc cũng được.
 - Khai thật đi, động lực nào khiến Bảo Bình nhà ta đọc sách vậy. Ừm... để xem đọc sách gì nào? _ Nhỏ nghiêng đầu nhìn vào quyển sách con Bình. - "Cô gái đến từ hôm qua" ư? Của bác Nguyễn Nhật Ánh luôn cơ đấy!
 - Ồm, thì... anh Quân rất thích truyện của Nguyễn Nhật Ánh, cho nên tao bị ám ảnh luôn! _ Con Bình cuối cùng cũng khai thật
 - Ồ, anh Quân nào thế? _ Nhỏ lấy tay che đi nụ cười gian xảo của mình
 - Trời ạ! Là Trung Quân đó, kì đi Nha Trang mày có thấy mặt rồi mà!
- Nhỏ ngẫm nghĩ, tua lại khoảng thời gian đó.
- A, nhớ rồi! Trung Quân - "soái ca" lòng mày chứ gì?
 - Chuẩn!
 - Còn giữ liên lạc luôn cơ đấy! Tao tưởng biệt tăm rồi chứ! _ Nhỏ phán
 - Biệt tăm cái con khi! Tụi tao có sdt của nhau mà, tao còn biết cả face của anh ấy nữa cơ. Lượng follows kinh khủng!
 - Follows? Hot face à?
 - Ừm, đẹp trai, học giỏi. Mẫu người lí tưởng của con gái rồi. Nghe nói anh là hotboy của trường Đại Học Kiến Trúc tp.HCM nữa cơ! _ con Bình bắt đầu thao thao bất tuyệt về "người tình trong mộng" của nó.
 - Haha, tuyệt vời như thế mà mày nghĩ mày với tới à? _ Nhỏ bĩu môi nói
 - Cũng đúng. Nhưng mỗi tuần 2 lần vào thứ 7, chủ nhật tụi tao đều có nói chuyện mà.
 - Nói chuyện thôi ư? Không chừng người ta chỉ xem mày là bạn thôi con ạ, lo đó mà ATSM.
 - Mày cứ... vui dập tao hoài! _ Bảo Bình trào máu tức với nhỏ. - Tao sẽ cố gắng dậu vào một trường đại học danh tiếng ở tp.HC để xứng đôi với anh! _ Bảo Bình nói giọng kiên quyết vô cùng
 - Thế còn bài kiểm tra mới đây có 0đ của này thì sao? Vậy mà đòi dậu trường đại học danh tiếng! _ Nhỏ khinh khinh nói. Câu nói của nhỏ như một gáo nước lạnh dội thẳng vào lòng quyết tâm của con Bình
 - Kệ mẹ tao! _ Bảo Bình tức giận hét toáng lên. - Không nói chuyện của tao nữa, đến chuyện của mày đi!
 - Tao có chuyện gì để nói à? _ Nhỏ nhún vai hỏi
 - Có chứ. Chuyện mày với Thần Hy ấy! _ Bảo Bình cười toe nói - Sao thế? Sao lại cãi nhau?
 - Thì cãi nhau thôi _ Nhỏ nhún vai, bình thản trả lời một câu chót quót. - Mà sao mày biết?
 - Tao tinh tế mà, chỉ cần để ý một chút là biết ngay! _ Bảo Bình vênh mặt, nhỏ nhếch môi cười khinh. - Mà với lại... cả trường cũng đồn ầm lên truyện mày chia tay với Thần Hy đó. Rồi... nghi vấn hần với Thùy Chi nữa! _ Giọng con Bình nhỏ dần
 - Vậy à? _ Tự dưng nhỏ thấy buồn rười rượi
 - Con Chi thật quá đáng mà, đã biết mày với hần là một cặp mà cứ thích chen ngang vô là sao? _ Bảo Bình bực bội, tay xiết lại thành cú nắm
 - Vớ vẩn! Ai bảo với mày tao với hần là một cặp hả?
 - Còn làm bộ làm tịch! _ Bảo Bình bĩu môi nói
 - Với lại... mày có biết không? Thùy Chi là "cô bé tóc đuôi sam" trong quyển nhật kí của Thần Hy đó.

- Hà? _ Bảo Bình như không tin vào tai mình

- Nó đã thổ lộ tình cảm của nó với Thần Hy cho tao nghe rồi. Nó thích hần từ khi còn con nít cơ, sau vụ án 13 năm trước, nó luôn tìm hần. Tình cảm của nó lớn hơn của tao nhiều, một đứa bạn như tao tránh xa ra một chút cho hai đứa nó đến với nhau thì cũng chẳng có gì sai. . . _ Nhỏ nói giọng nhỏ dần

Con Bình thay vì phản bác như mọi lần thì tự nhiên nó lại không nói gì. Hai đứa im lặng. Nhỏ đột nhiên đứng dậy, tiến đến kệ sách. Dựng vài quyển sách nằm ngổn ngang lên để dẹp quyển Thung Lũng Khủng Khiếp thì bên kia, nhỏ nhìn thấy thứ gì đó.

- Bảo Bình, tao về đây! _ Nhỏ nhanh chân rời khỏi thư viện

- Này, này có chuyện gì vậy? Thầy hiệu trưởng bắt mày ở đây cơ mà! _ Bảo Bình gọi với theo nhưng vô vọng, nhỏ vẫn cứ đi.

Bảo Bình lắc đầu không hiểu chuyện gì. Qua khe sách, nó nhìn thấy cậu và Thùy Chi.

- Có cần thân thiết như thế không cơ chứ???

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Gặp Gỡ Mẹ Chồng Khó Tính

Reng... reng... reng... chiếc điện thoại reo liên hồi ở trên bàn. Nhỏ mắt nhắm mắt mở nhìn, trên màn hình nhấp nháy hai chữ "An Nam S2". Nhỏ bắt máy"- Alo? _ Giọng nhỏ cực kì ngáy ngủ

- Em đang làm gì vậy?

- Ngủ ạ. Có gì không anh?

- Em thay đồ đi, 30p nữa anh đến.

- Hà? Có chuyện gì vậy? _ Nhỏ bật dậy hỏi

- Cho em 30p đấy!

Tút... tut... tut..."

An Nam đã tắt máy. Nhỏ còn ngây ngô không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Trong đầu lộn xộn câu nói: "Cho em 30p đấy!" của anh. Thôi kệ đi thay đồ theo lời anh ấy trước đi rồi tính.

30p sau, nhỏ đã hoàn thành xong "nhiệm vụ". Nhỏ mặc một chiếc quần short đính đinh tán một nửa được mix cùng chiếc áo crop top sọc ngang tay lưng mái tóc đỏ được búi lên gọn gàng. Vừa đi ra cửa là An Nam cũng vừa đến. Chào hỏi ông của mình xong, An Nam chờ nhỏ đi

- Mình đi đâu thế anh? _ Nhỏ hỏi

- Bí mật! _ An Nam mỉm cười gian xảo

- Ple... ple... ai thèm biết cơ chứ! _ Nhỏ lè lưỡi

- Ừm, vậy thì ngồi yên đi đừng hỏi lung tung cả lên là được rồi!

- Đáng ghét!

An Nam đưa nhỏ ra bến cảng rồi anh mua vé vào bờ. Nhỏ tò mò tốt độ nhưng ai biểu lúc này mạnh mẽ làm cái gì nên bây giờ phải kiềm nén tính hiếu kì xuống tận đáy lòng.

Ở bến cảng có một chiếc BYD G3 màu bạc óng bóng đợi sẵn. Vừa thấy An Nam cùng nhỏ bước xuống tàu, một người mặc đồ chỉnh tề bước ra mở cửa xe, cúi gập đầu chào

- Thưa cậu chủ.

- Em lên xe đi._ An Nam lịch sự mở cửa xe cho nhỏ

- Vâng._ Nhỏ gật đầu

Chiếc xe lăn bánh, điểm đến là thành phố Hồ Chí Minh. Đã lâu nhỏ không được ngồi ô tô, cảm giác mới thú vị làm sao. Mặc dù chiếc xe BYD G3 của An Nam không bằng chiếc BMW i8 của ba nhỏ lúc trước nhưng có xe đi là mừng rồi.

Sau một thời gian ngồi xe, người nhỏ ê ẩm hết cả. Chiếc xe cuối cùng cũng chịu dừng lại trước một ngôi nhà, nói đúng hơn là một ngôi biệt thự khá lớn ở trung tâm thành phố. Màu chủ đạo là màu xanh da trời nhạt, với thiết kế khá cầu kì mà tinh tế. Có cả bể bơi, một khu vườn rộng phía bên hông nhà. Con nhà giàu có khác!

- Ở đây là đâu vậy?_ Bây giờ nhỏ không thể nén nổi tò mò

- Nhà anh đó._ An Nam trả lời

- Hà? Đến nhà anh làm gì?_ Nhỏ bắt ngờ, hai mắt tròn tròn lên

- Thì để ra mắt "mẹ chồng" chứ làm gì!_ Anh bình thản nói

- Trời ạ, sao anh không nói gì hết vậy?

- Dù sao thì cũng đến nơi rồi, bộ em không định vô nhà mà đứng đây thắc mắc à?

- Ô... không có!

- Vậy thì vào thôi._ An Nam nắm lấy tay nhỏ, nháy mắt tinh nghịch. - Cứ tự tin lên là được rồi, em không cần lo đâu!

- Ai thêm lo cơ chứ?_ Nhỏ bĩu môi

An Nam bấm chuông, bên trong biệt thự, một người phụ nữ hốt hải chạy ra mở cửa. Bà ta cúi đầu

- Cậu chủ mới về.

- Ừm

- Ủa cậu chủ, đây là..._ Người phụ nữ ngẩng mặt lên bất gặp nhỏ

- Đây là Nhật Hạ, bạn gái của cháu hôm nay đến đây ra mắt.

- Nhật Hạ? Cháu xinh quá nhì?

- Dạ... cảm ơn bác.

- Mẹ cháu đâu rồi bác?

- Bà My đang ở trong phòng khách chờ cậu chủ đó, coi bộ hơi bị bức mình.

- Vậy à? Thôi vậy bác đóng cửa giúp cháu nhé

- Dạ, thưa cậu chủ.

An Nam dắt nhỏ vô nhà, đến phòng khách.

- Thưa mẹ, con đã về._ An Nam lễ phép chào mẹ của mình. Trước mặt nhỏ một người phụ nữ trung niên đang đọc báo. Mái tóc dài màu đen được uốn lọn nhỏ xoắn hai bên, từng cựa chỉ động tác đều rất sang trọng. Bà ngẩng đầu lên, khẽ gật đầu. Bà My nhìn nhỏ, ánh mắt như dò xét từ trên xuống dưới, hai hàng chân mày khẽ chau lại. Nhỏ nuốt nước bọt cái ực, tự dưng cảm thấy bất an

- Đi gặp người thân của bạn trai mình mà cũng bắt đưa đón tận nơi như vậy à?_ Bà My lên tiếng hỏi. Giọng nói trầm trầm, đều đều mà đầy uy lực. Câu đầu tiên đã là bắt bẻ, xem ra là một "mẹ chồng" khó tính rồi.

- À... dạ... dạ..._ Nhỏ nhất thời lúng túng không biết trả lời ra sao. Nhỏ có biết cái gì đâu tự dưng đứng một cái An Nam dẫn nhỏ đi te te rồi tự dưng nói gì mà đi gặp "mẹ chồng".

- Mẹ, Nhật Hạ đâu biết gì đâu, là con tự ý bí mật dẫn cô ấy đến đây._ An Nam gỡ vây cho nhỏ

- Vậy à? Thôi được rồi, ngồi xuống đi.

An Nam ngồi xuống, nhỏ cũng khép nép ngồi xuống theo

- Di Sen, đem nước ra đãi khách._ bà My quay vô nói với người giúp việc ban nãy. Xong quay sang nhỏ, hỏi thăm. - Cháu tên là Nhật Hạ à?

- Dạ, vâng.

- Ba mẹ cháu làm nghề gì?

- Ba cháu mất cách đây vài tháng rồi ạ, còn mẹ cháu thì làm nhân viên ở chỗ chủ cháu._ Nhỏ trả lời

- Bác xin lỗi đã nhắc đến chuyện không vui của cháu.

- Dạ, không sao đâu ạ.

- Cháu xếp loại gì khi đi học vậy?

- Dạ... dạ... _ Nhỏ ấp úng. - Loại trung bình ạ._ Nhỏ lí nhí đáp

Sắc mặt bà My khẽ thay đổi, nhưng vẫn giữ nét thanh lịch.

- Cháu không ở gần mẹ cháu sao?

- Dạ không._ Nhỏ lắc đầu

- Vậy cháu ở một mình sao?

- Vâng.

- Thế cháu có biết nấu ăn không?

- Hà? Dạ... dạ... cái này thì... _ Nhỏ lúng túng. Hết hỏi học lực rồi đến hỏi nhỏ có biết nấu ăn không? Bó tay, bó tay toàn tập. Nhỏ đâu phải là người coi trọng việc ăn uống cho nên ngày nào không ăn mì thì cũng ra tiệm mà ăn chứ đòi nào hai chữ "nấu ăn" có trong từ điển của nhỏ. Nhưng có vẻ đã để lại ấn tượng không tốt cho bà My rồi thôi đành nói dối đại một câu cho rồi

- Dạ... cũng biết tạm tạm._ Nhỏ cười gượng gạo

- Thế à? Bác và An Nam đều chưa ăn cơm trưa. Vậy bữa cơm này, cháu có thể cho bác và An Nam thưởng thức tài nấu ăn của cháu được chứ? _ Bà My mỉm cười.

Nhỏ tá hỏa, bắt nhỏ nấu ăn ư? Chẳng khác nào kêu nhỏ học hết bài Lịch Sử! (Bó tay với chị này) Cái giọng nói "nhẹ tựa lông hồng" của bác ấy sao quyền lực thế, làm cho người ta không thể khước từ

- Dạ, cháu chẳng có tài gì đâu, chỉ biết nấu "sơ sơ" vài món thôi ạ, mà cũng không được ngon lắm đâu._ Nhỏ khéo léo từ chối, vậy mà bà My cứ tiếp tục dồn nhỏ vào thế bí

- Không sao, bác với An Nam ăn cơm cũng khá đạm bạc.

"Trời ạ, làm ơn buông tha cho tôi đi!" _ Vâng, đó là tiếng lòng của nhỏ đang gào thét đấy.

- Mẹ, Nhật Hạ mới đến chơi mà mẹ đã bắt cô ấy nấu ăn. Hay là hôm nay mình ra nhà hàng ăn đi, con mới biết một nhà hàng Nhật ngon lắm. Chả phải mẹ thích ăn món ăn của Nhật Bản sao? _ An Nam nói. Nhỏ vui như mở hội trong lòng. "Anh Nam, anh thật là tốt bụng nha, không uống công em làm người yêu của anh! Cứ thế mà phát huy anh nhé!" _ Nhỏ hí hửng

- Hôm nay mẹ không có hứng. Chả lẽ mẹ muốn ăn thức ăn của "con dâu" tương lai của mẹ nấu mà cũng không được sao? _ Nhỏ té ngửa. Cái gì mà "muốn ăn thức ăn của con dâu tương lai cơ chứ?", phen này không thể từ chối rồi

- Nhưng mà mẹ ơi...

- Im lặng. Nhật Hạ đã không từ chối, con không tình làm cái gì? Phải không cháu?

- V... vâng ạ... _ Nhỏ đáp lí nhí. Chết rồi. Chết thật rồi!

...

- Thức ăn thì ở trong tủ lạnh. Nồi, soong, chảo, ván ván thì treo ở đây. Gia vị thì ở trên ngăn tủ này. Bát, đĩa thì ở trên sòng chén này. Cháu có gì cần thì cứ gọi cho bác._ Di Sen nhiệt tình hỗ trợ

- di oi, di làm ơn... _ Nhỏ đang định nhờ di Sen nấu giúp vài món ăn, hoặc không đứng bên cạnh chỉ bảo thôi cũng được thì vị "phu nhân" ở trên phòng khách đã réo rất gọi

- Di Sen, ra ngoài quét sân đi chuyển bếp núc cứ giao cho Nhật Hạ được rồi.

- Dạ, dạ, dạ._ Di Sen rồi rít chạy lên trước. Nhỏ chính thức không còn "mảnh giáp" nào để "chiến đấu".

Nhỏ mở tủ lạnh, định bụng là xem có nguyên liệu gì để "ché biến" món ăn thì nga lập tức bị... choáng. Thực sự là choáng váng, thức ăn được chất đầy tủ. Từ cá, thịt, cho đến yaour, sữa tươi gì cũng có, cứ như là đang ở thiên đường vậy đó. Nhỏ hí hửng cầm một hộp Yomost lên, hiên ngang lấy ống hút đâm vào mà uống. Không cần biết là của ai, đang thi hành nhiệm vụ gì, ta phải giải khát trước cái đã, kaka!

Đang mãi mê uống sữa, ăn trái cây trong tủ lạnh thì đột nhiên vị "mẹ chồng đáng kính" lù lù xuất hiện sau lưng.

- Á, ma!_ Nhỏ mạnh tay cầm lấy hộp sữa mà bóp làm sữa ở trong hộp theo đường ống hít xịt ra ngoài. Văng tung tóe lên người bà My. - Bác... bác... gái?_ Nhỏ lấp bắp

- Bác định xuống xem cháu nấu nướng ra sao, không ngờ lại gặp phải cảnh này. Xem ra, cháu đang rất "đói khát" có phải vậy không?_ Giọng nói không hề có chút tức giận nhưng mang hàm ý mỉa mai người đối diện. Bà My gạt vài giọt sữa Yomost trên mặt xuống, "nhẹ nhàng" nói với nhỏ. - Bác đi thay đồ, mong sao khi bác trở xuống cháu đang nấu ăn.

Rõ đen. Nhỏ ném hộp sữa vào thùng rác. Nhỏ đâu có tham ăn đâu nhưng thấy "của lạ" là cứ ham hố là sao? Bực mình hà! Nhỏ tự vả vào mặt mấy cái cho tỉnh táo.

- Thôi, tập trung nấu ăn vậy._ Nhỏ thở hắt ra.

Đứng chòng ghẹo ở đó chừng vài phút, nhưng vẫn không biết nên nấu món gì. Thôi đành sử dụng quyền trợ giúp là nhờ bác Google vậy.

- Cái gì vậy nè, sao toàn chỉ món gì đâu không vậy trời?_ Nhỏ rên rỉ. - Cái gì mà sườn xào chua ngọt, canh măng khô móng giò, gà om cay, vân vân. Trời ạ, cả nấu cơm tôi còn không biết lượng nước, mấy người lại đi chỉ mấy món lạ hoắc lạ huơ!

Nhỏ bực mình, tắt 3G xong nhét điện thoại vào túi quần. Liếc nhìn xung quanh, chợt nhỏ thấy một con cá đang nằm trên bồn rửa bát đã được làm sạch, chắc là buổi trưa di Sen định cho cả nhà ăn món gì đó liên quan đến con cá này chứ gì.

- Ok, vậy đi mình sẽ chia con cá này ra làm 2. Phần đầu thì đem đi nấu canh, phần đuôi thì đem đi chiên. Thế là có món mặn với món canh rồi. Kaka!_ Nhỏ đọc thoại một mình. - Ủa mà còn thiếu món xào. Để xem có gì xào được không?_ Nhỏ ngẫm nghĩ, lục tủ lạnh xem có gì có thể đem ra xào được không

- Bí ngô? Không được. Rau salad? Không được. Su hào? Cái này được nè. Xong món xào._ Cuối cùng nhỏ chọn su hào. - Ta sẽ cho bà "mẹ chồng" khó tính kia biết, "con dâu" của bà giỏi giang thế nào! Muahahaha!_ Nhỏ ngửa mặt lên cười tự đắc

Xong màn tự ki, nhỏ bắt tay vào nấu nướng. Nhỏ từng thấy mẹ nhỏ nấu 3 món liên tiếp trên ba cái bếp, trong lòng lúc đó thật rất hâm mộ, từng mong một lần được thể hiện. Bây giờ, ở căn bếp này có một cái bếp gas và một cái bếp điện từ, vừa đủ để nấu 3 món cùng một lúc. Nhỏ sẽ thể hiện tài năng của mình tại đây

- Mẹ Phương à, mẹ có biết mẹ đã sinh ra một cô gái vừa "tài giỏi", vừa "xinh đẹp" lại còn "hết na" không vậy. Ông trời quả thực không phụ lòng người tốt đã ban cho mẹ một đứa con gái như con. Kaka._ Nhỏ ATSM, đứng lăm lăm một mình.

Nhỏ bật bếp gas lên, khởi động bếp điện từ xong xuôi. Đầu tiên nhỏ để chảo lên bếp, khui chạy dầu ăn còn mới cáo thẳng tay đổ vào chảo trông khi khúc cá cần chiên thì bé tẹo. Chưa để dầu sôi là nhỏ đã bỏ đuôi cá vào rồi đập nắp lại. Bước thứ 2 nhỏ để nồi lên bếp, đổ nước sôi vào.

- Ủa mà nấu canh rau gì ta?_ Bây giờ nhỏ mới sực nhớ là không biết nấu canh gì. - Thôi kệ, có rau gì bỏ vô hết!

Nhỏ cười thích thú rồi lục tủ lạnh, có bao nhiêu rau nhỏ đều cho vào nồi cùng chiếc đầu cá, xong xuôi nhỏ đập nắp lại. Bước thứ 3, là xào su. Nhỏ đặt chảo lên bếp, rồi cũng cho dầu vào rồi bỏ su hào, xong cũng đập nắp lại.

Cứ nghĩ tới cảnh bà My với khuôn mặt cực kì bất ngờ nhìn thành quả, là nhỏ không nhịn cười được.

- Mình thật là thông minh mà. Hahaha!_ Nhỏ gục đầu vào bếp, cười hí hã. Chẳng may tóc bị bay vào bếp đang cháy khiến nó bén lửa.

- OMG! Mái tóc xinh đẹp của tui!_ Nhỏ hét toáng lên ba chân bốn cẳng chạy vào WC.

Nhỏ vẩy nước thật lớn rồi để mái tóc của mình vào. Sau khi ngọn lửa được dập tắt, nhỏ cảm lộn tóc của mình lên xăm xoi

- Cũng may là không cháy nhiều. Trong cái rủi nó có cái may mà!_ Nhỏ hí hửng đi ra khỏi wc thì vô tình nghe thấy An Nam và bà My đang trò chuyện

- Mẹ à, sao mẹ cứ làm khó Nhật Hạ thế?_ An Nam tức tối hỏi, anh thật không hiểu nổi mẹ mình. - Lúc trước con dẫn bạn gái về nhà, mẹ có bao giờ như vậy đâu!

- Sao con không tự hỏi là con nhỏ này không như những cô gái khác!_ Bà My buông quyền tạp chí xuống, nói

- Mẹ, sao mẹ có thể so sánh như vậy được!_ An Nam phản đối
- Mẹ hỏi con lúc trước con rất thích mẫu người con gái như Nguyệt Lam, tại sao đừng một cái lại chia tay?
- Chuyện qua lâu rồi mà mẹ, với lại tụi con không hợp nhau.
- Được rồi, vậy còn Trang Uyên thì sao? Môn đăng hộ đối với nhà mình, lại là học sinh du học chứ không phải học lực trung bình, dịu dàng thùy mị. Tại sao con không đồng ý?
- Mẹ à, đâu phải muốn thích ai là thích đâu mẹ! Người ta không có sự lựa chọn.
- Chẳng lẽ một đứa con gái như vậy khiến con cảm thấy thú vị?
- Con... con...
- Mẹ mong là như vậy.

"Thú vị? Nhỏ là món đồ qua đường hay sao?"_ Nhỏ ngồi thụp xuống, lưng dựa vào tường. Nhỏ cảm thấy như mình bị tổn thương ghê gớm! Tự dưng nhỏ nhớ cậu quá đi mất! Chính nhỏ cũng không biết vì sao. Chỉ là nhớ, vậy thôi.

- Ủa, mùi gì vậy nhỉ?_ Nhỏ ngửi ngửi, cái mùi này rất ư là quen nha. Hình như là...
- Ôi má ơi, cháy mẹ nó rồi!_ Nhỏ giật mình cuống quýt giờ nắp chảo ra.
- Á! Đau quá!_ Dầu trong chảo văng tung tóe trúng vào tay nhỏ

hoang... xoảng... ùng..._ Hàng loạt thứ âm thanh hay ho vang lên trong căn bếp. An Nam ngoài phòng khách định chạy vào giúp thì bị bà My cản lại

- Con định giúp nó ư?
- Nhật Hạ... cô ấy...
- Con ngồi yên đi.
- Mẹ!
- Mẹ chỉ nói một tiếng thôi.

An Nam là đứa con biết nghe lời mẹ, dĩ nhiên là sẽ bắt an ngồi xuống ghế ngóng về phía nhỏ.

- Ái ui, đau chết đi được!_ Nhỏ xoa xoa vết thương. Sau một hồi chiến đấu nhỏ đã tắt được bếp gas tuy nhiên món ăn cá chiên của nhỏ không mấy tích cực. Còn món su xào cũng không khá khẩm hơn là bao. Nhỏ thật sự cảm thấy hối hận khi "trở tài" nấu nướng ba món cùng một lúc. Hối hận quá đi a~
- Không sao mình còn canh cá mà._ Nhỏ tự an ủi mình

Canh đã sôi, nhỏ liền tắt bếp. Tay lấy cái tô mũ dôm ra đựng mà không chút nghĩ ngợi gì nhiều. Và đương nhiên cái hậu quả phải nhận là...

- Cái gì đang xảy ra vậy nè trời???_ Nhỏ đẩy cái nồi ra một bên nhìn cái tô mũ bị móp méo bởi sức nóng của canh cá đang sôi sùng sục. - Mình quên bét mũ gấp nóng sẽ cháy! Trời ạ!_ Nhỏ vỗ trán, lấy một cái tô inox khác múc canh qua. Báo hại nguyên nồi canh chỉ còn phân nửa, đã vậy còn độc hại nữa.

Nhỏ nhìn thành quả của mình trên bàn mà không khỏi khóc ròng. Thôi kệ, kệ nó đi quan tâm chi nhiều. Biết đâu hình thức không được đẹp mà chất lượng thì tuyệt vời sao! Sau màn an ủi bản thân, nhỏ đi ra phòng khách lễ phép mời An Nam và "mẹ chồng" xuống ăn cơm.

Đúng như lúc nãy nhỏ nghĩ, bà My quả thực rất "bất ngờ" nha. Mặt bà từ từ chuyển sang tối sầm lại như đít nồi

- Đây là thứ gì vậy?_ Bà chỉ vào chiếc đĩa bên phải
- Cá chiên._ Nhỏ đáp
- Cá chiên? Bác còn tưởng là con gấp cục than để lên đĩa ấy chứ!
- "Cục than? Quá đáng, quá đáng mà!"_ Nhỏ uất ức mà vẫn tỏ ra vui vẻ trong... gượng gạo
- Còn đây là canh gì vậy? Canh chua không ra canh chua, mà canh ngọt không ra canh ngọt!
- Dạ... là... canh hỗn hợp ạ!_ Nhỏ nghĩ mãi mới ra cái tên "khoa học" cho món canh của mình.

- Hồn hợp? "Đặc biệt" quả nhỉ?
- V... vâng...
- Còn đây là su hào xào phải không?
- vâng.
- Hóa ra còn có món biết tên.

Từng câu nói là từng câu mỉa mai. Người phụ nữ này quả thực là rất biết làm người khác... khó chịu nha.

Bà My ngồi xuống ghế, dùng đũa gấp thử su hào. Vừa dùng đũa vào là su hào rụng rụm cả ra, chẳng khác nào gấp được. Nhỏ đơ luôn, sau vài giây não bộ hoạt động hết công suất, nhỏ đã lên tiếng "chừa cháy"

- Cái này phải dùng... thìa để múc ạ! _ Nhỏ cười toe
- Vậy sao? Mẹ cháu dạy à?
- Dạ, không... tự cháu nghĩ ra thôi.
- Thảo nào...

...

16h30p...

Chiếc xe BYD G3 lăn bánh chạy khỏi ngôi biệt thự. Nói chuyện với bà My vài tiếng mà cứ như đang ở trong một không gian vô cùng căng thẳng, phải tỏ ra dịu hiền hơn bình thường. Một mối. Nhỏ chống cằm nhìn mông lung ra đường.

An Nam chỉnh kính chiếu hậu, chợt thấy nhỏ có vẻ im lặng hơn bình thường. Anh có phần thắc mắc

- Em có gì không khỏe trong người à?
- Dạ, không có._ Nhỏ mỉm cười nhẹ cho An Nam an tâm
- Vậy thì được rồi.
- Anh Nam _ Nhỏ gọi tên anh
- Sao em?
- Bác... bác gái có nói gì về em không? _ Mặc dù đã biết trước kết quả nhưng nhỏ vẫn muốn xem An Nam trả lời ra sao.

Anh thoáng bối rối một chút, rồi lại suy ngẫm, xong anh nói

- Mẹ anh thích con gái để tóc đen xõa dài, thích con gái mặc váy mặc đầm, thích con gái dịu dàng nét na, biết một bữa ăn lành mạnh, biết may vá, biết chăm sóc người khác,... _ An Nam thay vì nói những lời của bà My thì anh lại chọn góp ý theo kiểu khéo leos tình tế hơn

- Con anh?
- Anh... anh... cũng thế._ An Nam nói, giọng có vẻ nhỏ hơn
- Vậy à? _ Nhỏ không nói nữa mắt nhìn xa xăm ra khung kính.

Nói như vậy là muốn nhỏ thay đổi sao?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Chia Tay

Sau ngày gặp gỡ "mẹ chồng", nhỏ đã thay đổi. Cũng phải thôi, cái vẻ bóng bẩy khá chăm chút về ngoại hình của An Nam khiến nhỏ trông thật luộm thuộm với chiếc quần short rách toét và mấy cái áo thun với họa tiết kì quái. Nhỏ và Nam như một "đôi đũa lệch". Nhỏ bớt mặc quần short hơn khi đi bên Nam, chăm mặc váy hơn mặc dù nhỏ ghét trang phục đó đến tận xương tủy. Nhỏ hay xõa tóc hơn, dịu dàng hơn đôi chút và cả mái tóc đỏ đỏ - thứ mà khiến nhỏ tự hào nhất trong con người mình mà cũng đi nhuộm thành màu đen! Cái sự thay đổi bất thành hình đó khiến bạn bạn của nhỏ phải chóng mặt. Còn nhỏ, nhỏ thấy bình thường, chỉ là hơi buồn một chút, hơi đơn độc một chút. An Nam thì rất hài lòng với sự thay đổi này của nhỏ mặc dù anh rất bất ngờ. Nhưng đâu có ai biết, kể cả nhỏ tận sâu trong đáy lòng của nhỏ, nhỏ thay đổi đơn giản chỉ vì thấy cậu thân mật quá với Thùy Chi!

- Bảo Bình, chờ tao một chút!_ Nhỏ gọi với theo con Bình đang chạy như bay ra cổng trường
- Sao?_ Nó quay mặt lại
- Chiều nay, đi mua đồ với tao được không?
- Không được rồi, tao phải đi thành phố với dì tao.
- Để làm gì?
- Thăm bà bác bị bệnh.
- Có thật là chỉ đi thăm bệnh không?_ Nhỏ nghi ngờ
- Ờ... thì... sẵn tiện gặp anh Quân luôn._ Con Bình ngại ngùng nói, hai gò má phớt hồng
- Hừ, biết ngay mà. Đồ mê trai bỏ bạn!_ Nhỏ tức tối nói
- Mày rủ con Chi kìa.
- Nó bận trông quán rồi, hôm nay chị Mi nghỉ làm
- Thế... còn Thần Hy thì sao? Nó luôn rảnh mà, với lại mắt thẩm mỹ đâu có tệ!_ Bảo Bình gợi ý, khuôn mặt hiện rõ sự xảo trá
- Vớ vẩn! Tao với nó đang "chiến tranh lạnh", tao chẳng thể dùng một cái rủ nó đi mua đồ với tao được!
- Vậy... thì đi một mình đi mày. Đồ chẳng chó!_ Bảo Bình nói, xong nhanh chân chạy bèn đi mất

Nhỏ có nên nhờ Thần Hy chở mình đi không???

...

Đến chiều, nhỏ vẫn quyết định đi một mình không rủ thêm bất cứ ai. Nhỏ đi lòng vòng này giờ cũng không chọn được một shop bán quần áo cảm thấy thích. Cuối cùng nhỏ cũng mở cửa bước vào một tiệm ven đường, nhìn khá sang chảnh

- Kính chào quý khách._ Tiếng của một chị nhân viên ngồi ở quầy thu ngân vang lên.

Nhỏ mỉm cười, ánh mắt nhìn sang bên cạnh

- Thần Hy?_ Nhỏ ngạc nhiên
- Nhật Hạ? Sao mày lại ở đây?
- Tao vào shop không mua đồ chứ làm gì. Còn mày, sao lại ở đây? Đây là shop bán đồ nữ mà.
- Tao đem đồ của chị Anna đến cho chị Khuê.
- Vậy à?
- Em cứ chọn thoải mái đi nhé._ Chị Khuê niềm nở đón khách
- Vâng, thưa chị._ Nhỏ mỉm cười xã giao. Xong, nhỏ bước vào các dãy đồ, cậu đi ngay bên nhỏ
- Nghe nói mày quen An Nam thật hả?_ Cậu phân vân mãi cuối cùng cũng muốn hỏi để biết chắc chắn
- Ừm._ Nhỏ gật đầu, đáp gọn gòn. "Mày cũng thân với Thùy Chi lắm rồi còn gì!"_ Nhỏ định nói tiếp câu đó, nhưng rồi thôi
- Không biết thằng đó đối xử với người yêu mình như thế này mà coi được à?_ Cậu nói có chút khó chịu

- Ý mày là sao? Tao không hiểu.

- Sao lại không hiểu, dễ thế rồi còn gì. Mày xem đi, mày ra sao... _ Cậu lúi nhúi lại đứng trước gương. - Hấn chăm sóc cho mày như thế à? Sao có thể ốm đến như vậy? Gầy trơ xương ra, chân tay ốm tong ốm teo. Này nhé, cái đầu thì bự như cái tô, còn tứ chi là 4 chiếc đũa. Trông mày chả khác gì mấy đứa bị chất độc màu da cam cả! _ Cậu chất vấn

- Mày ví dụ cái kiểu gì vậy hả? _ Nhỏ gào lên. Vừa tức mà cũng vừa vui, không ngờ cậu lại để ý nhỏ nhiều đến như vậy

- Chả phải sao? Chưa hết, dạo này thời tiết lạnh bất thường, vậy mà hấn dám cho mày ra đường với bộ đồ phong phanh như vậy sao, hả? _ Cậu nói, giọng vô cùng bức tức.

Nhỏ nhìn mình trong gương. Trang phục có phần mong manh một chút: quần short, áo thun 3 lỗ màu đen

- Đã vậy không còn khoác thêm cái áo khoác nào vô cả! Hấn chăm sóc mày còn tệ hơn lúc mày ở bên cạnh tao! _ Cậu đột nhiên im bặt, không gian trở nên gượng gạo lạ. Nhỏ cũng chẳng nói gì, cũng không nhìn đến khuôn mặt cậu. Không khí xung quanh bọn nó lạnh buốt này càng thêm khó chịu

- Lừa phụ tao đi, chiều tao phải đi party rồi. _ Nhỏ lên tiếng trước. Cậu ho khan vài tiếng

- Sao mày phải mặc đầm, chả phải mày rất ghét thứ trang phục này sao?

- Tại tao đi party. _ Nhỏ trả lời

- Đã là người yêu thì mặc cái gì có quan trọng lắm đâu.

- Tao chẳng thể mặc mấy bộ quần short này đến party sang trọng được! _ Nhỏ chẳng thêm bận tâm

- Thế mấy lần mày sang nhà tao chơi thì sao? Áo thun ba lỗ của ba, quần cộc chẳng khác gì con trai đầu có khi còn quần lộn tóc mày xanh mướt thì sao?

- Ủa, chứ mấy lần mày qua nhà tao với cái đầu chẳng khác gì ổ quạ, đã vậy có hôm còn chưa đánh răng, vác nguyên cái mặt còn say ke sang nhà tao thì sao? Sao mày không kể?

- ... _ Cậu không đôi co với nhỏ nữa. Cậu lấy trong sào đồ ra một chiếc váy có tay ren, màu hồng phấn nhạt. - Cái này khá hợp với mày nè. Thôi tao có việc, tao phải về.

Cậu đưa cho nhỏ xong, quay sang chào chị Khuê rồi đi ra cửa. Nhỏ như chôn chân tại chỗ, nhìn chiếc đầm.

...

- Em định mặc thứ này đến buổi tiệc hôm nay thật sao? _ An Nam nhăn mặt nhìn nhỏ từ trên xuống: Áo thun, quần short yếm. Nhỏ đã mặc một bộ đồ bình thường nhất trong số những bộ đồ của nhỏ rồi đấy.

Trở lại 1 tiếng trước...

Sau khi chuẩn bị xong, vẫn còn thừa thời gian. Nhỏ ngắm mình trước gương. Hôm nay nhỏ rất đẹp, khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng nhưng vẫn sắc sảo. Nhỏ không hiểu sao, nhỏ chưa từng trang điểm dự tiệc vậy mà chỉ cần kẻ một cái là ra mắt mèo chuẩn xác. Mái tóc đen được cuốn lô mấy tiếng bây giờ trở nên bóng bệ. Mặc dù cậu đã đưa cho nhỏ một chiếc đầm rất đẹp và rất hợp, nhưng rốt cuộc nhỏ cũng trả nó về chỗ cũ mà mua một cái đầm khác màu trắng trẻ vai, phong cách vintage dịu dàng. Nhìn nhỏ như một cô công chúa với vẻ đẹp tinh khôi. Chỉ tiếc là đó không phải là chính nhỏ.

Tối nay, tại một nhà hàng ở trong thành phố An Nam có tổ chức một buổi party dành cho mấy nhà kinh doanh, một lát sau Nam sẽ đến nhà rượu nhỏ. Đột nhiên nhỏ không có hứng thú để đi dự buổi party đó chút nào. Nhỏ thấy mình thật gượng ép làm một người sang trọng, tri thức chỉ để hợp với An Nam. Tại sao anh không thể thay đổi vì nhỏ? Dù chỉ một lần. Nhỏ chẳng thể mang dép kẹp, quần short, hay nhưng chiếc quần jean rách đến những nhà hàng sang trọng với Nam. Anh cũng không thể coi bỏ về hào nhoáng đến từng chiếc cúc để ngồi lê lét hàng quán vỉa hè với nhỏ. Và, cậu chưa bao giờ từ chối đáng về lời thôi lếch thếch của nhỏ.

Trở về với thực tại, nhỏ gật đầu

- Ừ. Em thấy mình không hợp với mấy cái đầm dạ hội và những buổi party xa hoa đó. Em thấy mình, ngay lúc này, rất thoải mái!

- Không sao, vẫn còn dư thời gian anh có thể dẫn em đi mua cái đầm khác. Quần áo trên đảo cũng không đến nỗi tệ.

- Không phải. Em đã mua một cái đầm vintage - phong cách mà anh thích rồi.

- Tại sao em cứ thích làm anh khó xử vậy? Anh đã nói là đi cùng bạn gái, bây giờ xuất hiện một mình sao được?

- Anh yêu em cơ mà, đã yêu nhau thì đâu quan trọng người yêu mình mặc cái gì đâu chứ!

- Đi, anh dẫn em đi mua đồ._ An Nam nắm lấy tay nhỏ lồi đi, không một lời xin lỗi. Nhỏ hất mạnh tay Nam ra, khóc mắt cay cay.

- Anh thích mang những đôi giày da được đánh bóng loáng, mặc những bộ vest sang trọng, đeo những chiếc cà vạt một cách chỉnh tề, tóc vuốt keo là vì cái gì? Là vì anh thích. Còn em? Mặc những chiếc đầm chiếc váy cầu kỳ, khuôn mặt lúc nào cũng phải makeup đậm hoàng, chân thì mang giày búp bê bít mồm, phải biết nấu ăn, ngay cả tóc cũng phải nhuộm đen rồi tết đủ kiểu. Là vì cái gì? Là vì anh thích, là vì mẹ anh muốn như thế. Tại sao anh phải ép buộc người khác làm theo ý mình vậy hả? _ Nhỏ gào lên, từng giọt nước mắt uất ức đã trào ra

- Nếu em không thích như vậy thì... chúng ta chia tay đi.

- Anh biết không? Cái giây phút em cời bỏ chiếc đầm dự tiệc mà thay vào đó là chiếc quần short em yêu thích cũng là lúc em quyết định chia tay anh rồi. Chào anh! _ Nhỏ mỉm cười, lấy tay gạt nước mắt, vẫy chào An Nam cho có lệ rồi quay lưng bỏ đi.

Nhỏ thấy mình như trúc được gánh nặng. Bây giờ khi về nhà nhỏ sẽ thay đổi, nhưng thay đổi trở về lúc trước!

...

P/s: Xin lỗi mấy độc giả yêu quý nha, chap này hơi ngắn nhưng mà nhanh chứ bộ. Chap sau sẽ dài hơn, nhưng chậm hơn. Đùa thôi! =)

À mà t/g dự định sắp tới sẽ ra thêm một chuyện mới, mong mấy độc giả ủng hộ nhe! Bye.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hôn Trán

20h... Hôm nay là ngày lớp nhỏ được ra sân khấu để diễn kịch. Ánh đèn, tiếng nhạc tiếng hò hét của bọn học sinh khiến cho sân khấu trường nhộn nhịp khác hẳn mọi ngày. Sau khi chỉ phụ trách sửa sang lại phòng nền sân khấu, nhỏ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh tay lướt điện thoại và chẳng thèm buồn đi tìm lớp mình ở đâu. Do lớp nhỏ là lớp a14 nên sẽ được sắp xếp diễn cuối cùng, từ đây đến lúc đó vẫn còn khá lâu.

- Nhật Hạ? Nhật Hạ? _ Tiếng con Bình tìm nhỏ trong đám đông, trên tay là trang phục của hoàng hậu

- Tao đây._ Nhỏ giờ tay lên thông báo cho sự hiện diện của mình

- Nhật Hạ, sao lại ngồi ở đây, lớp mình tập trung bên kia cơ mà... _ Bảo Bình chưa kịp trách móc hết câu thì bị nhỏ làm cho ngạc nhiên vô độ. - Nhật Hạ, mày đấy ư?

- Chứ ai? _ Nhỏ chau mày nhìn

- Sao lại cắt tóc thế này? _ Bảo Bình cảm mái tóc được cắt ngắn hơn vai một chút của nhỏ, có phần hơi xù như được bấm tóc.

- Tại thích._ Nhỏ đáp

- Người ta nói con gái thường cắt tóc khi trải qua chuyện buồn. Bộ mày có chuyện gì à? _ Bảo Bình lo lắng hỏi.

- Còn tao thì ngược lại._ Nhỏ cười toe, xong đứng dậy vờn vai trước bộ mặt đần thối của con Bình. - Là chính mình thật là sung sướng mà!

- Hết nhuộm tóc đen rồi quay sang cắt tóc, bộ mày nhuộm đỏ lại hay gì vậy?

- Không, tao mất mấy tiếng để phục hồi màu tóc nguyên thủy đó. Đi nhuộm màu tươi hơn.

- Rảnh rồi không có chuyện gì để làm à? Nhuộm đen chưa được mấy tuần mà đã...

- Kệ tao! Sao không lo cho đám kịch của mày đi, ngồi nói nhảm với tao làm cái gì?

- À... mà... thằng Thần Hy nó bị cái gì á mày...

Bảo Bình dắt nhỏ đến chỗ lớp đang tập hợp

- Mày thấy chưa, "hoàng tử" mà mặt mày bầm dập thế kia! _ Con Bình chỉ tay về phía cậu. - Lũ fan mà tưởng là do tập dợt nên mới ra nông nổi này thì cả đám tụi nó cũng đi khùng bỏ người đạo diễn "tài năng" như tao! _ Bảo Bình rầu rĩ nói. Nhỏ không màng quan tâm, tự dưng lòng muốn tới hỏi han quan tâm cậu

- Mặt mũi bị sao vậy? Gì mà bầm tím vậy nè?_ Nhỏ hỏi cậu, khuôn mặt cậu thoáng ngạc nhiên rồi cũng bình thản trả lời
- Té xe.
- Hồi nào?
- Hôm qua.
- Sao té?
- Không thấy đường, va vào cột điện.
- Chạy cũng giỏi, sao không té chết luôn đi!_ Nhỏ hỏi thăm xong, buông một câu trêu ẻo rồi lướt đi thay đồ. Thật ra thì cũng có chút quan tâm.

...

21h30...

Mãi mới đến lúc lớp a14 diễn kịch. Vai diễn của nhỏ đầu tiên, nhỏ bước ra với cương vị là hoàng hậu cùng với Chuyên là đức vua, trên tay là một con búp bê được bọc vải xung quanh hình nộm của em bé. Xong, nhỏ mỉm cười rồi từ từ lui vào cánh gà.

Cảnh sắp tới là khúc hoàng tử cứu công chúa khỏi tay bọn xấu, phía trên sân khấu cậu nhíp nhàng đỡ lấy Thùy Chi. Trông họ đẹp đôi quá!

Nhỏ lặng lẽ rời khỏi nơi ồn ào đó, chẳng còn tâm trạng ở lại để xem thêm gì. Sự thực là khi cậu và Thùy Chi nắm lấy tay nhau, nhỏ có phần khó chịu. Nhưng chẳng phải đó là điều nhỏ muốn sao? Thật khó hiểu!

"Ting"_ Chiếc điện thoại kêu lên, nhỏ mở khóa là tin nhắn của An Nam với nội dung là: "Gặp anh ở quán Love, trên đảo". Nhỏ có phần ngạc nhiên, vào giờ này mà anh vẫn còn ở đây chắc là có việc quan trọng với lại nhỏ đang rảnh rỗi. Dù sao, khi chia tay không còn tình cảm thì làm bạn vẫn tốt hơn!

...

- Em có thể làm ơn kêu thằng Hy đừng xen vào cuộc sống của anh có được không?_ An Nam nói trong khó chịu, tay nhấc ly cafe đen nóng đang bốc khói ngậy ngút lên nhấp một ngụm
- Sao anh nói vậy?_ Nhỏ thắc mắc
- Hôm trước, nó đánh anh bầm mặt, ngày nào cũng lẻo đẻo theo anh làm phiền, hôm nay còn đến cty anh gây khó dễ.
- Hà? Chả nhẽ Thành Hy lên thành phố?
- Anh không biết vì sao nó đến được chỗ anh, nhưng anh không thích thế. Nó bảo anh hãy buông tha gì đó cho em. Nó lập dị, giống em vậy.
- Anh ăn nói kì cục gì kì cục vậy hả?_ Nhỏ tức tối
- Chả phải sao?_ An Nam nhún vai nói
- sao anh không chịu suy nghĩ, không chịu động não vậy hả?_ Nhỏ ức chế nói
- Em nói vậy là ý gì?_ An Nam bắt đầu tức giận
- Trong con mắt của anh, anh thấy bọn tôi lập dị bởi những thứ trang phục kì hoặc, tính tình khác biệt. Vậy tại sao anh không nghĩ, trong con mắt của chúng tôi, anh cũng lập dị bởi những thứ xa hoa đó vậy?_ Nhỏ nói một tràng, xong lao ra khỏi quán.

Nhỏ chạy thật nhanh, theo quán tính. Bây giờ nhỏ đã hiểu tại sao khi ở bên An Nam nhỏ luôn cảm thấy gì đó rất khó chịu, không thoải mái. Vì nhỏ đã có một người bạn thân là cậu. Một người chẳng cần hỏi thăm nhưng vẫn thấy rõ sự thay đổi đến từng milimet của nhỏ, người luôn bên nhỏ, người chấp nhận những thói quen quá đỗi "khác thường" và cậu chấp nhận làm theo như là một sở thích. Nhưng... bây giờ cậu không còn có thể ở bên nhỏ được nữa rồi, cậu có Thùy Chi - một người luôn dịu dàng chăm chút cho cậu, luôn quan tâm cậu, luôn đứng sau ủng hộ cậu và... là người có tình yêu chân thành với cậu. Còn nhỏ, ngoài ương bướng lì lợm làm phiền cậu ra thì chẳng có tích sự gì cả!

Nhỏ chạy mãi, chạy mãi đến khi chân mỏi nhừ thì nhìn lại, xung quanh ngoài bóng đen bủa vây ra thì không còn thấy thứ gì khác. Nhỏ không sợ bóng tối, nhưng khi ở một mình ngoài đường vào đêm khuya thế này thì không thể tránh cảm giác sợ hãi tột độ. Nhỏ bật khóc, tay giữ lấy không cho lên tiếng, nước mắt chảy ra như suối, chân đi thật nhanh mong sao bước ra khỏi con đường tối om thế này.

- Nhật Hạ, mày ở đâu?

Đó là tiếng của cậu, phải rồi là tiếng của cậu. Nhỏ rồi rít gọi tên cậu.

Chỉ khi có một bàn tay đủ ấm để kéo nhỏ ra khỏi bóng tối, nhỏ mới đủ bình tĩnh để nín khóc.

Đến một con đường bớt hiu hắt hơn, nơi có những ánh đèn vàng vọt thì cậu mới lùi nhỏ ra trước mặt mà nói chuyện cho "ra ngô ra khoai"

- Tại sao lúc nào ở bên tao mày cũng hùm hùm hổ hổ như con cọp bị đại vậy, còn đối với hần tội tình gì mà mày phải khóc, hả?

-..._ Nhỏ không đáp, mặt cúi gằm

- Sao không trả lời? Hần nói gì mày à? Sao không tát cho nó vài bộp tay đây uy lực khi mày tát tao đi.

- Hức... hức...

- sao... sao hôm nay mày mít ướt thế? Tao nói gì sai à?_ Thấy nhỏ thút thít cậu có phần bối rối không biết xử lí làm sao.

- Đồ ngốc! Tao khóc vì tao cảm động thôi!_ Nhỏ rung rung nói, nhảy cẫng lên người cậu mà ôm chầm lấy. Cậu khẽ mất thăng bằng, chân lùi ra sau vài bước, mặt đỏ lên như quả cà chua, hai tay tự dưng như bị đông cứng không biết nên làm gì, chỉ biết lấp bấp

- Mày... mày...

- mặt đỏ kìa, đáng yêu phết!_ Nhỏ cười khanh khách, tay chỉ vào khuôn mặt đỏ ửng của cậu trông rất dễ thương

- X... xàm xí, ai lại bảo con trai đáng yêu cơ chứ!_ Cậu xua xua tay

- O, không được sao? Đáng yêu thì đáng yêu thôi chứ biết nói sao?_ Nhỏ thành thật nói. - Mày là con nít thì tao hôn mày lâu rồi._ Nhỏ nói. Nếu có thể quay ngược thời gian, ngàn vạn lần nhỏ sẽ không phát ngôn một cách "ngông cuồng" như vậy rồi

- Thế à? Ý mày là muốn hôn tao sao?_ Mặt cậu cực kì gian tà

- C... cái gì? Mày điên à?_ Nhỏ hét lên

- Hay ya, xạo quá đi a~. Rõ ràng là mày muốn hôn tao mà còn bày đặt "giả như tao là con nít" đồ nữa._ Cậu bình thản nói

- Khùng hả mày? Điên vừa thôi, cho người ta điên với chứ!_ Nhỏ nói

- Vậy giờ tao sẽ chia sẻ cái điên này cho mày!_ Chưa kịp để nhỏ ứ ố là cậu cúi xuống hôn lên trán nhỏ một cái nhẹ. Nụ hôn lướt qua trán nhỏ trong vài giây như gió thổi qua mà cũng đầy ngọt ngào.

Bặc... bậc... bậc. Mọi dây thần kinh của nhỏ đều bị đứt trong vòng vài giây. Nhỏ chính thức bị đơ.

- Mặt đỏ kìa, đáng yêu phết!_ Cậu cười toe, điệu bộ y hệt nhỏ lúc nãy. - Bây giờ có về không, tao về trước nhé!_ Cậu vẫy tay chào nhỏ.

Tới khi cậu đã bước cách xa nhỏ chừng vài mét thì bộ não nhỏ mới hoạt động trở lại. Nhỏ từ từ sờ tay lên trán, khuôn mặt đỏ bừng lên và...

- AAAAAAAAAA... THẦN HY CHÓ ĐIÊN AI CHO MÀY HÔN TAO HẢ?????????_ Nhỏ hét lên, chân giậm bình bịch

- O, thế lúc nãy mày ôm tao thì mày có được "cấp giấy phép" chưa hả?_ Cậu nhún vai nhìn nhỏ, khuôn mặt kiểu như là "không thể làm gì khác".

- Cái gì? Thần Hy, mày có đứng lại ngay cho tao không thì bảo.... Hy....

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Cái Gì Không Phải Của Mình Thì Mãi Mãi Không Phải Của Mình

Sau mấy ngày căng thẳng, Bảo Bình quyết định rủ tụi nó đi chơi sở thú ở trên đảo. Nhỏ thì cực kì làm biếng, chỉ muốn ngủ cho hết ngày Chủ Nhật ở nhà thôi nhưng cứ bị con Bình lèm bèm miết nên phải vác cái thân mà rời khỏi nhà.- Nhật Hạ, sao mặt mày cứ ừ ừ thế hả?_ Bảo Bình bức bối nói khi thấy khuôn mặt như "đưa đám" của nhỏ. Biết làm sao được, dạo gần đây có xảy ra "mâu thuẫn nội bộ" cho nên phải tìm một chuyến đi chơi nào đó để giải hòa chứ. Ấy vậy mà "người ta" không hề biết ý tốt của nó một chút nào

- Tao đang mệt._ Nhỏ rên rì. Đúng là biết cách làm khó người khác mà, trời nắng chang chang như thế bộ muốn phơi da phơi thịt cho lũ thú rừng coi à?
- Haizz... mày thấy hai đứa nó mùi mẫn ghê chưa? Mày mà ở nhà thì tao không biết tụi nó còn ra "thể thống" gì nữa! _ Bảo Bình giả bộ lắc đầu, xoa xoa hai bên thái dương làm như khổ tâm lắm không bằng. Nó học không giỏi, không mấy xinh đẹp chỉ có mỗi tài nghệ khích tướng là hay
- Ồ... thế mà tao còn tưởng mày muốn coi đồng loại của mày như thế nào chứ! _ Nhỏ cười cợt
- Mày điên à? _ Bảo Bình hét lên, tay nhéo vào hông nhỏ một cái đau điếng. Cứ nghĩ là chiêu khích tướng này của con Bình đã vô tác dụng. Nhưng sự thực là nó đã tác động không ít đến tinh thần của nhỏ =>

...

Sở thú ở trên đảo không đến nỗi quá to, nhưng được cái sạch đẹp. Thích hợp cho việc đi chơi và hẹn hò nên người người qua lại cũng rất đông.

Theo như lời con Bình thì bọn nó sẽ xem hải cẩu. Ban đầu, nhỏ có vẻ không buồn bước đi thì bây giờ sung sức hơn hẳn. Mấy con hải cẩu dễ thương kinh khủng, biết làm xiếc với mấy quả bóng nữa, nhỏ cười khanh khách suốt buổi.

- Nhật Hạ, lại đây coi cái này nè. Quan trọng lắm! _ Cậu nắm lấy tay áo của nhỏ, khuôn mặt cực kì nghiêm túc làm nhỏ cũng tò mò theo
- Chuyện quan trọng gì?
- Đi ra đây đi rồi biết! _ Cậu lôi nhỏ ra khỏi đồng người hỗn tạp xem hải cẩu kia. Trước mặt nhỏ là một cái chuồng, với nhiều con khi.
- Quan trọng gì? Bộ có con khi nào chết sinh ở trong ấy à? _ Nhỏ thắc mắc
- Chắc, đồng loại của mày đã lâu không gặp mà không thèm chào hỏi à? Kiểu con người gì thế? Xem tụi nó bị nhốt kia, chắc nó nhớ mày lắm nhì, thương chưa. _ Cậu chậm rãi nói, phun ra một câu đã kích nhỏ nặng nề, đã vậy còn làm bộ chắc lưỡi. Nghĩ sao mà dám so sánh nhỏ với mấy con khi mặt bố lão đó nữa không biết!
- Mày là cái đồ óc bò, đồ đầu trâu mặt ngựa đó! _ Nhỏ gào lên tức tối rồi giậm chân bình bịch lôi con Bình đi trông khi nó còn mãi miết ngắm mấy con hải cẩu, bỏ cậu lại ôm bụng cười như điên dại.

Kể tiếp tụi nó tham quan hết mấy con vật trong sở thú như: voi, sư tử, hổ, chim... cho đến khi cả bọn mệt nhoài mới thôi. Con Chi có vẻ ít nói, tuy nhiên là ít nói với nhỏ và con Bình thôi chứ tần suất bắt chuyện với cậu nhiều hơn hẳn, đã vậy còn lo lắng quan tâm với nhau nữa mới ghê chứ. Tự dưng cậu với Thùy Chi giống như một cặp còn nhỏ và con Bình thì cứ như là... les cứ kè kè với nhau. Kìa, kìa, nhìn ánh mắt tình tứ đó kìa, làm như sợ người ta không biết rằng ha người đang thích nhau vậy! Nhỏ bĩu môi, trong đầu thầm rủa.

- A~ _ Đột nhiên chiếc nón rộng vành của Thùy Chi bị gió hất tung lên cây.
- Xui quá đi mất! _ Thùy Chi nhón gót nhưng vẫn không lấy được
- Để tớ lấy cho. _ Cậu galang nói, hừ có đời nào mà ân cần với nhỏ như thế cơ chứ, đúng là thiên vị mà!

Khung cảnh này có vẻ lãng mạn nè, nhưng mà hình như chiếc nón nằm hơi cao một tí. Cậu khá cao, và đã nhảy lên mấy lần nhưng vẫn không lấy được. Nhỏ cười khanh khách trong bụng, vô cùng thỏa mãn nha.

- Cao quá, chắc bỏ thôi. _ Thùy Chi bất lực nói. Cậu trầm ngâm một lát rồi nói với Chi.
- Không sao đâu, tớ quỳ xuống, cậu đứng lên người tớ là có thể lấy được.

Nhỏ bị shock nặng sau câu nói ấy. Tình cảm quá rồi, tình cảm quá rồi, không thể chấp nhận được. Con Bình nhìn nhỏ mà không khỏi há hốc mồm, hàng trăm thứ biểu cảm đều đem bày ra hết, 50 sắc thái đều đã bộc lộ trong vòng vài phút ngắn ngủi.

Thôi thì ta không thèm xem phim ngôn tình sến súa đó nữa, thà xem khi còn vui hơn! Nhỏ gạt gù trước suy nghĩ của mình rồi tung tăng chạy ra phía xa.

- Nhật Hạ, cẩn thận! _ Bảo Bình hét lên, mọi sự chú ý đều dồn về phía nhỏ. Do mãi mê ngắm hoa mà nhỏ không hề hay biết trên đầu mình có một công trình đang thi công và...
- Á! _ Nhỏ ngẩng đầu lên, một hộp sơn đang rơi xuống. Theo quán tính, nhỏ ngồi xuống, hai tay che lấy đầu, lòng thầm cầu mong mình không bị chấn thương sọ não.

1s... 2s... 5s... trôi qua. Ủa sao không thấy đau tí nào nhì? Chỉ ít cũng nghe một cái bộp rồi sơn văng tung tóe lên chứ. Chả nhẽ nó chưa rơi xuống đất? Mà cũng không đúng, với tốc độ như vậy thì cũng chạm đất lâu rồi, giả thiết đó là "hư cầu"!

Nhỏ từ từ hé mắt ra nhìn, đập đập vào mắt nhỏ là khuôn mặt thanh tú của cậu, đôi mắt nhắm tịt lại như nhỏ. Như vậy là cậu đang ôm nhỏ rồi. Đôi mắt màu nâu với hàng mi cong cũng từ từ mở ra. Bốn mắt chạm nhau, lại trong khoảng cách này khiến nhỏ có thể nghe thấy tiếng tim đập, từng hơi thở đều đều của cậu. Khuôn mặt nhỏ đỏ lên, tay khẽ đẩy cậu ra.

Bấy giờ nhỏ mới biết, hộp son không bay đi đâu cả mà đã rơi vào người cậu. Nhưng trong cái rủi có cái may, hộp son chỉ rớt lên lưng, và kích cỡ của nó cũng không quá lớn nên không đủ làm người khác bị thương. Nhưng...

- Tại sao mày lại cứu tao?

- Tại vì... vì... tao sợ hộp son bị hư thôi. Cậu nhún vai. Nhỏ té ngửa

- Khốn nạn! Nhỏ buông một câu chửi rủa rồi quay quắt đi. Cậu nhìn theo mà phì cười, người ta cứu mình mà một câu cảm ơn cũng không có, quả là bướng bỉnh mà.

- Khăn giấy đây, lau đi. Son khô lại thì khó lau sạch lắm! Thùy Chi tiến lại, chìa ra trước mặt cậu một vài tờ khăn giấy trắng. Mãi nở nụ cười nhạt, khá buồn

- Cậu có sao không? Cậu hỏi.

- Tổ không sao cả. Thùy Chi mỉm cười dịu dàng

Trở lại vài ba phút trước, khi mà Bảo Bình hét lên thì cũng là lúc cậu quay mặt lại. Không biết lúc đó cậu đã nghĩ gì mà lao ra không cần suy nghĩ, không màng quan tâm đến Thùy Chi và cả bản thân cậu. Thùy Chi đã ngã xuống đất, cô không bị thương, nhưng lòng cô lại nhói lên một cảm giác đau. Ngay cái khoảnh khắc cậu rời khỏi cô, quên cả bản thân mình chỉ để che chở cho nhỏ, dù chỉ là thoáng qua, nhưng Thùy Chi chợt nhận ra vì sao cậu không giống như những người khác. Và khi đó, cô hiểu được cậu sẽ không bao giờ để mắt tới mình

...

Bạn không thể mất những thứ chưa bao giờ có...

không thể giữ những thứ không phải của mình...

Bởi vì...

Cái gì đã không phải của mình thì mãi mãi cũng không phải của mình...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Nhóc Yu - Valentine

- Huhuhu...

- huhuhu

-...

- huhuhu

"Rầm" Cánh cửa được bật ra một cách vô cùng mạnh bạo. Cậu hùng hổ đi xuống nhà, từ nãy giờ tiếng khóc này cứ vang vọng mãi khiến cậu ngay cả đọc sách cũng không xong. Giữa trưa hè nắng nóng lại nghe tiếng khóc nhoei trời, ai mà chịu nổi cơ chứ

- Này, có im ngay đi không hả? Cậu hét lên, rồi chợt ngạc nhiên. Trước cửa nhà cậu là một em bé chừng 5, 6 tuổi đang khóc bù lu bù loa, còn bên cạnh không ai khác ngoài nhỏ. Nhỏ mặc nguyên bộ đồ màu xanh lá hình con ếch đang ngoác miệng ra cười, đầu còn vài lọn tóc được cuốn lại, đang ngồi chồm hổm, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía cậu bé như nhìn vật thể lạ, không hề có dấu hiệu cho sự an ủi

- Nhặt Hạ, mày có bị điên không đấy? Cậu chau mày hỏi, thật sự không hiểu nhỏ đang nghĩ gì

- Tất nhiên là không rồi! Nhỏ ngẩng mặt lên, trả lời vô cùng "tĩnh táo".

- Vậy à? Khóe môi cậu giật giật. - Thế sao không dỗ nó nín đi, ngồi nhìn làm gì?

- Tao đang xem xét coi vì sao mà nó khóc.

- Trời ạ, mày bị đàn à? Muốn biết vì sao thì hỏi nó cái một cần gì xem xét. Con điên! Cậu vỗ trán, hình như trời nóng quá hay sao mà ai cũng bị khủng

hết tron vậy nè?

- Vì sao bé khóc thế?_ Nhỏ hỏi

- Hức... hức... Em... bị lạc mẹ... hức hức..._ Cậu bé gạt nước mắt thút thút nói

- Ô thế à? Bé lạc mẹ ở đâu vậy để chị dẫn đi tìm?

- Ở... hức... khu vui chơi ạ... hức...

- Khu vui chơi? Lạc ở đó sao nhóc lại ở đây?_ Cậu thắc mắc

- Em đi tìm mẹ, mẹ bị lạc rồi!_ Cậu bé đồng đặc nói. Nhỏ cũng hòa theo mà không thấy một chút gì đó kì kì

- Ô, mẹ bé hư thế? Đi chơi đến nỗi bị lạc luôn cơ đấy!

- Trời ơi, hai người bị điên rồi à?_ Cậu gần như hét lên. - Là nhóc bị lạc chứ không phải mẹ nhóc, hiểu chưa? Không biết nghĩ cái gì mà từ khu vui chơi lết xuống đây rồi khóc nức nở, sao nhóc không biết đi tìm mấy người quản lí khu vui chơi mà nhờ giúp đỡ hả?

- Hức... hức..._ Bị cậu quát, cậu nhóc bắt đầu méo máo và... - huhuhu... huhu... mẹ ơi... huhu... mẹ ơi!

- Trời ơi, khóc nữa là sao? Sao khóc hoài vậy?_ Cậu vò đầu bức tóc

- HUHUUUUHUU!!!_ Chẳng những thằng bé nín khóc mà còn khóc to hơn

- Thôi nín đi nhé, để chị dẫn em đi tìm mẹ nhé?_ Nhỏ dỗ dành

- Hức... hức... thật không chị?

- Ừm, tất nhiên là thật rồi!_ Nhỏ nói chắc như đinh đóng cột. - Nhưng em phải nín trước cái đã

- Dạ. Chị đúng là người tốt mà!_ Nghe nhỏ nói vậy, cậu bé nín khóc hẳn, miệng lại cười rõ tươi. - Không như "ai kia"..._ Cậu bé liếc sang cậu, rồi nhanh chóng quay sang nhỏ mỉm cười

- Đây, nhóc nói ai vậy hả?_ Cậu tức tối. Thằng bé này, thật sự là khó ưa mà!

- Chị tên Nhật Hạ, còn cái tên "ôn thần" kia tên là Thần Hy. Còn bé tên gì thế?

- Dạ, em tên là Yu ạ!

- Tên dễ thương quá ha!

- Dạ, tên Nhật Hạ cũng hay nữa ạ!

- Ahiii

Hai cái người này, kẻ tung người hứng cực kì ă ý nha, chỉ biết "bắt nạt" cậu thôi. Cũng may là không sống chung nhà, nếu không cũng có ngày cậu bị chọc cho tức chết.

- Sao còn đứng chổng ngồng ở đó làm gì?_ Nhỏ hát hàm hồ

- Rồi, rồi, tôi biết tôi là người dư thừa rồi. Tôi vào nhà đọc sách đây!_ Cậu nhún vai, xoay gót chân trở vào nhà

- Ai bảo? Đi thay đồ đi!

- Làm gì?

- Thì dẫn bé Yu tìm mẹ chứ làm gì.

- Định đi đâu kiếm giữa biển người này hả?

- Ô, tất nhiên là đến khu vui chơi rồi.

- Có thật là kiếm mẹ cho nó không đây?_ Cậu nghi ngờ

- Tất nhiên rồi, làm như tao là trẻ lên 3 chẳng bằng, mê chơi quên cả nhiệm vụ à?

- Ai biết được..._ Cậu nhún vai

...

Có vẻ hai cái con người đi trước cậu kia đã quên khái niệm tìm người rồi. Từ lúc vào khu vui chơi tới giờ cũng đã hơn 1 tiếng mà chỉ thấy hai đứa hết chơi trò này thì lảng xãng chơi trò khác, không thì cũng ăn kem. Thật hết nói nổi!

- Nè Nhật Hạ, mày có muốn kiếm mẹ cho thằng nhóc Yu này không vậy hả? _ Cậu bực tức hỏi

- Thì đang tìm đây! _ Nhỏ thần nhiên trả lời, tay còn cầm lon coca vừa mua ở máy bán hàng tự động

- Đang tìm cái con khi! _ Cậu gắt lên. - Còn nhóc nữa, lúc nãy khóc bù lu bù loa trước nhà sao giờ cứ ngoác mồm ra mà cười vậy hả? Sao không lo kiếm mẹ đi, anh đây chẳng rảnh mà đi khu vui chơi với hai người!

Bé Yu tự dưng bị lôi vào cuộc khẩu chiến một cách bất đắc dĩ, khuôn mặt baby có chút đần thối ra, lon nước ngọt trên tay mém nữa là đánh rơi.

- Ê Yu, em dám chơi Tàu Lượn Siêu Tốc không? Hai chị em mình đi! _ Nhỏ thì chẳng thèm để ý tới lửa giận ngùn ngụt trên đầu cậu, mà vẫn bình thản rủ nhóc Yu đi chơi tàu lượn siêu tốc. Bé Yu ban đầu có hơi dờ dẩn rồi nhanh chóng nhoẻn miệng cười

- Vâng, đi ạ! Mà sao mình không rủ anh Thần Hy đi cùng? Cứ nhắc nhó này giờ như "ông cụ non".

Thằng nhóc này quả là lí sự nha, còn dám gọi cậu là "ông cụ non" nữa chứ.

- Thôi, anh Hy nhát gan lắm. Lần trước đi mà nôn ói đến chết lên chết xuống rồi, biết đâu lần này lại ngất xỉu trên đó thì tội người khác! _ Nhỏ nhân cơ hội "dìm" cậu xuống tận bùn sâu

- Thế á? _ Nhóc Yu ngạc nhiên. - Em còn đi được mà anh lại đi không được, thiệt là bó tay mà!

- Ủm, đúng rồi đó. _ Nhỏ gật gù

- Hai người có thôi đi không? Chỉ có lần đó là tao nôn thôi, bây giờ quen rồi mày! _ Cậu tức tối nói, vô tình mạnh miệng nói quá sự thật

- Thật à?

- Chứ sao? Mày nghi ngờ gì à?

- Ờ, vậy thì chơi cùng tao và Yu đi.

- Nhưng... nhưng... trò ấy đắt lắm. Hai... hai đứa chơi mình đi. _ Cậu bịa đại một lý do khá là hợp lý bởi trò đó cũng không rẻ

- Không sao, tao sẽ trả tiền cho. Mày cứ việc chơi thoải mái, tao có đủ tiền mà. _ Nhỏ cười toe, vài giây sau sắc mặt chuyển sang xảo trá. - Hay là... mày sợ? Không dám chơi?

- V... vớ vẩn! Nếu mày đã rộng lòng như vậy thì tao cũng chẳng khách sáo!

- Ok con gà đen! _ Nhỏ nháy mắt tinh nghịch

...

- Aaaaaaaa... STOP HERE! STOP HERE!!! _ Cậu hét đến tận mây xanh khi mà tàu lượn một vòng tròn lớn

- No, no, no.... TÔI KHÔNG MUỐN CHẾT!!! Aaaaaaaa... AI CỨU TÔI VỚI... Aaaaaaaa!!!

- Hahahahaha!!! _ Nhỏ và Yu ôm bụng cười nắc nẻ

- Lêu... lêu... anh Hy nhát gan... lêu... lêu... _ Yu lè lưỡi trêu chọc cậu.

Cậu chẳng màng quan tâm, tay nhanh chóng gỡ dây an toàn ra rồi lao xuống dưới với vận tốc ánh sáng, để nôn thốc nôn tháo.

- Haha, mày hét y như lần đầu tiên chơi tàu lượn siêu tốc vậy! _ Nhỏ vỗ vai cậu, cười khanh khách

- Anh Thần Hy thật là "éo là" mà...

- Chính xác, Yu menly hơn cả hấn ta nữa! Haha

- Hai người có thôi đi không? Hay là muốn đi bộ về nhà? _ Cậu gắt lên

- Ok, Ok, Ok. _ Nhỏ giơ tay làm dấu OK. Mặc dù là đã nhịn cười nhưng nhìn hai vai cứ run lên bần bật của nhỏ khiến cậu chỉ muốn lao tới bóp cổ quách cho xong

Sau đó, tụi nó tiếp tục đi lòng vòng khu vui chơi và chơi thêm một vài trò chơi cảm giác mạnh khác cho tới khi mệt là thì thôi.

Đang nhai bím bím rau rầu, nhóc Yu chợt giật giật áo nhỏ, khuôn mặt khẽ nhăn lại

- Chị Hạ, anh Hy ngoại tình.

- Ngoại tình? _ Nhỏ nhìn theo cánh tay của Yu. Trước mặt là cậu đang nói chuyện với một cô gái lạ mặt khá xinh, hai người cười cười nói nói có vẻ rất hợp nhau.

- Dạ, trong phim người ta nói thế là ngoại tình. _ Yu giải thích. Thắng bé này coi phim người lớn nhiều quá rồi đây mà.

- Nhưng anh Hy chưa có vợ mà.

- Chả phải chị Hạ là vợ của anh Hy sao? _ Nhóc Yu ngây ngô nói

- V... vớ vẩn! Ai bảo chị là vợ của tên bản bựa đó chứ! _ Nhỏ gạt phắt, khuôn mặt bắt giắc đỏ lên

- Vậy thôi. _ Yu bĩu môi, tay bốc một miếng bím bím cho vào miệng rồi uống trà sữa

Mặc dù là giữa nhỏ và cậu không hề có mối quan hệ "mập mờ" nào, nhưng sao nhỏ thấy lòng mình đột nhiên khó chịu lạ. Nhìn hai người họ thân mật, lại còn chụp hình chỉ muốn đứng phắt dậy nắm tay bé Yu mà lôi ra chỗ khác ngồi nghỉ cho đỡ chướng mắt

"Cái tên Thần Hy chết tiệt, đi tới đâu là gieo rắc 'phong tình' đến đó, ta phải thay trời hành đạo!" _ Nhỏ nghĩ bụng, vừa lúc đó trong đầu nhỏ nảy lên một ý tưởng vô cùng "táo bạo".

- Yu, chị bảo này... %\$-@+)%*-@

- Gì cơ? Nhưng sao em phải làm vậy?

- Chị bảo thì em nghe lời đi, nói nhiều làm gì! _ Nhỏ cau mày nói. Quái lạ, cái thằng nhóc này sao không chịu nghe lời "ân nhân" của mình gì cả.

- Nhưng... cô bảo nói dối là hư. _ Yu vịn vịn vạt áo nói

- Thế cô giáo không bảo trong những trường hợp, nói dối là việc tốt à? Ví dụ là bác sĩ nói dối về bệnh tình của nạn nhân vậy đấy! _ Nhỏ giải thích. Yu khẽ suy ngẫm, khuôn mặt như đang rất trầm tư, xong nó nói

- Chị Hạ, em muốn ăn kem! _ Yu quay sang nhỏ nói, chân đá đá chiếc lá dưới chân

- Em ra điều kiện với chị à?

- Kem Mario Socola ấy chị, ngon tuyệt! _ Nó chẳng thèm mấy may đến nhỏ, vẫn nói tiếp về loại kem nó muốn ăn

- Nhưng chị hết tiền rồi! _ Nhỏ làm mặt rầu rĩ với Yu

- Cô bảo nói dối là hư! _ Yu lặp lại câu nói lúc nãy, thằng nhóc này đúng chất khôn lỏi rồi.

- Hừ, được rồi một hồi chị mua cho ăn, láo cá! _ Nhỏ tức giận lườm lườm khuôn mặt cực kì đắc ý của Yu. Xong, nhỏ phóng xuống băng đá nắm lấy tay Yu lôi đi thực hiện kế hoạch.

Gần đến chỗ cậu, chưa kịp để nhỏ ra hiệu là Yu đã hét toáng lên

- BA OI!!!

Cậu cùng cô gái lạ mặt kia đồng loạt quay lại, khuôn mặt ai cũng có phần sùng sốt.

Nghĩ đến viễn cảnh cậu bị nhóc Yu làm cho bẽ mặt là nhỏ không khỏi ngoác miệng ra cười, nhưng chỉ là trong bụng thôi bên ngoài nhỏ phải tỏ ra hiền diệu làm một người vợ "hoàn hảo".

- Em mới xa anh một tí là đã tí tởn với gái rồi à? _ Nhỏ làm mặt hờn dỗi. Tưởng cậu sẽ rồi rít giải thích mọi chuyện với cô gái kia, ai ngờ lại phun ra một câu khiến nhỏ từ trên mây mà rơi xuống 18 tầng địa ngục

- Bà xã, anh xin lỗi đã để em đợi lâu

Bà xã? What the...

- Bà xã? Đó... đó là vợ anh? _ Cô gái kia lấp bắp xen lẫn ngạc nhiên. Cô ngạc nhiên bao nhiêu thì nhỏ lại bàng hoàng gấp mấy trăm lần như thế đấy

- Ừm, bà xã anh đến tìm rồi. Tạm biệt em tại đây nhé!_ Cậu mỉm cười, ngang nhiên nói chuyện tỉnh bơ

- V... vậy thôi em đi đây..._ Cô gái lúng túng nhanh chân chạy đi. Cô chẳng muốn bị "tạt axit" đâu.

Nhỏ còn vẫn chưa hết đờ đẫn. Tại sao? Tại sao lại có thể phun ra hai từ gớm ghiếc đó được chứ? Thật sự quá shock mà

- Sao? Vui chưa?_ Cậu nhếch môi nói với nhỏ

- Mày... mày... sao có thể?_ Nhỏ mấp má, thật sự thì vẫn chưa hoàn hồn

- Sao thế? Là mày bắt đầu trước mà, tao chỉ thuận theo kịch bản thôi

- M... mày...

- Đừng có đàn mặt ra nữa, lo kiểm mẹ cho thằng nhóc đi kia!_ Cậu dứt tay vào túi quần ung dung nói. - Đi thôi Yu._ Cậu nắm lấy tay thằng bé kéo đi. Nhỏ thần thờ theo sau.

...

- Hơ... mệt quá..._ Nhỏ ngồi xuống ghế, tay nắn bóp chân rên rỉ

- Mày chỉ lo chơi mệt cái quỷ gì hả?_ Cậu nói

- Mày làm như tao chỉ biết chơi với chơi chẳng bằng._ Nhỏ bĩu môi lèm bèm

- Chứ chả phải à?

- Tất nhiên là không rồi!

- Không mà thấy trò nào cũng leo lên chơi là sao? Ngay cả xe lửa dành cho con nít cũng trèo lên chơi cho bằng được

- Tại vì cái xe đó chạy đường xa, biết đâu có thể gặp mẹ nhóc Yu

- Nhưng mày làm gì biệt mẹ nó ra làm sao

- Thì tao đi cùng với nhóc Yu rồi còn gì!

- Hai anh chị thôi đi, cãi nhau suốt là sao? Hức... hức..._ Yu lên tiếng. Nó cúi gầm mặt, nghe tiếng thút thít có vẻ là đang khóc khiến nhỏ và cậu cũng thấy mũi lòng. Nhỏ và cậu chỉ biết cãi nhau, không để ý đến tâm trạng của Yu gì cả, thật sự là cảm thấy có lỗi quá đi a~

- Tìm mẹ ở đây không được thì đành về nhà em vậy._ Yu nói, câu nói khiến cậu và nhỏ té ngửa.

- Em biết địa chỉ nhà mình?_ Nhỏ hỏi lại để chắc chắn rằng mình không nghe lầm

- Dạ, nhưng em không biết đường đi._ Yu trả lời tỉnh queo

- Tại sao em không nói sớm hơn hả?_ Nhỏ nghiêng răng ken két, cố giữ bình tĩnh cho mình. Cậu thì quá đỗi tức giận, chẳng kiềm chế nổi mà bay tới nắm lấy cổ áo của Yu mà nói bằng giọng đầy sát khí

- Nhóc đang troll tui này à?

- E... em làm... làm... gì cơ... ạ._ Nhóc Yu sợ hãi ngay cả nói cũng không tròn câu

- Buông nó ra đi, tao với mày còn phải dẫn nó về nhà nữa._ Nhỏ can ngăn

- Tại mày lo chuyện bao đồng đấy!_ Cậu buông cổ áo của Yu ra mà chỉ vào mặt nhỏ nói

- Cái này được gọi là có lòng nhân ái chứ không phải bao đồng._ Nhỏ đáp, xong nắm tay Yu đi ra khỏi khu vui chơi. Cậu hằm hằm theo sau

Nhà của nhóc Yu không đến nỗi quá khó tìm. Chỉ vì nó không chịu nói địa chỉ ra làm cho cậu và nhỏ mất cả một ngày. Thật là biết cách chọc điên người khác!

Trước cửa nhà, một người phụ nữ đang đứng lóng ngóng chắc đang kiếm Yu. Khuôn mặt vô cùng lo lắng

- Mẹ ơi!_ Yu gọi

- Yu của mẹ._ Người phụ nữ ấy mỉm cười mãn nguyện, vội chạy lại ôm chầm lấy Yu. Vài giọt nước mắt vui mừng rơi xuống

- Mẹ xin lỗi con, mẹ xin lỗi.

- Không sao đâu mẹ, nhờ hai anh chị này mà con mới về nhà được đó mẹ. Con còn được đu đu quay, tàu lượn siêu tốc, ăn kem Mario Socola nữa ạ!_ Yu thao thao bất tuyệt

- Bác cảm ơn hai cháu, nhờ có hai cháu mà Yu mới được về nhà. Bác cảm ơn hai cháu nhiều lắm._ Mẹ Yu gạt nước mắt, rồi rít cảm ơn nhỏ và cậu

- Đầu có gì đâu bác, gặp người bị nạn thì phải giúp đỡ chứ ạ.

- Trên đời này cần rất nhiều người như hai cháu đấy.

- Bình thường mà bác.

Nhỏ và cậu đều thấy, mắt cả ngày để tìm nhà cho nhóc Yu rồi nhận được sự cảm ơn của một người mẹ đang nhớ con như thế này thì không đến nỗi quá phí công nhỉ?

...

Khi không khí Tết qua đi, các cô gái lại nhận được một thứ kẹo vừa ngọt lại vừa đắng, một số chuyện tình được nảy nở đâm chồi nảy lộc - cái ngày mà bao cô gái đều mong ngóng...

- Valentine cái gì chứ, toàn chiêu trò của mấy cửa tiệm bánh kẹo._ Nhỏ lấy tay che đi cái ngáp dài của mình, buông quơ nói

- Tổ thấy được tặng vẫn thích chứ, Socola ngon mà!_ Thùy Chi mỉm cười nói với nhỏ

- Phải rồi, Thùy Chi nhận được đến vài chục hộp Socola của bọn con trai cơ mà!_ Nhỏ lèm bèm

- Sao giờ này Thần Hy chưa vô nhỉ?_ Bảo Bình đứng ngóng ở cửa. Nó nói cũng phải, không biết cậu đi đâu mà mới sáng sớm là đã biến mất, chả nhẽ đi chơi với gái?

- Hắt xì..._ Vừa nhấc là cậu đã xuất hiện, sau này chết rồi chắc "linh" lắm - Nè mày..._ Cậu ném một chiếc giỏ vào người con Bình.

Bảo Bình liếc lục lọi, bên trong là 2 hộp Chocolate nhỏ được gói kĩ càng. Nó cười toe mồm ngượng

- Cảm ơn mày nha Thần Hy!

Chẳng phải cậu tốt lành gì mà mua Chocolate cho bọn nó đâu, chỉ tại lời tuyên bố hùng hồn như thế này của con Bình: "Sắp tới Valentine rồi, tao muốn ăn Socola do mày làm. Tối lúc đó không có đi rồi biết tay tao!", cộng khuôn mặt cực kì sát khí của nó làm cậu cũng chẳng dám phản bác. Mà dạo gần đây, tự dung ở đảo nổi lên phong trào tự làm Chocolate, còn có hẳn một cửa tiệm mở ra với đầy đủ các loại Chocolate, giấy gói, đồ trang trí... để tự tay làm một thôi Chocolate cho người yêu của mình, tuy nhiên giá của nó cũng chẳng rẻ lắm. Nhỏ thì thấy cái trò này thật... vớ vẩn, nhờ làm không ngon lại phí tiền, ra ngoài cửa tiệm mua đại Chocolate có phải hay hơn không? Đúng là rảnh rồi rồi sinh nông nổi mà!

- Mày làm Socola ngon thật đấy! Như ngoài tiệm!_ Bảo Bình ngắt một mảnh Chocolate bỏ vào miệng, tấm tắc khen

- Thì ở ngoài tiệm mà._ Cậu trả lời tỉnh queo khiến con Bình té ngửa

- Hơ... tao bảo mày phải tự làm mà.

- Tao chẳng rảnh há!

- Ủa Thần Hy, mày không mua cho Thùy Chi à?_ Nhỏ ngạc nhiên khi thấy chỉ có mỗi 2 hộp Chocolate trên bàn

- Thì hộp này của Thùy Chi đây._ Cậu lấy hộp còn lại đưa cho Thùy Chi, mỉm cười dịu dàng. - Của cậu đây.

- Cảm ơn nhé._ Thùy Chi mỉm cười nói lời cảm ơn. Nếu là lúc trước, cô sẽ vô cùng cảm động. Nhưng mà bây giờ cô đã hiểu cho dù cậu có tặng cô hàng trăm hộp Chocolate hay hàng ngàn bông hoa hồng thì cậu cũng chẳng bao giờ thuộc về cô, cậu chỉ tặng quà cho cô với tư cách là một người bạn.

- Thế của tao đâu?_ Nhỏ nhăn nhó

- Tao có nói là tặng Socola cho mày à?

- Ồ sao kì thế? Mày "phân biệt chủng tộc" à?

- Ủ' đây thì sao?

- Mày... quá đáng!_ Nhỏ giậm chân bình bịch đi về chỗ. Tại sao? Tại sao ngay cả con Bình mà cũng được tặng Chocolate mà nhỏ thì không?

- Haha giận rồi sao?_ Cậu phì cười trước khuôn mặt giận dỗi của nhỏ, cực kì đáng yêu nha!

- Không thèm nói chuyện với thứ "phân biệt chủng tộc"!_ Nhỏ quay quắt sang chỗ khác.

Cậu cúi xuống thì thắm vào tai nhỏ

- Ra về tao sẽ tặng mày thứ khác. Đặc biệt hơn, chịu không?

- Hả? Thật sao?_ Nhỏ mắt long lanh nhìn

- Thật, sẽ chẳng tặng Socola nữa đâu vì tặng nhiều quá thì sẽ trở thành đại trà mất! Quà của tao đặc biệt hơn nhiều, đảm bảo mày sẽ chưa bao giờ nhận được món quà này vào ngày Valentine đâu!

Nghe cậu nói vậy nhỏ cực kì vui luôn nha, nhoèn miệng cười

- Ok

...

Ra về, tới khi học sinh ở lớp a14 ra về gần hết nhỏ mới hồi thức cậu tặng quà cho nhỏ. Cậu lấy trong cặp ra một hộp quà vuông nhỏ, được gói lại khá đẹp mắt. Nhỏ nhanh tay xé gói quà ra, và ngay lập tức bị... đơ.

- Tèn ten._ Cậu múa phụ họa, nhìn khuôn mặt thộn ra của nhỏ mà cậu không khỏi buồn cười. Thật sự thì món quà này của cậu vượt qua cả sự "bất ngờ".

- Quả xoài?_ Nhỏ cầm quả xoài trên tay, hai hàng chân mày chau lại với nhau

- Ừm. Xoài cát Hòa Lộc đó chứ không phải xoài bình thường đâu, tao phải xuống tận đồng bằng sông Cửu Long mà mua cho mày đấy!

- Tại sao không là thứ gì khác? Tại sao mày đối xử với tao khác mọi người thế?_ Nhỏ giận tím mặt

- Ồ chứ chẳng phải mày thích ăn xoài à? Mày từng kể với tao...

Chưa để cậu nói hết câu là nhỏ đã ngắt ngang

- Mày ăn luôn đi!_ Nhỏ ném trái xoài vào người cậu rồi xách balo đi te te ra cửa bỏ lại cậu với khuôn mặt đần thối. Cậu đã làm gì sai sao???

...

- Tại sao luôn là mình? Tại sao hần không làm vậy với mấy con nhỏ khác? Bộ kiếp trước mình ăn ở thất đức lắm à?_ Nhỏ lăm bằm một mình

- Nhật Hạ!

hình như có ai gọi nhỏ thì phải, nhưng nhìn quanh thì chẳng có ai. Nhỏ nhún vai đi tiếp, chắc là nghe nhầm

- Nhật Hạ!

- Ai vậy?_ Nhỏ bức tức hỏi. - Ồ... Hoàng Huy?

Trong đồng người chen chúc kia, Hoàng Huy từ từ chen ra. Chẳng là anh bị đám con gái bao vây quá cho nên nhỏ không nhìn ra.

- Anh về từ lúc nào vậy?_ Nhỏ hỏi

- Mới về lúc sáng._ Hoàng Huy quệt mồ hôi trên trán. Trời đang buổi trưa đã nóng lắm rồi còn bị bao vây thế này thì thật sự mệt mỏi a~

- Mới về lúc sáng mà đã kiếm em rồi ư?_ Nhỏ ngạc nhiên

- Biết sao được, anh nhớ em mà._ Hoàng Huy nhoèn miệng cười khiến bao cô nàng ngất ngây

- Anh cứ thích đùa._ Nhỏ ngại nói, hai gò má cũng phớt hồng. Thật ra công việc của Hoàng Huy vẫn chưa làm xong, nhưng vì anh cố gắng thu xếp để về kịp vào ngày Valentine để gặp nhỏ, chỉ vậy thôi.

Vừa lúc đó cậu đuổi theo nhỏ đến cổng trường thì thấy cảnh tượng nhỏ cười cười nói nói với Hoàng Huy. Tự dưng trong lòng có chút bức tức, không một chút do dự mà ném trái xoài xuống đất một cái bẹp rồi quay lưng đi lấy xe đạp, uống công cậu lặn lội đường xá xa xôi đi mua xoài cho nhỏ, hừ!

- Nhìn em có vẻ đang bức mình, bộ có chuyện gì à?_ Hoàng Huy hỏi thăm

- Vâng, em đang rất...

Ting... ting... _ Tiếng chuông xe đạp vang lên, cậu ung dung đạp xe chen ngang giữa nhỏ và Hoàng Huy, khuôn mặt cực kì đáng ghét!

- ya, cái tên kia mày kiếm chuyện với bà à? _ Nhỏ hét toáng lên

- Ai bảo mãi tí tồn với trai! _ Cậu quay mặt lại nói, xong huyết gió chạy biến đi mất

- Anh coi đó, cái tên khốn nạn đó đấy, uổng công em coi nó là tri kỉ! Nghĩ sao mà ngày Valentine đi tặng em một trái xoài, một trái xoài đấy, anh thấy có ăn nhập không? Đã vậy còn "hồn nhiên" nói tặng em một món quà vô cùng đặc biệt, phải rồi rất là "đặc biệt" luôn đấy, "đặc biệt" đến nỗi khiến em muốn lên tăng xông chết ngay tại chỗ! _ Nhỏ tuôn một tràng

- Haha, anh thấy xoài ăn cũng rất ngon mà.

- Phải rồi, rất ư là "ngon" đấy!

- Được rồi, em bớt tức giận đi, anh dẫn em đi chơi nhé?

- Đi chơi? Vào ngày Valentine? _ Nhỏ ngạc nhiên đến há hốc mồm

- Chỉ là đi chơi thôi, nếu em thích thì cứ việc coi là hẹn hò

- Ồ...

- OK không?

- Dạ... _ Nhỏ hơi chần chừ, thôi kệ đồng ý ho rồi đỡ hơn ở nhà bị khuôn mặt lúc nào cũng nhớn nhơ kia chọc cho tức chết. - OK!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Bà Phương

Một buổi sáng đẹp trời lại đến, những chú chim rủ nhau ríu rít trên những cành lá xanh biếc, từng ánh nắng ấm áp tung tăng nhảy khắp dương gian. Trong một căn bếp tuy bé nhưng đầy đủ tiện nghi, nhỏ - một cô gái cực kì tràn trề năng lượng, luôn miệng líu lo hát tùm lum bài hát mặc dù... sai nhịp hết!!!-
Ngày này có thôi đi không? Mới sáng sớm mà đã "tra tấn lỗ tai" người khác rồi, thứ gì chịu cho nổi hả? _ Cậu tu ừng ực chảy nước, lèm bèm nói

- Tao chẳng cần mày nghe, không thích thì biến mày! _ Nhỏ thẳng thừng nói

- Mày... thật là vô duyên hết sức! Con gái con đũa ăn nói như thế thì ai mà dám lấy hả?

- Kệ tao! Đỡ hơn là con trai lại đi tặng một quả xoài cho con gái, lại ngay ngày Valentine nữa mới ghê chứ! Thứ "con trai" như vậy sao mày không nói đi! _ Nhỏ đá xoáy cậu

- Sao mày không nghĩ xem mày ăn ở ra sao mà "người ta" mới đối xử với mày như thế hả? _ Cậu cũng đầu vừa, gồng hống lên mà chửi lại. Thật ra lý do tặng quả xoài của cậu đâu đơn giản như vậy, nó còn có lý do sâu xa hơn cơ. (lý do gì thì sau này sẽ tiết lộ :D)

- Phải rồi, tao ăn ở "thất đức" lắm mới gặp hạng người như mày đấy! _ Nhỏ tức tối đáp trả

- @##*()_ bla bla...

-\$%^(&* blo blo...

Và mở đầu một ngày mới là đã có cuộc khẩu chiến. Sau mười mấy phút đồng hồ cãi vã, nhỏ mới kết thúc bằng câu

- Mệt, tao chẳng rảnh nói chuyện với mày nữa! Tao phải chuẩn bị nguyên liệu nữa, anh Huy sắp đến rồi! _ Hôm nay tự dưng nhỏ muốn làm bánh, nghe có vẻ hơi bất thường phải không? Thật ra là do hôm qua, nhỏ được ăn bánh bông lan hương chanh do chính tay Hoàng Huy làm đem xuống tận nơi mời nhỏ thưởng thức. Món bánh bông lan này của Hoàng Huy làm rất ngon nha bánh xốp, ẩm, lại thơm mùi chanh vàng ươm nữa làm nhỏ đắm ra vô cùng ngưỡng mộ, nhất quyết năn nỉ Hoàng Huy cho bằng được rằng phải chỉ nhỏ cách làm. Và ngày hẹn là ngày hôm sau

- "Anh Huy, anh Huy", sao gọi ngọt quá vậy? _ Cậu nhái giọng nhỏ, điệu bộ chỉ muốn một phát mà đâm thẳng vào mặt, chỉ tiếc là... với không tới. - Mà thẳng chĩa đến đây chi vậy?

- Dạy tao làm bánh sau này ra mắt mẹ chồng, có chi không?_ Nhỏ ung dung hỏi lại
- Bày đặt làm bánh luôn cơ đấy! Bộ tính sản xuất "cám lộn" hả?_ Cậu xúc xiềng nhỏ không thương tiếc
- Bộ mày không để cho tao yên một ngày được à?_ Nhỏ gào lên, tiện tay ném cái mâm trên bàn vào người cậu rồi giậm chân bình bịch đi lên phòng khách, trước khi đi còn bỏ lại một câu. - Làm cho ăn mà còn không biết cảm ơn!

Lúc này khi nghe Hoàng Huy chỉ dẫn nhỏ làm bánh, mà cậu là người có IQ cao mà (lại tự sướng^^) cho nên khi nghe câu nói ấy là đột nhiên xuất hiện trong đầu cậu một viễn cảnh hai người thân mật làm bánh, trang trí bánh, rồi dùng kem chét lên mặt nhau, kế tiếp là đúc cho nhau ăn là tự nhiên cậu thấy bức mình nên mới ứng xử như vậy. Bây giờ tự đứng nghe nhỏ nói vậy, cậu có phần vui vui.

Nhỏ hăm hực đi ra tới phòng khách thì có tiếng gõ cửa.

- Ô anh Huy, sao anh đến sớm thế?_ Nhỏ mở cửa xong ngạc nhiên
- 9h mấy gần 10h rồi đấy cô nương!_ Hoàng Huy búng nhẹ vào trán nhỏ.
- Ái ui._ Nhỏ xoa xoa trán than đau. - Mà anh có đem quà cho em không đấy?
- Không ai như em mới thấy mặt người ta là đã đòi quà cáp rồi._ Hoàng Huy nói giọng hờn dỗi
- Anh hứa mua quà cho em mà giờ không thấy thì phải đòi chứ, ai bảo hôm qua anh không đem cho em._ Nhỏ bĩu môi nói
- Rồi rồi là anh sai, được chưa?
- Tạm chấp nhận._ Nhỏ gật gù.
- Rồi em định cho anh đứng ngoài đây hóng gió luôn à?_ Hoàng Huy trêu chọc nhỏ
- Í em quên, hi hi._ Nhỏ mở cửa rộng ra, đứng sang một bên mời Hoàng Huy vào, xong đóng cửa lại.

Chưa kịp để Hoàng Huy đặt mông xuống ghế sofa là nhỏ cứ ríu rít đòi xem quà như con chim chích bông vậy, anh thấy vừa buồn cười mà cũng vừa đáng yêu.

- Làm như con nít lên 3 chẳng bằng thấy quà cái là xáp xáp vô!_ Cậu bước ra, nốc hết ly nước lọc vào bụng
- Kệ tao!_ Nhỏ chẳng mấy quan tâm lời cậu, buông hai từ ngắn gọn rồi cũng dán con mắt vào món quà của Hoàng Huy.

Hoàng Huy lấy trong túi ra một chiếc hộp nho nhỏ màu hồng nhạt có đính một chiếc nơ trông khá bắt mắt. Nhỏ nhận lấy rồi nhanh tay mở ra, bên trong là một chiếc đồng hồ với đường kính chỉ vồn vẹn 2cm. Chiếc đồng hồ được nối với một sợi dây dài, nhìn nó mang đậm tính cổ điển. Trên bề mặt đồng hồ được tráng một lớp vàng đồng, chạm khắc tinh xảo với một hoa văn lớn là chiếc vương miện của hoàng hậu Anh thời xa xưa. Nhỏ bật nắp lên, bên trong là các con số la mã, nhưng kim đồng hồ luôn chỉ ở lúc 8h35', hình như nó không hoạt động bằng chứng là kim giây không hề nhúc nhích. Phải chăng nó vừa hết pin? Thoạt nhìn, nhỏ có cảm giác như đang cầm trên tay một chiếc đồng hồ của các vị thần của thời gian vậy, cũ kĩ nhưng đầy quyền năng.

- Anh mua nó ở Thụy Sĩ à?_ Nhỏ buông quơ hỏi
- Ừm, không hồ danh từng là tiểu thư nhỉ?
- Ba em có niềm đam mê với đồng hồ nên em biết sơ sẩy mà!_ Nhỏ đáp kèm theo một nụ cười. Mặc dù chiếc đồng hồ nhìn có vẻ khá đắt tiền nhưng nhỏ không thích lắm, nhỏ đâu có sở thích với đồng hồ. - Mà anh ơi, bộ nó hết pin rồi à? Sao chẳng nhúc nhích thế?_ Nhỏ thắc mắc, đưa chiếc đồng hồ gần mặt Hoàng Huy cho anh thấy
- Không, anh thích thế!_ Hoàng Huy đáp một cách bình thản. Khóe môi nhỏ giật giật, không hiểu nổi Hoàng Huy, nhiều lúc anh cũng bất bình thường thế à? - Sẽ có nhưng khoảnh khắc mà mình muốn lưu giữ mãi cho riêng mình, không muốn nó trôi qua chỉ ước nó dừng lại mãi mãi._ Hoàng Huy giải thích với ánh mắt lấp lánh như ánh sao, tràn ngập thương yêu
- 8h35'? Bộ khoảng thời gian này có gì à?_ Nhỏ tạm hiểu, rồi muốn hỏi tiếp
- Chính xác hơn là 8h35'43s_ Hoàng Huy đáp
- 8h35'43s? What? Nhớ kĩ đến thế cơ à?_ Nhỏ ngạc nhiên
- Thôi ta vào làm bánh nhé?_ Hoàng Huy ngỏ lời. Nhỏ nhanh chóng bị mấy chiếc bánh bông lan hương chanh thơm nức làm không thèm quan tâm đến thứ gì khác nữa. Nhỏ gật đầu cái rụp
- Vâng, vào bếp thôi anh, em chuẩn bị nguyên liệu hết rồi!

- Ừm

Hoàng Huy gạt đầu, đứng dậy bước vào bếp. Nhỏ để chiếc đồng hồ lên bàn, rồi lon ton theo sau

Những gì nãy giờ Hoàng Huy nói, nhỏ không hề quan tâm hay nói đúng hơn là không hiểu lắm, nhưng khi lọt vào tai cậu thì lại trở thành một dấu chấm hỏi to đùng.

- Sẽ có nhưng khoảnh khắc mà mình muốn lưu giữ mãi cho riêng mình, không muốn nó trôi qua chỉ ước nó dừng lại mãi mãi? _ Cậu lặp lại câu nói của Hoàng Huy. - Rốt cuộc thứ anh ta nói là đang ám chỉ cái gì?

Cậu tiến lại, cầm chiếc đồng hồ lên, bật nắp ra nhìn

- 8h35'43s này nữa, rốt cuộc nó là khoảng thời gian gì thế? _ Hai hàng chân mày chau lại với nhau. Cậu xăm xoi xung quanh chiếc đồng hồ, não bộ hoạt động liên tục. Chắc chắn là có thứ bí ẩn gì đó ở đây. - Rõ ràng đây là hoa văn này rất kì lạ, như còn cần thứ gì nữa mới tạo thành một hoa văn hoàn chỉnh. Ngay cả hình vượn miện hoàng hậu này nữa, hình như đi cùng với nó là hình một vương miện của đức vua. Vậy chẳng nhẽ đây là đồng hồ cặp sao?

Xăm xoi một lúc lâu cũng không rút ra được điều gì hay ho, cậu ném mạnh chiếc đồng hồ "vô tội" xuống ghế sofa cho đỡ thấy ghét. Chợt thấy kim đồng hồ có phần nhích đi do cú va chạm dù không mạnh lắm. Một suy nghĩ lóe sáng lên. Cậu cầm chiếc đồng hồ lên, nhẹ nhàng xoay các kim đồng hồ tới đúng con số 12. "Cạch" _ Một âm thanh nhỏ phát ra từ phía đồng hồ như vừa bật được thứ gì ra. Đúng như cậu nghĩ, chiếc đồng hồ này có 2 ngăn

- Thần Hy ơi, sao mày good thế hả! _ Cậu tự đắc, miệng không ngừng ngoác ra cười. Đột nhiên nụ cười chợt tắt, trên ngăn thứ 2 có một hàng chữ cực nhỏ nhưng được khắc khá tinh xảo: "em yêu anh! Tiểu Hạ". Tiểu Hạ? Cái tên này rất quen nha, hình như là cậu đã nghe bao giờ rồi thì phải. Ngẫm nghĩ một hồi lâu, cậu chợt nhớ ra.

- Tiểu Hạ? Đó chẳng phải là tên của cô gái rất giống Nhật Hạ - người yêu cũ của Hoàng Huy sao?

...

Trong nhà bếp...

- Hoàng Huy ơi, cho em làm cái gì với!~ _ Nhỏ ngồi trên bàn rên rỉ

- Biết cho em làm cái gì bây giờ? Ngay cả đập trứng vào tô mà em cũng nghịch ngợm làm hỏng hết 2 quả trứng gà, thật sự bó tay! _ Hoàng Huy nói trong bất lực

- Biết sao được, em thấy nó vui mà! Bây giờ anh cho em làm lại đi, em đảm bảo với anh sẽ không có chuyện quậy phá nữa! _ Nhỏ nghiêm túc nói, làm Hoàng Huy phải phì cười trước gương mặt của nhỏ

- Nhưng anh làm xong rồi.

- Vậy cho em làm gì cũng được, ngồi đây chán quá hà! _ Nhỏ chu môi nói

- Thôi được rồi, em bào vỏ chanh ra thật nhuyễn đi. _ Hoàng Huy cuối cùng cũng bị khuất phục trước gương mặt cún con ấy

- Vâng ạ! _ Nhỏ cười toe toét thực hiện nhiệm vụ của mình.

- Đứng bắt ép nó phải dừng lại! _ Cậu tiến lại chỗ Hoàng Huy, nói bằng chất giọng trầm trầm đủ để cậu và Huy nghe thấy.

- Sao? _ Anh khó hiểu nhìn cậu, cậu không để mắt tới, một cái liếc nhìn vài giây cũng không nhưng vẫn đáp

- Con người không bao giờ có thể xoay chuyển được thời gian hay dừng lại ở một khoảnh khắc nào đó. Nếu cố tình làm trái quy luật này, chúng ta sẽ bị trừng phạt... _ Cậu nói xong, tay cầm ly nước lên nhấp một ngụm rồi bước về phía nhỏ. Cậu biết Hoàng Huy hiểu cậu đang nói gì...

- Đang làm gì thế?

- Mày có bị mù không, nhìn mà không thấy à? Đang bào vỏ chanh đấy! _ Nhỏ đáp

- Làm thấy ghét! Biết bào vỏ chanh luôn cơ đấy, kĩ thuật làm sai rồi kia cô nương, để tao làm cho coi.

- Khỏi mày! _ Nhỏ giật trái chanh về phía mình, phũ phàng nói

- Vậy thôi, một hồi không bị đứt tay mới là lạ đó! _ Cậu huýt sáo nói, bỏ đi lên phòng khách

- Mày chóng mặt lên mà xem đi nhá! Plè... Plè... _ Nhỏ lè lưỡi

15p sau...

- Nhật Hạ xong chưa?_ Hoàng Huy hỏi
 - Dạ... xong rồi!_ Nhỏ đáp, lon ton chạy đem thành quả của mình cho Hoàng Huy rồi nhanh chân xoay người định vọt lên phòng khách thì...
 - Nhật Hạ!
 - Dạ... gì anh?_ Nhỏ xoay người lại cười gượng
 - Xòe tay ra cho anh coi._ Hoàng Huy ra lệnh
 - Tay em á hả? Có gì đâu mà coi anh!_ Nhỏ giả ngu, hai tay giấu ở phía sau
 - Không có gì thì đưa đây anh xem!_ Biết không thể nào ra lệnh cho cô nhóc ương bướng này được, anh tự mình gỡ tay nhỏ ra
 - Ái ui!_ Nhỏ khẽ nhăn mũi
 - Hơi nặng đấy nhé!_ Hoàng Huy chau mày nhìn hai bàn tay đầy vết thương do đứt tay, có vết nhìn khá sâu. Anh cảm thấy nhỏ rất ư là cứng đầu nha, bị đứt tay mà gặp axit trong chanh thì rất là rát đây này lại nhiều vết thương đến như thế, vậy mà một tiếng kêu la cũng không có, chắc có lẽ vì đang có mặt cậu ở đây
 - Hahaha, tao đã bảo rồi mà, để tao hướng dẫn cho không chịu! Tự cao tự đại hả mày? Trời trừng phạt đấy nghe chưa cưng?_ Cậu búng nhẹ vào đầu nhỏ, huênh hoang ngoác miệng cười lên nỗi đau người khác
 - Mày đúng là đáng ghét! Tại mày là đồ xui xẻo ở cạnh nên tao mới ra nông nỗi này! Sao mày không tự hỏi tại vì cái thái độ hống hách của mày nên tao mới không cần mày hướng dẫn!_ Nhỏ uất ức nói, xong bay thẳng vào WC. Cậu nhìn theo cái dáng người nhỏ nhắn biến mất sau cánh cửa nhà vệ sinh, có chút đau lòng, tự thấy mình cũng hơi quá đáng thật!
- Vài phút sau nhỏ bước ra, trong lòng đã cảm thấy bớt ức chế hơn đôi phần sau khi được trút giận.
- Đưa đây anh bằng bố cho._ Hoàng Huy ân cần nói
 - Không sao đâu anh! Em cần "người ta" bằng bố cho em thôi!_ Nhỏ đá xoáy cậu trong lời nói, sẵn tiện "tặng" kèm một cái lườm giết người.
 - Vậy cũng được, thế bột em để ở đâu?
 - Để em lấy cho._ Nhỏ nói, rồi bước đến cánh tủ ở phía trên. Ngất nỗi cái tủ cao quá, nhỏ nhón mũi cũng không lấy xuống được, hoàn cảnh trông cực khó khăn. Cậu định mở lời thì bị Hoàng Huy giành trước
 - Có cần anh lấy giúp không?
 - Dạ khỏi, anh không cần xem thường chiều cao của Trần Nhật Hạ này!_ Vừa dứt lời, bịch bột làm bánh được kéo ra tuy nhiên do sợ nó đã rớt xuống một cái bẹp. Nơi tiếp xúc đầu tiên không thứ gì khác ngoài đầu nhỏ. - Đệt! Rõ xui!
 - Đấy để anh lấy cho không chịu!_ Hoàng Huy vỗ trán nói
 - Nguyên số bột đã biến mày thành mấy con yêu nữ trong truyền thuyết rồi!_ Cậu nhe răng cười
 - Hừ!_ Nhỏ học hần nói. - Để em đi mua bột!
- Đợi tới nhỏ đi khuất, cậu mới quyết định hỏi
- Rốt cuộc anh có ý đồ gì? Nhật Hạ cũng đi rồi, chỉ còn tôi với anh, anh cứ việc nói sự thật!
 - Ý đồ? Ý cậu là sao?
 - Anh còn giả bộ nữa à?_ Cậu nóng tính nói
 - Tôi phải là người hỏi cậu có ý gì? Cậu nói lúc này là sao?
- Cậu không trả lời câu hỏi của Hoàng Huy
- Tôi biết anh có một người bạn gái tên Tiểu Hạ, tuy nhiên cô ấy đã chết trong một tai nạn. Điều đặc biệt là cô ấy rất giống Nhật Hạ.
 - Nhật Hạ kể cậu nghe?
 - Không, Nhật Hạ không phải loại người nhiều chuyện, là tôi vô tình nghe thấy.
 - Nghe lên tôi và Hạ nói chuyện sao?

- Đã bảo là vô tình rồi mà! Mà thôi anh đừng đánh trống lảng nữa, rốt cuộc anh có ý đồ gì?

- Phải, tôi từng có một người bạn gái y hệt Nhật Hạ nhưng chẳng nhẽ vì điều ấy mà cậu cho rằng tôi tiếp cận với Nhật Hạ là có ý đồ à? Xem ra cậu đánh giá một người quá nhanh rồi đấy!

- Hừ, đánh giá một con người quá nhanh ư? Thật nực cười! _ Cậu nhếch môi cười khinh. - Ông anh à, tôi sẽ chẳng vì những điều đó mà tôi cho là ông anh có ý đồ đâu!

- Vậy chứ ý cậu là gì? _ Hoàng Huy ung dung hỏi, tự dưng lại thấy thú vị trước người con trai này

- Chiếc đồng hồ anh tặng cho Nhật Hạ, khi xoay các kim đồng hồ đến số 12 thì nó sẽ bị tách ra làm hai, ở giữa là một dòng chữ nhỏ "em yêu anh" và xuống dòng là hai chữ "Tiểu Hạ" đó là lý do vì sao anh để chiếc đồng hồ không chạy pin, thêm nữa hoa văn trên mặt đồng hồ cũng rất lạ, cả hình vương miện hoàng hậu nữa. Chắc hẳn đây là chiếc đồng hồ đôi giữa anh và cô gái tên Tiểu Hạ đã chết. Tôi nói có phải không, Hoàng Huy?

Hoàng Huy hơi khựng lại, có đôi phần ngạc nhiên. Lúc trước, anh từng mất một khoảng thời gian khá lâu để phát hiện ra bí mật này, cũng vì điều đó mà Tiểu Hạ đã giận anh. Thật không ngờ trong thời gian ngắn ngủi chỉ vờn vẹo vài chục phút như thế mà cậu lại phát hiện ra.

- Phải, đó là chiếc đồng hồ của Tiểu Hạ và tôi cũng có một cái như vậy. _ Hoàng Huy lấy trong túi áo vest ra một chiếc đồng hồ tương tự với hoa văn khớp với hoa văn trên chiếc đồng hồ kia và trên đó có hình vương miện đức vua. - Tất cả điều cậu nói đều rất đúng, tuy nhiên lý do tôi để đồng hồ không chạy pin là vì tôi muốn giữ khoảnh khắc đó lại, giống hệt như lúc Tiểu Hạ tặng cho tôi. _ Hoàng Huy nói, đôi mắt đắm chìm trong nỗi buồn, có lẽ anh đang rất nhớ Tiểu Hạ. Nhưng dù vì lý do gì cậu cũng không chấp nhận được việc này.

- Vậy tại sao anh lại tặng nó cho Nhật Hạ, chẳng nhẽ anh coi cô ấy như người thay thế hả? _ Cậu tức giận nói, bàn tay đã xiết chặt lại thành nắm đấm

- Cậu nghĩ sao thì tùy, tôi không muốn giải thích nhiều.

Cái thái độ dửng dưng của Hoàng Huy khiến cậu phát điên, xém nữa là lao lại đấm cho vài phát vào khuôn mặt tuần tú ấy thì...

- Anh Huy em về rồi đây! _ Nhỏ lú lo chạy vào trong bếp, tự nhiên cảm thấy căng thẳng lạ nên thắc mắc. - Bộ... có chuyện gì à?

- Không có gì đâu, đưa bột đây cho anh. _ Hoàng Huy nhẹ nhàng nói

- Vâng, vậy thì tốt! Em tưởng... What? _ Chưa kịp nói hết câu là đã bị cậu lôi đi, chỉ kịp bỏ lại một chữ "What".

- Vụ gì vậy? Buông ra coi! _ Nhỏ chau mày khó chịu

- Mà có biết cái thằng cha Hoàng Huy đó nguy hiểm tới cỡ nào không? Sao cứ tiếng trước tiếng sau là "anh anh em em", nay lại dẫn về nhà...

- Tao biết rồi, tao nghe mày giáo huấn rồi không cần phải nhắc lại đâu! _ Nhỏ bĩu môi nói

- Hiểu rồi mà sao không thấy giữ khoảng cách r vậy hả?

- Mà bị khủng hả? Tao có ôm hôn ảnh gì đâu mà giữ khoảng cách!

- Nhưng... dù sao cũng phải giữ khoảng cách, hán ta rất nguy hiểm! _ Hết biết nói gì nữa, cậu lại tiếp tục nhắc lại câu nói cũ

- Mà mới là nguy hiểm đấy, nhìn lại đi mà mới là người mà tao nên giữ khoảng cách đấy!

Bây giờ cậu mới để ý nha, do lúc nãy quá kích động mà đã dồn nhỏ vào tường hai khuôn mặt lại gần nhau đến như vậy, rất dễ khiến người khác hiểu lầm.

- Nhật Hạ, con có ở nhà không? _ Giọng một người phụ nữ lạ vang lên, bà ấy bước vào thì thấy cảnh tượng này khuôn mặt có chút đơ ra. - Nhật... Nhật Hạ, chuyện gì vậy?

- Mẹ! Ồ... _ Nhỏ vội đẩy cậu ra, chạy lại bà Phương rồi rít giải thích. - Không phải như mẹ thấy đâu, chỉ là hiểu lầm hiểu lầm thôi!

- Mẹ? _ Mối cậu chớp mắt. Người phụ nữ này là mẹ nhỏ sao? Công nhận rất ư là đẹp nha tuy là đã ở tuổi trung niên nhưng nhìn vẫn còn rất trẻ, mái tóc được búi lên gọn gàng, khuôn mặt trái xoan trắng trẻo có đôi chút đẹp hơn cả da mặt của mấy cô gái đôi mươi khác, cả thân người nhỏ nhắn rất hợp với bộ đầm xuống màu xanh nhạt của bà.

- Cháu là... _ Bà Phương không thèm để ý đến lời giải thích của nhỏ mà tiến lại hỏi cậu

- Dạ... dạ... cháu tên Thần Hy, chỉ là bạn của Nhật Hạ bác đừng hiểu lầm gì hết nhé! _ Bây giờ tới lượt cậu giải thích

- Đây mẹ thấy chưa, chỉ là bạn thôi chẳng có quan hệ gì sâu xa hơn cả! _ Nhỏ hùa theo, nhỏ sợ phải mất hàng giờ nghe "giảng đạo".

- Haizz... vậy mà làm bác mừng hự! _ Bà Phương vỗ trán, khuôn mặt vô cùng buồn rầu trước sự ngạc nhiên vô cùng của cậu mà nhỏ.

- Cô con gái này của bác tính khí thì cục cằn khó ưa, nay bác tưởng đã tìm được một người bạn trai khôi ngô như cháu hóa ra lại là hiểu lầm._ Bà Phuong giải thích khi thấy khuôn mặt đần thối của cậu

- Cục cằn, khó ưa? Mẹ lôi đầu ra đấy "mĩ từ" hay ho như thế cho con vậy hả?_ Nhỏ giận dỗi nói, bó tay mà có người mẹ nào lại đi nói xấu con mình như thế không chứ???

- Chứ chẳng phải à? Con gái người ta dịu dàng nét na, còn con thì sao? Hậu đậu, hung dữ, đã vậy còn thêm tật làm biếng, có hôm thức dậy còn chưa đánh răng chải tóc hay thay đồ gì cả mà đã lết thân ra đường ăn điểm tâm, coi có đứa con gái nào như con không hả?

- không đánh răng, chải tóc thay đồ?_ Cậu ngây đơ cậu cứ tưởng lúc ở với cậu đã lười thôi lếch thếch nhất rồi hóa ra còn hơn cả vậy

- Mẹ!_ Nhỏ giầy nãy. - Nhưng lúc trước con cũng có hàng tá thằng theo đuôi chứ bộ!

- Nhưng có thằng nào đang hoàng đâu, không ngu dốt tí cũng hư hỏng!

- Thôi mệt, con tự hỏi không biết con có phải con gái ruột của mẹ không nữa!_ Nhỏ bĩu môi hờn dỗi. - Mà giờ con cũng thay đổi rồi mẹ ạ! Con còn biết làm bánh bông lan hương chanh nữa cơ!_ Nhỏ khoe

- Bánh bông lan hương chanh? Ai chi con?_ Sắc mặt bà Phuong thay đổi

- Dạ, bạn con._ Nhỏ đáp. Vừa lúc đó Hoàng Huy từ trong phòng khách đi ra

- Nhật Hạ, em để đường ở chỗ nào vậy?

Hai người (bà Phuong và Hoàng Huy) nhìn nhau. Sắc mặt ai cũng thay đổi, anh thì ngạc nhiên còn bà Phuong có chút biến sắc. Sau vài phút bất động, Hoàng huy là người lên tiếng trước

- Cháu chào bác

- Hoàng Huy???

- Ủa, bộ hai người quen nhau sao?

(t/g sẽ ngắt ngang khúc này, mà sang cảnh khác vì nếu cứ theo tiếp thì sẽ không hay cho lắm. Đó là cách của t/g mong mấy độc giả thông cảm giúp)

...

Chiều...

Món bánh bông lan đã được làm xong từ mấy tiếng trước. hiện tại nhỏ đang vừa ăn vừa xem TV ở phòng khách với cậu. Bên cạnh là Hoàng Huy. Nhỏ không hề để ý thấy từ lúc bà Phuong có mặt, Hoàng Huy ít nói hẳn chỉ ậm ừ vài ba câu, ngay cả bà Phuong cũng vậy, cậu thì nhanh chóng nhận ra sự bất thường ấy nhưng không mấy bận tâm.

Bà Phuong bước từ trên gác xuống, tiến lại phía Hoàng Huy nói đủ để mình anh nghe thấy

- Ra phía sau nói chuyện với bác.

Hơn nửa tiếng sau...

Hoàng Huy đi lên, chào nhỏ một câu cho có lệ

- Nhật Hạ, anh về đây.

- Ồ... sao anh về sớm thế?_ Nhỏ ngạc nhiên

- Nhật Hạ, bạn con muốn về con giữ lại làm gì._ Bà Phuong nói

- Nhưng...

- Nhật Hạ.

- Vâng._ Nhỏ ngậm ngùi gật đầu

- Tạm biệt._ Hoàng Huy vẫy tay chào

- Vâng, mai anh đến dạy em làm loại bánh khác nhé?

- Ok

- Vâng_ Nhỏ cười toe toét.

Hoàng Huy đi ra cửa rồi leo lên chiếc xe đạp phóng ra đường. Cậu nhìn theo, đôi chút tò mò, không biết giữa bà Phương và Hoàng Huy đã nói chuyện gì nhưng trông hai người có vẻ không vui.

- Thần Hy, cháu có thể để bác và Nhật Hạ nói chuyện riêng được không?_ Bà Phương ngỏ lời với cậu

- Hà? Nói chuyện riêng?_ Nhỏ ngạc nhiên, bộ lâu ngày không gặp mặt bà muốn nói chuyện một mình với nhỏ ư? Nhưng còn cả buổi tối mà, sao lại đuổi cậu về như thế???

- Dạ, được chứ ạ_ Cậu đồng ý, dù sao hai người họ bao lâu nay mới gặp lại, cậu cũng chẳng muốn làm phiền hai mẹ con họ tâm tình. - Tao về nhe mày.

- Ủ, biến đi!_ Nhỏ nói một câu cực phũ rồi nhe răng cười hi hi

- Ô nhớ cái bản mặt của mày đi, thứ 2 đừng qua năn nỉ tao chờ đi học nhé!_ Cậu cũng phũ phàng lại, tay hươ lên chào cho có lệ rồi bỏ ra về

- Ô... tao nói giỡn cơ mà! Thần Hy... Thần Hy..._ Nhỏ gọi với theo nhưng nhận được mấy cái vẫy tay lạnh lùng kia. - Hừ, đồ nhỏ mọn!

Bà Phương ngồi xuống bên cạnh nhỏ, hít một hơi thật sâu. Bà sắp sửa nói ra một bí mật bà đã giữ kín lâu nay, cuối cùng bà cũng không giữ bí mật được nữa. Người ta có câu "giấy không gói được lửa" quả thực không sai tí nào.

- Nhật Hạ, mẹ có chuyện muốn nói với con, từ rất lâu rồi.

- Vâng con biết, mà chuyện gì quan trọng dữ vậy mẹ?

- Con thấy sao về Hoàng Huy

- Hà?_ Nhỏ há hốc mồm, sao tự dưng bà lại hỏi như vậy??? Mặc dù hơi ngạc nhiên nhưng nhỏ vẫn trả lời. - Thì thấy ảnh đẹp trai, galang, tài giỏi, con nhà giàu, nấu ăn ngon, vân vân và mây mây. Tóm lại là một mẫu con trai hoàn hảo trong mắt mấy cô gái!

- Không, ý mẹ nói là cảm giác kia.

- Sao cơ? Sao... mẹ lại hỏi vậy? Con coi ảnh như bạn bè thôi.

- Chỉ vậy thôi?

- Chẳng nhẽ mẹ muốn con trả lời là có cảm giác như anh em một nhà à?

- Những gì Hoàng Huy làm không gọi cho con chút kí ức nào sao?

- Kí ức?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Kí Ức

Lưu ý: Trong chap này chỉ tập trung về kí ức của Nhật Hạ. Chap này ko do t/g viết nhé, là do một người bạn of t/g viết thay, có vẻ hay hơn t/g nhỉ?

---oOo---

- Bác gọi cháu có việc gì?_ Hoàng Huy ngồi xuống, khuôn mặt cực kì bình thản

- Tại sao? Cháu không thể để yên cho Tiểu Hạ được sao? Bác biết, cháu với Tiểu Hạ đã từng yêu nhau rất sâu đậm, hai bên gia đình cũng đã tính đến chuyện cưới hỏi. Nhưng... bây giờ, mọi chuyện thay đổi rồi, cháu phải hiểu chứ!

- Bác biết? Bác biết là bọn cháu từng yêu nhau rất sâu đậm, vậy tại sao bác lại đối xử với cháu như vậy?_ Hoàng Huy nhếch môi cười, có chút cay đắng

- Hoàng Huy...

- Bác Phong mất, cháu biết đối với bác là một cú shock nặng nề. Nhưng qua việc đó, chắc bác đã hiểu cảm giác khi nghe tin Tiểu Hạ chết mà phải không? Nhưng bác có thể gặp mặt bác Phong lần cuối, hằng ngày có thể thấp nhang, có thể gần gũi bên mộ bác Phong coi như có thể an ủi vài phần. Còn cháu? Thời điểm đó cả gia đình bác cùng Tiểu Hạ biến mất như giọt nước bốc hơi, ngoài thông tin Tiểu Hạ chết do tai nạn leo núi ra thì cháu còn biết gì nữa không hả? _ Hoàng Huy tức giận nói.

- Đàng này, sau chừng ấy năm cháu lại phát hiện ra Tiểu Hạ không hề chết, nhưng sự thực là bác lại kể sai sự thật cho cô ấy. Tại nạn ô tô ư? Nhà cháy mất hết mọi thứ ư? Thật nực cười!

- Sau tai nạn ấy, may mắn thay, Tiểu Hạ nhớ hết mọi thứ nhưng... trừ cháu, chính bác cũng không hiểu vì sao. Bác cũng muốn kể hết mọi thứ cho Tiểu Hạ nghe nhưng bác sợ bác Tiểu Hạ không được phép nhớ về kí ức xưa, điều đó là không tốt. Nên... nên bác phải bịa đặt mọi thứ, để xóa hết hình ảnh ngày xưa giữa hai cháu theo cách hợp lí nhất. _ Bà Phương cố gắng giải thích

- Vậy vì sao? Vì sao bác không kể chuyện này cho cháu nghe, cháu có thể hiểu mà, vậy mà bác lại chọn cách biến mất cùng Tiểu Hạ. Bác có biết cháu nhớ Tiểu Hạ đến nhường nào không? Lúc đó nếu bác nói sự thật cho cháu nghe, cháu đã bớt khổ sở hơn rồi!

- Cháu làm sao hiểu được, lúc ấy bác cũng rất khổ sở để đưa ra quyết định ấy. Bác cũng định kể mọi chuyện cho cháu nghe, cháu có thể tiếp cận Tiểu Hạ lại như ban đầu. Nhưng... Tiểu Hạ đã thay đổi hoàn toàn, từ cách ăn mặc đến cả tính cách. Ngày đầu tiên con bé đi học ở trường mới là đã bị nhà trường phản ánh vì trêu ghẹo thầy cô bạn bè, vài ngày sau thì nghe tin nó đánh bạn ở trường đến nỗi nhập viện, cuối học kì thì xếp loại Yếu thì lại đến 7, 8 môn, hạnh kiểm thi Trung Bình. Cháu thấy đó, Tiểu Hạ đâu còn là Tiểu Hạ của ngày nào, nó là Nhật Hạ, Nhật Hạ cháu hiểu không? Nhưng người cháu yêu là Tiểu Hạ chứ không phải con gái của bác, không phải là Nhật Hạ của bây giờ. Cháu hiểu ý bác chứ?

Hoàng Huy có chút hoang mang, anh ngồi thụp xuống, ngẫm nghĩ gì đó.

- Bác biết đối với cháu là một cú shock khá lớn, nhưng... sống trên đời cháu phải học cách chấp nhận. Ai rồi cũng khác mà phải không cháu, Tiểu Hạ ngày ấy... thực sự đã chết rồi! _ Bà Phương vỗ vai an ủi Hoàng Huy

- Không, Chẳng phải câu nói của Tiểu Hạ luôn là: "Cuộc sống này luôn tràn ngập màu hồng, chỉ là nếu mình thiếu niềm tin nên chỉ thấy toàn một màu đen xám xịt" (câu nói này do t/g tự nghĩ, có thể không hay lắm) sao?

- Ý cháu là... _ Bà Phương chau mày thắc mắc

- Phải, đúng là lúc trước cháu yêu Tiểu Hạ. Nhưng... bây giờ người cháu thương là Nhật Hạ, là con gái của bác! _ Hoàng Huy kiên định nói

- Cháu có biết mình đang nói gì không? Nhật Hạ và Tiểu Hạ rất khác nhau, làm sao...

- Họ khác nhau nhưng đâu có nghĩa là cháu không được quyền thương cả 2 người họ. Tiểu Hạ là quá khứ, là người con từng yêu rất nhiều. Nhưng là đã từng, còn Nhật Hạ là hiện tại, là tương lai của cháu. Mặc cho mọi người có xoi mói, cháu vẫn khẳng định người cháu thương, người cháu yêu ngay lúc này và mãi mãi về sau vẫn là Nhật Hạ! _ Hoàng Huy nói. - Mong bác ủng hộ hai tụi cháu y hệt như lúc trước! Cháu chào bác. _ Hoàng Huy cúi đầu kính cẩn, rồi xoay người ra về. Anh cảm thấy nhẹ nhõm bội phần vì đã có thể phần nào quên đi Tiểu Hạ đã mấy năm ám ảnh trong lòng và quan trọng hơn hết, anh đã tìm được người mà mình cần tìm bấy lâu nay.

...

P/s: T/g xin giải thích 1 chút nhé. Trong quãng thời gian mà Tiểu Hạ (Nhật Hạ) bị tai nạn, Hoàng Huy bận ra nước ngoài cùng gia đình nên không hề biết chuyện, khi trở về thì nghe tin Tiểu Hạ đã chết. Hết rồi, chúc các bạn đọc truyện vui nhé!

...

- Tiểu Hạ, bộ cậu đăng kí tham gia CLB Hiến Máu à? Ngạc nhiên thật đấy! _ Bảo Ngọc chòang tay qua tay Tiểu Hạ, riu rít nói.

Có lẽ đối với Bảo Ngọc chuyện này hơi bất ngờ, vì từ khi đi học đến giờ Tiểu Hạ không hề tham gia vào các hoạt động tập thể vì ngại và xấu hổ trước chỗ đông người. Nhưng nay, vì một lý do rất hợp "tình người" đó là bác hàng xóm - một người khá thân thiết với Tiểu Hạ đã mất do tai nạn giao thông dẫn đến mất nhiều máu, mà ngay lúc đó bệnh viện lại không có nhóm máu của bác ấy nên bác đã ra đi. Cho nên bây giờ Tiểu Hạ quyết tâm đăng kí buổi phỏng vấn.

Hôm nay là ngày đầu tiên Tiểu Hạ đến CLB thực tập. Tiếng chuông reo vừa dứt là Bảo Ngọc đã lôi Tiểu Hạ xuống chỗ CLB

- Nhanh đi, muộn là bị phê bình đấy!

- Đừng kéo mà... _ Tiểu Hạ vội vã. Trong phút chốc mọi vật trước mắt Tiểu Hạ hoa đi, tập sách trên tay cô đổ ào xuống đất, chiếc túi đeo chéo xộc xệch.

- Ở... _ Giọng Bảo Ngọc có chút hốt hoảng

Tiểu Hạ ngẩng đầu lên. Trước mắt cô là một chàng trai cao và đẹp, đeo balo đen và mặc áo sơ mi trắng, khuôn mặt có chút ngác nhiên và đôi phần khó chịu thì phải.

Ngay lập tức, Tiểu Hạ cúi gầm mặt, run run, đôi tay buông thõng. Trong tích tắc, cô như bị hóa đá. Bảo Ngọc lay lay người cô, mồm luôn miệng kêu "Tiểu Hạ, Tiểu Hạ". Tiểu Hạ giật mình, chợt nhận ra mọi người đang chú ý tới mình, người con trai lúc nãy cũng đã bỏ đi. Cô vội thu xếp đồ đạc rồi chạy vụt đi theo Bảo Ngọc.

Nếu Tiểu Hạ kịp quay lại, cô đã thấy anh chàng đẹp trai vừa nãy đang nhìn cô chăm chú, miệng nở một nụ cười

...

Một ngày đẹp trời, trước một trường Đại Học, một chiếc xe có băng rôn "CLB Hiến Máu của trường XXX". Cả sân trường tấp nập, rộn ràng

Tiểu Hạ đang nhiệt tình và vui vẻ tư vấn cho mấy anh chị sinh viên thì từ xa Bảo Ngọc hót hải chạy lại

- Tiểu Hạ đi với tớ, phòng hiến máu đang thiếu người. Mấy thằng đội mình đi trợ giúp ở khu vực khác rồi. Nhanh lên!

Không kịp để Tiểu Hạ ú ớ gì là Bảo Ngọc đã lôi đi lại phòng hiến máu. Đến nơi, Tiểu Hạ thấy mình run run. Trong phòng chật kín người, có người nằm, người ngồi, người đứng.

- Nhanh lên em_ Chị Dương trong CLB vẫy Tiểu Hạ lại. - Em giúp trấn an bạn này giúp chị nhé, bạn ấy sắp hiến máu rồi. Làm y như chị đã từng phổ biến ấy._ Nói rồi chị Dương cũng bỏ đi cùng Ngọc, chỉ còn mỗi Tiểu Hạ bơ vơ

Mặc dù trong CLB đã từng phổ biến về các loại máu, quy trình hiến máu, và cả cách trấn an người tình nguyện, nhưng bây giờ Tiểu Hạ thấy hoang mang quá, cô ước gì cô không đứng ở đây và ngay lúc này. Bên ngoài có mấy người đã hiến máu xong, xôn xao

- Sao rồi?

- Hiến cả một chày C2 máu!

- Có đau không?

- Buốt lắm!

"Một chày C2 máu?"_ Tiểu Hạ trầm nghĩ. Lúc nhỏ Tiểu Hạ từng trải qua một cuộc phẫu thuật ruột thừa, mặc dù đã lâu nhưng cô vẫn còn ám ảnh. Mùi thuốc sát trùng, những người mặc đồ xanh đeo khẩu trang, và cả máu đều khiến cô mất ngủ mất đêm liền. Sau này, có khi bệnh viện thì cũng chống vánh.

- Có đau lắm không em?_ Tiếng chị sinh viên nằm trên giường run run, khuôn mặt sợ sệt

- Không sao đâu chị_ Tiểu Hạ trấn an kèm theo một nụ cười nhẹ

Một lúc sau, một cô y tá tiến lại chỗ hai người. Cô y tá nhẹ nhàng đưa kim tiêm vào tay chị sinh viên, máu từ từ được hút ra. Tiểu Hạ giật mình la lên, kéo theo chị sinh viên cùng bất an. Mùi sát trùng lại xộc vào mũi, máu... Tiểu Hạ vụt chạy ra ngoài trong ánh mắt ngơ ngác của mọi người trong phòng, chị sinh viên cũng thế mà ngất lịm đi. Cả căn phòng xôn xao lo lắng.

Buổi chiều, sau khi hiến máu đợt 1 kết thúc, cả CLB tập trung lại kiểm điểm. Chị Dương lên án gay gắt Tiểu Hạ

- Thật thất vọng! Các nội quy trong công tác hiến máu và giúp đỡ người tình nguyện hiến máu chả phải em đã rất rõ sao? Chị cũng đã nhắc đi nhắc lại cả chục lần trước khi đến đây rồi. Em có biết hôm nay em đã khiến cả phòng hiến máu xôn xao không? Người thì ngất, người thì lo lắng, em làm mọi chuyện lộn xộn hết cả lên. Đây là lần đầu, em nên hiểu tâm lý ảnh hưởng thế nào đến người hiến máu, mà có phải hiến vài ba giọt máu đâu. Với những người lần đầu như vậy, em phải can đảm hơn những bạn ấy chứ! Chị thật sự thất vọng về em, hôm sau em không cần đến làm việc nữa, CLB không cần người không có can đảm!

Tiểu Hạ lặng im không nói, cho đến khi mọi người ra về hết. Bảo Ngọc lặng lẽ đến bên cô

- Có sao không? Tớ xin lỗi...

- Vì điều gì?_ Tiểu Hạ ngược đôi mắt long lanh như có nước

- Vì tớ đã đẩy cậu vào phòng hiến máu khi thiếu người._ Bảo Ngọc lí nhí

- Không sao, là do tớ thiếu dũng cảm thiệt mà._ Tiểu Hạ mỉm cười an ủi Ngọc

- Cái đó là do chị Dương giận quá nên lỡ lời thôi._ Bảo Ngọc cố an ủi Tiểu Hạ, nhưng cô biết đó mới là mấy lời thật lòng từ chị Dương

- Không đâu...

- Thôi, nghĩ nhiều làm gì, về thôi. Đi uống nước không?_ Bảo Ngọc ngỏ lời

- Thôi, cậu về trước đi, để tớ một mình.

- Vậy cũng được... _ Tiếng Bảo Ngọc nhỏ dần, nó cũng đi ra khỏi phòng.

Ngọc đi khuất, Tiểu Hạ mới an tâm khóc lớn. Cô nức lên, nước mắt giàn giụa. Tự thấy mình thật vô dụng

- Hoàng tử của em, chắc anh thất vọng về em lắm đúng không?

Tiểu Hạ vẫn luôn nhắc tới chàng hoàng tử trong mơ mỗi khi cô buồn, nhưng không hiểu sao, lần này trong đầu cô thoáng hiện hình ảnh đẹp đẽ của một chàng trai đeo balo đen, mặc áo sơ mi trắng...

- Thật ngốc!

Tiểu Hạ ngược mắt lên nhìn, mọi thứ nhòe đi nhưng vẫn mập mờ một hình dáng cao cao, balo đen quai lệch, mặc áo sơ mi trắng. Cô thấy mọi thứ như là mơ, lung tung, hỗn độn,... và rồi cô bật khóc. Ngay cả chàng hoàng tử trong mơ mà cũng nói cô "thật ngốc", chắc là cô ngốc nghếch thật rồi!

Người ta thấy có một chàng trai ngồi xuống cạnh một cô gái đang nức nở như chú mèo con xấu xí tội nghiệp. Hình như, cô gái ấy không hề cảm thấy sự tồn tại của chàng trai ấy mà cứ khóc to hơn. Cô cứ khóc. Đến tận 18h, bầu trời đã phủ một tấm rèm đen. Ở một băng ghế đá, tại đây phòng A của trường Đại Học XXX, cô khóc mãi, không biết khóc đến bao giờ. Anh bên cạnh vẫn ngồi đó không nói gì, lặng im như một cái bóng.

Tiểu Hạ lau nước mắt. Bây giờ cô mới phát hiện có một hơi thở đều đều bên cạnh, có lẽ lúc này hơi thở này trung hòa cùng tiếng khóc nên không thể nhận ra. Tiểu Hạ quay mặt tìm kiếm hơi thở ấy. Vẫn lặng thinh như một cái bóng, chàng trai lúc này đang ở cạnh cô. Trên phù hiệu nhỏ nhoi, cô thấy được anh chàng này cùng trường với cô, trên cổ một lớp. Hóa ra chàng hoàng tử trong mơ tên là Hoàng Huy.

Tiểu Hạ giật mình, toan đứng dậy thì bị bàn tay của người ngồi cạnh kéo xuống. Tiểu Hạ im lặng nhìn người con trai ấy. Không nói, không khóc, nhưng trái tim đang thổn thức. Bàn tay nhỏ nhắn nằm gọn trong bàn tay của ai đó ấm áp. Người ta nói, sự im lặng thường gắn liền với sự cô đơn và nỗi buồn, nhưng sao bây giờ cô thấy yên bình quá đổi.

...

Tiểu Hạ bước ra khỏi cửa quán Cappuccino quen thuộc.

- Tạm biệt cậu! _ Tiểu Hạ vẫy tay chào Bảo Ngọc, cô bạn cũng lịch sự vẫy tay chào lại

- Bái bai!

Tiểu Hạ mỉm cười, nhưng vừa quay lưng đi thì va phải ai đó. Mọi tập sách, kể cả ly nước cũng theo đó mà đổ lên mái tóc đỏ dài được tết đuôi sam của cô.

- Xin lỗi, _ Người đó nói

- Không sao, _ Tiểu Hạ mỉm cười tự mình đứng dậy. Đến khi ngược mắt lên nhìn thì chợt ngạc nhiên, cái anh chàng trước mặt là người cùng cô khóc sau kì hiến máu lần đó, hình như tên là Hoàng Huy.

Hoàng Huy cũng nhận ra Tiểu Hạ, có phần ngạc nhiên xen lẫn lúng túng. Anh đưa cho Tiểu Hạ một chiếc khăn mùi xoa thơm thoang thoang

- Anh... anh xin lỗi!

Hoàng Huy vội cúi người xuống nhặt nhanh mấy xấp giấy đang ngổn ngang dưới đất. Cái dáng vẻ lúng túng khác xa so với sự bình thản mà Tiểu Hạ từng thấy. Theo phép lịch sự cô cúi xuống nhặt phụ anh. Đôi mắt màu xám tro khẽ mở to. Tờ giấy trên tay Tiểu Hạ là vẽ một cô gái với đang cúi đầu trước một chàng trai cao ráo. Mái tóc cô gái hơi rối bởi một sự hấp tấp nào đó, cái đầu cúi gằm, hai tay buông thõng, chàng trai có đôi chút kêu ngạo. Phía dưới có dòng chữ "Ngày đầu tiên, anh gặp em".

Tiểu Hạ nhặt tiếp tờ giấy thứ 2. Trong hình là hai cô gái nhưng tâm điểm vẫn là cô gái kia, với mái tóc được xõa dài và cái cài hoa đơn giản, miệng nở nụ cười, tay cầm ly Cappuccino ngây ngất khoái.

Tờ giấy thứ 3 vẫn là cô gái ấy, với mái tóc búi cao năng động, nụ cười như nắng ban mai đang ngồi trước bàn hiến máu

Tờ thứ 4, thứ 5...

Đây... đây chẳng phải là Tiểu Hạ sao???

Tiểu Hạ ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Huy, khuôn mặt anh đỏ bừng, tay đang gãi gãi đầu điệu bộ vô cùng đáng yêu.

- Em... em thấy hết rồi sao?

- V... vâng! _ Tiểu Hạ giật mình gật đầu. - Nhưng... nhưng... sao lại là em? Đó chẳng phải là em sao? _ Cô thắc mắc

- Anh xin lỗi vì đã chưa xin phép...
- Không sao, anh về đẹp lắm! _ Tiểu Hạ mỉm cười ngây ngô khiến tim ai đó lạc nhịp. - Anh biết không? Em hay mơ ước gặp được hoàng tử của em lắm!
- Vậy ư?
- Anh không thấy buồn cười à?
- Không, nếu em thấy vui là được rồi. Ai mà chẳng ước gặp được hoàng tử hay công chúa của mình đâu.
- Ừm, vậy anh có biết hoàng tử trong mơ của em ra sao không?
- Ra sao?
- Anh ấy chỉ cần mặc áo sơ mi trắng, quần balo đen lịch, rồi đứng trước mặt em nói hai từ "thật ngốc"!
- Sao?

Nắng tắt. Chiều lộng gió. Người ta thấy một chàng trai với khuôn mặt đỏ bối rối và một cô gái đang cúi gằm mặt sau khi nói ra điều quan trọng. Không ôm, không hôn, cũng không nắm tay nhưng cũng đủ làm tình yêu thêm ấm áp.

...

Thông báo: T/g tạm ngưng truyện một thời gian, có thể là qua Tết do gia đình có chuyện riêng, nhưng ko có chuyện bỏ luôn nhé. T/g xin lỗi, và cũng mong rằng sau Tết các độc giả vẫn sẽ tiếp tục yêu truyện này nhé!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Trở Hẹn

- Hoàng Huy!!! _ Nhỏ hét lên, rồi theo quán tính bật cả người dậy. Đầu óc nhỏ quay cuồng rồi khẽ nhói lên từng cơn. Đưa đôi mắt màu xám tro nhìn quan cửa sổ, hoàng hôn đang dần tàn lụi, chỉ còn vài vệt nắng tím nghịch sót lại. - Con tỉnh lại rồi sao? Con làm mẹ lo lắng quá!
 - Con đã ngủ bao lâu rồi?
 - Con hôn mê được 1 ngày rồi.
 - 1 ngày??? _ Nhỏ dần như hét lên. Thật không thể tin nổi, thời gian trôi qua nhanh thật cứ như là mười mấy phút trước nhỏ và bà Phương vẫn còn nói chuyện với nhau.
 - Cậu bạn của con lo lắng cho con lắm đấy, mặc dù hai nhà chỉ cách nhau vài bước chân nhưng hầu như cậu ta chỉ ở cạnh con thôi. _ Bà Phương dịu dàng vuốt mái tóc đỏ của nhỏ.
 - Là Thần Hy sao?
 - Ừm.
- Mặc dù trong lòng đang cảm thấy vui vui vì nhận được sự quan tâm của "ai đó", nhưng bây giờ nhỏ còn nhiều chuyện để làm hơn.
- Con... con muốn nói chuyện với Hoàng Huy. _ Nhỏ bất giác nói
 - Con nhớ hết mọi chuyện rồi sao?
 - Vâng, con là Tiểu Hạ. _ Nhỏ thì thầm
 - Không, con là Nhật Hạ, cứ coi như Tiểu Hạ là chị của con và... chị ấy đã chết lâu rồi. _ Bà Phương khẳng định.
 - Làm sao? Làm sao con có thể làm như mẹ nói được chứ??? _ Nhỏ nhăn nhó nói.

Thà nhỏ không hề biết gì cả, thì có thể coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra. Đẳng này, từng kí ức cứ lùa về trong đầu nhỏ như thước phim chiếu chậm. Từng mảnh kí ức, từng kỉ vật hiện ra trước mắt nhỏ. Chiếc đồng hồ đó là do nhỏ đặt tận bên Thụy Sĩ để không có chuyện trùng lặp và để có thể khắc lên đó ba chữ "em yêu anh", rồi còn món bánh bông lan hương chanh đó nữa phải mất rất lâu rất lâu để nhỏ có thể làm ra một chiếc bánh thật ngon dành tặng vào ngày sinh nhật của Hoàng Huy, cả những trái sầu ngậm đường do chính tay Hoàng Huy làm tặng nhỏ nữa,... làm sao nhỏ có thể coi như là chưa biết.

Nhỏ thấy mình thật có lỗi, trong chùng ấy năm lại bỏ Hoàng Huy lại trong sự cô đơn, một mình sống một cuộc sống mới quên hết tất thảy những kỉ niệm đẹp, tình yêu của hai đứa trong vòng vài phút vồn vện. Đã vậy, khi hai người gặp nhau lần nữa, anh đã cố khơi gợi lại kỉ niệm hai đứa nhưng nhỏ vẫn không nhớ gì, ngay cả lúc anh chia ra tấm hình của nhỏ năm xưa mà một chút kí ức cũng chẳng nhớ nổi. Nhỏ thật vô dụng mà!

- Hức... hức... _ Nhỏ ôm mặt khóc nức nở. Từng giọt, từng giọt nước mắt nóng hổi lăn trên má. Nước mắt. Mặn. Trong veo. Nhỏ đã quá vô tình với Hoàng Huy - người mà nhỏ cho rằng mình yêu nhất trên đời.

- Con đừng khóc, con làm mẹ đau lắm. Mẹ xin lỗi vì đã không nói sự thật cho con... _ Bà Phương ôm chầm lấy nhỏ mà vỗ về.

- Không... không phải lỗi của mẹ, là do con vô dụng... hức... hức... vô dụng đến nỗi không nhớ gì về người mình yêu thương... hức...

- Không phải, là do tai nạn, con gái của mẹ không hề vô dụng

Cứ thế hai mẹ con ôm nhau mà nghẹn ngào khóc. Mười mấy phút sau, nhỏ gạt nước mắt

- Mẹ... con muốn một mình. Mẹ có thể đi chợ nấu món con thích hoặc... con đã từng thích... _ Nhỏ nói, môi nở một nụ cười nhạt cho bà Phương yên tâm

- Được rồi, nếu con đã nói vậy thì mẹ cũng chẳng làm phiền con. Mẹ sẽ đi chợ, nấu món cháo sườn - món con từng thích nhé?

- Vâng, con cảm ơn mẹ.

Bà Phương đi ra cửa, có chút luyến tiếc nhưng rồi cũng đóng cửa lại. Đợi vài giây sau, nhỏ chồm người nhìn ra cửa sổ để chắc chắn rằng bà Phương đã đi khuất thì nhỏ lục trong học tủ, lấy chiếc iphone 5s yêu dấu của mình ra.

Nhỏ hơi buâng khuâng không biết nên làm thế nào, lý trí thì ngăn không cho nhỏ gọi Hoàng Huy vì không biết nói gì và cũng không biết nên đối mặt ra sao, còn trái tim thì bảo nhỏ nên gọi cho anh vì trong lòng nhỏ bây giờ đang rất trống rỗng và... nhớ anh. Cuối cùng, sau vài phút đắn đo suy nghĩ nhỏ quyết định bấm gọi. Những ngón tay thon dài lướt trên bàn phím, như một phép nhiệm màu nào đó nhỏ nhớ rành rành từng con số trong dãy sdt của Hoàng Huy, có lẽ là dư âm của lúc trước khi còn là Tiểu Hạ.

Sau vài phút tút dài bên phía đầu dây, cũng đã có người bắt máy.

"- Alo?"

- Hoàng Huy?"

Nghe tiếng gọi quen thuộc, Hoàng Huy có chút ngạc nhiên, vội đưa điện thoại ra xa để chắc chắn rằng mình không nghe nhầm

"- Nhật Hạ? Thật bất ngờ nha, đây là lần đầu tiên em gọi cho anh đấy!

- Vâng... _ Nhỏ gạt đầu, rồi không biết nói gì nữa. Nhận ra sự khác thường nơi nhỏ, Hoàng Huy thắc mắc

- Bộ em có chuyện gì à?

-...

- Nhật Hạ?

- Hoàng Huy... em... em xin lỗi... _ Nói đến đây nhỏ đã không tìm được cảm xúc, đã bắt đầu nghẹn ngào

- Nhật Hạ, em có chuyện gì sao? Sao lại xin lỗi? _ Hoàng Huy khó hiểu, liên tục hỏi thăm nhỏ

- Em đã bắt anh chờ lâu quá rồi! Hức... hức... em... em đã nhớ ra mọi thứ rồi. Em là Tiểu Hạ đây... hức... hức."

Chiếc điện thoại khẽ buông thông. Cái chất giọng này, không thể lẫn vào đâu được. Giọng nói này anh đã chờ đợi suốt mấy năm nay

"- Nhật... à không Tiểu Hạ, em đã nhớ ra mọi thứ rồi sao?

- Vâng... hức... em thật sự xin lỗi anh. Em xin lỗi đã nhớ ra quá trễ làm anh chờ đợi quá lâu... hức... hức...

..."

Bên ngoài, cậu dựa vào cánh cửa, cả người từ từ trượt xuống cho đến khi chạm vào sàn nhà lạnh ngắt. Cậu định vào hỏi thăm nhỏ vài câu, chọc cho nhỏ

giận tím mặt nhưng có lẽ không cần nữa rồi. Vài giây trước khi nghe nhỏ khóc, cậu có chút đau lòng, cậu chỉ muốn ngồi cạnh nhỏ thôi nhưng bây giờ đã có Hoàng Huy, cậu nên ra về thôi.

...

- Hy ơi! _ Nhỏ gọi the thé vào tai cậu. Hôm nay nhỏ dậy từ sớm, có vẻ hơi bất thường nhỉ? Thật ra nhỏ dậy sớm để tiễn bà Phuong ra bến cảng để đi làm kịp từ lúc mặt trời còn chưa ló dạng lặn. Còn cậu ư? 6h rồi mà vẫn chưa thấy mặt mũi đâu cả, chắc vì đêm hôm qua "diễn" chuyện ngôn tình, ngồi ngắm sao ban đêm đến tận khuya nên vậy

Khó khăn lắm cậu mới hé hé mở được một con mắt ra nhìn, vừa thấy ánh sáng là đập đập vào mắt cậu là khuôn mặt cùng đôi mắt to tròn của ai kia

- OMG! _ Cậu giật mình, thẳng tay đẩy mặt nhỏ ra

- Ái ui! Sao mày mạnh tay thế? _ nhỏ xoa xoa cái mũi bé xinh của mình, đáng thương nói

- Hơ, ai bảo mới sáng sớm đi nhìn tao chăm chăm làm gì, tao còn tưởng cô hồn đấy! _ Cậu chau mày bảo. Mà khoan, nhỏ đang mặc cái gì thế? Chỉ vón vện một chiếc áo sơ mi trắng mà lại rộng thùng thình, ẩn hiện bên trong là dáng người nhỏ nhắn cùng làn da trắng đậm chất Châu Âu khiến khuôn mặt cậu bất giác đỏ ửng lên. Ủa, hình như cái áo này của cậu thì phải?

- Sao thế? Mày bị sốt hả? Sao mặt mày đỏ gay thế kia? _ Nhỏ ngạc nhiên, tùy tiện kê cái má phúng phính của mình vào trán cậu mà cọ sát. Trời ơi, hôm nay nhỏ bị cái gì vậy nè???

- Có... có mày... mày bị sốt thì có! _ Cậu đẩy vội nhỏ ra, đến cả lời nói cũng trở nên lắp bắp. - Mà sao mày mặt áo của tao hả?

- Áo sơ mi của tao bị rơi xuống nước rồi... _ Nhỏ chu mỏ, chân vẽ vẽ gì đó trên sàn

- Mày có tới hai cái lặn mà.

- Nhưng cái kia của tao chưa khô. _ Nhỏ rầu rĩ nói. - Mày có dư một cái mà, tao mặc không được sao?

- T... tất nhiên là không được, áo... áo của tao có phù hiệu rồi làm sao mặc được, nhờ mày vào trường bạo loạn rồi tao phải chịu trách nhiệm à?

- Hơ, phù hiệu này gỡ ra được mà! _ Nhỏ vừa dứt lời là tiện tay xé luôn cái phù hiệu ra khỏi áo.

- Oái, cái con điên này mày làm cái gì thế hả? _ Cậu phát điên lên, tay cốc vào đầu nhỏ

- Huhu, làm gì mày ăn hiếp tao hoài vậy? _ Nhỏ chu môi nói

- Sao mày không tự hỏi hôm nay mày bị cái gì vậy? Mới sáng sớm là đã làm phiền! _ Cậu tức tối nói, không thèm để ý đến nhỏ nữa lo thu xếp chăn gối lại. - Tao chỉ nói một tiếng thôi, mau cời ra đi!

- Cời cái gì cơ?

Câu hỏi này đúng là làm khó người khác nhe, báo hại cậu liên tưởng không đâu.

- Trời ơi! Cời cái áo sơ mi ra, chứ cời cái gì? Ngoài cái áo sơ mi đó ra mày còn mặc cái gì nữa à???

- Còn chứ! _ Nhỏ đáp tỉnh queo

- Con lạy má buông tha cho con đi! _ Cậu thực hiện nghi lễ cúng vái người chết khiến nhỏ phát hoảng

- Nhưng tao chẳng muốn cời nó ra đâu, áo sơ mi này có mùi của Thần Hy này thích lắm cơ! _ Nhỏ phụng phịu nói

- Mày... mày... _ Cậu tròn mắt khi nghe câu nói của nhỏ. Cái con người trước mặt cậu đây rốt cuộc có coi cậu là con trai không hay là không biết mình là con gái???

- Sao thế? Mùi của mày nam tính quá cơ! Thích quá thích quá~! _ Nhỏ reo hò không một chút ngưng mồm ngưng miệng

- Mày im đi! Xấu quá quá! _ Cậu hét lên, không biết làm gì ngoài vật lộn với sự tự trọng dưới sàn nhà. Có ai đòi mà nói như vậy với một thằng con trai cơ chứ, làm như hai đứa là vợ chồng chẳng bằng

- Mày bị cái gì thế? _ Nhỏ ngây ngô nói

- Cời ra mau! _ Cậu lạnh lùng nói, giọng điệu mang hơi thở của thần chết. - Tao nói cời ra mau! _ Cậu nắm lấy vạt áo, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc

- Mày muốn tao cời ngay bây giờ à? _ Nhỏ cau có hỏi. Cậu té ngựa

- Tất nhiên là vô WC mà còi ra rồi, tao chẳng phải là người biến thái như thế!!!_ Cậu gần như hét vào mặt nhỏ

- Thôi tao mượn nó từ mấy tiếng trước rồi, ai bảo mày im lặng không đáp, im lặng là đồng ý rồi. Thay đồ lẹ đi rồi còn đi học._ Nhỏ dứt lời là nhanh tay đóng cửa lại. Cái gì mà im lặng là đồng ý? Nhỏ hỏi mượn cậu từ mấy tiếng trước - lúc cậu còn ngủ, có biết cái mô tê gì đâu mà nói câu ấy. Quả thật là vô cùng xác xược!

15p sau, cậu hầm hầm bước ra khỏi nhà, nhỏ thấy cậu thì cười toe. Hình như thời tiết hôm nay có vẻ lạnh, phải rồi hôm qua dự báo thời tiết vừa đưa tin rằng Việt Nam sẽ hứng một đợt rét kỉ lục, cứ tưởng chỉ xảy ra ở miền Bắc thôi chứ. Từng cơn gió phả vào mặt mà tê tái như đang bị ngâm vào một hồ nước đóng băng âm vài độ C vậy, cậu hơi rùng mình, còn nhỏ thì đã quen với cái lạnh này từ mấy tiếng trước rồi nên cũng trở nên bình thường

- Mày coi bộ khỏe khoản dữ ha?_ Cậu buông một câu chăm chọc

- Tất nhiên, tao là người sống lành mạnh cho nên đã dậy từ sáng sớm tập thể dục thể thao, chứ không như "ai kia" nường đến khét lẹt cả một gian phòng!_ Cái này có thể coi là nói điều chưa nhĩ? Cái gì mà người sống lành mạnh, rồi tập thể dục thể thao? Nếu không vì bà Phương thì chắc bây giờ nhỏ vẫn như con mèo mướp nằm co rúc trong chăn êm nệm ấm mặc cho cậu có la ó bên ngoài hoặc trời có sập xuống thì cũng không lết nổi thân ra khỏi giường.

- Vậy luôn? Thế thì mày đạp xe chờ tao đi, tao đây đang rất ư là mệt mỏi chẳng thể nào hứng thêm một cơn gió nào phả vào mặt nữa đâu!_ Cậu rên rỉ, hai tay dứt vào chiếc túi áo khoác dày cộm

- Vận động sẽ giúp người ta cảm thấy ấm áp hơn đó.

- Haha, mày bịa hay lắm!

- Hơ, khoa học chứng minh đấy nhé!

Mặc dù có gắng co thì người cuối cùng gò lưng đạp xe vẫn là cậu, cậu hiếm khi thắng được tài cãi nhau ngang hơn cua của cậu. Sau này nhỏ đi làm luật sư là thích hợp nhất, đôi trắng thay đen trong tích tắc khiến chủ tòa cũng không phản ứng kịp. Đang yên vị trên chiếc xe đạp thì đột nhiên... lộp bộp... lộp bộp. Từng giọt mưa rơi xuống, hình như là mưa phùn. Một cơn mưa đầu tiên đến bên hòn đảo nhỏ này sau bao tuần không thấy bóng dáng của hạt mưa nào. Nhỏ đưa bàn tay nhỏ nhắn ra hứng từng giọt mưa, tự thấy lòng quá đổi... sền súa!

- Tao với mày lằng lằng mạn phết, cứ như là đôi tình nhân đi trong mưa vậy! Tình yêu nồng cháy lấn át cả sự lạnh lẽo của mùa đông. Hahaha!_ Nhỏ nói xong cười khanh khách

- Lằng lằng quá ha, cái gì mà "tình yêu nồng cháy lấn át cả sự lạnh lẽo của mùa đông"? Tao chỉ đang thấy lạnh như ở Bắc Cực, tay chân thì sắp cứng đờ tới nơi nhưng phải gò lưng ra chờ một con heo!

- Ai là heo hả?_ Nhỏ tức tối, tay nhéo vào hông cậu.

- Rồi không phải heo!_ Cậu bĩu môi nói

- Mưa lất phất lằng lằng mạn vậy mà mày không biết thương thức gì cả!_ Vừa dứt lời, bỗng nhiên ào một cái. Mưa nặng hạt một cách bất ngờ, khiến người đi đường không kịp trở tay kể cả nhỏ và cậu

- Haha, "lằng lằng" thật đấy!

Cậu lái xe vào một mé hiên của ngôi nhà vắng chủ nào đấy, dựng chân chống xe rồi nhanh chân chạy vào trú mưa. Cậu chẳng đem ô hay áo mưa và cũng chẳng lường trước được việc có mưa này, xem ra còn phải trú mưa đến khi tạnh hẳn rồi. Phũ những giọt mưa còn đọng lại trên áo sơ mi, liếc nhìn sang nhỏ cậu hơi chau mày

- Sao không mặc áo khoác?

- Tao thấy mặc thế này... cho mát!

- Không lạnh sao?

- Đã thấy mát rồi thì sao lạnh được!_ Nhỏ đáp, tay xoa xoa vào nhau. Bộ dạng nhỏ trông thật nhót nháp, mái tóc ướt rũ rụi, quần áo ướt sũng như con chuột lột.

- Bây giờ cũng thấy mát à?_ Cậu khinh khỉnh nói

- Hơi lạnh.

Cậu định đưa áo khoác của mình cho nhỏ nhưng rồi nhìn lại, chiếc áo khoác cũng chẳng khá khẩm hơn, rồi thôi. Nhỏ ngồi chồm hồm xuống, tay nghịch vũng nước nhỏ dưới chân, trông nhỏ y hệt như một thiên thần đi lạc vậy. Trong sáng. Thuần khiết. Và mỏng manh lạ thường. Tim cậu khẽ hẫng một nhịp, vuột ngược lại để bình tâm. Cậu lục trong balo kiếm một thứ gì đó, rồi ngồi xuống cạnh nhỏ

- Dù sao cũng trễ giờ rồi.
- Ừm.
- Nghe nhạc không?
- Ok.

Những cơn gió như luồn vào áo vốn đã ướt nhem vì mưa, rét buốt đến tận xương tủy. Cậu nhét một bên tai nghe cho nhỏ

"Nắng vàng góc phố, hoa nghiêng dài trong mắt

Và thu nhẹ trôi rất êm

Chiều nay không có mưa bay

Và anh ngủ quên đã lâu rồi

Ngủ quên trên phố một mình

Mưa là khúc hát, mưa là năm tháng

Còn em là những nhớ mong của đời anh

Chiều nay không có mưa bay

Chỉ có những cơn đường dài

Cùng anh ngồi hát vu vơ..."

- Bài gì thế? _ Nhỏ gỡ tay phone ra nhìn cậu thắc mắc
- Chiều nay không có mưa bay (Trung Quân Idol). _ Cậu trả lời đôi mắt vẫn nhắm nghiền như đang thưởng thức, khuôn mặt bay bổng theo điệu nhạc cực kì lãng tử nha.
- "Hợp hoàn cảnh" quá nhỉ?
- Ý là sao?
- Trời đang mưa tầm tã thế kia mà nghe bài "Chiều nay không có mưa bay", và lại đây là buổi sáng cơ mà! _ Nhỏ bắt lỗi
- Giống chỗ đang mưa đây!
- Nhưng...
- Đừng bắt lỗi nữa, có nghe không thì bảo?
- Ờ thì nghe.

Hình như là cậu chỉ thích mỗi bài này, nó hết bài rồi lại quay lại từ đầu cứ lặp đi lặp lại như thế. Nhưng mà, nhỏ thấy không chán mà cảm thấy ấm áp lạ thường, có thể là vì tiếng hát trầm ấm hoặc cũng có thể là do hơi ấm đều đều từ người ngồi cạnh truyền qua. Bên ngoài trời vẫn mưa rả rích, từng người từng người hấp hối đi nhanh, mong sao đi qua khỏi cơn mưa này còn nhỏ... chỉ muốn giữ mãi khoảnh khắc bình thường, giản dị này mãi thôi.

- Mà y với... Hoàng Huy ra sao rồi? _ Im lặng được một lúc, cậu bỗng nhớ ra nên mạnh dạn hỏi
- Ra sao là ra sao? Bình thường thôi. _ Nhỏ buông quơ đáp
- Bình thường? Có chắc là bình thường không?
- Ờ... chắc vậy.
- Ừm
- ...

-...

- Tao cũng chẳng biết là có bình thường không nữa._ Sau một hồi im lặng, nhỏ lên tiếng trước

- Ừm

- Không thắc mắc gì sao?

- Thắc mắc gì giờ, dù sao mày cũng đang rồi càng hỏi càng khiến mày khó xử hơn thôi. Chả nhẽ chúc mày hạnh phúc bên Hoàng Huy à?_ cậu nhe răng cười

- Xâm!_ Nhỏ bĩu môi

- Mày nhớ ra mọi điều rồi, cảm giác thế nào?

- Ừm thì có nhớ ra mọi chuyện thật đấy, nhưng mà... hình như... cảm xúc...

Ting... ting... chiếc điện thoại nhỏ nhận được một tin nhắn, mở ra xem nội dung là: "Mẹ đến nơi rồi. Mẹ khỏe, không cần gọi lại đâu". Nhỏ cười nhẹ, cuối cùng cũng an tâm rồi.

- Mura tạnh rồi, đến trường thôi.

- Ừm

Nhỏ gật đầu đứng dậy, phúi quần áo cho có lệ vì nó cũng đang ướt sũng. Lấy tay cào lại mái tóc đang rối bời của mình, nhỏ nhanh chân leo lên yên xe đạp.

Đến trường. Nhìn cánh cổng cao im lìm, bên trong có ông chú bảo vệ trông mắt trông trừng như không cho một con ruồi nào bay vào được, nhỏ không khỏi khóc ròng.

- Bây giờ phải làm sao?_ Nhỏ quay sang cậu bạn nhỏ

- Thì bảo ông bảo vệ mở cửa cho vào._ Cậu thản nhiên trả lời, toan đi lại phía ông bảo vệ thì bị nhỏ ngăn lại

- Mày bị điên à? Tao là "khách quen" của ông rồi, thế nào ông cũng bắt tao với mày lên phòng giám thị "uống trà" cho coi!

- Vậy mày định làm gì? Chả nhẽ cúp tiết luôn à?_ Cậu cau có nói

- Theo như tao biết thì bất cứ ngôi trường nào cũng có một lỗ hổng, hôm na là "lỗ chó" ấy. Ta chỉ cần tìm ra và chui vô thôi._ Nhỏ nhanh nhẩu nói

- Hay ha? Mày định làm con chó sao?

- Vớ vẩn! Dân gian người ta gọi thế chứ có ai nói là chui qua lỗ đó là con chó đâu! Mày thích thì đi lại van xin ông bảo vệ đi._ Nhỏ nói, xong men theo vách tường để tìm cho ra lỗ hổng đó. Mặc dù không thích, nhưng cậu cũng chẳng muốn nghe mấy ông thầy giám thị la hét bên tai suốt mấy tiếng đồng hồ đâu.

Nhỏ cứ men theo mãi mà không thấy cái lỗ chó nào, chả nhẽ ngôi trường này mới toanh tới nỗi không có đến một lỗ nhỏ nào sao???

- Hơ thiệt là xui xẻo! Kiểm mãi cũng không có, chắc phải "đầu thú" quá!_ Nhỏ ngồi bệch xuống nên gạch rên rì

- Đồ ngốc!_ Cậu nhếch môi khinh bỉ

- Hà? Mày chửi ai là đồ ngốc?_ Nhỏ tức tối nói, cái tên này quả là kiểm chuyện nha đang yên đang lành tự dưng mở miệng chửi người ta à? Chắc muốn ăn đấm hay sao ấy.

- Tao chửi vậy là nhẹ rồi. Có một cái lỗ mà cũng tìm không ra.

- Mày... mày bị trời nắng làm cho bị đứt dây thần kinh rồi à? Có giỏi thì mày tìm đi._ Nhỏ thách thức

- Được thôi_ Cậu nhún vai. - Thường thì mấy cái lỗ bí mật như thế thì tụi học sinh thế nào cũng giấu nhem nó đi để tránh khi sửa sang trường sẽ bị bắt lại hoặc thầy cô nào đó chặn lại. Nó sẽ ở một nơi không gần văn phòng, phòng giám thị hay chỗ ông bảo vệ, có thể là nằm gần một cái lớp nào đó. Chỉ cần xem xét chỗ nào có cỏ bất thường là biết ngay!_ Cậu suy luận y hệt thám tử

- Vậy ha? Thế nó ở đâu?

Cậu ngồi xuống, tay vạch một đồng cỏ khô ra bên trong lộ ra một cái lỗ hổng đủ một người chui vừa, và nó nằm ở một nơi khá kín đáo cách xa văn phòng, phòng giám thị và ông bảo vệ.

- Thấy chưa? Xung quanh cô bị giẫm nát chứng tỏ có người đạp lên, cô khô này chính là bằng chứng đang giấu thứ gì đó.

Nhỏ há hốc mồm, không hổ danh là học sinh giỏi nhất nhì trường IQ cũng hơn người ta gấp mấy lần.

- Để tao vô trước vậy._ Sau một hồi ngạc nhiên, nhỏ giành phần đi trước. Mặc dù cái lỗ này đã tồn tại khá lâu nhưng vẫn khá nhỏ, phải chọt vật một lúc lâu mới chui vào được.

- Hu ra!_ Nhỏ vuron vai reo hò, cái lỗ nhỏ tí thế kia làm nhỏ nhức nhối cả mình mấy. Vừa xoay người lại thì lập tức giật mình

- Chào bạn. Bạn tên gì vậy? Để mình còn ghi vào sổ._ Một nữ sinh mỉm cười đáng yêu nhưng đối với nhỏ bây giờ là nụ cười của quỷ dữ, bởi cô gái này không ai khác ngoài Hội Học Sinh của trường. Rõ xui.

- Tại sao? Tại sao vậy hả Trần Nhật Hạ? Em cứ đi trễ hết lần này đến lần khác, em gây cho tôi không đủ phiền phức hay sao?_ Ông thầy quản sinh quen mặt giảng đạo với nhỏ. Vâng và nhỏ đang trên phòng giám thị cùng với cậu. Nhưng cái khiến nhỏ bức tức nhất là uống công nhỏ cố gắng chui lọt lỗ chó rồi bị bắt, còn cậu thì hiên ngang đi vào bằng cổng chính tuy nhiên đều có chung kết cục là nghe ông thầy quản sinh làm nhảm

- Còn em nữa, bạn thân của Nhật Hạ sao? Bộ bị lây tính của Nhật Hạ à? Tên gì đây?

- Thần Hy._ Cậu thần nhiên trả lời

- Thần Hy? Trời ạ, đến học sinh giỏi nhất trường cũng bị Nhật Hạ làm cho hư hỏng là sao vậy trời?_ Ông thầy than vãn.

Cái gì mà "bị Nhật Hạ làm cho hư hỏng" cơ chứ? Thật là quá đáng mà! Nhỏ tức tối trong bụng, cộng thêm cái vẻ mặt nhếch môi cười khinh của cậu làm nhỏ chỉ hận tại sao không thể đâm vào cái bản mặt tuần tú ấy vài đâm cho bỏ ghét.

- Ra về hai em ở lại trực phòng Mĩ Thuật và Âm Nhạc đi._ Ông thầy sau một hồi thở dài, lắc đầu ổng kết luận một câu làm nhỏ té xỉu.

Nhỏ đây không sợ trời, không sợ đất duy chỉ sợ ma. Mà cái phòng Mĩ Thuật và Âm Nhạc ấy giống như là khu vực Cấm của tụi học sinh vậy, nhỏ đã nghe rất nhiều câu chuyện liên quan đến ma ở đấy, cộng thêm có mấy cái tượng người bằng đá vôi cũng đủ để sơn óc gáy rồi. Huhu, nhỏ phải làm sao bây giờ???

...

- Thần Hy~ Thần Hy~ tao không muốn đi a~_ Nhỏ rên rỉ, ra sức chặn người xuống mặc cho cậu đang kéo lê nhỏ đi. Nhỏ chẳng muốn đến phòng Mĩ Thuật và Âm Nhạc đâu, không muốn, không muốn tí nào

- Này nhé, tại ai mà phải vô đây hả?_ Cậu quay lại, khuôn mặt cực kì nghiêm nghị

- Bộ mọi chuyện tại tao hết à?_ Nhỏ phụng phịu nói

- Vậy ha? Nếu không muốn mấy cái tượng trong phòng đó ám mày thì mau dọn dẹp nhanh đi!_ Cậu lớn tiếng đe dọa, nhỏ cuống quýt đứng dậy nghiêm chỉnh cầm chổi quét lia lịa. Cậu mỉm cười hài lòng. - Từ đầu như vậy thì phải tốt hơn không?

- Hừ!_ Nhỏ bĩu môi, cầm cây chổi hươ hươ vài cái gọi là cho có lệ. Trong khi đó, cậu quét rất "có tâm" nha. Có chút tội lỗi nhưng mà ai mượn cái căn phòng này dơ đến thế này! - Sao phòng này bẩn thế? Tao tưởng học sinh vẫn trực ở đây chứ.

- Đây là phòng để dụng cụ Mĩ Thuật và Âm Nhạc chứ không còn được sử dụng._ Cậu giải thích

- Ồ, cũng ưong quá ha. Phòng này vừa đẹp lại vừa to mà chỉ để dụng cụ.

- Ừm, vì có lý do.

- Lý do?

- Mày không nên nghe đâu!_ Cậu cảnh báo

- Tại sao? Kể tao nghe đi!_ Nhỏ năn nỉ. Cậu quả thật rất ác độc nha, biết nhỏ hiểu kì mà lại nói giữa chừng.

- Tao nói rồi, mày không nên nghe đâu

- Kể đi mà, kể đi~_ Nhỏ loi nhoi một lúc lâu. Cậu toan quay lại mắng cho nhỏ một trận vì tội công việc thì không lo làm mà ở đó lải nhải nhưng vừa quay lại, tìm cậu như lọt ra ngoài, cậu phải ngã về sau một chút nếu không muốn môi kề môi với nhỏ. Khuôn mặt nhỏ bay giờ gần cậu quá tưởng chừng chỉ cách mỗi 5cm thôi, đôi mắt to tròn cực kì kawaii đang chớp chớp van nài cậu. Chết thật, nhỏ không biết trên người nhỏ đôi mắt là quyến rũ nhất sao?

- Này, bị gì vậy?_ Thấy lâu quá mà cậu không phản ứng gì chỉ đần mặt ra đó, nhỏ liến lay lay cậu

- Tránh ra!_ Cậu đẩy mặt nhỏ ra. - Có chắc là đủ dũng cảm nghe không đấy?

-..._ Gật gật

- Vào mấy năm trước... ở đây có một cô gái tự tử ngay căn phòng này, với bức tranh đang vẽ dở...

Rầm!

- Á! Á! Á!_ Nhỏ hét lên, tay chân hươ loạn xạ

- Trời ạ! Chỉ là cái cửa sổ bị gió thổi đóng lại thôi mà. Đã bảo đừng có nghe rồi..._ Cậu chưa dứt lời là nhỏ đã ôm chầm lấy cậu. - Này, này..._ Cậu kêu kêu nhỏ

- Đừng buông tay tao, tao sợ...

- Vớ vẩn! Mày đang ôm tao cứng ngắt chứ có ai nắm tay mày đâu mà bảo "đừng buông tay tao"!

- Hơ..._ Mặt nhỏ hơi đỏ, nhỏ buông tay ra lùi thui đứng ngay sau cậu

- Nhưng dù sao cũng chỉ là lời đồn, người ta cũng đã thiêu diệt lên rất nhiều...

- Nhưng... biết đâu là có thật..._ Nhỏ lăm bằm, ánh mắt bắt giác nhìn ra khung cửa sổ. - Wow!

Bầu trời đầy màu sắc với những đám mây bông bênh như kẹo bông gòn khổng lồ. Bên dưới, hàng trăm ngôi nhà đã lên đèn như những chú đom đóm giữa khu rừng. Nhỏ chống cằm ngắm nghía cảnh sắc ở đây, hóa ra hòn đảo này nhìn từ trên cao lại đẹp như thế.

Nhỏ ngắm cảnh còn cậu thì có lẽ bận nhìn nhỏ rồi. Mái tóc ngắn củn cùn màu đỏ xù xù như một chú nhím. Có lẽ ví dụ nhỏ với chú nhím cũng đúng, nhỏ sẽ sẵn sàng "xù lông" với những người mình không quen biết và đặc biệt nếu dám đụng vào người quen của nhỏ. Nhỏ bé nhưng đầy bản lĩnh, tăng đông nhưng cũng dễ cảm động y hệt như những gì mà ông Phong muốn khi đặt cái tên Nhật Hạ này. Bỗng, có một cơn gió tạt vào mặt nhỏ, xỏ tung mái tóc lên, đôi mắt khẽ nhắm tịt lại tránh bụi. Cơn gió qua để lại hàng chục chiếc lá xanh trong phòng

- Nhật Hạ, đứng yên.

- Há?

Cậu bước tới, cánh tay đưa ra chạm vào mái tóc hơi rối của nhỏ. Nhỏ bắt giác lùi lại, cho đến khi chạm vào bức tường lạnh lẽo phía sau, đôi mắt xám tro mở to hết cỡ. Nhỏ không biết cậu đang định làm gì nữa, sao có thể gần đến như vậy???

- Nhèn nhện.

- Sao?

- Con nhện trên tóc mày..._ Cậu cầm con nhện nhỏ bé lên cho nhỏ xem, 8 cái chân đang hươ loạn xạ như tìm đường trốn thoát khỏi bàn tay to lớn của cậu.

- À..._ Nhỏ thốt lên một tiếng. Hóa ra là con nhện làm nhỏ suy nghĩ lung tung.

Cạch.

Có tiếng gì đó phát ra từ phía cánh cửa, bên ngoài một bóng đen lẹ lướt qua. Nhỏ như chết điếng, cả người run run, hai chân rụng rời, đôi môi khẽ mấp mấp vài từ

- M... ma... ma...

- Xàm..._ Cậu phán một câu. Trái ngược với dáng vẻ "hồn lìa khỏi xác" của nhỏ thì cậu có vẻ không hề sợ hãi dù là một chút mà còn tỏ ra rất bình thản nữa. Cậu bước lại cánh cửa xem xét

- Không... không là ma chứ là gì???

- Có thể là bóng của ông bảo vệ.

Nhỏ thở phào nhẹ nhõm, tay vuốt ngực trấn an con tim vì sợ ma mà đập loạn xạ.

- Cái ông bảo vệ chết tiệt sao cứ "ám" mình hoài thế!

- Khóa rồi.

- Gì?

- Cửa khóa rồi.

- Sao?

- Đừng có mà đàn mặt ra như thế, tao nói cửa khóa rồi!

- Hả? _ Nhỏ há hốc mồm, não bộ xử lí thông tin. - Sao có thể như vậy được!

Nhỏ hét lên, chạy lại đập cửa ỳnh ỳnh

- Bác bảo vệ! Bác bảo vệ! Ở Đây có người!!!

Nhìn cái bóng khuất dần sau hành lang, không có dấu hiệu của sự quay lại

- No, no, no! Đừng vô tình như thế chứ ông bảo vệ kia!

- Đừng phí công. Do ở đây từng là phòng Âm Nhạc nên đã được xây cách âm, có la cỡ nào thì ông già đó chẳng nghe đâu!

- Huhuhu, phải làm sao đây tôi không muốn chết! Không muốn chết đâu a~

Cậu phì cười. Tưởng bản lĩnh ra sao, có mỗi chuyện còn con này mà bình tĩnh không được.

- Xem ra phải ngủ qua đêm nay rồi.

- Hả? Tao không muốn, không muốn! _ Nhỏ giãy nảy

- Làm gì phản ứng dữ vậy? Dù sao cũng chẳng còn cách nào khác.

- Thứ nhất tao chẳng muốn ngủ qua đêm với một tên biến thái như mày! Thứ hai căn phòng này rất là ghê, lỡ biết đâu giữa đêm có bàn tay nào đó thò ra lôi tao đi hay một khuôn mặt đầy máu lù lù trước mặt mình thì sao?

- Thứ nhất tao chẳng phải là mấy tên biến thái nhá, sao mày không kể mấy buổi sang nhà tao ngủ quên cho tới khuya thì ra về hả? Rồi còn tự tiện lấy đồ tao mặc, đây đây chẳng phải mày đang mặc áo tao sao? Ai biến thái hơn hả? _ Cậu hét vào mặt nhỏ, xong lăm bằm trong miệng dĩ nhiên là nhỏ không nghe thấy. - Đã vậy còn nói có mùi của tao gì đó nữa...

- ...

- Thứ hai, mày mê truyện Conan lắm mà, bộ không nhận ra định lý này sao "ma quỷ, phù thủy, hay những câu thần chú... đều chỉ có trong truyện cổ tích" sao?

- P... phải... Shinichi đã nói thế!

- Ừm, vậy thì ngưng sợ hãi đi... có tao đây rồi.

Không biết là do câu nói của idol nhỏ nói đã tác động ghe gớm đến não bộ. Hay là vì cây nói của cậu đủ ám áp đủ để khiến nỗi sợ voi đi vài phần. Con người ta dù mạnh mẽ đến đâu thì cũng có lúc sẽ thấy yếu đuối cần một người bên cạnh và nói "có tao ở đây rồi, mày không cần sợ gì nữa"

...

Cạch. Tiếng cửa mở ra làm nhỏ búng tỉnh giấc. Hơi bị ê ẩm mình mấy do nằm nệm đã lâu. Phải khó khăn lắm nhỏ mới cạy nổi một con mắt ra nhìn. Trước mắt nhỏ, một đứa bé đứng chắn ngang mặt trời, trên đầu tỏa ánh hào quang lộng lẫy. Nhỏ neho mắt nhìn, chẳng lẽ là tiên hay yêu tinh gì đó trong truyền thuyết đến đây "cứu thế" sao? Một giọng nói lãnh lớt như chim sơn ca vang lên cắt ngang cái mộng tưởng gặp thánh của nhỏ

- Chị Nhật Hạ? Anh Thần Hy? Sao hai người lại ở đây, còn đang ôm nhau nữa!

Nhỏ giật mình, mở to mắt. Đây đích thị là nhóc Yu rồi, mà sao nó lại xuất hiện ở đây nhỉ? Mà thôi, đẹp cái thắc mắc này sang một bên, cái câu nói vừa rồi của Yu là ý gì? Ai ôm ai cơ chứ? Vội đưa mắt sang bên cạnh, nhỏ hốt hoảng

- Oái, sao mình lại ôm tên Thần Hy này chứ??? _ Nhỏ vội vàng đẩy cậu ra. Bây giờ cậu mới thức giấc, lồm cồm ngồi dậy day day thái dương, vậy mà vẫn còn tâm trí để trả lời câu hỏi của nhỏ

- Quên rồi sao? Đêm hôm qua, trời lạnh chính mày đã nêu ra ý kiến nằm cạnh nhau mà... rồi nhân cơ hội lợi dụng tao!

- Cái gì? Cậu đó phải để tao nói mới đúng đây! _ nhỏ tức tối gào lên

- Gái chưa chồng, trai chưa vợ, lại ở chung một phòng. Thật là đáng ngờ nha! _ Nhóc Yu bùm miệng cười hề tiện, cái này đích thị là học trên phim rồi.

Cậu lẩn nhỏ đều đỏ mặt.

- Nói điều chị tát cho rách mồm bây giờ! _ Nhỏ gơ tay lên đe dọa, Yu hoảng hồn liền ngậm mồm lại như hén. Ừ thì nhóc Yu không phải mấy đứa trẻ bằng tuổi đem ông kẹ ra hù là đã khóc thét, nhưng khuôn mặt của nhỏ chẳng khác nào quỷ satan cả, nó không muốn có vé suốt âm tào địa phủ dạo chơi đâu

- Thế sao nhóc vô trường bọn anh? _ Cậu tò mò

- Em theo ba vào đây chơi, ở nhà chán lắm!

- Tròn học à? Chị mách mẹ bây giờ!

- Ai bảo chị thế? Hôm nay nhà trường họp hội đồng nên cho nghỉ đấy chứ. _ Yu bĩu môi nói

- Thật không? _ Nhỏ neho neho mắt nhìn

- Ai nói điều chị làm gì? Em đâu muốn bị tát rách mồm _ Yu lèm bèm

- Vậy thì tốt. _ Nhỏ đưa tay xoa xoa đầu Yu, nó nhăn mặt tỏ ra cực-kì-khó-chịu

- Đừng xoa đầu em rồi hết cả rồi này, chị làm như em là con nít lên ba chẳng bằng!

- Xi... _ Nhỏ lè lưỡi

- Bộ ba em làm thầy giáo trong trường à? _ Cậu hỏi

- Không, ba em làm bảo vệ

- What? Em nói gì cơ?

- Thì... em nói ba em làm bảo vệ. Bộ chị quen biết ba em à? _ Yu ngây thơ hỏi

Chắc, đúng là quan gia gỗ hẹp. Cứ tưởng là con của ông thầy nào trong trường hóa ra là ông bác bảo vệ. Làm sao nhỏ có thể quên mấy lần đứng trước cột cờ phơi nắng cơ chứ! Công nhận trái đất này thật sự tròn nha, quay qua quay lại toàn là người quen.

- Haha, không những biết mà còn rất "thân tình" nữa đấy! _ Nhỏ nghiêng răng trèo trẹo

- V... vậy à? _ Yu run run nói

- Rồi, rồi giải tán giải tán đi, ai về nhà nấy. Nhóc Yu đi xuống phòng ba em đi, còn cái con Nhật Hạ kia thì đi học...

- Hả? Mày... mày vừa nói cái quái gì thế??? _ Nhỏ lấp bắp nói không nên lời

- Tao nói là mày với tao đi học. _ Cậu nhấn mạnh từng chữ

- Thôi, tao mệt lắm rồi chẳng thèm buồn đi học nữa đâu. _ Nhỏ rên rỉ

- Vậy... đi khu vui chơi được không? _ Cậu ngỏ lời

- Tất nhiên là được, oh year! _ Nhỏ nhảy cẫng lên, đôi mắt sáng rực như đèn pha ô tô

- Đùa thôi, hô hô... _ Cậu phán một câu xanh rờn, miệng cười dê tiện

- Hả? Mày lừa tao? _ Nhỏ ảo não nhìn, khuôn mặt xị xuống y hệt cái bánh đa nhúng nước

- Như vậy mới biết được là mày nói láo! _ Cậu nhún vai nói

- Mày... quá đáng! _ Nhỏ hậm hực

- Thôi, chị Hạ mà đi học thì em chán chết. _ Bấy giờ đến nhóc Yu lên tiếng, công nhận nó nói một câu quá chí lý

- Chính xác! _ Nhỏ gơ ngón tay cái lên, miệng ngoác ra cười

- Chính xác cái cù lồi. Mấy ngày không có chị Hạ em có chán đến chết không hả?

- Nhưng lúc ấy em có bạn, tất nhiên là không chán rồi.

- Chính xác! _ Nhỏ hòa theo Yu

- Vậy thì bây giờ đi tìm bạn đi ha, anh với chị Hạ còn đi học!_ Cậu kiên định nói

- Thôi mà anh..._ Yu năn nỉ

- Thôi mà Thần Hy..._ Còn nhỏ thì rên rĩ

- Không là không!_ Cậu dứt khoát

Ừ thì dứt khoát đến như thế ấy, nhưng mà vài chục phút sau cũng về nhà cùng với nhỏ và Yu. Chắc, anh hùng không qua ải mỹ nhân.

Trên đường về nhà, cậu không khỏi xấu hổ chỉ muốn lột phăng cái quần mà đội lên đầu cho đỡ nhục nhã. Bởi hai cái con người đi cùng cậu cứ liên tục mứa máu tay chân cái vũ điệu gì đấy, đã vậy miệng còn hô gì mà "biến hình" nữa chứ chẳng khác gì bệnh nhân trốn viện cả.

- Hai bây có thôi đi không? Bộ không biết nhục hả? Còn mày nữa Nhật Hạ, mày có bị điên không? Lớn tởm ngồng như thế mà còn "biến hình" với đứa con nít giữa ban ngày ban mặt!

- Anh Thần Hy thấy ghét quá! không lẽ tại mình bỏ rơi không cho ảnh chơi cùng nên như thế hả?_ Yu nhăn mặt nói

- Chắc là đang GATO chứ gì._ Nhỏ bĩu môi

GATO? Đường đường là một thiên tài như cậu mà đi ganh tị với mấy đứa tâm hồn như trẻ lên ba như thế ư? Thật hoang đường.

- Hay là mình cho ảnh chơi cùng đi!

- Nhưng người đâu già, vô liêm sỉ như hấn thì làm vai trò gì cho thích hợp?_ Nhỏ sẵn tiện đá xoáy cậu

- Ừ nhỉ? Vai trò gì ta?_ Yu ngẫm nghĩ

- Là Chúa tể bóng đêm hoặc ông kẹ là hợp nhất!

Bốp. Cậu ức chế cốc vào đầu nhỏ.

- huhu, sao mày đánh tao?_ Nhỏ uất ức hỏi

- Ủa, cái anh đẹp trai kia là ai vậy?_ Yu đột nhiên chỉ tay về phía nhà nhỏ thối mấc

- Hả?_ Nhỏ quay mặt lại, đôi mắt sáng lên như vì sao sáng trong đêm hè.

- Hoàng Huy?_ Cậu chau mày

Nhỏ phóng như bay lại phía Hoàng Huy, ôm chầm lấy như chim non lâu ngày được gặp mẹ. Hoàng Huy cũng choàng tay qua ôm nhỏ, hít hà mùi hương quen thuộc từ mái tóc đỏ, khẽ thì thảo

- Anh nhớ em nhiều lắm.

- Vâng, em cũng vậy._ Nhỏ đáp trả, nhoeo miệng cười dịu dàng. - Mà sao anh biết em sẽ về lúc sáng này mà chờ?

- Anh làm gì biết, anh chờ em từ chiều hôm qua đấy, nhưng không thấy em về.

- Hả? Anh chờ em qua đêm?_ Nhỏ gần như hét lên

- Em làm gì nói chuyện lớn tiếng thế?_ Huy cười nhăn nhó

- Ô em xin lỗi, tại... tại em ngạc nhiên quá!

Thấy hai người thân mật tự dung cậu thấy khó chịu vô cùng, bàn tay vô thức xiết chặt lại. Thấy khuôn mặt với hàng ngàn biểu cảm đa dạng, hầu như cả 50 sắc thái đều đem ra biểu thị. Yu cười ranh mãnh

- Bộ... cái anh đẹp trai bánh bao đó là tình địch với anh à?

- V... vớ vẩn!_ Cậu giờ tay cốc vào đầu Yu

- Hơ, sao anh đánh em? Em chính là đang nói sự thật mà!_ Yu uất ức kêu oan

- Ăn nói xàm xí. Thứ nhất: anh với Nhật Hạ không hề có quan hệ gì vượt mức tình bạn nhá mà đâu ra xuất hiện tình địch. Thứ hai: anh đẹp trai hơn thằng cha đó nhưng có bao giờ thấy em khen đâu, HẢ?

- Xi, khuôn mặt hiện rõ mồn một chữ GHEN chà bá mà nói không có._ Yu khinh khinh nói
- Nhóc vừa nói gì thế hả? _ Cậu tức tối quát
- Em có nói cái gì đâu._ Yu ngây thơ vô (số) tội đáp
- Hừ, khôn hồn đây!
- Nếu anh không thích chị Hạ thì thôi vậy, em sẽ ghép đôi hai người họ, dù sao hai người đó cũng rất hợp nhau!
- Không... không được!
- Tại sao? _ Yu ngây ngô hỏi lại
- Thì... thì... tại vì không được, chuyện người lớn em đừng xen vào
- Ồ, thế ạ?
- Tất... tất nhiên!
- Xi... _ Yu lè lưỡi, xong nó lại suy tư chút gì đấy cuối cùng là lẩm bầm. - Làm em tưởng anh có cảm tình với chị Hạ thì để em chỉ cho vài mảnh
- Mảnh? Mảnh gì cơ?
- Anh bảo không thích chị Hạ cơ mà, hỏi làm gì?
- Thì... hỏi cho biết._ Cậu trả lời cũng như không, tuy nhiên Yu vẫn "tốt bụng" chỉ cho tận tình
- Có hai kiểu. Một là gián tiếp đó là anh gán mặt dày một chút lẻo đẻo theo hai người họ, rồi sau đó lẳng lặng rời đi...
- Không được, lần trước anh cũng thế thì bị chị Hạ mắng cho té tát! _ Cậu mừng rỡ lại ngày Noel năm trước, rồi tự hỏi không biết lúc cậu rời đi nhỏ có buồn không? (Sự thật là có đấy ^^)
- Vậy thì sử dụng cách trực tiếp đi.
- Cách trực tiếp là làm sao?
- Lại đó, rù thẳng chị Hạ đi uống nước hay đi chơi đâu đấy nếu chị ấy chấp nhận thì hiểu rồi.
- Hà? Ngay bây giờ ấy hả?
- Ừm, đi ngay bây giờ.

Cậu chắc chắn 100% rằng nhỏ không... từ chối mới là lạ đó không chừng còn kèm theo vài câu nói cậu bị ầm đầu nữa cũng nên. Ừa? Nhưng mà cậu có tình cảm gì với nhỏ đâu mà phải làm mấy việc vớ vẩn ấy?

Nghĩ thì nghĩ thế đấy nhưng vẫn muốn thử một lần nên đã đánh liều đi lại

- Nhật Hạ.
- Sao? _ Nhỏ đang bận nói chuyện với Hoàng Huy thì bị cậu làm cho ngắt ngang
- Tao... tao đi net nhé? _ Cậu nói một câu hết sức ngổ tào, nhưng lỡ nói ra rồi thì biết làm sao bây giờ
- Ồ... ờ mà nói tao làm chi? _ Nhỏ ngây ngốc hỏi lại
- Tối nay, 8h tại Naive nhé được không?
- Ồ... ờ được.
- Ừ._ Cậu ừ một tiếng rồi đi te te lại chỗ Yu nắm tay nó kéo te te đi
- Hơ, sao anh không làm như em nói? Thật thất vọng! _ Yu chán nản nói
- Con nít con nôi biết gì mà nói hả? Anh đã bảo là anh không có tình cảm với chị Hạ rồi mà...
- Vâng, thì em biết chứ, nhưng... _ Yu iU xiu nói. - Anh coi chừng tối nay bị cho "leo cây" đấy! _ Yu cảnh cáo

- Anh tin chị Hạ sẽ đến mà...

- Cứ giới mơ mộng!

...

Tối. Sau một hồi vòng quanh phố xá nghe Huy kể về kí ức của hai đứa, nhỏ và anh mới chia tay nhau tại bến cảng. Thật ra vào giờ này hết tàu vào bờ rồi, nhưng Hoàng Huy ra đây bằng thuyền riêng. Sau đó nhỏ lững thững đi bộ về. Vừa đến nhà, khi tra chìa khóa vào cửa nhỏ chợt đưa mắt qua ngôi biệt thự đối diện, căn phòng cậu chưa bật đèn, cửa vẫn khóa. Quái lạ, bình thường vào giờ này thì cậu đang nhón nhơ trên phòng rồi sao giờ chẳng thấy đâu. Lúc sáng cậu nói ra quán net chả nhẽ còn ngồi đó lướt cho tới giờ à? Nhỏ lục điện thoại trong túi nhắn tin cho cậu "Chưa về sao?". Tin nhắn chưa được gửi bao lâu thì có tin nhắn trả lời "Tao đang ở quán kem. Chả phải mày nói hôm nay đi ăn kem với tao rồi còn gì?"

Nhỏ muốn lòi con mắt của mình ra khi đọc dòng tin nhaur ấy, tay suýt đánh rơi chùm chìa khoá. Bây giờ là 9h30, vậy là cậu đợi nhỏ đã một tiếng rưỡi đồng hồ rồi. Trời ạ, hôm nay cậu ăn nhầm cái gì thế tự dưng ngồi chờ lâu như thế vì một lời hứa buông quơ vắn vơ hồi sáng

Nhỏ vội vàng nhét chùm chìa khóa vào chiếc túi da phóng như bay đến quán kem Naive. Đến nơi, nhỏ hơi hoa mắt. Trước mặt nhỏ là 5 cốc kem tính luôn cả cốc đang ăn dở là 6 cốc kem tổng cộng. Mà phải như là ly kem nhỏ nhỏ xinh xinh bình thường thì không có gì quá lạ so với sức ăn vặt của nhỏ. Đẳng này phải nói đúng hơn là 5 chậu kem!!!

- Tao xin lỗi._ Nhỏ lí nhí, kéo ghế ngồi xuống đối diện cậu

- Vì chuyện gì?_ Cậu buông quơ hỏi lại.

- Chuyện... để mày một mình thế này ăn kem._ Nhỏ nhún vai. Cậu khẽ "à" lên một tiếng rồi nói tiếp

- Tao là quân tử chẳng chấp nhất kẻ tiểu nhân.

Nhỏ ghen. Ngay cả trong câu nói hờn dỗi mà cũng sắc mùi giấm chua loét như thế. Mà thôi, dù sao nhỏ cũng là người ngồi có lỗi nên chân thành một chút sẽ hay hơn

- Ăn kem nhiều thế này không sợ phải mỡ Amidan à?_ Nhỏ quan tâm

- Lấy độc trị độc._ Cậu đáp, y hệt cái cách trả lời vào mấy tháng trước

- Uống thử Cappuccino hương bạc hà không?

- Hà?_ Cậu ngạc nhiên

- Chị Anna, cho em hai tách Cappuccino hương bạc hà._ Rồi không đợi cậu trả lời nhỏ vẫn gọi nước, thì cứ coi như là một món quà chuộc lỗi đi

Chị Anna nở một nụ cười thân thiện đáp trả.

- Sao lại là hương bạc hà? Với cả mày thích uống thứ nước nóng đó từ bao giờ vậy?

- Tao chẳng biết._ Nhỏ nhún vai, rồi sẵn giọng nói tiếp. - Tiểu Hạ thích nó hơn tao. Hoàng Huy bảo thế.

-..._ Cậu im lặng, như đang ngẫm nghĩ gì đấy rồi chợt lên tiếng. - Mày chẳng thấy môi cô à?

- Sao lại môi cô?_ Nhỏ thắc mắc trước câu hỏi không ăn nhập gì với hoàn cảnh của cậu

- Mày chả phải đang ngoáy cổ về phía sau nhìn những thứ đã qua sao? Hoàng Huy cũng đã chia tay rồi, chẳng nhẽ... bây giờ mày đã bắt đầu thích Hoàng Huy... với tư cách là Nhật Hạ chứ không phải Tiểu Hạ?

- Sao mày biết điều ấy?

- Bữa đó tao nghe loáng thoáng thấy mày nói chuyện với mẹ...

Tự nhiên nhỏ không thấy bức khi bị nghe lén, phải chăng là đang quan tâm đến việc khác.

- Hey, tao đang hỏi mày có môi không mà mày cứ đánh trống lảng đi đâu thế?

- Có. Có môi._ Nhỏ mỉm cười

Cậu neho mắt nhìn nhỏ như thể đang nghi ngờ, sau hơi bĩu môi lèm bèm. Điều bộ thì thấy ghét thật nhưng hơi bị... đáng yêu

- Thế mà bắt tao chờ đến 90 phút.

- Đã xin lỗi rồi mà. Lần sau nếu phải chờ thì nhắn tin cho tao.

Cậu hơi bất ngờ vì khuôn mặt hình sự của nhỏ nhưng rồi cười hề hề

- Biết trước đã giàu!

Biết trước đã giàu? Đúng là biết trước đã giàu!!!

Phải rồi, nếu biết trước mọi thứ thì ra về nhỏ đã chọn cách chờ cậu rồi. Để đến bây giờ, do ăn kem quá liều hay sao mà lên con tăng động đập xe như điên đến tột cả dây sên. Bên đường do quá khuya nên ai cũng đóng cửa nghỉ không có tiệm sửa xe nào còn sáng đèn, cộng thêm cái tật lóng ngóng của tên "thiên tài với mấy con số" rồi cuộc phải thông dong cuộc bộ về nhà. Rồi cậu cũng gắng động viên được một câu

- Có người làm điều điên rồ với mình thật là tuyệt!

---oOo---

Hé nhò sau bao ngày hưởng Tết truyện đã trở lại như lời hứa nhé. Để đền đáp công chờ của mấy độc giả t/g đã làm chap thật dài rồi đây, và ra liên tiếp 2 chap. Cuối câu t/g cũng nói luôn kết quả có SE thì cũng đừng buồn nhá! Cảm ơn các độc giả luôn theo dõi truyện!

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Thăm Mẹ

Cuối chiều, chiếc xe đạp của cậu từ từ lăn bánh trên con đường đầy lá rụng. Mọi hôm lá không rụng nhiều như thế, vậy mà hôm nay lại làm con đường đi trở nên vàng rực. Ngồi sau xe cậu, vào ngày hôm nay mọi thứ quá đỗi quen thuộc tự dưng trở nên lạ lẫm kì lạ. Nhỏ nhìn những vạch đường đang hay lui, nhìn những hàng cây khuất dần sau mỗi lần bánh xe lăn đi, nhỏ khẽ thở dài.

- Bộ hôm nay mày có chuyện gì à? _ Không nén được sự tò mò cuối cùng cậu cũng chịu lên tiếng

- Sao mày nói vậy? _ Nhỏ hỏi lại

- Kể từ lúc mày nghe cuộc điện thoại đó xong, tao thấy mày khác hẳn

- Ừm, chắc là vậy...

Trở về mấy tiếng trước...

Đang ngồi lăm nhăm với mấy con số Toán Học trong giờ Ngữ Văn của Miss Trinh. Không gian im lặng tưởng chừng có thể nghe thấy tiếng muỗi kêu vo ve bên tai. Vì sao ư? Vì đây là tiết học của một bà giám thị khó nhất trường, cho nên ai cũng chẳng muốn bị bắt lên giảng đạo. Riêng nhỏ, cũng chẳng muốn gây thù chuốc oán gì thêm với một người đã có mối thù từ trước (xem lại mấy chap trước), cho nên thay vì lăn đùng ra ngủ thì có vẻ làm Toán sẽ hay hơn. Vừa không bị ai nghi ngờ mà lại được mang tiếng "học sinh chú ý bài" như thế chẳng phải ngon lành hơn sao?

Nhưng mà hình như ông trời không hề biết thương một học sinh "cháu ngoan Bác Hồ" như nhỏ một tẹo nào, ngay cái giây phút bà Trinh vừa bước xuống chỗ nhỏ thì "Mẹ mua cho em heo đất, í o í o. Heo không thêm ăn cơm, heo không thêm ăn bánh, heo chỉ cần em bé trên tay ầu ầu...". Văng đây là nhạc chuông "cho tôi một vé về tuổi thơ" của nhỏ đấy. Cả lớp lúc đầu im bật có mấy tiếng cười khúc khích vang lên kéo theo nguyên cái lớp ôm bụng cười hả hê. Đến cái con người chỉ biết nghiêm túc khi học với khuôn mặt lúc nào cũng không cảm xúc mà phải nhếch môi cười

- Con heo đất của Xuân Mai à? _ Cậu mĩa mai hỏi

Trời ạ, nhục nhả quá đi mất! Mà thôi không thèm quan tâm đến việc xấu hổ nữa, mặt nhỏ đã rèn luyện dày như mặt đường rồi còn lo lắng gì nữa. Nhưng mà cái quan tâm nhất bây giờ là ánh mắt hình viên đạn đang lia về phía nhỏ một cách đầy sát khí

- Nhật Hạ._ Âm thanh "nhẹ nhàng bay bổng" vang lên

- Dạ...?

- Em có biết nội quy của nhà trường là không được đem điện thoại không? Và đặc biệt là không sử dụng trong giờ học.

- Vâng, em biết ạ._ Nhỏ lí nhí

- VẬY TẠI SAO EM CÒN DÁM PHÁT BÀI CON HEO ĐẤT GÂY NÁO LOẠN LỚP HỌC HẢ? _ Bà cô mắt kiên nhẫn quát lên. May mắn là tóc

nhỏ không phải là tóc già, nếu không bị luồng gió từ miệng bà thổi bay đến tận phương Bắc rồi

"Mẹ mua cho em heo đất, í o í o. Heo không thèm ăn cơm, heo không thèm ăn bánh, heo chỉ cần em bé trên tay àu ơ..." _ Sao ai mà khốn nạn thế nhỉ, cứ gọi nhỏ miết nhỉ mà toàn gọi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc không mới ghê chứ! "Cùi không sợ lở" nhỏ quyết định sẽ nghe điện thoại xem thằng cha hoặc con nào dám gọi điện cho nhỏ và sẵn mồm mắng té tát vào mặt nó. Nhưng mà, trên màn hình điện thoại lại nhấp nháy hai chữ "mẹ yêu". Là mẹ nhỏ gọi ư? Mẹ nhỏ biết vào giờ này nhỏ đang bận học mà, chắc chắn là có chuyện quan trọng lắm.

- Thưa cô, em có thể nghe máy không ạ? _ Nhỏ ngập ngừng xin phép

- Cái gì? Em đi ra ngoài cho tôi! _ Bà cô giận dữ. Hừ, nhỏ đã nhìn nhin đến thế mà còn làm tới, sợ gì mà không dám ra khỏi lớp

- Vậy em ra ngoài lớp nói chuyện điện thoại cô nhé? _ Nói xong, nhỏ hí hửng chạy ra khỏi chỗ trong con mắt "ngư ông mỗ" của lũ học sinh và con mắt viên đạn của Miss Trinh

- Em... em ra rồi thì... thì đừng vào nữa! _ Bà cô ầm ức không nói nên lời

- Vâng, thưa cô! _ Nhỏ noén miệng cười toe toét. Tưởng đem gì ra hù dọa, dù sao thì nhỏ cũng chẳng muốn học mấy tiết Ngữ Văn chán ờm đó.

Bên ngoài trời trong xanh, gió nhẹ lại có mấy con chuồn chuồn kim bay lượn, không gian khác hẳn bên trong lớp học đó. Nhỏ vươn vai cho gân cốt giãn nở rồi nghe điện thoại

"- Alo? Mẹ gọi con có chi ạ?

- Bắt máy hơi lâu đấy. _ Đầu dây bên kia không phải là tiếng nói của mẹ nhỏ mà là của một người đàn ông trung niên, nghe có vẻ bộp bộp.

- Ai đang cầm điện thoại mẹ tôi vậy?

- Cô là con gái của ông Trần Lam Phong (tên Việt của ba nhỏ) phải không?

- Ủm, có chi không?

- Con gái tôi đang học mấy người không được làm phiền _ Bên kia vọng qua tiếng nói của mẹ nhỏ

- Mẹ? Mẹ ời? Mấy người làm gì mẹ tôi vậy?

- Cháu gái chúng tôi chưa làm gì mẹ cháu hết, chỉ là mượn tạm điện thoại để gửi lời nhắn đến cháu thôi

- Các ông muốn nhắn gì?

- Nếu là con của Trần Lam Phong thì mau trả tiền cho ông chủ tôi nếu không thì đừng hòng mẹ của mày thăm mày nguyên vẹn! _ Bên kia lộ rõ bộ mặt thật, gằn từng chữ đe dọa

- Mấy người nói gì tôi không hiểu! _ Nhỏ nghe mà bần rùn tay chân. Cầu trời mẹ nhỏ được bình an.

- Rút tui bây.

- Mẹ? Mẹ ời? _ nhỏ riu rít gọi

- Mẹ đây, mẹ đây... hức... hức... _ bà Phương cuối cùng cũng cầm được điện thoại, giọng nói nghẹn đi vài phần

- Mẹ bình tĩnh nào, đã có chuyện gì vậy? Mẹ phải giải thích thì con mới hiểu mà giải quyết chứ.

- Ba con... hức... ông ấy đã kí kết khá nhiều hợp đồng, sau này khi chết gia đình phá sản toàn bộ tài sản đều bán đi để trả nợ cho mấy công ty. Hức... bây giờ không hiểu sao lại có người đến đòi nợ... hức... hức... _ bà Phương thút thít nói. Nhỏ nghe mà bàng hoàng

- Ông chủ của mấy người đó là ai vậy mẹ?

- Là bác Hoàng - Lê Khải Hoàng bạn của ba con, cũng hay đến nhà mình con nhớ chứ?"

Lê Khải Hoàng? Cái tên này nghe rất quen. À phải rồi là bác Hoàng - bạn thân ba nhỏ, hai công ty cũng là đối tác với nhau. Lúc trước bác ấy rất hay đến nhà nhỏ đem quà cáp tới, Tết nhất cũng lì xì nhỏ rất nhiều. Hai bên gia đình như một nhà với nhau vậy, ấy thế mà bây giờ vì tiền mà phải mượn đến giang hồ để đòi nợ gia đình nhỏ. Lòng người đúng là khó đoán, ba nhỏ dưới tuổi vàng chắc là buồn lắm.

- Vậy... số tiền đã lên đến bao nhiêu rồi?

- Hình như là khoảng một trăm triệu đấy con

- Cái gì? Một trăm triệu? Nhà mình làm gì nhiều tiền thế?

- Mẹ nghe mấy người đó nói là bồi thường hợp đồng, như vậy là rẻ lắm rồi.

- Mẹ cứ hỏi mượn chú trước đi, còn nhiều thì để con lên thì tính tiếp."

Trở về với thực tại, nhỏ khẽ kêu tên cậu

- Thần Hy.

- Gì? _ Cậu buông quơ hỏi lại

- Tao... _ Sao khó nói quá, từng từ phát ra mà cứ nghẹn lại ở cổ họng - Tao... phải vào thành phố để... để thăm mẹ! _ Nhỏ đã giấu nhem sự thật rằng lên đó để tìm cách trả nợ cho người ba quá cố của mình chứ chẳng phải thăm mẹ gì hết.

"KÉT!!!" _ Tiếng xe đạp thảng gập. Nhỏ đập mặt vào lưng cậu. Nhỏ ngẩng lên, nhìn con người trước mắt. Chẳng phải là do có cột đèn, xe cộ gì trước mắt mà cậu lại bóp thảng như vậy, có lẽ là vì sau khi nghe nhỏ nói. Rồi cậu bẻ lái xe ra con đường nhựa, gò lưng đạp cho xe lăn bánh

- Vậy à? Thế mày nghĩ sao?

- Tao nghĩ... mẹ sẽ rất vui nếu tao đi! _ Nhỏ cúi gằm mặt thì thào

- Mày nói gì cho tụi nó chưa?

- Rồi, tao dặn bọn nó chiều ra về để tao nói mày sau! _ Nhỏ đáp, hóa ra cậu là người biết cuối cùng

- Như vậy không tốt sao? Nếu mày muốn như vậy thì... _ Cậu nói mà thực lòng thì đây chẳng phải là lời của tận đáy lòng cậu, ngay cả cậu cũng chẳng biết tại sao lại làm vậy

- Suyt! Đừng nói nữa! _ Nhỏ chồm lên, ngắt ngang lời cậu bằng một bàn tay nhỏ nhắn che ngang miệng. Cậu cũng im lặng, mặc dù bàn tay ấy cũng chẳng thể ngăn được miệng cậu. - Bữa đó... mày nhớ ra bên cạnh tiền tao nhé? _ Nhỏ ngồi xuống, nghiêng đầu nói bằng giọng cực kì nhẹ nhàng

- Khi nào mày đi?

- 5h chiều, ngày mốt.

- Ngày mai là thứ 7, chỉ học 2 tiết tự chọn thôi phải không? _ Cậu hỏi một câu chẳng ăn nhập gì với đoạn đối thoại này giờ

- Ừm, có gì sao? _ Nhỏ thắc mắc

-....

Cậu không trả lời, nhỏ cũng thôi nói. Không gian chìm vào im lặng, một khoảng lặng như bóp nghẹn mọi thứ mặc dù ngoài đường dòng người đang rất huyền ảo. Nhưng... trong lòng nhỏ và cậu bây giờ như có một khoảng trống vô định không biết hình thành từ bao giờ, nó không lớn nhưng cũng không nhỏ đủ để người ta cảm thấy bứt rứt khó chịu trong lòng

Chiều nay, cậu chẳng sang phòng nhỏ nữa...

....

"Reng.. reng..." _ Chiếc đồng hồ vừa reo đến hồi chuông thứ 2 là đã được nhỏ. Thật kì diệu, hôm nay mới thấy nhỏ dậy sớm như vậy. Nhỏ bước xuống giường, vào WC vscn xong nhỏ bước ra cầm lược chải tóc một cách gọn gàng. Nhìn ngắm mình trong gương một chút, nhỏ quay sang bàn học chậm rãi nhìn thời khóa biểu rồi xếp tập sách vào chiếc balo da đen nhỏ nhỏ xinh xinh.

Lòng nhỏ chợt trùng xuống, buồn một cách kì lạ. Có lẽ là do hôm nay là bữa học cuối cùng, à không... không được bi oan thế nhỉ? Thế nào mà nhỏ cũng được quay lại nơi đây mà phải không? Nhỏ trấn an mình bằng một nụ cười gượng gạo trên môi, sự buồn tẻ ấy phảng phất rõ ràng trên đôi mắt nhỏ.

Nhỏ bước xuống nhà, chào ông cụ xong xoay tay cầm mở cửa. Cậu đã ở đó từ lâu, nụ cười trên môi tươi rói như nắng mùa hạ soi ấm sự lạnh lẽo của mùa đông. Nhưng... hôm nay cậu không mặc đồng phục mà thay vào đó là chiếc quần jeans và áo sơ mi bình dị mà đẹp tuyệt.

- Sao mày không mặc đồng phục, định bạo loạn trường học à? Đừng tưởng đẹp trai thì muốn làm gì thì làm nha mày? _ Nhỏ không khỏi tò mò, nhưng theo thói quen câu hỏi luôn kèm theo sự mỉa mai

- Chẳng phải tao từng hứa là khi rảnh sẽ chở mày đi khắp đảo sao? _ Cậu nghiêng đầu, lại cười nhẹ khoe chiếc răng khểnh cực đáng yêu. Phải, cậu từng hứa lúc mà hai đứa nó chỉ mới trở thành bạn của nhau thực sự, lời hứa cũng đã từng rất lâu, đến nỗi ngay cả nhỏ - người háo hức nhất trong lời hứa này cũng đã ném nó vào một xó quên lãng từ lúc nào chẳng hay. Nhỏ khẽ gật đầu, "ừ" một tiếng

- Hôm nay tao rảnh, tao sẽ chở mày đi. OK?

- Trốn học sao?

- Tự chọn mà, có sao đâu!

Ờ thì tiết tự chọn mà...chả sao!!! Nhỏ mỉm cười toe, leo lên xe cậu gọn hơn. Cậu dồn sức ghi bàn đập, chiếc xe xiên vẹo rồi lăn bánh ra đường. Nhỏ ngửa bàn tay ra đón gió, cảm giác một luồng sức mạnh vô hình luồng qua từng kẽ tay. Gió thổi làm mái tóc nhỏ rộn lên thích thú. Nhỏ nói vào gió

- Thích quá đi!

- Thích không? Vịn cho chắc nhé, tao sẽ tăng lên tốc độ ánh sáng nhé!_ Cậu nói át cả tiếng gió. Nhỏ bật cười vì cách nói quá của cậu.

Cậu dồn lực vào đôi chân, gồng mình đạp nhanh, chiếc xe lao đi vun vút. Bọn nó cười rộ ràng...

Cậu đeo nhỏ đi khắp nơi, những nơi mà nhỏ và cậu từng đi qua và cả những nơi nhỏ chưa hề đặt chân đến hay nghe nói. Cậu đưa nhỏ ra bờ biển nhưng tuyệt nhiên không đá động gì đến bến cảng, bọn nó ngồi xuống bờ cát, hít không đầy phổi, nói chuyện những câu không đầu không cuối nhưng vẫn đủ để nụ cười luôn hiện hữu trên môi hai đứa. Rồi tạt ra nhà thờ đức bà, nơi có những tiếng chuông ngân vang đến nỗi ở nơi cách nó chừng 3, 4 cây số mà vẫn nghe thấy, âm thanh trầm ấm y hệt giọng nói của cậu. Mua kem rồi ra nhà hát lớn ăn, mua bông ngô vào rạp chiếu phim xem những bộ phim trình thám, rồi mua trà sữa vòng xuống nhà chùa phật giáo đầy hương nhang... những nơi chẳng ai đánh thuế chỗ ngồi...

Cánh đồng hoa hướng dương rực nắng, những con phố cổ gió thổi bông bênh mang mùi của biển mát rượi mà vẫn cảm nhận được vị mặn của muối, rồi lại quay về bờ biển - hai cái tai và nghe bản "Chiều nay không có mưa bay" của Trung Quân Idol mặc dù trời rất trong xanh không giống như lần trước. Bọn nó chia sẻ, bọn nó cảm nhận, bọn nó tận hưởng thời gian ngừng trôi, mặc kệ đồng người hối hả bên ngoài, bọn nó vẫn cứ bình thản trôi theo những suy nghĩ vu vơ và những nụ cười bất chợt không cần lý do. Mới chỉ có vài tiếng thôi, mà nhỏ tưởng chừng như đã sống một năm vậy.

Cuối cùng, cậu ghé vào Naive - nơi có khá khá kỉ niệm. Hai đứa cũng kêu hai chậu kem với 5 mùi vị đặc trưng. Bỗng nhiên chị Anna chạy xuống, khuôn mặt có đôi chút hốt hải

- Thần Hy, em có thể lên đàn vài bản giúp chị được không? Cái đứa hôm nay trực sao đi trễ thế.

- N... nhưng...

- Mày đi đi, tao nghe mày đàn cũng được._ Nhỏ mỉm cười, thấy cậu vẫn còn tần ngần nhỏ hồi thúc. - Đi đi chứ!

- Ờ... ừm...

Cậu miễn cưỡng bước lên cây đàn piano đen bóng, rồi chợt suy nghĩ gì đó cậu quyết định đàn một bài. Tiếng nhạc du dương vang lên, cũng là lúc mọi tiếng ồn trong quán cafe im lặng thường thức. Nhỏ thấy giai điệu này khá quen nhưng nhất thời không nhớ ra nó giữa muôn ngàn bài hát đã từng nghe qua

- ♪Biết đâu bất ngờ tôi ta chợt rời xa nhau. Ai còn đứng dưới mưa ngân nga câu ru tình...♪

Cậu chỉ hát đúng hai câu đó ở đầu bài, và nhờ đó nhỏ nhận ra bài này tên "có khi nào rời xa" do Bích Phương thể hiện. Nhưng dạo cậu lại hát bài này? Bởi chắc có lẽ nó hợp với hoàn cảnh của nhỏ và cậu. À mà giữa nhỏ và cậu có tình cảm gì đâu mà đàn bài này, lẽ ra phải đàn một bài liên quan đến tình bạn gì đó vui vui chứ. Nhỏ cố gắng ra một nụ cười gượng gạo mặc dù sóng mũi đã sớm cay cay và khóe mắt cũng đã đỏ lên. Nhỏ lầm nhảm lời bài hát cho đến cuối bài.

Nhạc dứt căn phòng trở lại với vẻ ồn ào vốn có. Chị Anna tiến lại phía nhỏ, mỉm cười như hoa trong thời gian cậu đang bị bu vây bởi hàng tá cô gái xinh đẹp

- Có chuyện gì à?

- Chuyện gì là chuyện gì?_ Nhỏ chau mày hỏi lại

- Giữa em và Thần Hy đấy

- À... ừm... thì em sắp lên thăm mẹ ấy mà..._ Nhỏ nói nhưng rồi sợ chị Anna hiểu lầm gì đấy rồi vội nói tiếp như một con ngốc. - Nhưng em sẽ trở về!

- Chị có bảo em đi luôn đâu!_ Chị Anna nhún vai

- Vả... vâng_ Nhỏ cúi mặt

- Em sẽ trở về? Vậy mà chị có cảm giác như em đi luôn vậy.

- Hả? Sao chị nói thế?

- Thì đấy..._ Chị Anna chỉ tay về phía mặt nhỏ. - Nỗi buồn thể hiện hết rồi còn gì! Cả tên ấy cũng vậy, chỉ giỏi làm bộ._ Chị Anna nhún vai, liếc nhìn cậu

- Hấn... cũng đang buồn sao?_ Nhỏ lăm bằm
- Mà hát bài này thì có hơi...
- Em với Thần Hy không có gì đâu chị!_ Không để chị Anna nói hết là nhỏ đã hét toáng lên
- Ô, thì chị có nói gì đâu tự em có tật giật mình đấy!
- Chị..._ Nhỏ tức tức kêu lên, cái bà này ăn nói nửa vờ thể kia thì ai mà hiểu hết cơ chứ, y chang nhóc Yu
- Thôi chị đi giúp mấy đứa nó bán nước đây, em cứ việc uống nước thông thả nhé!
- Vâng.

Chị Anna bước đi chừng vài bước rồi gơ tay ngắt lấy bông hoa nhỏ bé trên chậu, đưa cho nhỏ

- Tặng em đây.
- Tặng em? Vì sao?
- Vì ý nghĩa của nó giống em và cả... Thần Hy nữa
- Hoa này là hoa gì vậy chị?
- Hoa anh thảo muộn - một tình yêu thầm lặng._ Tiếng chị Anna nhỏ dần.

Nhỏ hết nhìn theo bóng dáng chị Anna lại nhìn xuống bông hoa xinh đẹp trên tay. Tình yêu thầm lặng ư? Vớ vẩn! Nhưng dù sao nhỏ vẫn sẽ giữ bông hoa này lại vì nó đẹp, đơn giản thế thôi.

Cậu đeo nhỏ về nhà cũng là lúc cuối chiều, bầu trời chỉ còn lại vài vạt nắng nhỏ nhoi nhảy múa trên mái tóc hơi rối của cậu. Nó óng ánh như được mạ vàng vậy, rất lạ đúng không?

- Mày vào nhà đi, ngày mai tao sẽ tiễn mày
- Vậy giờ mày đi đâu, không vào nhà à?
- Không, tao ra quán net.
- Vậy à?
- Ngày mai, tao sẽ không qua gặp mày cả buổi sáng lẫn buổi trưa, tao sẽ để mày một mình nhưng tuyệt nhiên tao sẽ ra tiễn mày. OK?_ Cậu hỏi, nhỏ có chút ngạc nhiên, nhưng đầu muốn cũng không thay đổi được những gì cậu đã nói cho nên nhỏ lại hỏi một câu buông quơ như lúc này
- Vậy à?
- Mày vào nhà đi!_ Cậu lại thúc giục nhỏ

Nhỏ xoay gót chân, toan bước vào nhà

- Nhật Hạ._ Cậu bắt gặp kêu tên nhỏ như nín thở một thứ gì đó
- Sao?

- Tao... ôm mày một cái có được không?_ Giọng cậu trầm lặng vang lên đều đều. Nhưng vừa lúc đó một cơn gió bất chợt từ đâu kéo tới, cuốn những chiếc lá vàng khô dưới đất nghe xào xạc bay lên không trung, cuốn luôn cả lời nói của cậu hòa vào không khí. Nhỏ khẽ khựng lại, tiếng gió cứ ù ù trong khoang tai nhỏ. Nhỏ quay mặt nhìn cậu, khẽ mỉm cười một cách quá dỗi dưng

- Mày vừa nói gì?

Cậu im lặng, còn nhỏ vẫn cứ hơi nghiêng nghiêng cái đầu mà nhìn cậu

- Không có gì!_ Cậu đáp, cậu đã không nói ra được lần nữa.

Cậu chậm chậm quay đầu xe. Cậu đạp xe lao ra đường. Nhỏ nhìn theo dáng cậu khuất dần sau các cây xanh bên đường, cho tới khi mất hẳn.

Nhỏ ngồi thụp xuống, vùi đầu vào hai đầu gối của mình mà khóc. Nhỏ nghe, nhỏ nghe tất, có cơn gió nào mà có thể thổi hết đi những lời yêu thương đó cơ chứ. Nhưng không hiểu vì sao nhỏ không dám đáp trả "OK", chắc nhỏ sợ một khi đã ôm cậu rồi lại không nỡ đi vì chính nhỏ cũng không chắc mình có thể trở về được hay không

Nhỏ vẫn khóc. Lần này chả có cậu ở bên nữa. Mặc dù những lần nhỏ khóc cậu chả an ủi dù là một câu, chỉ lẳng lặng ngồi cạnh nhỏ an ủi theo cách riêng của cậu chứ không như những chàng trai trong tiểu thuyết ngôn tình làm bạn mình cười hay an ủi bằng những câu văn cực kì ý nghĩa nào đó. Nhưng nhỏ lại thấy bình yên lạ, không như lúc này, cô đơn và lạc lõng lắm!

Nhỏ và cậu, đã từng đi cùng nhau qua những mùa cây thay lá, những mùa cây xanh lá rợp bóng mát trời, những lần mưa phùn ướt lười đi... giường như là trở thành hình với bóng ấy vậy mà giờ lại xa nhau. Phải rồi, nhỏ làm gì có tình cảm với cậu mà phải buồn phải bức, nhỏ luôn tự nói với lòng mình như thế chỉ là không biết lời nói này có xuất phát thực sự từ đáy con tim hay không mà thôi...

...

Chủ nhật, 5h20p...

Nhỏ đứng trước bến cảng, hai tay cầm lấy gấu áo, mà cắn cắn môi. Luôn nhìn về phía con đường đi phía trước tìm kiếm hình dáng quen thuộc.

Hôm nay cậu thực hiện y hệt lời nói của cậu, cậu không đến gặp nhỏ, để nhỏ một mình đến lúc chiều thật! Nhỏ lo lắng, hàng lông mi khẽ chớp một cái chậm rãi như cánh bướm. Một con tàu chở khách vào bờ xuất hiện, nhỏ thấy mình đã hết hy vọng, toan bước chân lên xe

"Két" Là tiếng thắng gấp xe đạp của cậu, âm thanh chẳng thể lẫn vào đâu được. Cậu bước xuống xe mỉm cười với nhỏ.

- Tao tưởng mày đi chuyến 5h rồi chứ!_ Cậu thờ dõc nói
- Ừ thì định là như thế nhưng ra trễ nên phải chờ chuyến này.
- Vậy thì may quá, tao đến kịp còn đến 10p lận._ Cậu nói
- Tao biết mà!

Cậu lấy trong bội xe ra hai hộp kem, cậu một hộp, nhỏ một hộp. Hai người ngồi xuống băng ghế đá dọc đường đi. Nhỏ bật nắp hộp ra, kem đã chảy hết một nửa nhưng cái vị béo béo ngon lịm của nó thì vẫn còn y như phút ban đầu. Nhỏ xúc một muỗng, đưa vào miệng, vị lạnh của nó khiến nhỏ ê răng.

- Có thứ này, tao định sẽ tặng mày.
- Thứ gì thế?_ Nhỏ tò mò
- Ừm, chắc là mày không thích lắm, nó cũng không hợp ngoài tiệm..._ Cậu cứ nói vòng vòng mà không chịu lấy quà ra làm nhỏ nóng ruột
- Thì mày cứ lấy ra coi._ Nhỏ hối thúc

Cuối cùng, cậu cũng lấy ra trong balo một chiếc hộp đẹp hình vuông có nơ đính phía trên. Nhỏ hồi hộp mở quà, rồi khẽ ngạc nhiên

- Xấu lắm đúng không? Là do tao làm đấy._ cậu gượng gạo gỡ đầu, vành tai đã sớm đỏ lên

Bên trong là một thỏi socola hình tròn, trên mặt có chữ Nhật Hạ nguyệt ngọc như cua bò, nhỏ phì cười nhưng vẫn thối mắ

- Có dịp gì mà mày tặng tao Socola?
- Không có gì, chỉ bù lại ngày Valentine thôi.
- À thì ra là bù lại ngày Valentine mà cậu đã tặng nhỏ trái xoài cát Hòa Lộc gì đấy, nhỏ còn nhớ là mình đã giận tím tái mặt mày.
- Nhưng sao lúc ấy mày lại tặng tao trái xoài?
- Tại... lúc trước mày có kể hồi nhỏ mày leo lên cây xoài của ông hàng xóm trộm xoài nhưng bị bắt gặp, nên bị đánh rất đau. Tao tặng mày là để giúp xã hội thôi.
- Sao lại giúp xã hội
- Thì tặng mày xoài cho mày bớt thói ăn cắp vặt, nhớ sau này quen tay thành ra đi trộm tiền sao.
- Vớ vẩn!_ Nhỏ tức tối nói
- Này cô kia có đi tàu không, sắp chạy rồi đấy!_ Một ông bác trên tàu nhảy xuống nhắc nhở
- Vâng, cháu lên ngay._ Nhỏ cuống quít thu dọn đồ đạc bước lên tàu, vẫy tay chào tạm biệt cậu.

Tàu khởi hành. Cậu đứng nhìn theo mãi

- Sao anh không giữ chị Hạ lại? _ Nhóc Yu từ đâu xuất hiện
- Sao em lại ở đây? _ Cậu ngạc nhiên
- Em ở đây từ lúc trước khi anh tới rồi. Anh để chị Hạ chờ! _ Yu bắt lỗi
- Tại anh phải chạy từ xa đến đây... _ Cậu chưa kịp giải thích hết thì Yu chen ngang
- Lẽ ra chị Hạ đã đi từ lúc 5h rồi nhưng vì chị ấy không thấy anh nên mới ngồi chờ đấy!
- Em nói sao?
- Chị Hạ ngồi đây từ lúc 4h45 rồi, chị ấy nghĩ anh sẽ đến sớm ai ngờ... còn 10p cuối cùng anh mới xuất hiện!

Cậu ngạc nhiên khi nghe Yu nói, vậy lời nói lúc nãy của nhỏ là nói dối ư? Nhỏ đã chờ cậu ư?

- Này, anh không cảm thấy hối lỗi gì à? _ Yu cau có lay lay người cậu
- Nhưng anh đã tặng Socola cho chị ấy...
- Anh nghĩ chị ấy cần Socola xấu xí đó của anh à? Chị ấy cần anh kia! Đã vậy anh còn không giữ chị ấy lại...
- Nhưng chị ấy phải thăm mẹ. Nhóc biết cái gì mà nói chứ! _ Cậu gằn lên giận dữ, Yu mếu máo sắp khóc đến nơi
- Em ghét anh! Anh là chúa tể bóng đêm! Em ghét anh!
- Mặc kệ nhóc, nhóc có ghét anh thì chị Hạ chẳng quay về đâu!
- Chị Hạ nói nếu không có bóng tối ánh sáng chẳng thể tồn tại được, cũng như không có chúa tể bóng đêm thì siêu nhân cũng chẳng tồn tại! Chị ấy sai rồi, không có anh chị ấy vẫn là siêu nhân vẫn có những anh chàng theo đuổi! _ Nhóc Yu gào lên, khóc nức nở rồi chạy biến đi mất.

Thoáng nghe qua thì cứ tưởng mấy thứ vớ vẩn như trong bộ phim siêu nhân Yu từng coi, nhưng hóa ra nó lại có ý nghĩa sâu xa hơn thế.

Cậu bàng hoàng, có thật là nhỏ đã nói như vậy không? Có thật là như nhóc Yu nói không?

- Nhật Hạ, mày sẽ trở về mà phải không?

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Cầu Hôn??? - Thất Hứa

- Nhật Hạ, dậy đi xuống nhà ăn sáng đi con. _ Tiếng ai đó dịu dàng lay lay người nhỏ. Nhanh chóng nhận thức được đây chẳng phải nhà mình, và tiếng nói nhẹ nhàng kia không phải của Thần Hy, nhỏ thôi không nhẹ nhẹ nắn nỉ ngủ thêm mà đã hé mắt ra nhìn

- Ô, thím út à? Mẹ con đâu?
- Mẹ con còn ở trên phòng, bà ấy còn thất thần lắm đêm qua thức trắng giờ mới ngủ được một ít, con cứ mặc kệ đi. _ Thím út giải thích, giọng nói pha chút buồn rầu lo lắng
- Gia đình con lại làm phiền thím với chú...

Chưa để nhỏ nói hết câu là thím út đã ngắt ngang

- Con đừng nói vậy, dù gì cũng là máu mủ ruột rà, chị em phải đùm bọc lẫn nhau chứ!
- Con cảm ơn dì... _ Nhỏ lí nhí
- Thôi, mau thu xếp chăn gối rồi xuống ăn sáng.

- Vâng ạ.

Thím út bước ra khỏi phòng. Nhỏ nằm ịch xuống giường, không phải để ngủ tiếp mà tự dưng nhỏ thấy mệt mỏi quá, cần được nghỉ ngơi thêm chút nữa.

Hôm qua về đến phòng trọ chỗ bà Phương cũng gần 18h. Phòng trọ bừa bộn, đồ đạc bị vứt lung tung, bàn ghế thì bị đập phá, mọi thứ thật hoang tàn. Bà Phương thì ngồi ở góc phòng, chắc đây cũng là một cú shock đối với bà kể từ sau khi ông Phong mất. Sau đó nhỏ cùng bà Phương đón taxi sang nhà người chú ở nhờ vài hôm rồi tính tiếp. Chú út cũng hiểu hoàn cảnh, thu gom tiền bạc thì cũng được khoảng 10 triệu, vẫn còn thiếu rất nhiều.

Nhỏ thở hắt ra, xong ngồi dậy đi thay quần áo xuống lầu. Sự thật thì nhỏ chẳng muốn ăn gì cả nhưng vì phải đi rất nhiều nơi nên nhỏ đành gượng nuốt vài miếng bánh mì và uống một ly nước ngọt tới tận cổ. Xong xuôi nhỏ lấy khăn lau miệng, lễ phép chào mọi người

- Chú út, thím út, con có việc cần ra ngoài có thể là đến đêm mới về, mọi người không cần chờ con về ăn cơm đâu.

- Ừm, vậy cũng được. Con đi nhớ cẩn thận._ Chú út căn dặn

- Vâng._ Nhỏ gật đầu, rồi chào mọi người ra ngoài.

Công việc của nhỏ bây giờ là tìm lại một số người bạn, một số đối tác cũ của ba nhỏ để nhờ giúp đỡ. Nhưng có vẻ không ai muốn làm người tốt thì phải, ai cũng từ chối, làm lơ hoặc lảng sang chuyện khác, có người thì không có nhà.

Nhỏ ngồi xuống băng ghế đá công viên, uống chay sting mới mua ở quầy hàng bên cạnh. Từ sáng giờ nhỏ chỉ đi toàn xe bus, cũng tốn bọn tiền, tiếc đứt ruột bởi bây giờ từng đồng từng cent với nhỏ cũng đều quý giá. Nhưng không đi xe bus thì đi bằng gì? Chẳng nhẽ đi bộ, lội bộ vòng vòng cái thành phố phồn hoa này dưới trời nắng ba mươi mấy độ C sao? Nhỏ không muốn bị say nắng rồi xỉu lăn đùng ra đó báo hại bà Phương thêm lo lắng đầu. Tự nhiên trong tiềm thức của nhỏ thoáng hiện hình dáng cao cao, mái tóc hơi rối, đôi mắt nâu trong veo như nước hồ. Nhỏ nhớ cậu. Nếu bây giờ mà có cậu thì nhỏ chả cần đi xe bus chen chúc, nhỏ cũng chả cần lội bộ ra bến xe, mà nhỏ sẽ được ngồi ngược yên xe hứng từng đợt gió diu diu thổi vào mặt. Nhỏ cũng nhớ Bảo Bình, Thùy Chi, Hùng và Chuyên nữa. Nhớ hòn đảo, nhớ ông cụ, nhớ khu tập thể chi mình nhỏ sống, nhớ ngôi biệt thự Máu đối diện nữa, ... Ôi trời mới đi chưa được 1 ngày mà nhỏ đã nhớ đủ thứ thế này! Không sao, rồi nhỏ sẽ gặp lại mọi người sau vài ngày nữa, sẽ trở về hòn đảo vô danh đó mà. Hàng mi nhỏ khẽ rũ xuống như chất chứa nhiều nỗi buồn đến mức không cong nổi. Thật ra tận sâu trong thâm tâm, nhỏ cũng chẳng biết đó có phải là một lời nói dối lòng do nhỏ tự an ủi bản thân.

Nhỏ đứng dậy, phui bụi bám trên người xuống, vuốt thẳng áo sơ mi ra. Gạt mọi nhớ nhưng gì gì đẩy sang một bên, bây giờ nhỏ phải tìm người giúp đỡ cho gia đình mình, nhỏ không thể ịch ki được, nhỏ còn có một người mẹ luôn hết mực thương nhỏ ở nhà chờ tin vui mà. Điểm đến cuối cùng của nhỏ cũng là người mà nhỏ hy vọng có thể giúp ích được nhất đó là bác Lâm. Bác Lâm không phải họ hàng thân thiết gì mấy nhưng ba nhỏ đã giúp bác ấy rất nhiều, dù gì thì cũng phải còn tình nghĩa chút chứ.

- Wow!_ Nhỏ há hốc mồm. Trước mắt nhỏ là một ngôi biệt thự với một cái vườn rộng lớn đầy hoa, trước cổng có khắc chữ "Biệt Thự Sơn Lâm" chắc là của bác ấy rồi. Mới hôm nào còn là căn nhà nhỏ hai lầu nay đã trở thành ngôi biệt thự to lớn chắc hẳn công việc làm ăn của bác Lâm đã có tiến triển tốt đẹp.

Nhỏ nhón gót (tại lùn quá, thông cảm cho em ấy :D) ấn chuông. Không lâu sau một người phụ nữ chạy ra, hình như là người giúp việc

- cháu là...

- Dạ, cháu là Trần Nhật Hạ - người quen của bác Lâm. Cho cháu hỏi hôm nay bác Lâm có nhà không vậy?

- Có ông ấy đang ở trong phòng khách, mời cháu vào.

Người phụ ấy đợi nhỏ bước vào sân rồi đóng cửa, nhanh chân chạy vô nhà thông báo có người gặp. Bên ngoài sang trọng bao nhiêu, bên trong cũng rộng rãi không kém.

- Cháu chào bác._ Nhỏ lễ phép gật đầu chào một người đàn ông trung niên đang đọc báo ở ghế salon dài

- Cháu là Trần Nhật Hạ?_ Bác Lâm buông tờ báo đang đọc dở xuống nhìn nhỏ

- Vâng, cháu là Nhật Hạ con của bác Lam Phong ấy ạ.

- Tiểu Hạ? Tiểu Hạ có phải không? Lâu lắm bác không gặp cháu, cháu thay đổi nhiều quá!_ Cuối cùng bác Lâm cũng nhận ra nhỏ, niềm nở đón chào.

- Vâng, bác thì không thay đổi gì mấy vẫn giữ vững phong độ._ Nhỏ mỉm cười

- Cháu nói quá thôi, bác đã già lắm rồi. Mà hôm nay cháu đến đây có việc gì à?

- Dạ vâng, đúng như bác nói cháu muốn nhờ bác vài chuyện._ Nhỏ vào thẳng vấn đề. Bác Lâm tỏ vẻ ngần ngại rồi gật đầu

- Cháu cứ nói.

- Vâng. Bác biết đấy sau khi ba cháu qua đời đột ngột, dẫn đến công ty phá sản phải bán tất cả mọi thứ trong nhà để trả nợ. Tưởng rằng chuyện này đã

êm xuôi, nhưng bây giờ cháu mới phát hiện vẫn còn một hợp đồng khác bị vi phạm, gia đình cháu phải bồi thường. . .

- Nèn. . .

- Nèn cháu mong rằng bác có thể giúp gia đình cháu một chút thôi cũng được.

- Phải bồi thường bao nhiêu mới đủ.

- Khoảng 100 triệu nhưng cháu đi gom góp từ họ hàng thì có khoảng 10 triệu_ Nhỏ thành thực nói

- Hm. . . thật ra công ty bác dạo này làm ăn không được thuận lợi lắm. . ._ Bác Lâm trầm tư nói

Lòng bàn tay nhỏ xiết chặt lại, lòng thầm cầu mong bác ấy sẽ rũ lòng thương mà giúp đỡ. Sáng giờ đã có rất nhiều người từ chối nhỏ, nếu ngay cả bác Lâm cũng làm ngơ thì nhỏ sẽ không nhận được con tức, sẵn sàng đứng dậy và quát vào mặt những con người phụ bạc kia. Tại sao họ lại có thể quay lưng nhanh đến như vậy, trước kia ba nhỏ rất có quyền thế mọi người xum lại xu nịnh để hưởng chút lợi lộc, từ khi bị tai nạn công ty phá sản thử hỏi mấy kẻ đó có xuất hiện. Con người ta ngày càng thực dụng mà quên đi tình cảm.

- Tuy vậy, bác sẽ giúp cháu, nhưng có thể số tiền đó không nhiều lắm, chỉ khoảng 20 triệu là cùng.

- Vâng, cháu cảm ơn bác, cảm ơn bác nhiều lắm!_ Nhỏ ríu rít nói.

- Nhưng cháu vẫn còn 70 triệu lận, số tiền đó không dễ kiếm đâu.

- Vâng, cháu biết chứ, nhưng vì mẹ cháu phải cố gắng._ Nhỏ kiên định nói

- Hay là. . . cháu thử nhờ đến tập đoàn Trịnh Hoàng xem

- Trịnh Hoàng?

- Ủm, chẳng phải Đông Phương từng xem cháu là con dâu sao? Không biết vì điều gì mà hai đứa chia tay, nhưng bác nghĩ họ sẽ không tuyệt tình đến thế. Với lại một số tiền như vậy đối với một công ty tầm cỡ quốc tế như thế là to lớn sao?

Tập đoàn Trịnh Hoàng? Đông Phương? Là ba, là gia đình của Hoàng Huy sao? Vậy mà nhỏ không nghĩ ra, nhỏ có thể nhờ Hoàng Huy giúp mà. Mặc dù nhỏ biết điều đó không phải phép cho lắm, nhưng biết sao được, nếu không có tiền thì bọn lưu manh đó sẽ làm gì mẹ nhỏ? Chặt chân? Hay chặt tay? Nhỏ không muốn nghĩ đến viễn cảnh đó đâu!

- Bác chỉ nói vậy, nếu không phải thì bác xin lỗi. Còn số tiền đó, một hồi bác sẽ nhờ thư kí chuyển tiền vào tài khoản của ba cháu.

- Vâng, cháu cảm ơn bác về số tiền và cả lời gợi ý của bác. Cháu xin phép bác, cháu về ạ.

- ừm, để bác kêu người ra mở cửa cho cháu.

Nhỏ bước ra khỏi nhà bác Lâm thì gọi điện cho Hoàng Huy. Bên kia đầu dây bắt máy, nhưng không phải là Hoàng Huy mà là tiếng cô thư kí của anh ấy. Sau vài giây im lặng như đang suy nghĩ gì đó, cô ta cũng nói giờ hẹn gặp mặt với Hoàng Huy vào 17h. Từ giờ đến đó vẫn còn khá lâu, nhỏ sẽ ngủ bù ở nhà, hô hô.

...

17h30...

Trong một ngôi nhà 2 tầng ở trung tâm thành phố, nằm im lặng giữa một khu phố yên tĩnh. bỗng nhiên, có tiếng hét kinh động đến trời xanh gây náo loạn cả khu phố

- AAAAAAAAAAAAA, TRỄ GIỜ RỒI!!!!!!

Nhỏ hót ha hót hải nhảy xuống giường, huơ tay lấy bộ đồ được treo trên móc sẵn lao vào nhà tắm như điên dại. Hẹn Hoàng Huy lúc 17h mà giờ đã 17h30 mất đất rồi, huhu.

Xong xuôi nhỏ bay xuống lầu, chào mọi người qua loa rồi bắt taxi đến công ty Hoàng Huy. Đến nơi, nhỏ chạy đến chỗ tiếp tân

- Tôi có hẹn với Hoàng Huy - tổng giám đốc công ty.

- Lúc mấy giờ?_ Cô tiếp tân nhìn nhỏ, cười tùm tùm rồi từ tốn hỏi

- 17h._ Nhỏ cúi mặt lí nhí

- 17h?_ Cô tiếp tân khẽ nhìn lên đồng hồ, hàng chân mày lá liễu khẽ cau lại, rồi lại nhìn sang nhỏ.

- Biết sao được, tôi bị kẹt xe!_ Không chịu được áp lực từ đôi mắt kia nhô liền bịa ra một lý do hết sức hợp lý. Bởi vì bây giờ là giờ cao điểm, công nhân tan ca, học sinh tan học kẹt xe là điều hiển nhiên.

- Được rồi, cô lên tầng 5 rẽ phải.

- Cảm ơn cô.

Nhỏ chậm rãi quay đi, đến khi khuất bóng quầy tiếp tân thì cô vội chạy thục mạng. Hình như nhỏ bị sao quá tạ chiều mạng hay sao mà xui xẻo hết sức, ngay cái giây phút cần đi lên lầu càng nhanh càng tốt thì thang máy lại treo một tấm bảng như sét đánh ngang tay "đang sửa chữa". Rõ đen. Thôi kệ nhỏ sẽ đi bằng cầu thang bộ vậy, sẵn tiện giảm cân luôn, một công hai việc thật là tiện lợi.

Nói thì nói thế đấy, nhưng sự thật luôn phủ phàng đến tầng thứ 3 là nhỏ đã không đi nổi, đến tầng thứ 4 thì ngay cả lết lên cũng không được. Sau một hồi vật lộn với cả trăm bậc cầu thang, nhỏ đã leo lên được tầng 5 thành công với bộ dạng vô cùng thảm hại. Không sao, dù sao thì Hoàng Huy chắc cũng không để tâm đến việc này.

Nhỏ hít một hơi, xoay tay nắm cửa. Cạch. Cánh cửa mở ra, người bên trong ngẩng mặt lên. Trong giây lát mọi thứ như chết lặng. Người phụ nữ ngồi trên ghế sofa kia thực sự quá đẹp. Mái tóc đen bồng bềnh để xõa, ánh mắt sắc sảo được, mũi cao, làn da hồng hào, đôi môi được tô một ít son đỏ mọng, gò má được điểm một ít má hồng, trông người phụ nữ ấy vừa quyến rũ mà cũng vừa sang trọng, và cũng có chút gì đó quen thuộc với nhỏ. Chẳng nhẽ người phụ nữ này là cô thư kí của Hoàng Huy chăng?

- Lâu quá không gặp cháu, Tiểu Hạ._ Người phụ nữ kia lên tiếng.

Tiểu Hạ? Bà ta biết nhỏ. Mà khoan sao gọi là "cháu" nhỉ? Chẳng nhẽ bà ta đang ở độ tuổi 40 đến 50 sao? OMG, người đẹp không tuổi chính là đây.

- Cháu thay đổi nhiều hơn bác tưởng về cả giờ giấc lẫn gu ăn mặc. Hình như cháu đã rất gấp gáp thì phải, cho nên không được chỉnh chu lắm._ Người phụ nữ đó nhấp một ngụm trà. Mới gặp mặt lần đầu mà đã bị bắt lỗi, hix hix

Nhỏ nhìn lại mình. Quần jean ống xăn ống xỏ, chân mang dép kẹp, áo sơ mi trễ vai chưa kịp ủi bị nhăn nhúm lại, chưa kể mái tóc chưa gội mấy ngày bị mồ hôi làm cho bết lại cộng chưa kịp chải đầu khiến nhỏ chẳng khác nào mấy hồn ma vất vưởng ngoài đường.

- Dạ, đúng là hơi gấp._ Nhỏ cười nhăn nhó

- Mà bác là... thư kí của Hoàng Huy à?

- Đúng như bác nghĩ, cháu đã quên bác lâu rồi._ Người phụ nữ kia mỉm cười, không có chút gì là giận dữ

- Quên?_ Nhỏ ngạc nhiên, nhỏ từng có quan hệ gì với người phụ nữ này à? Và lại lúc đầu còn biết nhỏ tên là Tiểu Hạ nữa.

- Bác xin tự giới thiệu lại vậy. Bác tên Lâm Thục Uyên - vợ chính thức của Trịnh Hoàng Đông Phong. Rất hân hạnh được gặp cháu.

A, nhỏ nhớ ra rồi người phụ nữ tên Lâm Thục Uyên này là mẹ của Hoàng Huy. Lúc trước khi còn là Tiểu Hạ, nhỏ rất hay đến gặp bà, thảo nào nhỏ thấy quen quá mà không nhớ ra.

- Bác... bác gái, lâu quá không gặp bác vẫn còn đẹp như xưa.

- Cháu nhớ ra rồi sao, làm bác còn tưởng mất nhiều thời gian lắm chứ. Cũng mất mấy năm để nhớ ra Hoàng Huy, mà chỉ chốc lát nhớ ra bác thì thật là kì diệu đấy.

Khóe môi nhỏ giật giật, bà Thục Uyên kia chính là đang nói móc nói méo nhỏ sao? Định lòi chuyện nhỏ quên mất Hoàng Huy ra mà bắt lỗi à? Nhỏ đâu có cố tình quên, nhỏ là vô tội a~

- V... vâng...

- Bác không có ý gì đâu, cháu ngồi xuống đi.

- Vâng.

Nói chuyện với bà Thục Uyên này nhỏ thật là căng thẳng nha, ngoài mặt thì cười cười nói nói mà trong câu nói nào cũng có ẩn ý cả. Không biết lúc trước, Tiểu Hạ làm sao chịu nổi!

- Mà Hoàng Huy đâu rồi bác, anh ấy hẹn cháu vào giờ này mà.

- À, thật ra là bác hẹn cháu chứ không phải Hoàng Huy.

- Sao?

- Nghe nói nhà cháu hiện đang mắc nợ do đổ bể hợp đồng với ông Hoàng phải không?

- Sao... sao bác biết?

- Bác nghe một người quen nói.

"Hừ, lũ nhiều chuyện!!!" _ Thâm tâm nhỏ hiện đang gào thét lên như thét này đây.

- Vâng, nếu bác đã biết mọi chuyện thì cháu cũng chẳng vòng vo nữa. Hôm nay cháu đến đây là muốn nhờ gia đình bác nể tình khi xưa, giúp đỡ gia đình cháu, một chút thôi cháu cũng rất biết ơn ạ.

- Chắc hẳn cháu biết sau Hoàng Huy còn có 2 người em cùng cha khác mẹ chứ? _ Bà Uyên hình như không để ý gì đến lời thỉnh cầu chân thành của nhỏ mà lại hỏi một câu chót quốt

- V... vâng.

- Thế chắc cháu biết chuyện thừa kế của gia đình Trịnh Hoàng này chứ?

- Thừa kế? Là chuyện gì ạ?

- Bất cứ người con nào trong gia đình đính hôn trước thì sẽ được hưởng 75% tài sản.

À, chuyện này nhỏ có nghe Hoàng Huy kể rồi. Nhưng Hoàng Huy nói với nhỏ, em của anh rất coi trọng việc tình cảm nên chẳng thể đính hôn bừa được. Mà khoan, sao tự nhiên nói chuyện này với nhỏ làm cái quái gì? Nhỏ đang cầu xin giúp đỡ mà.

- Hoàng Bảo (em Hoàng Huy) đã sắp đính hôn.

- Đính hôn? Nhưng cậu ấy còn nhỏ mà!

- Không, mặc dù là em nhưng Hoàng Bảo lại sinh trước Hoàng Huy đến 2 tháng.

- À... vâng. _ Nhỏ khẽ gật gù. - Mà bác... chuyện này... có liên quan gì đến cháu à? _ Nhỏ cuối cùng cũng không nhịn được, lên tiếng hỏi.

- Tất nhiên là có liên quan. _ Bà Uyên mỉm cười, nụ cười đầy quyền lực mà cũng khá là mưu mô. - Bác đồng ý giúp gia đình cháu. . .

- Thật sao? _ Nhỏ mừng rỡ, hai mắt sáng lên như vì sao đêm hè.

- Dĩ nhiên là có điều kiện.

- Điều kiện?

- Phải, điều kiện của bác khá là đơn giản. Đó là... cháu đồng ý đính hôn với Hoàng Huy con bác.

- CÁI GÌ??? _ Nhỏ hét toáng lên. Cái bà già này đang nói lung tung gì đấy?

- Cháu bình tĩnh đi. Bác nói là nếu cháu đồng ý đính hôn với Hoàng Huy, thì bác sẽ giúp đỡ gia đình cháu.

- Không... không còn cách nào sao?

- Bác chỉ có một điều kiện như thế. Nếu cháu không đồng ý thì cũng không sao, nhưng cháu cũng đừng làm phiền đến Hoàng Huy!

- Đây... đây là ép buộc à? _ Nhỏ lăm bằm, cả người thất thần. Cái điều kiện gì mà nghe lạ lẫm thế không biết!

- Nghe nói, lũ lưu manh đó đã nói là làm, chắc cháu không muốn mẹ cháu bị chúng nó làm gì đâu nhỉ?

- V... vâng. . .

- Với lại, Hoàng Huy và cháu cũng đã từng cod tình cảm với nhau. Hoàng Huy lại đợi cháu lâu đến như vậy, cháu không thấy có lỗi gì với nó sao?

- ...

- Cháu không cần phải trả lời với bác ngay đâu. Cháu hãy dành câu trả lời của mình cho Hoàng Huy, vào chiều nay.

- Bác nói sao?

- Ngày mai, Hoàng Huy phải đi sang Mỹ giải quyết một số công việc và có thể định cư ở bên ấy. Trừ khi, có ngoại lệ.

- Hả? Ngoại lệ?

- Ừm, chiều nay cháu sẽ biết. Có lẽ một lúc nữa Hoàng Huy sẽ gọi cháu hẹn giờ giấc cũng nên.

-...

- Bác rất mong nghe câu trả lời của cháu.

- Vâng. Chào bác.

Nhỏ đứng dậy, thần thờ đi ra cửa. Người phụ nữ này chỉ vì tài sản mà bắt con mình đính hôn ư? Mà có sao, bà ta cũng đã chọn nhỏ - người mà Hoàng Huy thương nhất, coi như một công hai việc rồi. Vừa giữ được tài sản, vừa giúp con mình hạnh phúc. Nhưng mà còn nhỏ, nhỏ không biết nên làm sao thì hơn...

...

Đúng như lời bà Uyên nói, nhỏ trở về nhà chừng 15 phút thì có tin nhắn của Hoàng Huy hẹn gặp nhỏ lúc 20h tối nay. Nhưng vì không muốn trễ hẹn như hồi chiều, và cũng muốn có chút thời gian suy nghĩ nên nhỏ đã đi sớm hơn nửa tiếng.

Từng giọt mưa lộp bộp rơi xuống mặt đường sao bao ngày thiếu nước. Lâu lắm rồi nhỏ không thấy mưa Sài Gòn. Đột ngột, vội vã, ráo riết là những gì người ta nhớ đến mưa Sài Gòn. Ư thì Sài Gòn đã vào mùa mưa. Mùa của những cơn mưa chợt đến rồi chợt đi với những cảm xúc không tên.

Nhỏ dứt tay vào túi chiếc áo khoác len dài, bước đi lầm lũi giữa những cơn mưa. Mưa dứt, nhỏ cũng dừng chân. Trước mắt nhỏ một cái quán cafe xây theo địa chỉ của Hoàng Huy, nó nhỏ bé nằm ở góc thành phố, khá là âm thấp. Nhưng nó lại yên lặng đến lạ, dù có cố căng mắt, dỏng tay lên thì nhỏ cũng chẳng biết được bên trong đã diễn ra điều gì sau lớp màn dày kia. Hóa ra giữa cái thành phố náo nhiệt này vẫn có một quán nước tách biệt thế kia. Nhỏ đẩy cửa bước vào. Bên trong cũng chẳng khác gì cái vẻ bề ngoài của nó là mấy. Chật chội. Ấm ướt. Bù lại cái không gian đó là tiếng đàn du dương êm tai. Nó gieo cho nhỏ cảm giác thân quen giống như là... ở Naive.

Nhỏ chọn một chỗ ngồi ở cuối góc quán, nơi có thể nghe rõ tiếng đàn piano nhất và cũng chẳng có ai làm phiền. Cô tiếp viên cầm theo cái Menu chạy ra hỏi nhỏ

- Chị dùng gì?

- Hm..._ Nhỏ ngẫm nghĩ, thực lòng thì nhỏ chẳng muốn uống gì cả, nhưng rồi một ý nghĩ vụt lên trong đầu nhỏ. - Kem! Càng nhiều mùi càng tốt!

Cô tiếp viên nhìn nhỏ với ánh mắt như thể đang thấy một sinh vật ngoài hành tinh. Phải thôi, vào cái thời tiết lạnh cắt da cắt thịt thế thì ai mà muốn ăn kem đâu chứ. Nhưng rồi cũng mỉm cười đầy e ngại

- Xin lỗi, quán em không bán kem.

- Vậy à?_ Nhỏ buâng quơ hỏi lại. - Vậy lấy chị ly Cappuccino hương bạc hà.

- Dạ.

Cô tiếp viên cầm menu đi vào trong. Tiếng đàn đột nhiên tắt, có lẽ là đã hết bài thay vào đó là một giai điệu quen thuộc. Phải, rất quen.

"♪Biết đâu bất ngờ..."

Đôi ta chợt rời xa nhau...

Ai còn đứng dưới mưa...

Ngân nga câu ru tình...♪"

Nhỏ nhận ra rồi, đây là bài "Có khi nào rời xa" do ca sĩ Bích Phương hát. Nhỏ rũ mắt, đầu khẽ gục xuống bàn. Bài hát này, cậu đã đàn ở Naive vào chiều cuối trước khi chia tay. Nhỏ còn nhớ như in giọng hát trầm ấm dễ chịu của cậu và cả cuộc đối thoại với chị Anna. Phải chăng tình cảm của nhỏ giờ chỉ có thể thâm lặng rồi chờ nó lắng xuống dần theo thời gian? Liệu có chờ được không? Liệu có lắng xuống được không? Những câu hỏi đó vẫn mãi mãi là câu hỏi thiếu mất câu trả lời. Tự nhiên khóe mắt nhỏ cay cay. Nhỏ muốn khóc. Nước mắt. Mặn. Trong veo.

- Xin lỗi, anh đến trễ._ Giọng nói ấm áp xưa tan không khí lạnh lẽo ngoài trời vang lên bên tay nhỏ. Nhỏ ngẩng đầu lên chợt ngạc nhiên. Làm sao anh nhận ra nhỏ giữa quán xá đông người thế này mà nhỏ lại gục đầu xuống bàn?

- Không, là em đến sớm._ Nhỏ mỉm cười

- Anh uống gì?_ Cô tiếp viên đặt ly Cappuccino hương bạc hà xuống bàn quay sang hỏi Hoàng Huy.

Ánh mắt Hoàng Huy dán vào chiếc ly cappuccino đó, thoáng chút ngạc nhiên.

- Vì không có kem nên em uống đỡ._ Nhỏ cười nhẹ giải thích

Hoàng Huy khẽ "ò" lên một tiếng rồi gọi cũng gọi một ly Cappuccino hương bạc hà. Không gian đột nhiên im lặng sau khi cô tiếp viên rời đi. Thường thì Hoàng Huy sẽ nói gì đó hoặc là nhò mở lời trước. Nhưng hôm nay nhò lười nói chuyện mà Hoàng Huy cũng không biết vì sao lại im lặng.

- Ngày mai anh sẽ đi Mĩ... có thể là định cư luôn ở bên ấy._ Sau một hồi tĩnh lặng, người lên tiếng trước cũng là Hoàng Huy. Anh thông báo về chuyến đi của mình vào ngày hôm sau. Tay nhò xiết chặt tay cầm của chiếc ly sứ.

- Vậy... khi nào anh về?

- Gọi là định cư luôn mà cũng có về nữa sao?_ Hoàng Huy phì cười

- Ồ, em quên. Em ngốc thật!

- Ừm, trừ khi có một ngoại lệ khiến anh ở lại._ Hoàng Huy nói khẽ.

Ngoại lệ? Hoàng Huy nói y hệt mẹ mình vậy. Thế ngoại lệ đó là gì? Đừng nói là...

- Nhật Hạ, anh có chuyện muốn nói với em

- Vâng?

- Ừm... biết sao đây nhỉ? hừm... có vẻ..._ Hoàng Huy cứ ngập ngừng mãi không nói thành câu, tai cũng bị gãi cho đỏ ửng lên. Nhò thì nghiêng nghiêng đầu lắng nghe anh nói. - Lúc trước chúng ta từng yêu nhau rất lâu, em cũng đã rất yêu anh. Ừm... thì đó là quá khứ. Nhưng bây giờ... em không thử yêu anh lần nữa với tư cách là Nhật Hạ yêu Hoàng Huy? Ừm thì có vẻ em sẽ nghi ngờ về tình cảm của anh nhỉ? Nó giống như là... ồm... là yêu hai chị em song sinh vậy - tình cảm vô cùng mập mờ khó đoán. Nhưng anh tin anh sẽ chứng minh được cho em thấy rằng anh yêu em - cô gái nắng mưa hè!

Tay nhò run run xém đánh rơi chiếc cốc trên tay. Nhò không nghe nhầm đấy chứ? Hoàng Huy... anh ấy... đang tỏ tình với nhò sao?

- Vì vậy... hãy đồng ý đính hôn với anh nhé

Nhò tròn tròn mắt nhìn khuôn mặt tuấn tú đã sớm đỏ lên của Hoàng Huy. Hết tỏ tình rồi bây giờ đến cầu hôn sao?

- Đây... đây là "ngoại lệ" khiến anh ở lại không đi Mĩ phải không?_ Nhò lắp bắp nói. Hoàng Huy ngẫm nghĩ rồi gật đầu

- Phải. Nếu em không đồng ý cũng không sao, dù sao anh cũng muốn nói hết tất cả lòng mình trước khi lên chiếc máy bay ấy sang Mĩ.

Nhò cúi rằm mặt, nhò không dám nhìn vào đôi mắt kiên định tràn ngập yêu thương của Hoàng Huy. Nhò tự dung cảm thấy có lỗi.

Không biết là do cổ tình hay sao mà ngay lúc này trong đầu nhò thấp thoáng hình ảnh chàng trai cao ráo với mái tóc hơi rối, đôi mắt nâu tĩnh lặng như nước hồ hiện hiện lên rồi nhòe dần bởi nước mắt. Mặn. Trong veo. Hình ảnh vụt tắt mà thay vào đó là hình ảnh bà Phương ngồi co rúc trong một góc phòng xung quanh là đồ đạc vỡ vụn, văng tứ tung do bọn đòi nợ gây ra. Rồi hàng loạt câu nói vang lên bên tai nhò như những thước ghi âm không dừng được.

"Nghe nói, lũ lưu manh đó đã nói là làm, chắc cháu không muốn mẹ cháu bị chúng nó làm gì đâu nhỉ?"

"Nếu là con của Trần Lam Phong thì mau trả tiền cho ông chủ tôi nếu không thì đừng hòng mẹ của mày thăm mày nguyên vẹn!"

"...chẳng phải Đông Phương từng xem cháu là con dâu sao? Không biết vì điều gì mà hai đứa chia tay, nhưng bác nghĩ họ sẽ không tuyệt tình đến thế. Với lại một số tiền như vậy đối với một công ty tầm cỡ quốc tế như thế là to lớn sao?"

"Ba con... hức... ông ấy đã kí kết khá nhiều hợp đồng, sau này khi chết gia đình phá sản toàn bộ tài sản đều bán đi để trả nợ cho mấy công ty. Hức... bây giờ không hiểu sao lại có người đến đòi nợ... hức... hức..."

Đầu óc nhò quay cuồng. Nhò phải làm gì bây giờ? Làm ơn... làm ơn có ai đó giúp nhò đi.

- Nhật Hạ, em sao thế? Nếu em không muốn trả lời hoặc muốn từ chối thì cứ nói anh sẽ không bắt buộc._ Hoàng Huy lo lắng

- Hoàng Huy..._ Nhò ngẩng mặt lên, tay gạt lệ đi giọt nước mắt còn đọng lại.

- Anh nghe.

- Hừm... thật ra... anh biết đây em là một người yêu nước phải nói là vô cùng vô cùng yêu nước...

- sao? _ Hoàng Huy chau mày, anh chẳng hiểu nhỏ đang nói gì cả

- ... vì thế cho nên em sẽ không để một thiên tài trong kinh doanh đi giúp một đất nước khác. Cho nên... em đồng ý lời cầu hôn của anh. Nhật Hạ này yêu anh! _ Nhỏ mỉm cười như ánh ban mai

Ban đầu Hoàng Huy có đôi chút thần thờ, mọi việc đến quá bất ngờ đối với anh. Anh không nghĩ rằng nhỏ sẽ đồng ý lời cầu hôn gấp gáp này. Nhưng rồi đôi môi cũng cong lên tạo thành một nụ cười vui mừng

- Anh yêu em nhiều lắm, Nhật Hạ! _ Hoàng Huy ôm chầm lấy nhỏ

- Vâng, em cũng vậy.

Thần Hy à, tao không giữ được lời hứa với mày rồi, tao thực sự xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 34

Hôm nay là một ngày vô cùng ẩm ướt. Bầu trời phớt lờ những giọt mưa nhỏ bé cùng mấy đám mây xám xịt. Ánh nắng mặt trời dường như bị che lấp, chỉ còn sự lạnh đến thấu xương của cái thời tiết cuối thu đầu đông, chả còn sự ấm áp như mọi ngày. Cậu mặc đồng phục chỉnh tề, lấy cái balo đen quai lên lưng, bất giác đưa tay tìm điện thoại. Rồi chợt nhận ra chiếc điện thoại của cậu đã bị đập nát từ mấy tiếng trước. Thật ra mọi chuyện là do nhỏ gửi cho cậu một tin nhắn với nội dung như thế này "Tao sẽ không trở lại nữa, mày thông báo với tụi nó giúp tao". Chính khoảnh khắc cậu đọc xong tin nhắn đó mọi thứ như đảo lộn. Ừ thì cậu không tin đấy, cũng đã gửi cho nhỏ hàng trăm tin nhắn khác nhưng nhận được hai từ "đã xem" vồn vện, gọi cho nhỏ thì nhỏ cũng bắt máy nhưng lại đáp trả bằng câu nói thế này "thuê bao quý khách vừa gọi mãi mãi không liên lạc được, xin quý khách đừng bao giờ gọi lại nữa". Cậu biết nhỏ bằm sinh cứng đầu, nhưng trong tình trạng này cậu không khỏi tức giận. Và cậu vung tay ném chiếc điện thoại xuống ban công, thế là chiếc điện thoại đã hy sinh "oanh liệt".

Cậu dứt tay vào túi áo khoác bước xuống nhà, mở cửa đi học. Cạch. Cánh cửa mở ra. Bên ngoài có một người với thân hình nhỏ nhắn, cả người được trùm kín mít trốn lạnh. Nghe tiếng mở cửa, người đó quay lại, một cơn gió thổi bay cái mũ len xuống đất lộ ra mái tóc xù màu đỏ. Ánh mắt cậu thoáng ngạc nhiên. Rồi như phản xạ tự nhiên, cậu lao tới ôm chầm lấy người con gái ấy. Bị ôm bất ngờ, nhỏ bị mất thăng bằng chân lủi ra sau vài bước, ánh mắt cũng ngạc nhiên không kém. Cái ôm này ấm áp quá!

Mặc dù mười mấy tiếng trước cậu đã bị nhỏ làm cho tức điên lên, nhưng khi thấy hình dáng bé nhỏ quen thuộc cậu vẫn không thể kìm lòng được. Đôi môi bị thời tiết làm cho trắng bệch khẽ mấp má nói. Có lẽ đây là câu nói không nên nói ra nhất trong ngày hôm nay, à không phải nói là trong cuộc đời của cậu. Và... đây cũng là câu nói nhỏ chẳng hề muốn nghe

- Tao nhớ mày nhiều lắm!

Tay nhỏ xiết chặt lại, nhỏ rũ mắt xuống không dám nhìn. Lúc này nhỏ đã kìm chế cực độ để không đáp trả lại cái ôm ấy, bây giờ lại nói nhớ nhỏ, nhỏ làm sao chịu nổi đây. Tim nhỏ như thắt lại. Hai tay nhỏ khẽ đẩy cậu ra, một cái đẩy nhẹ cũng đủ để tạo khoảng cách.

- Tôi đến đây chẳng phải để ôm ấp cậu. _ Nhỏ nhẹ nhàng nói, nhưng cách xưng hô đã thay đổi.

Tìm cậu khẽ nhói lên.

- Tôi đến đây là để nói với cậu, tôi sẽ chẳng bao giờ quay về hòn đảo này nữa, cậu không cần làm mấy điều ngớ ngẩn đó đâu! _ Nhỏ kiên định nói. Thật ra, nhỏ không muốn quay về nơi đây một chút nào chỉ sợ khi gặp cậu lại không nở bô đi. Nhưng tại vì cậu lại gửi tin nhắn rằng nếu nhỏ không trở về cậu sẽ lên thành phố kiếm nhỏ. Nhưng đến nơi ở của nhỏ cậu cũng chả biết thì làm sao tìm nhỏ giữa cái thành phố xô bồ đó, cậu còn phải đi học, cậu còn tương lai ở phía trước nhỏ không thể ích kỉ được.

- Tại sao? _ Cậu lầm bầm

- Tại sao à? Tại vì tôi thích!

- Tao muốn biết lí do thực sự chứ không phải mấy câu trả lời bướng bỉnh của mày! _ Cậu nghiêng răng nói rồi kéo tay nhỏ đẩy vào tường. Hai bàn tay cậu ghì chặt lấy tay nhỏ, hoảng quá nhỏ la lên

- Đây làm gì thế? Buông tôi ra! Cậu có biết cậu đang làm gì không hả? Nam nữ thọ thọ bất thân! Cậu có biết cái hành động này rất khiến bị hiểu lầm không hả? _ Nhỏ tuôn một tràng

- Tao sẽ không thả mày ra đến khi mày nói rõ ràng!
- Nói gì cơ? Những điều tôi nói vừa rồi vẫn chưa đủ rõ ràng sao?

Bàn tay cậu xiết chặt hơn, cậu trừng mắt nhìn nhỏ, rồi đôi mắt đó sụp xuống.

- Tại sao? Tại sao mày lại xưng hô một cách xa lạ như vậy! Hể có chuyện gì mày đều như thế cả! - Từng câu từng chữ phun ra khỏi miệng cậu, sự hung bạo ban nãy được thay thế bằng sự dịu dàng đến lạ lùng khiến con người ta trở nên mềm lòng.

Nhỏ tròn tròn mắt. Nhỏ tưởng cậu sẽ sôi máu quát ầm trời lên chứ, ai ngờ lại ôn nhu đến như vậy khiến nhỏ nhất thời không biết phải làm gì.

- Rồi ở đây đã làm gì phật lòng mày sao? Sao tự dưng mày lại muốn bỏ đi? Mày có biết Bảo Bình, Thùy Chi, Hùng, Chuyên nhớ mày lắm không? Cả ông cụ chủ nhà nữa.

- Tôi... tôi... _ Nhỏ cứ lặp đi lặp lại chữ "tôi" như cái máy bị hư, chẳng biết nên nói gì cả, hai tay hươu loạn xạ như muốn thay lời nói giải thích cho cậu hiểu

- Lời hứa mà mày nói với tao, mày quên rồi sao? Cái gì mà "một gia đình thì không ai bị bỏ rơi" mày quên hết rồi sao?

- Thần Hy, tôi xin lỗi... _ Nhỏ lí nhí, đầu cúi gằm xuống

- Xin lỗi? Mày chỉ biết nói hai từ đó thôi à? Tao không có nhiều lỗi để mày xin hoài đâu.

- Yên tâm đi, tôi đây chỉ xin lỗi cậu lần cuối thôi, mãi mãi không bao giờ nói nữa!

-...

- Cậu biết đấy, tôi vẫn còn tương lai phía trước. Tôi chẳng thể ở lại cái nơi khi họ cò gáy này mãi được, nơi thuộc về tôi là ở thành phố xa hoa bậc nhất Việt Nam kia. Tôi còn phải đi du học nữa, tôi cũng phải khôi phục lại cty cho ba tôi!

- Sau tất cả mày vẫn bỏ đi sao?

- Phải! _ Nhỏ gạt đầu cái rụp không chút suy nghĩ, ánh mắt kiên định nhìn xoáy vào đôi mắt của cậu

- Nhật Hạ, cô thật đáng ghét!

Đáng ghét ư? Ừ thì cậu cứ ghét nhỏ đi. Nhếch môi cười, nhỏ mĩa mai nói

- Bây giờ cậu mới biết sao? Hơi trễ đấy!

- Nếu cô là con trai thì tôi đã cho cô ăn đấm rồi! _ Cậu quát lên, ánh mắt hằn lên những tia giận dữ, hai hàm răng nghiến lại với nhau kìm chế sự bùng nổ của cơn giận điên người.

Nhỏ chẳng những không sợ, khuôn mặt còn héch lên tự đắc

- Được, cậu cứ đấm thử xem. Tôi sẵn sàng đáp trả cậu bằng một cái tát khác!

Cậu buông thông hai tay xuống, nhỏ xuyết xoa nhìn cổ tay đã sẫm đỏ ửng lên.

- Nếu đã muốn đi thì giữ lại chỉ tồn công!

Bên ngoài gió cuốn cuộn thổi, tản ra khắp nơi trên phố, va vào vách tường, ngang qua mấy bông hoa sắp úa tàn, thổi vào trái tim lạnh lẽo của cậu.

- Cậu biết vậy thì tốt! _ Nhỏ đẩy mạnh người cậu thoát ra ngoài

Nhỏ vội vã bước đi, được một đoạn nhỏ chợt giật mình bởi tiếng quát tức giận của cậu vang lên ở đằng sau

- Tốt thôi, cứ đi đi. Mấy người đều giống nhau, đều muốn bỏ tôi mà đi!

Nhỏ nghe tim mình đau thắt lại mà không hiểu vì sao? Trong giọng nói giận dữ ấy chất chứa sự đau thương như một vết sẹo mãi không phai mờ theo thời gian. Phải rồi, ngày xưa cậu từng bị mẹ ruột mình bỏ rơi rồi cả cha mẹ nuôi cũng bỏ rơi cậu, bây giờ thì... đến nhỏ. Có phải nhỏ đã quá tàn nhẫn không?

Nhỏ lắc đầu xua tan cái suy nghĩ đó, nhỏ phải làm như thế cậu mới chịu cho nhỏ đi. Nhỏ còn có mẹ, nhỏ không thể vì cảm xúc của mình mà bỏ rơi người đã sinh ra mình.

Với cả cậu có là gì với nhỏ đâu mà đau lòng...

...

Cậu nằm dài trên bàn học, đầu úp xuống, mái tóc nâu che khuất hết gương mặt tuần tú của mình. Cậu muốn một mình nhưng giữa cái lớp không biết viết hai chữ "Im Lặng" ra làm sao thì điều này là không thể. Không biết từ sáng giờ đầu óc cứ để trên mây, không tập trung vào bất cứ cái gì, thậm chí là hay lên nổi nóng vô lí. Hừm... cũng tại cái tính thất thường của mình mà vào lúc sáng, không biết có phải do ông trời hay không mà xe cậu bỗng súc dây sên khiến máu điên trong người tăng vọt, thẳng chân đạp vào "con chiến mã" một phát "chí mạng". Hậu quả là chiếc xe đạp yêu quý hiện tại đang nằm trong tiệm sửa xe. Nhưng nhiều đó có là gì, xe hư báo hại cậu đi trễ bị giám thị bắt được và hình phạt là trực sân trường chiều nay. Hừ, một buổi sáng chết tiệt!

- Thần Hy, nghe nói lúc sáng... - Thùy Chi như định nói gì đó xong cô lại nuốt tất cả vào mà hỏi một câu khác. - ... cậu bị phạt?

Cậu chẳng buồn ngẩng đầu lên, chỉ âm ừ đôi ba tiếng rồi lại im lặng. Không hiểu vì sao từ sáng đến giờ à không phải nói là từ lúc gặp nhỏ đến giờ cậu chẳng thể tập trung được, ngay cả tiếng ồn ào trong cái lớp như đàn ong vỡ tổ cậu cũng không nghe lọt được một tiếng huống chi là tiếng cô giáo giảng bài.

Vì nhỏ ư?

Một lần nữa, cậu lại không hiểu vì sao mình lại như vậy. Là vì sự tức giận của một người bạn thân dành cho một người bạn không hơn không kém, hay có lẽ do tận sâu trong tim cậu, cái cảm giác yêu thương một người sau từng ấy năm đã đâm chồi nảy lộc như một mầm non. Mới chỉ vài tiếng trước còn cãi nhau, nay lại nhớ da diết cái dáng vóc bé nhỏ mỏng manh mà sao vô tình đến thế?

Đã bao lần cậu tự nhủ không thể để con tim mình rung động vì bất cứ ai, liên tục phủ nhận rằng mình không có chút tình cảm nhỏ nhoi nào đối với người con gái ấy. Nhưng đáng tiếc lí trí và con tim luôn đối đầu nhau, và hiển nhiên con tim luôn chiến thắng. Đó là sự thật. Mà sự thật luôn là thứ khiến người ta đau đến từng khúc ruột. Viễn cảnh trong đầu người ta có được tỏ vẻ lung linh bao nhiêu thì sự thật là gáo nước lạnh dội thẳng vào. Cảm giác thất lại, đau nhói và khó tả đến cùng cực.

Hàm răng trắng muốt cắn vào đôi môi hồng như cánh đào bật máu. Giọt máu đỏ tươi, tanh nồng len lỏi vào miệng cậu. Cậu bắt đầu dĩ nỡ một nụ cười chua xót, đôi mắt long lanh kia sớm trở nên đục ngầu và ngăn ngặn nước. Mắt cậu tuôn trào ra thứ gọi là nước mắt, nó làm gò má cậu trở nên nóng hổi.

Khoảng khắc yếu đuối này, chỉ mình cậu biết là đủ...

Thùy Chi thở dài, đáng lẽ ra cô sẽ tránh chỗ khác nhưng cô lại chọn cách ngồi xuống bên cạnh cậu. Hình ảnh đôi vai gầy đang run lên, ánh mắt vô hồn của cậu lúc này đều được cô thu hết vào tầm mắt. Con trai mà khóc thì chắc chắn tim họ đã tổn thương rất nhiều, nhất là đối với một người vốn quen dồn nén tất cả đau thương vào lồng ngực một mình chịu đựng suốt từng ấy năm đã tạo nên trái tim sắc bén lạnh lùng như cậu. Thùy Chi lấy hết dũng cảm, vuốt nhẹ lấy mái tóc nâu hạt dẻ bóng bệ của cậu. Cô muốn ôm chầm lấy cậu, nhưng rồi nhận ra cô có là gì đối với cậu.

Ông trời thật trớ trêu, ông chỉ biết se duyên một nửa rồi bỏ quên mất sự đau đớn của người chịu có một.

Nhưng...

Thần Hy thật ngốc. Đã thương người ta đến như thế tại sao không dám mở lời. Còn Nhật Hạ, không biết đã suy nghĩ ra sao lại đi dày vò người mình thích như thế, Thùy Chi tin chắc tình cảm này không phải là đơn phương. Bởi vì, lúc sáng Thùy Chi đã thấy tất cả. Thấy sự đau đớn, vô hồn nhìn người con gái mình thương lạnh lùng xoay lưng bỏ đi, thấy luôn cả những giọt nước mắt yếu đuối mà người con gái cố gắng gạt đi. Cả hai... quá cứng đầu rồi...

...

Buổi chiều, thay vì được về nhà như mọi người thì cậu phải tay xách thùng rác, tay còn lại cầm chổi đi trực sân trường. Hừ, càng nghĩ là càng muốn đập vài phát vào bộ mặt phồn ử chịu được của ông giám thị. Phải rồi, ông ta đang há hê thế cơ mà!

Cậu khó nhọc quét từng đồng lá khô của trường khiến nó bay tứ tung. Cậu không phải là công tử bột, ngàn năm mới đụng chổi một lần nhưng ngặt nỗi cái đồng lá này như để đó cả năm rồi hay sao ấy, vừa dày lại vừa to. Đang "mải mê" với công việc "lao công" bắt đầu dĩ, cậu chợt cảm thấy có ánh mắt nào đó đang quan sát mình, lại rất gần nữa. Cậu ngưng tay, nhanh chóng liếc nhìn xung quanh thì nhìn thấy một bóng đen. Bóng đen đó không rõ là của ai, thấy cậu đã phát hiện ra liền giật mình toan bỏ chạy thì cậu lên tiếng

- Này!

Chiếc bóng đó dừng chân, nhưng tiếc thay đã bị cái cây xanh che khuất.

- Ai đấy? Bộ theo dõi tôi à?

- K... không... phải... _ Ở đó vang lên vài tia sợ sệt, giọng nói cũng vì thế mà lạc đi

- Nếu không thì sao không dám lộ mặt?

Không có tiếng đáp trả, hình như người đó hiện đang bối rối không biết trả lời ra sao. Cậu ngày càng tò mò, liền lên tiếng đe dọa

- Nếu không bước ra thì tôi sẽ đi tới đây, tới lúc đó thì đừng hòng chạy. Giờ này cũng trễ rồi, tôi bị phạt thì không nói gì, nhưng nếu học sinh nào còn ở lại trường thì...

Chưa kịp dứt câu thì chỗ đó liền phát ra một tiếng "Ơ" hoảng hốt, cái bóng bị lời đe dọa của cậu mà lộ diện. Cậu nhếch môi cười thích thú, nhưng rồi thoáng ngạc nhiên. Đó là cô bé với mái tóc dài màu đen đậm chất châu Á, tóc dài và mượt hơn mái tóc đỏ đặc trưng của nhỏ. Cô bé ấy cũng cao hơn nhỏ một chút, mặc đồng phục nhìn cũng đẹp hơn so với bộ đồng phục quá khổ mặc dù đã lấy số nhỏ nhất trên người nhỏ.

Cậu chột giật mình. Tại sao lại đem nhỏ ra mà so sánh. Cô bé này và nhỏ khác nhau mà. Cậu vò đầu cho tỉnh ngộ.

- Ơ?

Một lần nữa cậu lại bị cô bé kia làm cho ngạc nhiên. Cô bé e thẹn đưa ra trước mặt một phong bì màu hồng nhạt, có đính một trái tim màu đỏ nhỏ xíu ở góc lá thư. Cậu vừa đưa tay nhận lấy thì cô bé đó vụt chạy đi. Trong vài giây ngẩn ngơ cậu liền nhận ra đó là thư tình và nhanh chóng nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn của cô bé mà níu lại. Cô bé hoảng hồn, mắt đã xém té nhưng may là cậu đỡ kịp thời. Cô bé cúi gầm đầu lí nhí nói cảm ơn, giọng nói trong veo như tiếng suối róc rách.

- Là thư tình à? Em gửi nó cho ai thế? _ Cậu dịu dàng hỏi, mặc dù thừa biết người nhận là mình nhưng vẫn muốn làm khó cô bé dễ thương này.

- D... dạ... cho... a.... anh... _ Cô bé lắp bắp trả lời

- Ồ, thế à? Sao lại không nói, anh lại tưởng nhờ anh chuyển cho thằng bạn nào trong lớp đấy chứ.

Cô bé không đáp, hai bàn tay liên tục đan vào nhau tạo thành hình thù kì lạ như một thói quen vốn có của mình. Đôi vai khẽ run lên khiến mái tóc đen vì thế mà cũng chuyển động nhẹ nhẹ.

- Em tên gì? Học lớp mấy?

Cô bé vẫn im im, hình như nó sợ nếu lỡ nói tên ra thì sẽ thành trò đùa mất. Như hiểu được suy nghĩ của cô bé đó, cậu liền quỳ xuống đối mặt, bàn tay nhẹ nhàng vén mái tóc mượt như tơ sang mang tai lộ ra một khuôn mặt đáng yêu đến ngây người. Làn da trắng như sứ ửng hồng vì ngại ngùng, đôi mắt đen láy rất có hồn cùng đôi môi nhỏ nhắn màu hồng đào có thể khiến bất kì chàng trai nào cũng có thể cảm nắng ngay lần đầu gặp mặt.

- Mai Anh à? Tên em đẹp lắm đấy! - Cậu mỉm cười tỏ nể khiến khuôn mặt Mai Anh càng thêm đỏ lên như quả cà chua chín mọng.

- Em cảm ơn! - Cô bé gấp gấp nói, lại rũ đầu xuống.

- Lần sau nếu có viết thư tỏ tình thì nhớ để lại tên hiệu chưa? Để người nhận còn biết người tỏ tình mình là một cô gái rất dễ thương để mà còn đồng ý, biết chưa?

- Sao ạ? - MAi Anh lập tức ngẩng đầu lên, hỏi lại lần nữa, nhưng cậu không trả lời mà lại cười khiến tim cô bé lạch nhịch.

Bạn đang đọc truyện *Chinh Phục Mĩ Nam Thiên Tài Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.